

NEW YORK TIMES BESTSELLER

JAVIER
SIERRA

ÎNGERUL
PIERDUT

Îngerii exilați
regăsesc drumul
cătrecer

JAVIER SIERRA

ÎNGERUL PIERDUT

Original: *El Ángel Perdido* (2011)

Traducere din limba spaniolă:
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company

2015

... Fiii lui Dumnezeu văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase și-au luat dintre ele soții, care pe cine și-a ales. Dar Domnul Dumnezeu a zis: „Duhul Meu nu va rămâne pururea în oamenii aceștia, pentru că ei sunt numai trup; așadar, zilele lor vor fi o sută douăzeci de ani” .

Facerea 6, 2-3

Qui non intelligit, aut taceat, aut discat.
(Cine nu pricepe, ori să tacă, ori să învețe.)

JOHN DEE (1527-1608)

CU DOUĂSPREZECE ORE ÎN URMĂ

Ecranul enorm cu plasmă din biroul directorului Agenției Naționale de Securitate se luminează, în timp ce jaluzelele electrice întunecau camera cu un bâzâit suav. Un bărbat îmbrăcat la costum, cu un aspect impecabil, aștepta, după o masă de mahon, ca atotputernicul Michael Owen să îi explice de ce îl obligase să vină numaidecât de la New York.

— Domnule Allen – uriașul negru își drese vocea și îl țintui cu privirea. Vă mulțumesc că ați venit să mă vedeți cu atâta promptitudine.

— Presupun că nu exista altă opțiune, domnule, răspuse acesta.

Nicholas L. Allen era un agent obișnuit cu astfel de împrejurări. Se împlineau deja două decenii de când străbătea, cu destul de multă agilitate, pădurile birocratice din Washington D.C. și putea număra pe degetele de la o mână de câte ori pusese piciorul în acel birou. Dacă directorul Owen îl convocase în vizuina lui din Fort Meade, Maryland, însemna că urma să aibă de-a face cu o situație de criză. Și încă una mare. Măcar atât putuse și el să facă: să dea curs convocării cât mai repede posibil.

— Veți vedea, colonelul Allen, continuă Owen. Încă îl privea cu atenție și severitate. Cu șase ore în urmă, ambasada noastră din Ankara ne-a trimis un filmuleț pe care vreau să vi-l arăt. Vă rog să fiți atent la toate detaliile și, în final, să îmi împărtășiți impresiile dumneavoastră. O veți face?

— Bineînțeles, domnule.

Nick Allen fusese antrenat pentru astfel de lucruri: să își asculte superiorii fără să se opună. Corespundea profilului unui soldat perfect: bine făcut, aproape un metru optzeci și cinci înălțime, maxilar pătrășos, marcat de câteva cicatrici dobândite în luptă, și ochi albaștri în care se putea citi de la o bună-tate infinită la o furie cât se poate de sălbatică. Se lăsă docil pe spate, în fotoliu, și se uită la liniile multicolore de pe ecran care dispărură când apărură prima imagine.

Tresări.

Într-o cameră cu pereții scorjiți și plini de pete aștepta un bărbat legat la mâini și cu capul acoperit cu o glugă. Cineva îl îmbrăcase într-o salopetă portocalie, precum acelea pe care le purtau deținuții din închisorile federale din Statele Unite. Cu toate acestea, indivizii care roiau în jurul lui nu păreau cătuși de puțin a fi nord-americani. Allen reuși să numere doi, poate chiar trei

tipi îmbrăcați în costume de tip jellabiya¹, care își ascundeau fețele cu cagule negre. „Limita dintre Turcia și Iran, își spuse el în gând. Poate chiar Irak”. Privi cu atenție imaginile și recunoscu numaidecât diverse graffiti în limba kurdă, impresie care îi fu confirmată când îi auzi pe bărbați vorbind. Filmulețul era de o calitate rezonabilă, chiar dacă fusese filmat cu o cameră video obișnuită. Sau poate chiar cu un telefon mobil. O frază mai aparte îi permise să identifice locul de proveniență al bărbaților. „Granița cu Armenia”, conchise el. În plus, doi dintre ei aveau atârnat câte un AK-47 pe umăr, iar la centură niște cuțite mari cu lama curbată, tipice pentru acea regiune. Nu îl surprinse prea tare faptul că operatorul camerei video era cel care dirija scena. Nici faptul că îi vorbea ostaticului într-o engleză cu accentul acela aspru, pe care îl auzise de atâtea ori în nord-estul Turciei.

— Bun. Acum spune ce trebuie! porunci acesta.

Prizonierul tresări când simți niște mâini puternice care îl apucară de gât și îl răsuciră cu forța în direcția camerei de filmat, dându-i jos gluga.

— Spune-o!

Bărbatul de pe ecran ezită. Nu arăta prea bine. Avea barba neîngrijită, părul ciufulit și fața murdară, suptă și arsă de soare. Nick Allen fu surprins că nu reușea să îl vadă mai bine. Lumina era slabă. Probabil provenea de la un singur bec. Cu toate acestea, ceva din profilul lui îi părea cunoscut.

— În numele Forțelor de apărare populare... îi cer guvernului din Statele Unite să nu îi mai sprijine pe invadatorii turci, spuse atunci bărbatul într-o engleză perfectă. În spatele lui se auzi un ropot de strigăte.

— Continuă, câine!

Bietul bărbat, pe care nu reușea nicicum să îl identifice, chiar dacă se concentra la toate gesturile acestuia, începu să tremure. Se legănă în față, îndreptându-și mâinile legate spre camera de filmat. Câteva dintre degete îi erau înnegrite, poate degerate, și părea să țină în mână un obiect micuț. Nick Allen deschise larg ochii când văzu un fel de lăntișor opac, cu o formă neregulată, nu prea atrăgătoare.

— Dacă vreți să mă salvați, faceți ce vă cer ei, spuse bărbatul, ca și când o tristețe infinită se lăsase peste el. Viața mea... Viața mea merită retragerea trupelor NATO pe un perimetru de două sute de kilometri distanță de Agri Daghi.

„Agri Daghi? Asta-i tot? Nu vor răscumpărare?”

¹ *Jellabiya*: costum tradițional egiptean, originar din valea Nilului. (n. red.).

Allen îi văzu pe cei doi bărbați din spatele ostaticului strigând din nou ceva în kurdă. Păreau foarte entuziasmați. Ba unul dintre ei chiar își scoase pumnalul și îl agită pe lângă gâtul prizonierului, ca și cum avea de gând să-l spintece pe loc.

— Fiți foarte atent acum, spuse Owen în șoaptă.

Colonelul se scărpină pe nas în timp ce filmulețul se derula.

— Spune cum te cheamă!

Noul ordin dat de operatorul camerei nu îl luă prin surprindere. Văzuse de prea multe ori scene de genul acesta, așa că știa ce avea să urmeze. După ce ostaticul era forțat să își identifice unitatea militară din care făcea parte, gradul sau locul de proveniență exact, îl apropiu de obiectiv, ca să înlăture orice îndoială în ceea ce privea identitatea acestuia. Dacă prizonierul nu prezenta prea mult interes, îl lăsausă să plângă deznădăjduit în timp ce își lua rămas-bun de la familia lui, după care îl obligau să își plece capul și îi tăiau gâtul. Cei mai norocoși dintre ei scăpau de agonie cu un foc de armă. Ceilalți icneau și sângerau până mureau.

Dar probabil că bărbatul acela era valoros. Altminteri, Michael Owen nu l-ar fi chemat la el. La urma urmei, Nick Allen era expert în operațiuni speciale. CV-ul lui includea misiuni de salvare în Libia, Uzbekistan și Armenia și făcea parte din cea mai discretă unitate din cadrul Agenției. Asta voia directorul de la el? Să-l aducă înapoi pe bărbat?

Filmulețul răsună din nou:

— Nu m-ai auzit? spuse operatorul. Spune cum te cheamă!

Prizonierul își ridică privirea spre cameră și Allen văzu că avea pungi și cearcăne vineții și fruntea zbârcită.

— Numele meu e Martin Faber. Sunt om de știință...

Atotputernicul Michael Owen opri filmulețul. Așa cum se așteptase, Allen rămase mut de uimire.

— Acum înțelegeți urgența situației, colonele?

— Martin Faber! bombăni el, mișcându-și mandibula dintr-o parte în cealaltă, parcă nevenindu-i să creadă. Evident!

— Și asta nu e tot.

Owen ridică telecomanda și încercui imaginea oprită a individului.

— Ați văzut ce ține în mână?

— E...? Soldatul credincios păru profund tulburat. E... ceea ce cred eu că e, domnule?

— Da.

Nick Allen își țuguie buzele, ca și cum nu-i venea să creadă ce vedea. Se apropie cât putu de tare de ecran și se uită mai bine.

— Dacă nu mă înșel, domnule, este doar una dintre pietrele de care avem nevoie.

O licărire răuvoitoare apăru în ochii gorilei enorme care conducea operațiunile celei mai puternice agenții de informații secrete de pe planetă.

— Aveți dreptate, colonele, zâmbi el. Vestea bună este că fișierul ne dezvăluie, fără să vrea, locul unde se află cea care ne lipsește.

— Într-adevăr?

— Uitați-vă cu atenție, vă rog.

Michael Owen îndreptă telecomanda spre ecran și apăsă pe buton. Fața trasă a lui Martin Faber se mișcă din nou, ca prin farmec. Ochii lui albaștri erau acum și mai apoși, ca și cum ar fi fost pe punctul de-a izbucni în lacrimi.

— Julia, murmură el. Poate că nu ne vom mai revedea...

— Julia?

Mulțumit de expresia satisfăcută a celui mai bine pregătit om al lui, directorul Agenției Naționale de Securitate zâmbi. Nici nu se termină bine filmulețul, când îi porunci celui mai bun agent al lui, cu prioritate absolută:

— Julia Álvarez, completă Owen cu informația lipsă. Găsiți-o pe femeie, colonele! Numaidecât.

1.

Din cine știe ce motiv ciudat, am rămas cu ideea că, atunci când voi muri, sufletul meu se va desprinde de corpul meu și se va ridica, ușor, în văzduh. Eram convinsă că, odată ajuns acolo, ghidat de o forță de atracție irezistibilă, avea să se avânte spre chipul lui Dumnezeu și avea să îl poată privi în ochi. În clipa aceea aveam să înțeleg totul. Locul meu în Univers. Originile mele. Destinul meu. Și chiar și de ce percepeam lucrurile într-un mod atât de... neobișnuit. Așa îmi explica mama lucrurile când o întrebam despre moarte. La fel și preotul din parohia mea. Ambii știau cum să îmi liniștească sufletul catolic. Era de invidiat hotărârea cu care apărau tot ce avea de-a face cu lumea de dincolo, cu viața nepământească sau cu sufletele chinuite. Și acum începeam să îmi dau seama de ce.

În acea primă noapte de noiembrie, bineînțeles că încă nu murisem. În schimb, exact această viziune mi se înfățișa acum: un chip uriaș, senin, pe un corp șezând, cu o anvergură de aproximativ cinci metri, care mă privea ținută în ochi, în timp ce mă roteam în jurul Lui, la câteva palme distanță de obrajii Lui.

— Să nu stai prea târziu, copilă.

Manuel Mira, responsabilul cu securitatea catedralei Santiago de Compostela, mă trezi la realitate, ținându-mi de la etajul inferior. Toată după-amiaza mă privise cum mi-am instalat echipamentul de ascensiune în fața unui Hristos în glorie² foarte sever din Porticul Gloriei, pe fațada cea mai de vest a templului, și acum, că i se terminase tura, probabil că avea remușcări pentru că mă lăsa acolo singură, la mila unor corzi și cârlige pe care nu le înțelegea.

De fapt, nu avea de ce să se îngrijoreze. Eram într-o formă fizică grozavă, cu o experiență bogată în tehnici de alpinism, iar alarma care monitoriza zona aceea a catedralei îi spunea deja, de câteva zile, că mereu părăseam schela înainte de miezul nopții.

— Nu e bine să lucrezi într-un loc atât de izolat, se plânse paznicul, tare, ca să îl aud.

— Haide, Manuel. N-am de gând să-mi las pielea pe-aici, i-am răspuns eu zâmbind, concentrată pe ceea ce urma să fac.

² *Hristos în glorie*: imagine a lui Hristos așezat pe tron ca împărat al lumii, plasat întotdeauna în centrul compoziției și adesea flancat de figuri sacre, care se schimbă în funcție de epocă și context. În lumea bizantină, imaginea a evoluat în Hristos Pantocrator.

— O să vezi, Julia. Dacă o să pici sau dacă îți cedează hamul, n-o să afle nimeni până mâine-dimineață pe la șapte. Gândește-te puțin la asta.

— Îmi asum riscul. Doar nu e Everestul. Doar știți deja. Și am tot timpul celularul la mine!

— Știu, știu, bineînțeles că știu, mormăi el. Chiar și așa, să ai grijă. Noapte bună.

Manuel, care era cu vreo douăzeci și cinci sau treizeci de ani mai mare ca mine și avea o față cam de vârsta mea, își îndreptă șapca și conchise că n-o să aibă câștig de cauză cu mine. Știa că era mai bine să nu se pună cu mine în timp ce eram suspendată la o înălțime de două etaje, în salopeta mea de lucru albă, cu casca inscripționată cu sigla Fundației Barrié de la Maza, ochelari de protecție, o diademă de leduri în jurul capului și un tub de nailon conectat la un capăt la un PDA și la celălalt la un ac de aliaj înfipt sub coasta dreaptă a lui Hristos. Munca mea necesita o precizie de chirurg și o concentrare absolută.

— Noapte bună, i-am răspuns eu, mulțumindu-i pentru grijă.

— Și atenție la suflete, adăugă el fără urmă de umor. Azi e noaptea morților și mereu dau târcoale pe aici. Le place locul acesta.

Nici măcar nu i-am zâmbit. Țineam în mână un endoscop de treizeci de mii de euro, proiectat în Elveția special pentru asta. Morții, în pofida amintirii pe care o avusesem mai devreme, erau niște gânduri mai îndepărtate.

Sau poate că nu.

După luni de scris rapoarte despre modalități de conservare a capodoperei stilului romanic, știam că eram doar la un pas de a putea explica deteriorarea unuia dintre cele mai importante ansambluri sculpturale din lume. Un monument care emoționase generații întregi, amintindu-le că după viața aceasta ne așteaptă ceva mai bun. Ce conta că era noaptea morților? La urma urmei, era o coincidență cum nu se putea mai potrivit. Imaginile pe care urma să le analizez îi primeau de secole întregi pe pelerinii care parcurgeau Camino de Santiago³, ruta religioasă cea mai veche și mai circulată din Europa, reanimându-și credința și amintindu-și că trecerea aceluia prag simboliza finalul vieții lor păcătoase și începutul alteia, sublime. De aici i se trăgea și numele. *Porticul Gloriei*. Cele peste două sute de statui erau, la o adică, cu adevărat nemuritoare. O armată care nu știa ce înseamnă timpul și temerile oamenilor. Și, cu toate acestea, din anul 2000, o boală ciudată le

³ Camino de Santiago (galiciană în text): Calea Apostolului Iacob, drumul străbătut de pelerini din diferite țări ale Europei pentru a ajunge la mormântul Apostolului Iacob din Santiago de Compostela, Spania. (n. red.).

secătuia de viață. Isaia și Daniel, de exemplu, se exfoliau. Și unii dintre muzicanții care cântau la instrumentele lor puțin mai sus amenințau să se prăbușească dacă nu îi împiedicam noi. Îngeri cu trompete, personaje din *Facere*, păcătoși și răufăcători executați dădeau și ei semne îngrijorătoare de înnegrire. Ca să nu mai pomenim de decolorarea de neoprit a întregului ansamblu.

De pe vremea cruciadelor, nicio altă ființă umană nu mai examinase acele statui atât de îndeaproape și de amănunțit ca mine. Fundația Barrié credea că erau atacate de umiditate sau de bacterii, dar eu nu eram chiar atât de sigură de asta. De aceea făceam ore suplimentare când nu existau turiști care să mă privească sau pelerinii care să se întrebe de ce ascunsesem capodopera traseului de pelerinaj după niște schele aproape opace. Și, evident, nici alți tehnicieni care mi-ar fi putut pune la îndoială ideile.

Chiar dacă aveam un motiv în plus.

Unul care, după părerea mea, era atât de puternic, încât îmi adusesese numai necazuri.

Eram singura din echipă care crescuse în zonă, într-un sat de pe Costa da Morte, și știam, sau mai bine spus intuiam că existau alte motive care nimiceau piatra, mai puțin pământene decât lichenii sau acizii. Spre deosebire de colegii mei, nu lăsam ca pregătirea mea științifică să mă împiedice să iau în considerare și variante mai puțin convenționale. De fiecare dată când deveneam serioasă cu ei și recurgeam la concepte precum telurism, forțe ale pământului sau radiații, se răsteau la mine și mă luau în râs. „Nu există studii critice despre asta”, argumentau ei. Din fericire, nu trebuia să răzbat singură. Preotul catedralei mă susținea. Era un bătrân morocănos pe care eu, spre deosebire de ceilalți, îl adoram. Toți îi spuneau părintele Fornés. Eu preferam să-i spun pe numele mic, Benigno. Bănuiesc că mă amuza contrastul mare dintre numele și caracterul lui. De fapt, el îmi lua mereu apărarea în fața Fundației și mă încuraja să continui.

„Mai devreme sau mai târziu, îmi zicea el, o să-i aduci pe calea cea bună.”

„Cândva”, mă gândeam eu.

Pe la ora unu fără douăzeci, când deja introduceam de ceva timp endoscopul în fiecare dintre crăpăturile cartografiate de echipa noastră, PDA-ul sună de trei ori ascuțit, anunțându-mă că transmitea deja primele date spre calculatorul pe care îl instalasem în fața porticului. Am răsuflat ușurată. Dacă totul avea să meargă conform planului, în ziua următoare, Universitatea din Santiago avea să proceseze datele în cadrul Departamentului de Mineralogie

al Facultății de Științe Geologice și, după vreo treizeci și șase de ore, puteam dezbate primele rezultate.

Obosită, dar entuziasmată, am coborât din hamuri, ca să mă asigur că citirile făcute de endoscop se transmisese așa cum trebuia. Nu-mi permiteam să fac vreo greșeală. Hard disk-ul de cinci terabiți torcea ca o pisică satisfăcută, umplând locul de un zbârnâit care mă învioră. De fapt, în interiorul lui, tocmai se instalau profilele micro-topografice ale fiecărei crăpături, analizele făcute cu spectrograful și chiar și fișierul video care documenta fiecare incursiune în piatră. La o primă vedere, totul părea corect, astfel încât, calmă și cu satisfacția că făcusem treabă bună, am început să îmi dau jos echipamentul de protecție și să îmi strâng lucrurile. Aveam nevoie de un duș lung, de o cină caldă, să îmi hidratez pielea și să citesc ceva care să mă distreze.

O meritam.

Dar soarta e mereu în avantaj și exact în noaptea aceea îmi pregătise ceva neașteptat. Ceva... îngrozitor.

M-am dus să îmi deconectez luminile puternice ale coroanei și să îmi dau jos casca, dar am tresărit când am observat o mișcare neobișnuită în partea din spate a catedralei. Aveam impresia că, dintr-odată, atmosfera se încălcase cu electricitate statică. Întregul naos, lung de nouăzeci și șase de metri, cu cele o sută optsprezece balcoane cu ferestrele lor cu două arcade fiecare, păru tulburat de o „prezență”. Mintea mea încerca să abordeze totul rațional. La urma urmei, doar mi se păruse că văzusem o scânteiere rapidă. O licărire trecătoare. Silențioasă. O lumină care apăruse aproape de nivelul solului, aparent inofensivă și care păruse direcționată spre transept, la vreo zece sau doisprezece metri distanță de locul unde mă aflam.

„Nu sunt singură pe-aici”, fu primul meu gând. Mi-am dat seama că pulsul mi se accelerase.

— Bună! E cineva acolo?

Se auzi doar eoul.

— Mă auziți? E cineva acolo? Hei? Hei?

Tăcere.

Am încercat să îmi păstrez calmul. Cunoșteam locul ca în palmă. Știam inclusiv încotro să fug la nevoie. În plus, aveam un telefon mobil și cheile uneia dintre porțile care dădeau spre Piața Obradoiro. Nu aveam cum să pățesc ceva. Apoi m-am gândit că poate fusem victima contrastului dintre zona iluminată a laboratorului, care se afla în latura vestică a catedralei, și

zona de penumbră în care era scufundat restul catedralei. Uneori, schimbările de lumină provocau astfel de neînțelegeri. Dar tot nu reușeam să mă autoconving. Nu fusese o simplă reflexie, în înțelesul strict al cuvântului. Nici vreo insectă. Nici licărirea vreunei lumânări de altar pe piatră.

— Salut!... Salut!...

În continuare, tăcere.

Am privit atentă naosul și aveam impresia că pătrundeam în gătlejul unei balene colosale. Luminile de urgență abia dacă marcau accesul în unele dintre capele și nu îmi permiteau să îmi formeze o idee clară despre dimensiunile monstrului. Fără iluminat electric mi-era greu să intuiesc unde se afla altarul central. Sau accesul la criptă. Și părțile aurite ale altarului principal sau bustul de lemn policrom al Apostolului Iacob păreau să se fi scufundat în întuneric.

„Să sun la 112?” m-am gândit eu, căutând cu mâna tremurândă prin geantă, după telefon. „Și dacă e doar o prostie?” „Și dacă e un suflet chinuit?”

Am alungat ultima idee, considerând-o prostescă. Mintea mea se zbătea din răspuțeri, ca să nu cedeze câtuși de puțin în fața fricii. Și, cu toate acestea, inima îmi bătea deja nebunește.

Vrând să alung neliniștea care pusese stăpânire pe mine, mi-am luat hanoracul, geanta și coroana de leduri și m-am îndreptat spre locul în care mi se păruse că văd lumina. „Fantomele dispar când le înfrunți”, mi-am spus eu în gând. Și, tremurând de frică, am străbătut naosul lateral drept al bisericii înspre transept, rugându-mă să nu fie nimeni pe acolo. Când m-am apropiat, *Dumnezeu să te mântuiască, Maríá*, am luat-o hotărâtă spre Poarta de Argint, care, bineînțeles, la ora aceea era încuiată.

Atunci l-am văzut.

De fapt, aproape am dat nas în nas cu el.

Și chiar și acum, când se afla atât de aproape de mine, mă îndoiam.

„Dumnezeule mare!”

Era un ins fără chip, ascuns în spatele unei tunici negre, ca de călugăr, care părea să cotrobăiască prin ceva ce tocmai depozitase sub singurul monument modern din întreaga catedrală: o sculptură de Jesús León Vázquez care reprezenta *campus stellae* sau „drumul stelelor”. Slavă Domnului că omul avea o atitudine timidă, neagresivă, ca și cum tocmai ce aterizase în biserică și încă nu știa prea bine unde se afla.

Știam că ar fi trebuit să o iau la fugă și să sun la poliție, dar instinctul sau poate faptul că privirile ni se întâlneau în ultima clipă mă împinseră să-i vorbesc.

— Ce căutați aici?

Fu primul lucru care îmi ieși pe gură.

— Nu m-ați auzit? Cine v-a dat permisiunea să intrați în catedrală?

Hoțul, pentru că, la urma urmei, asta părea să fie, se opri din ce făcea fără să fie tulburat de tonul meu sentențios. L-am auzit închizând fermoarul unei genți de nailon în timp ce se întorcea spre mine, fără să pară cătuși de puțin îngrijorat de faptul că fusese descoperit. Ba mai mult: aveam acum impresia vagă că se pitise acolo ca să mă aștepte. Din nefericire, lumina slabă nu mă ajută să-l identific. Am intuit că pe sub tunică avea niște colanți închiși la culoare și că era puternic. Bărbatul rosti ceva într-o limbă pe care nu am recunoscut-o, după care făcu un pas înainte, murmurând o întrebare care mă lăsă perplexă:

— Ul-á Librez?

— Poftim?

„Călugărul” ezită, probabil gândindu-se cum să adreseze întrebarea.

— Ul-ia Alibrez?

Văzându-mă derutată, reformulă, de data aceasta perfect inteligibil și tulburător.

— Jul-ia Álvarez? Tu ești?

2.

Afară ploua mărunț. Era una din acele precipitații tipice din nordul Spaniei care, fără să atragă atenția, se infiltrează până îmbibă totul. Dalele din Piața Obradoiro erau printre cele mai vestite elemente afectate, așa că, la ora aceea, nu mai puteau absorbi nimic. Tocmai de aceea, când o berlină bordo elegantă străbătu cea mai cunoscută terasă din Galicia și se opri chiar în fața intrării pensiunii Reyes Católicos, stârni un val de apă care stropi pereții clădirii.

Înăuntru, în hol, recepționarul de serviciu aruncă o privire pe fereastra cea mai apropiată și opri televizorul. Ajungeau și ultimii lui clienți. Ieși rapid în stradă, exact când clopotele catedralei anunțau miezul nopții. Chiar atunci, șoferul opri motorul Mercedesului, stinse farurile și își potrivește ceasul de mână ca și când ar fi făcut toate părțile dintr-un ritual.

— Am ajuns, dragă. Compostela.

Femeia de lângă el își decuplă centura de siguranță și deschise ușa. Se simți ușurată când îl văzu pe recepționar apropiindu-se de ei cu o umbrelă neagră enormă.

— Bună seara, domnilor, spuse acesta într-o engleză perfectă. Mirosul de pământ umed inundă interiorul impecabil al vehiculului închiriat. Ne-au anunțat că veți întârzia.

— Excelent.

— Vă voi însoți spre hotel. Vom parca noi mașina și vă vom aduce bagajele în cameră cât mai curând posibil. Zâmbi. V-am lăsat câteva fructe în apartament. Bucătăria s-a închis deja.

Bărbatul aruncă o privire spre piața goală. Îi plăcea atmosfera pe care piatra o conferea locului. Era incredibil cum, într-o astfel de zonă, coabitau armonios o catedrală cu fațadă barocă, un imobil din secolul al XV-lea, în care se afla apartamentul lui, și un palat neoclasic aidoma celui din fața lor.

— Spune-mi și mie ceva, amice, murmură șoferul când îi înmână recepționarului cheile de la Mercedes și o bancnotă de zece euro. Încă nu au terminat de restaurat Porticul Gloriei?

Recepționarul aruncă o privire fugară spre fațada catedralei. Îl deranja faptul că schelele o urâtiseră în așa hal, alungând turiști stilați ca aceștia.

— Mă tem că nu, domnule, oftă el. Presa spune că nici măcar tehnicienii nu reușesc să se pună de acord cu privire la stadiul de conservare a catedralei. Cu siguranță că lucrările vor mai întârzia.

— Sunteți sigur? Oaspetele dădu din cap, neîncrezător. Atunci de ce se lucrează în ture de douăzeci și patru de ore?

Bărbatul pusese întrebarea deoarece văzuse că cele două ferestre imense care se aflau deasupra porții principale a catedralei, sub statuia Apostolului pelerin, erau puternic luminate de scânteieri oarecum portocalii, care licăreau amenințător în interiorul catedralei.

Recepționarul făcu fețe-fețe.

Nu păreau a fi lumini de lucru. Licăreau și emiteau niște scânteieri portocalii, care nu preziceau nimic bun. Trebuiau să cheme poliția. Numaidecât.

3.

— Julia Ál-varez?

Trecură câteva secunde până să pricep că așa-zisul „călugăr” mă striga pe nume. Era evident că nu vorbea spaniola. Și nu părea să știe nici franceză sau engleză. În plus, primele mele încercări de a comunica prin semne cu el nu funcționaseră. Am ignorat motivul. Poate din instinct. Dar, din atitudinea lui când sfioasă, când aprobatoare, am dedus că tipul se pierduse pe-acolo și nu avea de gând să îmi facă rău. Nu ar fi fost prima dată când un pelerin rămânea închis în catedrală. Unii, care veneau din țări îndepărtate, nu înțelegeau plăcuțele informative pentru vizitatori. Din când în când, unul sau doi rămâneau în urmă rugându-se prin criptă, în fața rămășițelor Apostolului sau prin vreuna dintre cele douăzeci și cinci de capele mai mici și, până să își dea ei seama, rămâneau închiși înăuntru, după programul de vizitare, fără să poată ieși sau să anunțe pe cineva... până nu porneau alarmele.

Cu toate acestea, parcă îmi scăpa ceva. Faptul că individul acela se afla atât de aproape de mine îmi crea o stare de amețală. Ciudată. Și mă neliniștea – destul de mult – faptul că îmi cunoștea numele și îl repeta de fiecare dată când îl întrebam ceva.

Când am îndrăznit să ațintesc lumina lanternei pe el, am văzut un tânăr înalt, cu piele de culoare închisă și privirea limpede, cu o înfățișare oarecum orientală, cu un mic tatuaj în formă de șarpe sub ochiul drept și o expresie foarte serioasă.

Era athletic și cam de aceeași statură ca mine. Aș spune că avea chiar ceva marțial în purtarea lui. Ba chiar atrăgător.

— Îmi pare rău. Am ridicat din umeri, continuând să îl examinez. Nu aveți voie aici. Trebuie să plecați.

Dar nici acele ordine nu avură vreun efect.

— Ju-lia Ál-varez? repetă el a patra oară.

Era o situație stânjenitoare. Fără să îmi ies din fire, am încercat să îi arăt drumul spre laboratorul meu, de unde, cu puțin noroc, aș fi putut să îl conduc spre ieșire. I-am făcut semn spre pavaj, să își ia lucrurile și să mă urmeze, dar n-am reușit decât să îl neliniștesc.

— Haideti. Însoțiți-mă, spusei eu, apucându-l de braț.

Fu o greșeală.

Tânărul tresări, ca și cum l-aș fi atacat, și țipă, apucându-și strâns geanta neagră. Strigă ceva de genul „*Amrak!*”⁴, care îmi făcu pielea ca de găină.

Atunci îmi trecu prin minte o îndoială îngrozitoare. Oare avea vreun obiect furat în geantă? Perspectiva aceasta mă însălmântă. Să fi fost ceva de valoare...? Poate din comoara catedralei? Și, în cazul acesta, ce-ar fi trebuit să fac?

— Liniștiți-vă. E în regulă, i-am spus eu, scoțând telefonul mobil din geantă și arătându-i-l. O să cer ajutor, ca să ne scoată de aici. Înțelegeți?

Bărbatul își ținu respirația. Părea un animal încolțit.

— Juli-a Álva-rez...? repetă el.

— Nu veți păți nimic, am continuat eu, ignorându-l. O să formez numărul de la Urgențe... Vedeți? O să ieșiți de aici cât ați zice pește.

Dar după câteva secunde, blestematul de telefon încă nu reușise să se conecteze.

Am încercat din nou. Și încă o dată. De fiecare dată în zadar. Tipul acela mă privea însălmântat, ținând strâns geanta în brațe, însă, în timp ce încercam a patra oară să sun la Urgențe, fără să se miște din loc, o lăsă la pământ și îmi făcu semn să mă uit la ea.

— Ce e? întrebai eu.

Iar intrusul, care spunea a doua oară altceva decât numele meu, zâmbi înainte să își articuleze răspunsul. Cel mai ciudat răspuns cu putință. Un alt nume. Unul pe care, bineînțeles, îl cunoșteam foarte bine:

— Mar-tin Faber.

4.

La doar câțiva metri distanță, două vehicule ale poliției locale din Santiago, însoțite de o furgonetă a jandarmeriei și un vehicul al pompierilor, intrau cu viteză în Piața Quintana dos Mortos. Urcaseră pe strada Fonseca, urmând indicațiile altei mașini de patrulă care, în momentul acela, urmărea mișcarea luminilor din interiorul catedralei. Se părea că primiseră un apel de incendiu de la cineva din pensiunea Reyes Católicos, iar agentul de la Urgențe se întindea precum un urs care tocmai ieșea din hibernare.

⁴ *Amrak*: opusul *karme*, în filozofia indiană; dacă ți se întâmplă ceva bun, urmează să ți se întâmple ceva rău.

— Nu pare a fi un incendiu, inspectore Figueiras, mormăi agentul, care se afla deja de câteva minute în fața Porții de Argint, ud până la piele, fără să piardă din ochi catedrala.

Inspectorul, un tip dur, călit în lupta împotriva traficului de narcotice de pe estuarele galiciene, îl privi suspicios. Puține lucruri îl deranjau mai tare decât să stea în ploaie, cu ochelarii plini de picături. Nu era în toane prea bune.

— Și cum ați ajuns dumneavoastră la această concluzie, agent?

— Stau de ceva vreme pe aici, domnule, și încă nu am văzut fum. În plus, adăugă el cu încredere, nu miroase a ars. Și, după cum știți, catedrala e plină de materiale inflamabile.

— Ați anunțat episcopia?

Antonio Figueiras făcu această observație oarecum iritat. Nu îi plăcea deloc să aibă de-a face cu administrația pontificală.

— Da, domnule. Sunt pe drum. Dar ne-au anunțat că uneori cei care se ocupă de conservarea catedralei mai stau peste program și că s-ar putea ca luminile să fie de la ei. Vreți să intrăm?

Figueiras ezită. Dacă omul lui avea dreptate și nu existau alte indicii de incendiu în afară de luminile care se vedeau din când în când la ferestre, ar fi avut o droaie de probleme dacă spărgeau ușile. „Comisar comunist profanează catedrala din Santiago”. Își imagina deja titlurile de articol din *La Voz de Galicia* din ziua următoare. Din fericire, înainte să ia o decizie, un al treilea individ, în uniformă albastră ignifugă, se apropie sprinten de ei.

— Ei bine? Întrebă Figueiras. Ce zic pompierii?

— Omul dumneavoastră are dreptate, inspectore. Nu pare a fi un incendiu. Plutonierul adjutant, un tip hotărât, cu o înfățișare de țăran și privire de felină, își enunță diagnosticul cu profesionalism. Alarmerle anti-incendiu nu s-au declanșat, și le-am verificat cu nicio lună în urmă.

— Și-atunci?

— Mai mult ca sigur e vorba de vreo defecțiune a sistemului electric. De aproximativ jumătate de oră, rețeaua din zonă e supraîncărcată.

Informația îl intrigă.

— Și mie de ce nu mi-a spus nimeni?

— M-am gândit că ați dedus-o și singur, spuse pompierul, fără pic de ironie în glas, arătând în jurul lui. Iluminatul stradal e stins de ceva vreme, inspectore. Doar clădirile care au un generator electric de urgență sunt luminate, iar catedrala se numără printre ele.

Antonio Figueiras își dădu jos ochelarii și îi șterse cu o lavetă din piele de căprioară, în timp ce mormăi o înjurătură. Ieșise în evidență faptul că spiritul lui de observație era adormit. Apoi își ridică privirea, își potrivi ochelarii pe nas și văzu că piața era iluminată slab doar de farurile de la vehiculele lor. Nu exista nici măcar o singură lumină în casele vecine și doar lângă turnul cu ceas se aprindeau acele scânteieri tulburătoare. Nu aveau un ritm anume. Păreau ca niște fulgere pe timp de furtună.

— O pană de curent generală? murmură el.

— Cel mai probabil.

În pofida ploii și a lipsei de vizibilitate, Figueiras identifică silueta unui bărbat enorm, care se îndreptă rapid spre Poarta de Argint și se opri în fața încuietorii acesteia, ca și cum avea de gând să o forțeze.

— Cine-i tipul? întrebă el cu voce tare.

Subinspectorul Jiménez, care se afla lângă el, zâmbi.

— Ah, el... Am uitat să vă spun. A venit în seara asta la comisariat din Statele Unite. Cu o scrisoare de recomandare. Spunea că lucrează la un caz și că trebuia să găsească o femeie care locuiește în Santiago.

— Și ce caută aici?

— Păi... Bărbatul ezită. Se pare că femeia pe care o caută lucrează pentru Fundația Barrié și în noaptea asta e de serviciu în catedrală. Când a aflat că e un incendiu aici, a venit în urma noastră.

— Și ce-are de gând să facă?

Jiménez, calm, îi dădu un răspuns evident:

— Nu se vede, inspectore? O să între.

5.

— Rămâneți unde sunteți și ridicați mâinile!

Ecoul cupolelor catedralei amplifică puternic fraza, făcându-mă să-mi pierd echilibrul. Am căzut în genunchi, înfigându-mă în plăcile de marmură dure, în timp ce un curent de aer rece străbătu naosul.

— Nu vă mișcați! Sunt înarmat!

Vocea venea de undeva din spatele intrusului cu colanți negri, ca și când un alt pasager ar fi intrat pe Poarta de Argint și ne avea acum în vizor. Nu știu ce era mai tulburător: faptul că strigase la noi într-o engleză perfectă sau faptul

că tânărul tatuat pe obraz pomenise numele lui Martin, soțul meu. N-am avut timp să mă gândesc la asta. Din pur instinct, am lăsat jos coroana de lumini și geanta și mi-am dus mâinile la cap. Tipul, în schimb, nu îmi urmă exemplul.

Totul se întâmplă foarte repede.

„Călugărul” se răsuci pe călcâie, își dădu jos haina care îl acoperea și se aruncă printre băncile din dreapta lui. Sub tunică, așa cum intuiseam și eu, avea un costum elastic, de sport, și flutură în mâini un obiect pe care nu am reușit să îl identific.

Chiar dacă reacția lui mă surprinse, la fel de mult mă surprinse și explozia înfundată de proiectile care se înfipseră în balustradele băncilor, chiar în spatele lui, făcând să se ridice un nor de așchii.

— Julia Álvarez?

Aceeași voce care ne poruncise să ridicăm mâinile mă striga acum pe nume. Pronunția lui era mai bună ca a „călugărului”. O auzisem răsunând în spatele meu, dar eram atât de surprinsă de ceea ce păreau a fi focuri de armă, încât cu greu mi-am dat seama că, în noaptea aceea, toată lumea părea să știe cum mă cheamă.

— Aruncă-te la pământ!

Dumnezeule mare!

Am căzut încă o dată pe dalele de piatră ale transeptului. Am reușit doar să mă târăsc spre singurul confesional de lângă perete. În catedrală răsunară două sau trei bubuituri, însoțite de scânteierile aferente. Dar, de data aceasta, împușcăturile veneau din partea tânărului tatuat. Și el era înarmat!

Totul se opri preț de câteva secunde.

Catedrala se scufundă într-o tăcere de moarte. Iar eu, îngrozită, am rămas strânsă covrig, ca un bebeluș speriat, cu inima pe punctul de a-mi ieși din piept și fără să îndrăznesc măcar să respir. Îmi venea să plâng, dar teama – o teamă viscerală, chinuitoare, cum nu mai simțisem niciodată – mi se încolăcise în jurul traheii, nelăsându-mă să izbucnesc în lacrimi. Ce se petrecea aici? De ce se împușcau străinii ăștia într-o biserică plină de... Cerule Mare... plină de opere de artă unice?

În clipa aceea, în timp ce căutam pe tavan un punct de referință care să mă ajute să ies de acolo, l-am văzut. Nu era ușor de descris. Chiar în centrul catedralei, extinzându-se ca un fel de gaz de-a lungul transeptului și la nivelul cheii de boltă decorată cu Ochiul lui Dumnezeu, o substanță diafană, translucidă ca un voal, plutea la vreo douăzeci de metri înălțime, emanând raze de lumini electrice de nuanță portocalie. Nu mai văzusem niciodată așa

ceva. Niciodată. Tipul acela de fum semăna cu un nor de furtună care se încăpățâna să plutească chiar deasupra mormântului Apostolului.

„Lui Martin i-ar fi plăcut să vadă asta”, m-am gândit eu.

Dar instinctul meu de supraviețuire îmi alungă numaidecât din minte acea idee și se concentrează din nou pe felul în care aș fi putut să scap de acolo.

Eram pe punctul de-a ieși din ascunzătoarea mea și de-a mă târî spre o coloană de piatră, care să mă protejeze mai bine, când am simțit pe spate o mână enormă, care mă țintui cu nasul la pământ.

— Doamnă Álvarez... Nici prin gând să nu vă treacă să vă mișcați! spuse bărbatul care se afla acum lipit de mine.

Am rămas ca împietrită.

— Mă numesc Nicholas Allen, doamnă. Sunt colonel în armata Statelor Unite și am venit să vă salvez.

Să mă salveze? Oare înțelesesem bine?

Mi-am dat brusc seama că acest Allen ne dăduse toate ordinele în limba engleză. O engleză cu un ușor accent sudist. Ca cel al lui Martin.

„Martin...!”

Dar, înainte să îi pot cere vreo explicație, o nouă explozie de proiectile traversă partea superioară a confesionalului și se înfipse în piatră.

— Nenorocitul e înarmat, se plânse încet colonelul. Trebuie să ieșim de aici. Și repede.

6.

Fața suptă a lui Antonio Figueiras se făcu albă ca varul.

— Am auzit focuri de armă? Nu îl contrazise nimeni. Sunt focuri de armă, la naiba!

Cei șase agenți de poliție și cei doi gardieni civili se priviră nedumeriți, ca și cum s-ar fi îndoit că acele bufnituri surde ar fi putut fi focuri de armă.

— Vasăzică nenorocitul ăla trage cu pistolul în catedrală, spuse inspectorul uitându-se la Jiménez de parcă acesta ar fi fost vinovat de ceea ce întâmpla. Își scoase de sub pardesiu pistolul, un Compact Heckler & Koch de 9 mm, și adăugă, pe un ton foarte grav:

— Trebuie să-l oprim chiar acum.

Subinspectorul ridică din umeri.

— Și ar fi cazul să-mi explici mai exact cine e tipul ăsta, îl amenință Figueiras. Acum, după mine!

Patru bărbați îi ascultară ordinul. Se apropiară cu grijă de partea dreaptă a Porții de Argint, asigurându-se că nimeni din interior nu îi putea vedea și nu putea trage în ei. Ceilalți trei bărbați rămaseră în ariergardă, supraveghind cu colțul ochiului Poarta Sfântă și intrările laterale în catedrală. Ploaia aia blestemată era atât de intensă, încât copertina crem a bijuteriei Otero abia de se mai zărea. În plus, lipsa iluminatului public îi dădea celui mai vechi portic al catedralei un aer tulburător. Sinistru chiar. Nici scenele din Vechiul Testament de pe timpanul catedralei nu prevesteau nimic bun. Scena o reda pe femeia adulteră, celebră printre pelerini pentru faptul că ținea în mână capul iubitului ei, ca o avertizare cu privire la aspra judecată divină. Alungarea lui Adam și a Evei din Rai. Iar sub arcuri străluceau, umede, trompetele îngerilor Apocalipsei.

— Cum spunei că-l cheamă pe nenorocit? îl întrebă Figueiras în șoaptă pe agent, lipindu-se de una dintre coloanele striate din portic.

— Nicholas Allen, inspectore. A venit de la Washington, într-un avion privat, și a aterizat pe aeroportul din Santiago.

— Și l-au lăsat să treacă de graniță cu toată artileria aia pe care o are la el?

— Așa se pare, șefule.

— În cazul acesta, mă doare undeva cine naiba e, ai înțeleș? Du-te și cere întăriri. Să trimită o ambulanță... și un elicopter! Care să aterizeze în Piața Obradoiro și să acopere ieșirea pe acolo. Și trimite o altă unitate la poarta nordică. Rapid!

Jiménez se grăbi să îndeplinească instrucțiunile primite. Planul lui Figueiras, dacă lucrurile nu o luau razna, era să aștepte afară până când americanul avea să dea un semn de viață și apoi să-l prindă. Și cel mai bine ar fi fost să nu mai tragă nimeni niciun foc de armă.

Dar lucrurile nu au stat așa.

Fură surprinși de trei lovituri surde, puternice, care răsunară la câțiva metri deasupra lor. Chiar mai sus de așa-numita Fațadă a Comorii, care se întinde longitudinal de la Poarta de Argint până la Fântâna Cailor, o fereastră se sparse în mii de bucățele, acoperindu-i cu cioburi de sticlă.

— Ce naiba...?

Figueiras abia de reuși să își ridice privirea. Cioburile îi alteraseră câmpul vizual, dar, chiar și așa, reuși să vadă ceva care îl lăsă mut de uimire: silueta unui bărbat slab, cu gesturi acrobatice, care părea să aibă părul lung legat în

coadă și ceva sub braț, țopăia pe acoperișul vechi de cinci sute de ani, urmată de un nor ciudat de praf luminos.

Inspectorul, ateu de felul lui, fiu al unor republicani și membru al Partidului Comunist de la vârsta de optsprezece ani, înlemni. Reuși doar să îngâne în limba lui maternă:

— *O demo!*
Demonul.

7.

Când am reușit, în sfârșit, să ies din catedrală, m-am trezit sub o impresionantă cortină de apă. Furtuna învăluise strada în întuneric și doar strălucirea fulgerelor părea să lase să se întrevadă silueta scărilor și a aradelor caselor din apropiere. Eram oarecum năucită și aveam impresia că îmi pierdusem auzul în urechea stângă. Picioarele și brațele îmi tremurau necontrolat, dar, din fericire, peste puțin timp tremurul a încetat. Îmi prindea bine faptul că, dintr-odată, mă udam learcă. Îmi amintea că încă eram în viață... și că orice lucru era în continuare posibil. Așa că, din pur instinct, am simțit toate aromele care pluteau în aer: mușchi, pământ ud, fum de lemn. Toate acestea și zgomotul picăturilor de ploaie pe piatră se alăturară bătailor inimii mele și mă ajutară să mă dezmoțesc.

Nu toți erau la fel de norocoși ca mine.

Fără să înainteze, bărbatul care mă scosese din catedrală părea furios. Eu ieșisem prima, în fugă, și nu fusesem prea atentă la el, dar mi se păruse că l-am auzit certându-se cu un grup de oameni care, imediat ce bărbatul ieși din catedrală, începură să-l împroaște cu cuvinte grele. Mă separară numaidecât de el. Mă luară în primire doi pompieri, care mă duseră imediat spre arcadele cele mai apropiate, la adăpost de ploaie, și mă înveliră cu o pătură.

— Privește! strigă unul dintre ei, când un felinar începu să pâlpâie. A venit curentul!

Cu multă grijă, pompierii îmi căutară un scaun de plastic și îmi oferiră o sticlă de apă din care am sorbit cu înghițituri mari.

— Nu vă faceți griji, domnișoară. O să vă faceți bine.
„Să mă fac bine?”

Tonul lui mă puse pe gânduri. Șocul trăit în ultimele clipe împreună cu cele nouă ore aproape constante de muncă din ziua aceea probabil că lăsaseră urme vizibile pe chipul meu. Știu că pare un lucru frivol, dar, din pur instinct, am căutat o suprafață reflectantă care să îmi confirme bănuielile. La urma urmei, încercam să îmi ocup mintea cu alte lucruri în afară de călugări, împușcături sau nori luminoși. Și, preț de câteva clipe, acest mod de alinare a funcționat. Ușa de sticlă a singurei cafenele din piață care încă era deschisă la ora aceea îmi confirmă starea jalnică în care mă aflam. Am zărit în ea o fată cu părul vâlvoi, care părea nelalocul ei. Părul ei castaniu-roșcat abia de strălucea în lumina pală și ochii verzi îi erau ascunși de niște punji care mă speriară. „Unde te-ai pitit, Julia?”, mi-am spus eu. Bineînțeles, cel mai mult mă îngrijora ceea ce nu vedeam în reflexie. Adică tonusul muscular. Probabil că mă lovisem destul de tare, pentru că, dintr-odată, partea de sus a spatelui mă durea de parcă aș fi căzut de pe scelă.

Mi-am amintit de scelă!

Mi-am încrucișat degetele, sperând ca focurile de armă să nu o fi afectat. Laboratorul era chiar sub ea, împreună cu hard disk-ul care conținea toate datele cercetării mele.

— Poliția va veni imediat să vorbească cu dumneavoastră, mă anunță atunci cel mai binevoitor dintre pompieri. Așteptați aici, vă rog.

Și, de fapt, după niciun minut, un tip într-un pardesiu bej, cu apa și roindui pe față, cu o pereche de ochelari țipători cu ramă albă, mată, care părea profund contrariat, veni să mă salute fără tragere de inimă. Se șterse pe mâini cu dosul pardesiului și îmi întinse mâna, cu o formalitate studiată.

— Bună seara, doamnă, spuse el. Sunt inspectorul Antonio Figueiras, de la poliția din Santiago. Sunteți bine?

Am încuviințat din cap.

— Să vă spun ceva... își drese el glasul. Este o situație puțin mai jenantă pentru noi. Bărbatul care v-a scos din catedrală spune că ați fost atacați. Ne-a spus, într-o spaniolă cam rudimentară, că vă numiți Julia Álvarez. Așa este?

Am încuviințat din nou. Iar inspectorul continuă:

— Sunt obligat să vă interoghez cât mai repede posibil, dar bărbatul acela, care face parte din trupele de securitate ale Statelor Unite, insistă că trebuie să vă comunice ceva urgent.

— Colonelul?

Figueiras păru surprins, ca și cum nu s-ar fi așteptat să menționez gradul lui Nicholas Allen. După ce procesă informația, dădu din cap că da.

— Da, exact. Există vreun motiv pentru care nu ați vrea să vorbiți mai întâi cu el? Pentru că, dacă aveți vreun motiv, aș...

— Nu, nu. Niciunul, l-am întrerupt eu. De fapt, și eu am câteva întrebări pentru dânsul.

Inspectorul trimise pe cineva să îl cheme.

Când l-am văzut prima dată pe Nicholas Allen într-o lumină mai clară, am rămas surprinsă. Avea cam un metru optzeci înălțime, în jur de cincizeci de ani și se purta ca un gentilom perfect. Costumul i se distrusese în timpul încăierării din care tocmai ieșisem, dar cravata de firmă și cămașa apretată încă păstrau ceva din splendoarea lor inițială. Când inspectorul Figueiras îi permise să o facă, Allen coborî dintr-un vehicul parcat la marginea pieței. Avea la el o servietă de piele și, chiar înainte să mă salute, își trase un scaun și se așeză lângă mine.

— Mă bucur mult că am ajuns la timp, doamnă Álvarez, îmi spuse el, luându-mă de mâini și răsuflând ușurat.

— Ne... cunoaștem?

Chipul împietrit al colonelului se arcui în sus, ca și cum ar fi mimat bucurie. Nu îi reuși prea bine. De aproape, se putea observa deasupra sprâncenei o cicatrice neplăcută, care se pierdea sub un splendid păr grizonant.

— Eu pe dumneavoastră da, răspuse el. Am fost coleg cu soțul dumneavoastră. Am lucrat împreună în diverse proiecte ale guvernului din țara mea, chiar și înainte să vă cunoașteți. Iar după aceea... să spunem că i-am urmărit acțiunile.

Mărturisirea lui mă luă prin surprindere. Martin nu îmi vorbise niciodată despre el. Pentru o clipă, m-am gândit dacă să mă descarc și să-i povestesc cum „călugărul” menționase numele lui Martin înainte să tragă în el și să-l pună pe fugă, dar am hotărât să ascult mai întâi ce avea de spus.

— Trebuie să vă întreb câteva lucruri, îmi spuse el. Dacă sunteți de acord, aș prefera să purtăm această conversație fără martori.

Allen o spuse uitându-se cu coada ochiului la inspectorul Figueiras, care se depărtase cu numai câțiva metri de noi. Am ridicat din umeri.

— Cum doriți.

— Atunci, nu trebuie decât să le cereți asta, spuse el, zâmbind.

Am stat pe gânduri o clipă, după care curiozitatea avu câștig de cauză. M-am ridicat de pe scaun și i-am cerut inspectorului să ne lase singuri câteva momente. Și chiar dacă mi-am dat seama că nu i-a picat prea bine, acesta încuviință și își duse telefonul la ureche, prefăcându-se că nu îi păsa.

— Mulțumesc, îmi spuse colonelul în șoaptă.

Ne-am refugiat în cafeneaua La Quintana, unde oamenii încă își veneau în fire după pana de curent. Cafetiera mugea în spatele barului, scoțând un zgomot asurzitor. Erau pe punctul de-a închide și singurul lor ospătar se străduia să strângă totul pentru ziua următoare. Văzând că mai avea de lucru o vreme, ne-am așezat la o masă din partea îndepărtată a localului.

— Julia... Începu el ezitant. Știu că dumneata și Martin v-ați cunoscut în anul 2000, când Martin a parcurs Camino de Santiago. Că a renunțat la tot pentru dumneavoastră. La slujba lui. La părinți. Și că v-ați căsătorit în Londra și...

— Numai puțin, l-am întrerupt eu. După tot ce s-a întâmplat, vreți să-mi vorbiți despre Martin?

— Da. Din cauza lui sunt aici. La fel și bărbatul de care tocmai v-am salvat.

— Ce vreți să spuneți?

— Vă rog, lăsați-mă pe mine să pun întrebările.

Am acceptat, surprinsă, în timp ce ospătarul ne servi cu cafea.

— Spuneți-mi, continuă el, de cât timp nu l-ați mai văzut pe soțul dumneavoastră?

— De aproximativ o lună.

— O lună? Atât de mult?

— Asta nu vă privește, nu credeți? am spus eu, destul de prost dispusă.

— Corect. Înțeleg, evident.

Apoi am adăugat ceva, ca să nu par prea dură:

— Ultima dată când am vorbit cu el, se afla într-o zonă muntoasă din Turcia, colectând date pentru un studiu științific cu privire la schimbările climatice.

— Pe Ararat, corect?

Siguranța lui mă luă pe nepregătite.

— De unde știți?

— Știu și alte lucruri, doamnă, spuse el, după care scoase un iPad din servietă. Ecranul se luminează. Soțul dumneavoastră se află în pericol. A fost răpit.

8.

— Și ce mai așteptați? Trimiteți-mi imediat informațiile!

Inspectorul Figueiras nu era genul de bărbat care să stea cu brațele încrucișate. Încheie nerăbdător apelul. Era de-ajuns că un profesionist străin interoga singurul martor al focurilor de armă care avuseseră loc în catedrală. Nu avea de gând să-i mai ofere și alte avantaje. Cu câteva minute înainte, în urma unui schimb de impresii enervant cu preotul din catedrală, în timp ce examinau daunele aduse mobilierului sfințit și oamenii lui adunau primele tuburi de cartușe, își făcuse o idee despre Julia Álvarez. Părintele Fornés o descrisese ca fiind o femeie tenace, poate prea tenace, nu prea dispusă să se supună disciplinei ecleziastice și, după părerea lui, oarecum contaminată de idei păgâne. „Celtice, New Age și alte de lucruri de genul acesta”, îi explicase părintele, oferind o mână de ajutor care nu-i fusese cerută. Lui Figueiras nici că-i păsa. „Dar e cea mai bună în meseria ei. Sunt sigur că într-o zi ne va surprinde cu o descoperire transcendentă. Va salva Porticul de la deteriorare. O să vedeți”, adăugase acesta.

Din discuție reieșise, totuși, un detaliu care chiar îl surprinse pe inspector: după spusele preotului, Julia Álvarez era căsătorită cu un cetățean american.

Tocmai de aceea telefonase la comisariat și ceruse toate informațiile posibile despre cuplu.

Figueiras era absorbit de calculatorul din mașina de patrulă, când simți că aerul începe să tremure. Elicele unui elicopter biciuiau atmosfera întunecoasă a locului, făcând să tremure până și dalele din piață. Aproape că uitase de ordinul pe care îl dăduse și de temerarul care se părea că fusese singurul care îndrăznise să survoleze orașul, ținând cont de ploaia puternică din noaptea aceea. Dar nici măcar nu avu timp să se căiască pentru asta. Un alt apel îi distrase atenția.

— Figueiras la telefon.

— Domnule inspector? Era comisarul-șef.

— Da, spuneți.

— Avem informațiile pe care le-ați solicitat. În primul rând, nu există niciun dosar pe numele de Julia Álvarez. Nu are antecedente, nici măcar o amendă de circulație, nimic. Cu toate acestea, știm că deține un doctorat în istoria

artei și a scris o carte despre Camino de Santiago, *La vía iniciática*⁵. O lucrare prea esoterică pentru gustul meu. Și cam atât.

— Ce-ați făcut? Ați căutat-o pe Google?

— Aveți grijă ce spuneți, inspectore, îi ordonă comisarul, deranjat.

— Aveți dreptate, răspunse acesta. Îmi cer iertare. Vă rog să continuați.

— În schimb, soțul ei e mult mai interesant.

— Îmi imaginez deja.

— Martin Faber e climatolog. Unul dintre cei mai buni, Figueiras. De fapt, nimeni nu își explică de ce locuiește aici. În 2006 a publicat o lucrare despre dezghețul zăpezilor veșnice din principalii munți europeni și asiatici, pentru care a câștigat inclusiv un premiu din partea Națiunilor Unite. Se pare că previziunile lui se împlinesc întocmai. Se bucură de un prestigiu impresionant. Cel mai ciudat este însă faptul că... se pare că a fost educat la Harvard și recrutat de Agenția Națională de Securitate a Statelor Unite, unde a lucrat până să se căsătorească cu Julia și să se mute aici cu ea.

— Soțul ei e spion?

— Tehnic, da. Comisarul își coborî vocea: Mai rău este că restul dosarului e secret.

— Ce bine!

Ochișorii vii ai inspectorului priviră prin ochelarii lui cu ramă de plastic albă. I se părea o coincidență ciudată că individul care o interoga pe martora lui și soțul acesteia lucrau pentru aceeași agenție de informații. „Se întâmplă ceva important”, presupuse el.

— Comisare, știm când s-au căsătorit?

— Încă nu am găsit data în registrul civil. Cu toate acestea, după ce am consultat arhiva rezidenților americani din Spania, am descoperit că s-au căsătorit în Marea Britanie. Și încă ceva: am găsit în arhivele vama niște informații foarte curioase...

— Haide, comisare, nu mă țineteți pe jar.

— Se pare că au locuit un an de zile în Londra, dedicându-se unor activități care nu aveau nimic de-a face cu pregătirea profesională a niciunuia dintre ei. Au fost negustori de antichități. Dar, când s-au mutat aici, au vândut totul. Mai puțin două pietre din epoca elisabetană, pe care le-au declarat ca fiind obiecte de patrimoniu.

— Două pietre?

⁵ *La via iniciática: Călea inițierii* (n. tr.).

— Două talismane vechi. Ce ciudat, nu-i așa?

9.

Imaginile care începură să se deruleze prin fața ochilor mei păreau ireale. Parcă erau desprinse dintr-o emisiune televizată sau, și mai rău, dintr-un film despre Războiul din Golf. De fapt, mi-am întors privirea de la dispozitiv, întrucât l-am recunoscut pe bărbatul în zdrențe portocalii din centrul ecranului. Dumnezeu mare! l-am recunoscut chipul osos, profilul, mâinile mari și puternice acum legate, și gestul contrariat pe care îl făcea ori de câte ori lucrurile nu ieșeau așa cum voia el, și am știut că nu eram pregătită să mai văd și alte scene.

— Ce... ce-i asta? am îngânat eu.

Colonelul Allen opri filmulețul.

— Este o dovadă că e încă în viață, doamnă Álvarez. A fost obținută săptămâna trecută, într-o zonă nedeterminată din provincia turcă nord-vestică, Anatolia. După cum vedeți, e clar că...

— E soțul meu, am văzut deja, am adăugat eu, în timp ce mi se punea un nod de emoție și neliniște în gât. Am început să îmi răsucesc verigheta de aur și eram pe punctul de-a izbucni în lacrimi. Dar cum se poate așa ceva? Cine l-a răpit? De ce? Ce vor de la el?

— Vă rog să vă liniștiți.

— Să mă liniștesc? am izbucnit eu. Și cum îmi propuneți să o fac?

Când mă auzi ieșindu-mi din fire, ospătarul din La Quintana se uită rapid spre noi. O spusese pe un ton furios, cu ochii plini de lacrimi și pieptul strâns din cauza lipsei de aer. Colonelul mă luă de mâini și făcu un gest ambiguu spre ospătar. Acesta nu pricepea dacă îi dădea de înțeleș să nu își bage nasul în treburile noastre sau că totul era în ordine; în orice caz, se retrase în cealaltă parte a localului.

Atunci Allen se întoarse din nou spre mine.

— Vă voi răspunde la întrebări pe rând, doamnă Faber. Atât eu, cât și guvernul meu putem să o facem. Dar, în schimb, trebuie să îmi răspundeți la întrebările pe care vi le voi adresa. Ați înțeleș?

Nu am putut să-i răspund. Nu reușeam să îmi mut privirea de la imaginea blocată a lui Martin. Era aproape de nerecunoscut. Avea barbă, părul ciufulit și

pielea plină de erupții. M-au cuprins remușcările. Cum de fusesem atât de proastă? De ce îl lăsasem să plece singur? Mi-am amintit ultima noastră ceartă. Se întâmplase cu puțin timp înainte să se urce în avionul care îl ducea spre Van, în apropiere de Ararat. Îi reproșasem că de cinci ani de zile mă folosea în experimentele lui și i-am jurat că, din momentul acela, nu aveam să mai particip la niciunul.

„Nici măcar din dragoste?” mă întrebă el, surprins de izbucnirea mea colerică.

„Bineînțeles că nu!” Aici am început să-mi regret felul de a fi. Oare eu îl împinsesem spre această situație?

— Primul lucru pe care trebuie să îl știți este că o grupare teroristă a revendicat deja răpirea, spuse Allen, fără să își dea seama de remușcările care mă încercau. Este vorba de Partidul Muncitorilor din Kurdistan, o facțiune politică ilegală, de inspirație marxistă, care se opune de zeci de ani autorităților turce. Vestea cea bună, spuse el, zâmbind, este că au un istoric lung de răpiri ale unor alpiniști și majoritatea au fost eliberați. Vestea mai puțin bună, doamnă, este că de data aceasta au acționat absolut impecabil. Nu au lăsat nicio urmă a acțiunilor lor. De fapt, nici măcar sateliții noștri nu au fost în stare să-i localizeze.

— Sateliți...? am bolborosit eu încercând să nu izbucnesc în plâns, căci nu-mi venea să cred ceea ce auzeam.

— Guvernul meu apelează la dumneavoastră ca la o ultimă resursă de care dispune. Colonelul își recuperează zâmbetul cu tact. Înainte să vă cunoască, soțul dumneavoastră a fost implicat în proiecte importante derulate de țara noastră. Deține informații sensibile, care nu pot cădea în mâna unor oameni ca aceia. De asta sunt aici. Să vă ajut să îl găsiți, dar și ca să îi ajut pe ai noștri. Înțelegeți?

— Nu... Nu cred.

Mă năpădi un alt val de idei amestecate. Martin nu îmi povestise niciodată foarte explicit ce făcuse în timpul petrecut la Washington. Nu prea vorbea despre această etapă din viața lui. Ca și cum ar fi conținut ceva care îi displăcea. Ca fostele iubite despre care nu vorbești cu soția ta.

Atunci, Nicholas Allen schimbă subiectul, uimindu-mă și mai tare.

— Vă rog să urmăriți filmulețul până la capăt, doamnă.

— Poftim?

— Nu vreau să vă chinuiască, credeți-mă, dar vreau să ne ajutați să interpretăm un mesaj pe care vi l-a transmis soțul dumneavoastră în filmuleț.

— Mie? În acest filmuleț?

Un ușor tremur puse stăpânire pe mâinile mele.

— Dumneavoastră, da. Nu vreți să îl vedeți?

Ecranul dispozitivului porni să strălucească din nou, umplând acel colț al cafelei cu tonuri albastrii. Colonelul Allen apăsă butonul de derulare înainte, până ce filmarea ajunse la minutul șapte. M-am apăsat pe stomac cu ambele mâini, ca și cum asta m-ar fi ajutat să îmi controlez emoțiile. Contrastul era setat pe maxim. Când am văzut din nou chipul supt al soțului meu, crispat, m-am pregătit pentru tot ce putea fi mai rău.

Mai întâi, am auzit o voce de bărbat vorbind într-o engleză cu un accent dur.

— Spune-ți numele!

Tonul părea irascibil și îi aparținea cuiva care nu apărea pe ecran.

— Nu m-ai auzit? insistă acesta. Spune-ți numele!

Martin își ridică privirea ca și cum, într-un final, l-ar fi auzit.

— Mă numesc Martin Faber. Sunt om de știință...

— Ai vreun mesaj de transmis celor dragi?

Soțul meu încuviință. Interlocutorul lui continua să pronunțe consoanele aspirate și s-urile ca și cum s-ar fi desprins de curând din *Vânătoarea lui Octombrie Roșu*. Martin se uită din nou spre cameră și, ca și cum momentul acela ar fi fost înregistrat doar pentru mine, spuse: „Julia. Poate că nu ne vom mai vedea... Dacă nu scap cu viață, vreau să îți amintești de mine ca de bărbatul fericit care și-a găsit locul lângă tine...”

O lacrimă mi se rostogoli pe obraz. L-am văzut strângând în mână dovada dragostei noastre. Obiectul care demonstra că viețile noastre căpătaseră – cel puțin pentru mine – un sens neașteptat. Și, cu vocea tremurândă, printre mici interferențe sonore, Martin continuă:

„... Dacă pierzi vremea, totul va fi fost în zadar. Descoperirile pe care le-am făcut împreună. Lumea pe care am explorat-o. Totul. Luptă pentru mine. Folosește-te de darul tău. Și nu uita că, chiar dacă te urmăresc ca să îți fure ce este al nostru, calea spre reîntâlnire ți se va arăta mereu.”

Filmulețul se termina acolo.

— Atât? am întrebat eu, de parcă mi se furase aerul pe care îl respiram.

— Da.

Eram nedumerită. Dezorientată. Iar colonelul Allen, care nu îmi dăduse drumul la mâini în tot acest timp, le strânse puțin mai tare.

— Îmi pare rău... murmură acesta. Îmi pare sincer rău.

Dar, mânat de un interes pe care nu reușeam să îl înțeleg, îmi puse o întrebare la care nu mă așteptasem:

— La ce dar se referă, doamnă?

10.

Miguel Pazos și Santiago Mirás lucrau doar de un an la comisariatul de poliție din Santiago de Compostela. Absolviseră Academia cu calificări excelente și le plăcea să lucreze într-un astfel de oraș, unde, chiar dacă aici se afla reședința guvernului regional și era localitatea cu cea mai mare populație flotantă din nordul Spaniei, aproape niciodată nu se întâmpla nimic demn de menționat.

Inspectorul Figueiras îi trimisese să supravegheze scările care urcau spre poarta principală a catedralei și Porticul Gloriei, iar cei doi discutau foarte animat în legătură cu cele petrecute. Erau relaxați. Focurile de armă care îi alarmaseră pe cei din unitatea lor se opriseră de ceva vreme. Din fericire, catedrala nu luase foc și, în schimbul de focuri de armă, nici nu fusese nimeni rănit. Oricum, li se ordonase să rămână în alertă în cazul în care ar fi apărut vreo mișcare suspectă. Un fugar înarmat continua să se ascundă pe una dintre străduțele înguste care dădeau în impresionanta Piață Obradoiro, iar acum prioritatea lor era să-l captureze.

La poarta hostelului Reyes Católicos, totul părea liniștit. Accesul la hotelul turistic național era ferecat, așa cum se întâmpla întotdeauna la ora aceea, iar lumina electrică le reda catedralei și fațadei palatului Rajoy tonul lor sălbatic. În plus, ploaia era în avantajul lor. Îi obliga să rămână în mașina de patrulă, parcați în colțul străzii San Francisco, oferindu-le un punct de observație uscat și privilegiat, de unde puteau controla apariția oricărui pieton.

Niciunul dintre ei nu se așteptase ca, la patruzeci de minute după miezul nopții, pământul să înceapă să se cutremure.

Începu ca un tremur suav, de parcă ploaia s-ar fi intensificat și-ar fi făcut să vibreze Nissanul Xtrail în care se aflau. Agenții se priviră unul pe celălalt fără să spună ceva. Dar când începură să audă și zgomotul asurzitor, ambii se foiră în scaune.

— Ce naiba mai e și asta...? bombăni agentul Pazos.

Partenerul lui îl liniște.

— Probabil elicopterul cerut de comisar. Liniștește-te, spuse el.

— A, bine atunci.

— Îți trebuie tupeu, nu glumă, ca să zbori într-o astfel de noapte.

— Mie îmi spui?

Zgomotul crescă în intensitate, făcând ca unele băltoace care se formaseră pe dalele din piață să înceapă să se ridice ca niște șiroaie mici spre cer.

— Santi... Agentul Pazos stătea cu nasul lipit de parbriz, urmărind aeronava aterizând în fața lor. Elicopterul acela e al nostru?

O pasăre cu o anvergură de cincisprezece metri, vopsită în negru, cu două elice suprapuse, cum nu mai văzuseră vreodată, și o a treia în coadă, ca o elice de barcă, ateriză la câțiva metri de ei, ridicând mașina lor de teren de aproape două mii de kilograme la aproape o palmă de la pavaj.

Când elicele se opriră din rotație, un fluierat asurzitor, ascuțit străbătu piața, obligându-i să-și acopere urechile.

— Cine a chemat armata? murmură Pazos, evident dezgustat.

Colegul lui nu îl auzi.

Privirea lui era ațintită asupra unui individ cu fața albă, cu părul strâns într-o coadă, cu o rană adâncă sub ochiul drept, care bătea în geam. Agentul Mirás coborî geamul.

— Bună seara, cu ce...?

Nu avu timp să termine întrebarea.

Două împușcături surde se confundară cu ultimul șuierat al elicopterului, trântindu-le polițiștilor capetele pe tetiere. Impactul gloanțelor Sig-Sauer, de ultimă generație, merse atât de la sigur, încât cei doi părăsiră lumea celor vii fără să își dea măcar seama de asta. Nici măcar nu își mai auziră călăul murmurând ceva într-o limbă neinteligibilă, un fel de litanie, ceva de genul *Nerir nrants, Ter, yev qo girkn endhuni!*, înainte să își facă cruce și să își continue drumul.

11.

— Este o poveste lungă, colonele. Și nici măcar nu știu dacă se cade să v-o povestesc. Am înghițit în sec.

Nicholas Allen, foarte serios, sorbi lung din cafea înainte să se lase pe spate în scaun și să își așeze mâinile mari pe masă.

— În regulă. Înainte să continuiți, aș vrea să vă gândiți la următoarele lucruri: soțul dumneavoastră s-a folosit de dovada că e în viață permisă de răpitorii lui ca să vă trimită un mesaj. Dar și un avertisment. Presupun că deja ați înțeles despre ce e vorba, corect?

Am încuviințat, fără să fiu complet sigură.

— Când am văzut filmulețul în Washington, cu câteva ore în urmă, spuse el, mângâind iPad-ul, am înțeles că aluzia cum că cineva v-ar fi putut fura ceea ce vă aparținea includea și un avertisment. Dețineți ceva de valoare care trebuie protejat?

Allen formulă întrebarea ca și cum ar fi știut dinainte ce aveam să-i spun. De fapt, nici măcar nu așteptă să răspund.

— Un lucru este clar, continuă el: soțul dumneavoastră nu s-a înșelat când a crezut că și dumneavoastră sunteți în pericol.

În ochii mei se putea citi neliniștea.

— Credeți că acel „călugăr” din catedrală voia...?

— Și ce-ar fi putut dori? Sunt sigur de un lucru: vă viza. A vorbit cu dumneavoastră? V-a spus ceva?

— L-a menționat pe Martin...

— În ce sens, doamnă?

— Nu știu... m-am pierdut cu firea. Nu l-am înțeles!

— În regulă. Nu vă îngrijorați. O vom lua pas cu pas. Mi-ar plăcea să îmi răspundeți la prima întrebare, dacă nu vă deranjează.

Am luat-o de la capăt.

— Perfect, am spus eu, răsufând adânc.

— La ce dar se referea soțul dumneavoastră în filmuleț, doamnă Faber?

— Am darul clarviziunii, colonele. Am spus-o fără să mă gândesc, ca și cum m-aș fi eliberat de o greutate. Brusc. Fără preambul. Și, așa cum mă așteptam, Nicholas Allen părea să nu fi înțeles prea bine. Ca toți, de altfel.

— Sigur va fi o poveste lungă... spuse el și ridică din umeri.

Și, înainte să mai adauge ceva, am continuat:

— Este o rară moștenire de familie. Bănuiesc că e ceva înăscut. Mama mea a avut aceleași abilități. Bunica mea la fel. De fapt, l-au avut toate femeile pe linie maternă pe care mi le amintesc eu. Uneori am crezut că este vorba de un fel de imperfecțiune genetică. Am încercat să o reprim cu medicamente, dar

nu a folosit la nimic. Nu știu cum, dar Martin și-a dat seama de cum m-a văzut și m-a ajutat să trăiesc cu acest dar.

— Și în ce constă acesta?

— E greu de explicat, domnule Allen, am spus eu, căutând un șervețel pe care să îl răsucesc pe după degete, așa cum făceam ori de câte ori eram agitată. De fapt, nu l-am fluturat niciodată prin fața oamenilor și nici nu l-am utilizat în public. Ideea este că Martin și-a dat seama. De exemplu, știa că pot lua un obiect în mână și pot *vedea* istoricul lui. Îmi puteam da seama unde a fost înainte sau cui i-a aparținut. Mi-a explicat că unii oameni de știință numesc această capacitate psihometrie, înțelegeți? Dar, în anumite condiții, puteam și să uit limba mea maternă și să vorbesc în limbi străine. Odată, am vorbit perfect latina, în timpul unei transe induse de bunica mea. Asta se numește xenoglosie. Darul vorbirii în limbi. Martin m-a ajutat să îmi asum toate aceste lucruri și să nu îmi mai fie frică de ele.

Colonelul nu dădu semne că explicațiile mele i s-ar fi părut ciudate.

— Și cum s-a întâmplat? Întrebă el.

— Ce anume? Cum ne-am întâlnit?

Allen încuviință.

— E important?

— Ar putea fi.

— În regulă, am spus eu, răsuflând adânc. S-a întâmplat cu ani în urmă. Martin a ajuns în satul meu în timpul pelerinajului pe Camino de Santiago. Pe atunci lucram ca ghid turistic într-o biserică din Noia, pe Costa da Morte. A insistat să o vizitez, am stat de vorbă, ne-am înțeles din prima și a început să îmi spună diverse lucruri despre viața mea. Lucruri personale, despre slujba mea, prietenele mele... M-am gândit că e vreun truc de care se folosea ca să le impresioneze pe fete și că pelerinul acela doar se prefăcea că se înțelege cu mine. Dar era mai mult de-atât. Mi-a spus că și eu puteam face astfel de lucruri. Că aveam o abilitate naturală pentru ele. Mi-a promis că îmi va explica tot ce puteam ajunge să fac... Și așa, încetul cu încetul, în zilele în care a rămas în sat, m-a făcut să mă îndrăgostesc de el. Pur și simplu.

Am observat o umbră de îngrijorare în ochii militarului. O mai văzusem și în alte dăți. Ori de câte ori povesteam despre asta. Dar am hotărât să continui.

— Vreau să îl salvați pe Martin, colonele. Dacă promiteți că îl veți găsi, vă voi explica în detaliu totul despre darul meu. Dar ajutați-mă!

Allen îmi aruncă pentru prima dată o privire plină de compasiune. Chiar blândă. Își arcui a împăciuire sprâncenele încărunțite.

— Vă promit, spuse el. De aceea sunt aici.

Apoi adăugă, pe un ton inocent pe care nu îl mai auzisem până atunci:

— Presupun că acest *tot* se referă la acel pandantiv pe care Martin îl ține în mână în filmuleț, corect?

— Da. Aveți dreptate. Dar permiteți-mi să vă povestesc în felul meu.

— Prea bine. Despre ce este vorba?

— Despre darul clarviziunii.

— Ah, da.

— Veți vedea: se aseamănă mult cu ceea ce înțelege lumea prin previziune, dar nu sunt chiar identice. Cum bănuiesc că presupuneți deja, astfel de lucruri trebuie tratate cât se poate de discret. Eu, de exemplu, mi-am încheiat studiile ascunzând mereu față de colegii și profesorii mei ceea ce mi se întâmpla. Ori de câte ori vizitam un muzeu sau o clădire istorică, percepția mi se intensifica. La început, o simțeam la nivelul pielii. Presimțeam că avea să se întâmple ceva. Că picturile aveau să îmi șoptească secrete despre autorii, modelele sau epoca lor, apoi vedeam în minte scene complete cu oameni pe care nu îi cunoscusem niciodată. Puteam să înțeleg inscripții în limbi exotice sau să pricep semnificația ultimă a unui ansamblu sculptural doar zărindu-l. Vă dați seama cât de tare doare când împărtășești astfel de cunoștințe și nu te crede nimeni? Ce înseamnă, într-o lume carteziană, bazată pe materie și rațiune, ca o persoană să poată să priceapă astfel de lucruri și toți ceilalți nu? Mereu m-am simțit ciudată din cauza acestui dar. Înțeleaptă, dar ciudată. Și dacă nu îl înăbușeam cumva, eram conștientă că avea să mă înnebunească.

— Și Martin Faber era interesat de acest dar?

— Foarte mult.

— Știți de ce?

— Cred... că da, am răspuns eu, pe un ton șovăielnic.

— Vă rog, zâmbi colonelul când percepu nehotărârea din vocea mea, nu îmi ascundeți nimic. V-am dat cuvântul meu de onoare că vă voi ajuta să îl găsiți pe Martin, dar trebuie să colaborați cu mine.

— Are de-a face cu un secret de familie.

— Alt secret de familie?

— Al familiei Faber.

— Ce anume?

— Piatra pe care o ține în mână în filmuleț e un obiect foarte puternic. De o putere aproape atomică.

Allen mă privi mai sever ca niciodată, dar nu se lăsă tulburat.

— Am aflat prima dată despre el cu o zi înainte ca eu și Martin să ne căsătorim. Vă asigur că este o poveste pe cinstă... Chiar dacă s-ar putea să dureze toată noaptea.

— Nu contează. Vreau să o aud.

12.

În pofida orei atât de târziu, inspectorul Antonio Figueiras hotărî să meargă la comisariatul de poliție să completeze rapoartele despre incident și să emită un mandat de urmărire și arestare pentru individul care le scăpase în catedrală. Orașul vechi era pustiu. Coborî pe strada Fonseca pe sens opus, cu luminile de sirenă de pe mașina Peugeot 307 pe care o conducea pornite, după ce îi ordonă patrului să nu scape din ochi cafeneaua La Quintana. Le ceruse să o ducă pe martoră în biroul lui imediat ce americanul termina cu ea. „La nevoie, poate să doarmă într-o celulă, spusese el. Dar trebuie să fie în custodia mea până îmi dau seama ce naiba se întâmplă aici.”

Înainte să se îndepărteze de promontoriul după care dispăreau săgețile de pe turnurile catedralei, Figueiras văzu silueta fusiformă a unui obiect enorm, care staționa în centrul pieței. Deduse că era vorba de elicopterul pe care îl ceruse. La cât de tare ploua, probabil că oamenii lui aterizaseră și așteptau ca vremea să le permită să decoleze din nou.

„Așa e mai bine”, își spuse el, răsuflând ușurat.

Când intră pe bulevardul Rodrigo de Padrón, aflat în afara zonei istorice, și parcă mașina în zona subterană a clădirii Cartierului General, avea în minte un singur gând: să vadă ce rol jucau talismanele cuplului Faber în toată încurcătura aceea. Intuia că jucau un rol important. Faptul că cineva încercase să o împuște pe doctor Álvarez se explica doar prin încercarea de a o jefui de ceva prețios. Ceva care, deduse el, valora mai mult decât viața femeii. Mai exact, două milioane de lire sterline, conform declarației vamale.

— Niște pietre prețioase din secolul al XVI-lea? Persoanei de la celălalt capăt al liniei nu-i venea să creadă că fusese trezită pentru a fi consultată într-o chestiune cu titlu profesional.

— Corect, Marcelo. Elisabetane. Cică engleze.

Marcelo Muñiz era cel mai cunoscut bijutier din Santiago. Orice tranzacție cu pietre ieșite din comun din Galicia trecea întotdeauna prin mâinile lui experte.

— Nu-mi sună deloc cunoscut, spuse acesta, pe un ton de evaluator profesionist. Știi cumva cum se numesc proprietarii?

Figueiras îi spuse numele.

Câteva minute mai târziu, după ce-și porni laptopul și verifică în baza lui de date, Muñiz reluă conversația, cu vești proaste:

— Îmi pare rău, Figueiras. Te asigur că pietrele acelea nu au trecut pe-aici. Poate că nu le-au vândut...

— Se poate, încuviință inspectorul. Dar spune-mi ceva: dacă te-ai muta din Anglia în Spania și ai avea astfel de posesiuni, de ce le-ai include în declarația vamală?

— Pentru asigurare, evident, răspuse bijutierul fără să ezite. Dacă sunt valoroase și vrei ca firma de asigurări să le acopere când le scoți din casă, trebuie să deții un document care să le ateste.

— Și dacă ai avea așa ceva, ai continua să lucrezi? Ai continua să te trezești dis-de-diminează, ca să nu întârzi la lucru? Ai duce o viață normală?

— Păi, ezită bijutierul. Poate că proprietarii nu vor să atragă atenția asupra lor. Poate că pentru ei obiectul respectiv nu are doar valoare materială. Ai fi surprins să afli motivele pentru care o persoană ar colecționa nestemate, în afară de valoarea lor comercială.

— Cine știe... șopti Figueiras, oarecum decepționat. Începea să resimtă oboseala. O să aflu asta mâine.

Apoi închise.

13.

Era o poveste lungă. Îl avertizasem. Dar Nicholas Allen se dovedi dispus să o asculte, în timp ce cerea încă o cafea tare și termina resturile de produse de patiserie industrială din ziua aceea, care mai rămăseseră prin bucătăria cafenelei. Ospătarul se resemnă și el. Era vorba de o chestiune de-a poliției. Avea o patrulă a Gărzii Civile și încă una a Poliției Naționale parcate la poartă și nu mai avea altă opțiune decât să aștepte după bar oricât ar fi fost nevoie.

— Începeți de unde vreți, mă impulsionă Allen.

— Voi începe cu ziua în care am văzut pietrele pentru prima dată. E bine?

— Continuăți.

— Era în ziua dinaintea nunții noastre... Nu l-am mai văzut niciodată pe logodnicul meu atât de entuziasmat ca în acea dimineață de la începutul verii. Era ultima zi din iunie, 2005, și ajunsesem la hotelul din West End cu destul de mult timp înainte ca să ne odihnim până la ceremonie. Celebrarea urma să aibă loc într-o bisericuță normandă din ținutul Wiltshire; un loc frumos. Urma să fie ceva simplu, cu o mână de invitați și fără protocoale. De fapt, ceremonia avea să fie oficiată de un preot care era prieten al familiei Martin, pe care îl sunasem în prealabil, ca să îl punem la curent cu intențiile noastre.

Îl iubeam enorm pe omul acela.

Făcea totul bine. Fiecare detaliu. Ca un olar capabil să modeleze lumea după necesitățile noastre.

Martin mă convinsese cu săptămâni înainte să îl urmez, să las totul: opțiunea de a lucra ca specialist în probleme de conservare pentru Xunta de Galicia, părinții, prietenii, căsuța de piatră de pe Costa da Morte și chiar și colecția mea de povești celtice. Totul! Și eram cât se poate de fericită să mă dăruiesc astfel!

Poate că vi se va părea o prostie, colonele, am continuat eu, dar, cu puțin timp înainte să îl cunosc, citisem undeva că e bine să-i ceri universului, într-o scrisoare, ce aștepți de la viață. Când pui astfel de lucruri în scris, ești obligat să îți ordonezi ideile. Eu mi-am scris scrisoarea când am împlinit nouăsprezece ani. Voiam un iubit. Un om bun. Un tovarăș de aventuri. Așa că am scris trei pagini de condiții: aveam nevoie de cineva care să îmi respecte libertatea și care să fie sincer, cald, generos, simplu și magic; un om de onoare, capabil să comunice cu mine doar din priviri. La urma urmei, o persoană cu inima curată, care să-mi dea aripi doar prin cuvinte. Îmi amintesc că am pecetluit documentul și l-am pus într-o cutiuță de santal, pe care am ascuns-o în spatele unui dulap, și, chiar când am uitat cu desăvârșire de ea, a ajuns și Martin în Noia. Dacă l-ați fi văzut! Dincolo de zdrențele de pelerin, strălucea cel mai expresiv zâmbet din lume. Atât de magnetic, de perfect, încât am uitat cât de mult se potrivea celor scrise de mine.

Cert este că totul s-a derulat foarte repede și, după zece luni, ne îndreptam deja spre altar. Martin a renunțat la slujba lui din Statele Unite, iar mie, sincer, nu mi-a păsat că trebuia să o abandonez pe a mea.

În ziua dinaintea nunții noastre, în avion, de la Santiago la Heathrow, logodnicul meu mi-a arătat niște fotografii cu locul pe care îl alesese pentru

ceremonie. Făcuse totul în secret. Și, așa cum era de așteptat, alegerea lui mi s-a părut perfectă: biserița era din piatră, cu zidurile acoperite de caprifoi și un cimitir cu grădină lângă intrarea unde s-a ținut banchetul. În mod surprinzător, până și hanul în care ne-am petrecut noaptea nunții avea un aer de-a dreptul „compostelan”. Nimic nu era întâmplător. Martin voia ca, în pofida faptului că eram departe de Galicia, să mă simt ca acasă.

În după-amiaza aceea, în Londra, am luat un taxi spre sudul orașului, pentru că trebuia să îmi arate ceva important. Când am lăsat în urmă străzile pe jumătate goale de la periferie, i-a dat instrucțiuni șoferului să ne ducă pe strada Mortlake, în zona Richmond-upon-Thames. Am trecut prin cartiere iraniene, chineze și hinduse, dar când am ajuns la destinație, și am văzut o clădire de apartamente moderne de patru etaje, din cărămidă roșie, într-o zonă rezidențială liniștită, m-am simțit oarecum dezamăgită. Pentru o clipă, îmi imaginasem că avea să mă invite la cină într-un loc romantic și că aveam să discutăm despre viitor. Dar Martin avea altceva de gând în după-amiaza aceea.

— Ai auzit vreodată de un anume John Dee? mă întrebă el direct, în timp ce coboram din mașină în mijlocul drumului.

— E vreo rudă de-a ta?

— Nu, evident că nu! spuse el și râse de idee. M-am gândit că o femeie spaniolă cultă ca tine ar trebui să știe despre el.

— Nu prea...

— Nu contează. Își coborî vocea, ca și cum ne-ar fi putut auzi cineva, apoi continuă: Dee a fost magul și astrologul personal al reginei Elisabeta a Angliei. A fost considerat cel mai renumit specialist în științe oculte de pe vremea lui. De fapt, era la fel de cunoscut precum contemporanul lui, Nostradamus. Avea același dar ca tine.

— Iarăși o să-mi povestești despre magicieni? am bombănit eu. Credeam că...

Martin mă privi pe furiș, devenind foarte serios.

— Trebuie să o fac. A sosit momentul.

— Da, am suspinat eu.

Singurul lucru din cauza căruia ne certasem vreodată era obsesia lui legată de ocultism. Îl pasiona într-un mod pe care nu îl împărtășeam. Pe vremea aceea, încă nu îmi scrisesem cartea despre simbolurile esoterice de pe Camino de Santiago și tot ce avea cât de cât de-a face cu supranaturalul mă îngrozea. Din cauza unor experiențe neplăcute din copilărie, nu voiam să

admit că există fenomene care nu respectau legile fizicii. Nu-mi plăcea să mă gândesc la astfel de lucruri. Era etapa în care îmi înăbușisem darul. În realitate, preferam să cred că astfel de treburi țineau de superstiții și dezinformări. Bănuiesc că făcea parte din reacția mea naturală împotriva lucrurilor pe care le auzisem ani de zile acasă. Dar el, un bărbat cu o mentalitate științifică, cu un doctorat în științe la Universitatea Harvard, recunoștea ca dogmă de credință clarviziunea, alchimia, astrologia sau abilitatea de medium. Spunea că astfel de cunoștințe se aflaseră la baza „științei înainte de știință”. Că alchimiștii, de exemplu, studiaseră compoziția atomului cu mult înaintea oamenilor noștri de știință din domeniul nuclear, ascunzându-și descoperirile în spatele metaforelor și jocurilor de cuvinte, pentru ca nimeni lipsit de o etică corespunzătoare să nu aibă acces la ele. Nu voiam să urmez același drum ca el.

— Te rog să mă ascuți, Julia, îmi spuse el, apucându-mă de umeri în mijlocul străzii. A fost prima dată când l-am văzut neliniștit. Și singura dată.

— Bine.

— Înainte să intrăm în casa aceea, trebuie să știi ceva despre John Dee. Omul a fost un matematician, cartograf și filosof important al secolului al XVI-lea. Și, ca un bun catolic, un sceptic când venea vorba de supranatural, la fel ca tine. L-a tradus pe Euclid în limba engleză. A fost primul care a aplicat navigării geometria, prestând servicii incalculabile Marinei Majestății Sale. Într-un fel, a transformat Anglia într-un imperiu.

— Și de ce îți pasă așa de mult de un vrăjitor care a murit cu atâta timp în urmă, Martin?

— M-a fascinat mereu un lucru la John Dee, îmi spuse el, evitând întrebarea. A dezvoltat un sistem de comunicare cu îngerii, care continuă să fie un mister.

Am rămas mută de uimire. Ce încerca să îmi spună bărbatul care, peste câteva ore, avea să devină soțul meu?

— Trebuie să crezi în asta, Julia. Sau cel puțin să o accepți ca pe o posibilitate, m-a rugat el. În 1581, un înger în carne și oase, o ființă care ar trece neobservată dacă ar traversa chiar acum strada aceasta, i s-a arătat lui John Dee și i-a explicat cum putea să comunice cu semenii lui față în față. Din ziua aceea, omul de știință s-a convertit în cel mai mare invocator al lor, și a învățat de la îngerii lucruri minunate. Lucruri care au schimbat știința și istoria, care au sfârșit prin a inspira marea revoluție tehnologică ce avea să urmeze.

Când îmi vorbea despre asta, în ochii lui Martin se vedea o strălucire plină de entuziasm. Nu l-am putut opri.

— Nu știi însă un lucru pe care familia mea îl mărturisește doar noilor membri: că, la moartea lui John Dee, am moștenit cărțile și vrăjile lui, chiar dacă am pierdut o mare parte din capacitatea lui de a invoca acele creaturi.

— Familia ta invocă îngeri? i-am spus eu și mai înfricoșată. Doar nu vorbești serios, nu-i așa?

— Îi vei cunoaște pe cei care au ajuns cel mai departe în această încercare, *Chérie*⁶. Și o să știi de ce te-am adus să-i cunoști. Te rog doar să ai puțină răbdare... Și credință.

14.

Elicopterul care aterizase în Piața Obradoiro nu era un aparat oarecare. Era un vehicul experimental, din care existau în lume doar trei prototipuri și care fusese dotat cu o tehnologie care îl putea ajuta să navigheze inclusiv în cele mai rele condiții atmosferice. Avea o carcasă blindată și armament greu. Cu toate acestea, principalele lui atuuri erau altele. Putea atinge un plafon de cinci mii de metri, lucru de neimaginat pentru orice alt aparat cu elice; o viteză de mers de cinci sute de kilometri pe oră și o autonomie de zbor de până la douăsprezece ore. Era acoperit cu un aliaj special, care îl făcea rezistent la temperaturi extreme și fusese echipat cu unul dintre cele mai sofisticate sisteme de navigare din lume.

„Monstrul” acela nu avea un plan de zbor. Nici număr de înmatriculare. Oficial, încă nu exista. Și, bineînțeles, nimeni nu se aștepta să îl găsească în Galicia. Apăruse de nicăieri, traversând Europa de la un capăt la celălalt, așteptând, ascuns pe un aerodrom rareori folosit, aproape de rezervorul din Fervenza, momentul potrivit.

Când ușa laterală se deschise cu un bâzâit electric, bărbatul care tocmai ucisese doi agenți din Corpul Național de Poliție urcă la bord, udând totul în jurul lui. Ușa se închise în urma lui.

— Ce s-a întâmplat?

La bord îl aștepta un individ de vârstă mijlocie, cu ochi vii, de culoare închisă, cu pielea tăbăcită, mustăți lungi și bine îngrijite, care nu contenea să îl

⁶ *Chérie*: draga mea (în lb. franceză în original) (n. red.).

privească serios. Emană atâta autoritate, încât bărbatul care urcase la bord își coborî arma, se așează umil la picioarele lui și-i vorbește în limba maternă, armeană, aproape în șoaptă.

— *Tsavum e*. A trebuit să o fac, *sheikh*⁷-ule.

Interlocutorul lui nu spuse nimic.

— Dacă nu i-aș fi neutralizat, m-ar fi arestat și am fi riscat să pierdem întreaga operațiune. Îmi pare rău, maestre.

— E în regulă... Gazda lui îi puse o mână pe cap, ca și cum l-ar fi binecuvântat. Și în catedrală? Cum a mers? Ai... văzut-o?

Tânărul îl privi cu ochi umezi.

— Aveați dreptate, *sheikh*-ule, îi răspuns individul încă gâfâind și cu ochii în pământ. Ea e. Femeia aceea poate activa „cutia”. În catedrală a făcut-o fără ca măcar să își dea seama.

— Fără să își dea seama?

— Atât de puternică e, stăpâne.

Sheikh-ul se uită la ucenicul lui, tulburat de informația pe care o primise. Oare ce ar fi spus predecesorii lui despre asta? Cum ar fi reacționat la faptul că o străină posedă capacitatea de a influența una dintre cele mai sfinte relicve ale lor? Din fericire, el nu era ca predecesorii lui. Se purta mai degrabă ca un doctor care aștepta cu nerăbdare rezultatul unui test dificil și nu așa cum s-ar fi așteptat cineva de la liderul suprem al unuia dintre cele mai necunoscute și mai vechi culte de pe pământ.

— Și piatra? continuă acesta, fără să ridice vocea. Ai văzut dacă o avea la ea?

— *Votsh*. Nu am reușit, *sheikh*-ule. Au ajuns înainte să văd.

— Cine?... Pe față i se văzu o umbră de îngrijorare. Ești sigur?

Ucenicul lui tânăr încuviință.

— Americanii...

Maestrul își luă mâna de pe capul tânărului și îl obligă pe acesta să îl privească. Părea transfigurat. Avea ochii larg deschiși și pupilele dilatate.

— Atunci, fratele meu, nu ne dau altă variantă, spuse el pe un ton foarte grav. Va trebui să intervenim înainte ca răul să ne-o ia înainte. Să ne pregătim.

⁷ *Sheikh*: titlu onorific în limba arabă, care înseamnă „conducător” sau „guvernator”. În araba literară „bătrân” (în lb. arabă în original) (n. red.).

15.

— Și, după aceea, ce s-a întâmplat? Mi-ați spus că atunci ați văzut pentru prima dată pietrele.

Nicholas Allen își formulase noua întrebare cu neliniște. Ca și cum era absolut vital pentru investigația lui să înțeleagă exact ce legătură exista între mine și pietrele acelea.

— O să vă explic, am spus eu, ținându-l fără să vreau în suspans. Dar, dacă vreți să înțelegeți, trebuie să o fac pas cu pas.

— Evident. Accept. Continuați.

După ce mi-a vorbit despre Dee, Martin m-a condus spre o poartă de aluminiu alb, care ducea spre apartamentele numerotate de la nouă la șaisprezece de pe strada Mortlake. Am rămas surprinsă când am văzut pe marginea de sus o plăcuță metalică albastră, pe care scria cu alb: „Casa John Dee”.

— Am ajuns, spuse el.

— La casa lui John Dee?

Martin zâmbi, ca un heruvim. În ziua aceea era într-o dispoziție grozavă. Mi-am dat seama după forma pe care o făceau gropițele lui când râdea și chiar și după felul în care mă privea.

— Să mergem! Ce mai aștepți? mă îndemnă el.

Am urcat două câte două treptele care duceau la primul etaj. Când am văzut că holurile erau mari, luminoase și aerisite, m-am mai relaxat. Dacă fusesse cândva casa unui necromant, nu mai rămăsese nici urmă de ea. De fapt, eram pe punctul de-a face un comentariu cu privire la asta, când ușa unuia dintre apartamente se deschise în fața noastră.

— Martin, băiete!

O femeie îngrijită, în jur de șaiszeci de ani, cu păr lung, brunetă, machiată, îmbrăcată într-o bluză neagră și sandale cu nestemate, îl îmbrățișă puternic.

— Te așteptam!

— Sheila, pentru numele lui Dumnezeu! Nu ne-am mai văzut de atâta timp! Arăți superb!

Martin și Sheila Graham, după cum scria pe placa aurită cu doi îngeri de deasupra ușii ei, se îmbrățișară lung.

— Iar ea trebuie să fie...

— Julia, completă Martin, amabil. De mâine, dragă mătușă, noua și splendidă doamnă Faber.

— O roșcată frumoasă, fluiерă femeia, măsurându-mi din mers rochia cu imprimeu și picioarele epilate recent. Ai ales bine de tot.

Sincer, m-a amuzat.

Sheila o spusese de parcă ar fi fost păzitoarea Graalului din *Indiana Jones și ultima cruciadă*, înainte să-i înmâneze cupa de lemn lui Harrison Ford. Și, la fel ca în film, îmi zâmbi complice înainte să ne ghideze pe un coridor lung și mai luminos. Avea o casă fabuloasă. Am trecut pe lângă o bibliotecă ce se îndoia sub greutatea cărților vechi, apoi am intrat într-un salon retras, confortabil și luminos, cu vedere spre stradă. Acolo ne aștepta un individ cu aspect juvenil, înalt dar corpulent, cu o piele rozalie, barbă și păr creț, care stătea într-un fotoliu vechi. Când ne auzi, își ridică privirea din cartea pe care o citea, acordându-ne toată atenția.

— Bună, mă salută el, simplu. Așază-te unde vrei, dragă.

„Dragă?”

„Păzitoarea Graalului” ne făcu prezentările. Specia aia de leu marin care stătea pe stânca lui se numea Daniel.

„Ca profetul”, ne preciză ea. Daniel Knight.

— Și dacă te gândești cumva că sunt o scorpie care și-a făcut rost de un iubit cu douăzeci de ani mai tânăr, te înșeli amarnic, dragă.

Exact asta am presupus, așa că m-am îmbujorat. Rușinată, am renunțat la ideea respectivă, în timp ce Martin și femeia s-au îndreptat spre un alt hol, să caute ceva de băut.

Cum în salon eram doar eu și Daniel, care revenise la lectura lui, am început să mă uit prin sufragerie. Avea aproape douăzeci de metri pătrați și era împărțită în două corpuri: unul pentru servit masa și altul pentru living. Masa lungă din centru și scaunele cu spătar înalt, care stăteau lipite de „aripa de nord”, lăsau impresia că ar fi trecut prin câteva banchete interesante. M-a intrigat, ce-i drept, dulăpiorul din fața ferestrei. Ușile de sticlă protejau o colecție eterogenă de diverse obiecte. Am identificat un nai, o sferă translucidă, un fel de pipă lungă gravată cu chipul unui beduin, niște plăci destul de mărișoare grupate într-o parte și trei sau patru figurine de ghips lăcuite în negru... Dar colțul care mi-a atras cu adevărat atenția se afla în partea opusă a salonului. Pe peretele principal se puteau vedea o pleiadă de gravuri și fotografii vechi. Printre ele am văzut și câteva cu Sheila în tinerețe. Fusese o femeie foarte atrăgătoare. Fotografiiile erau din locuri istorice din

Marea Britanie pe care le puteam recunoaște inclusiv eu, o străină. Am identificat un profil al turnului de pază din Glastonbury, care apare pe numeroase coperte de cărți despre regele Arthur, fațada Muzeului Britanic, monoliții de la Stonehenge și chiar și dealurile blânde din Wiltshire cu unul dintre caili aceia albi desenați pe pământ. În poza aceea, Sheila se fotografiase cu un grup de hipioți îmbrăcați în tunici albe, care zâmbeau spre cameră și țineau în mâini niște bastoane extravagante.

— Sunt druizi, dragă, bombăni Daniel când m-am dus să le privesc mai de aproape. Unul dintre ei e John Michell.

— Druizi, bineînțeles, am repetat eu pe un ton inocent, fără să am cea mai vagă idee despre cine vorbea. Pot să te întreb cu ce se ocupă Sheila?

Daniel își ridică privirea din carte.

— Nu ți-a zis logodnicul tău?

Am dat din cap că nu.

— Suntem ocultişti, dragă.

— Ocultişti? Am încercat să nu par surprinsă, dar mă întrebam dacă auzisem bine. Uneori engleza îmi juca feste.

— Ocultişti, insistă el. Și printre cei mai buni.

Daniel urmări reacția provocată de răspunsul lui. Și, chiar dacă probabil că pe fața mea se citea că doream cu disperare să aflu mai multe detalii, bărbatul nu-mi mai spuse nimic. A trebuit să îmi explice Martin cine erau mai exact gazdele noastre, în timp ce balansa amuzat o tavă cu produse de patiserie.

— Julia, Daniel Knight își câștigă existența în Observatorul Regal din Greenwich. E astronom. Dar și cel mai mare expert contemporan în chestiuni legate de John Dee. Tocmai a publicat o carte în care explică metodele acestuia de comunicare cu îngerii. În prezent, studiază limba pe care au folosit-o aceștia. Vrei o baclava?

— Parcă stabilisem că Dee a fost om de știință, am spus eu pe un ton ironic, în timp ce mă serveam cu o prăjitură delicioasă de pe tavă.

— Chiar a fost! Unul dintre cei mai mari! Trebuie să știi că, în timpul Renașterii, oamenii aveau despre știință o noțiune diferită de a noastră. Alchimiștilor din vremea aceea le datorăm descoperirile fundamentale. Paracelsus, de exemplu, a introdus metoda experimentală în medicină. Robert Fludd, un celebru scriitor rozicrucian din secolul al XVII-lea, a inventat barometrul, iar un alt alchimist olandez, Jan Baptista van Helmont, a născocit cuvântul „electricitate” în timp ce experimenta cu magneți...

— Așa este, Martin, aplaudă bărbatul cu barbă.

— Te rog, convinge-o tu, Daniel. Julia nu crede că există o istorie ocultistă a lumii, la fel de importantă sau chiar mai importantă decât cea pe care o învățăm la școală.

Pentru prima dată, în ochii astronomului apăru o licărire de însuflețire.

— Foarte bine, dragă, accept cu plăcere provocarea. Voi încerca să o fac. Mai întâi trebuie să știi că, până la revoluția industrială, cei care se ocupau de știință în această țară erau preocupați mai degrabă de chestiuni spirituale decât materiale. Isaac Newton, de exemplu, și-a dedicat întreaga cunoaștere în serviciul reconstruirii Templului lui Solomon. Din scrierile lui se poate observa că era preocupat de singurul loc sfânt din Antichitate în care se putea vorbi „față în față” cu Dumnezeu. *Principia mathematica*, opera pentru care a rămas celebru în istoria științei, a fost, de fapt, mai puțin importantă pentru el. Era doar mijlocul de a atinge un scop mai înalt. Credea că limbajul lui Dumnezeu se baza pe numere și că trebuia să învățăm matematică dacă voiam să ajungem să conversăm cu El.

— Chiar a vrut să reconstruiască Templul lui Solomon? am întrebat eu, în timp ce încercam să înghit prăjitura, care se dovedi a fi o bombă calorică de miere și nucă.

— Și a și scris despre el, a spus Daniel. I-am păstrat notițele. Toate demonstrează eforturile lui de a reuși să comunice cu Marele Arhitect al Universului. Probabil că, pentru Newton, Templul era un fel de centrală telefonică de unde îl putea invoca pe Dumnezeu.

— Păi, din câte spune Martin, se pare că Dee a fost mai aproape de asta decât Newton. Cel puțin cu îngerii, am zis eu, zâmbind.

— Julia, să știi că Sir Isaac Newton credea în îngeri mai mult ca oricine.

M-am îmbujorat.

— Nu am vrut să jignesc pe nimeni...

— Nu mă jignești pe mine, bombăni bărbatul. Mulți oameni au murit pentru că au aflat acest secret. La urma urmei, marile mistere ale omenirii sunt legate de comunicarea directă cu Dumnezeu. Ce au fost Chivotul Legământului⁸, Sfântul Graal⁹ sau Kaaba¹⁰, dacă nu instrumente care să ne îndrume spre El?

⁸ Chivotul Legământului: obiect descris în Biblie care ar conține tăblițele cu cele 10 porunci primite de patriarhul Moise pe Muntele Sinai, toiagul lui Aaron și o cantitate mică din *mana* cu care s-ar fi hrănit iudeii timp de patruzeci de ani în deșert. (n. red.).

⁹ Sfântul Graal: în legendele mistice ale Evului Mediu era un vas în care Iosif din Arimateea ar fi strâns sângele lui Iisus crucificat. Se credea că ar fi fost făcut dintr-o singură piatră prețioasă și ar fi avut puteri miraculoase. (n. red.).

Trebuie să știi că doctorul Dee a fost ultimul personaj istoric care a deținut această abilitate. Datorită comunicării cu ierarhiile îngeresti, a dobândit în Anglia o reputație extraordinară. Și a reușit să o obțină din solarul deasupra căruia ne aflăm. De aceea s-a mutat Sheila aici.

— Contează locul?

— De obicei da, mai nou. Eforturile depuse de Dee ca să reușească să deschidă această punte spre lumea îngerilor nu au fost niciodată înțelese pe deplin. De aceea respectăm locurile alese de predecesorii noștri pentru a lua contact cu ei.

— Dar chiar credeți că John Dee a vorbit cu îngerii?

Interlocutorul meu se răsuci în scaun, în timp ce Martin ne privea amuzat.

— Există o dovadă care, din punctul meu de vedere, o atestă fără urmă de îndoială, spuse Daniel, ca și cum i-aș fi rănit amorul propriu: aceste creaturi superioare i-au dat de știre despre sute de evenimente care urmau să se întâmple. Cei cu care comunica se puteau deplasa în timp, în trecut și în viitor. Un dar care a fost foarte apreciat de regina Elisabeta, care a venit de câteva ori chiar în această casă pentru a-i solicita serviciile profetice.

— Și le nimerea?

— Nu știu dacă este cel mai potrivit verb.

— Fie, am cedat eu. Profeteza corect?

— Poți să îți faci tu singură o părere. Dee a anunțat decapitarea reginei Maria a Scoției, moartea regelui Spaniei, Filip al II-lea, a împăratului Rudolf al II-lea și chiar și a reginei. Da. Aș spune că a fost un futurolog extraordinar.

— O să vezi, Julia, ne întrerupse Martin, în timp ce se așeza lângă mine ca și cum ar fi vrut să mă protejeze de dispoziția înțeleptului său prieten. Părinții mei i-au însărcinat, cu douăzeci de ani în urmă, pe Daniel și pe mătușa Sheila să investigheze amănunțit viața lui Dee și, cu precădere, instrumentele dezvoltate de el ca să comunice cu îngerii. Cum ai mei s-au mutat în Statele Unite, dar Sheila și Daniel au rămas în Londra, s-au gândit că le-ar fi mai ușor să o facă. Știm că Dee a recrutat cel puțin doi clarvăzători capabili să folosească obiectele pe care le-a primit de la îngeri, dar nu cunoșteam puterile exacte ale celor pe care i-au văzut cu ajutorul lor. Și, aparent, a fost ceva extraordinar.

Martin făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

¹⁰ Kaaba: sanctuar aflat la Mecca și având forma unui cub. Este cel mai sfânt loc al Islamului. Coranul spune că ar fi fost construit de patriarhul Avraam, împreună cu fiul său Ismail. (n. red.).

— Ar trebui să ne gândim la aceste obiecte ca la niște telefoane prin satelit de pe vremea aceea. Din afară par niște simple pietre, dar sunt foarte puternice. Mulțumită lor, Dee a obținut date de prim nivel în optică, geometrie, medicină... Informațiile lui au fost invocate pentru a revoluționa epoca respectivă. Chiar și Dee, convins de valoarea lor, și-a investit averea în construirea unei „mese de invocare”, în care a încastrat pietrele respective. A obținut o oglindă din obsidian adusă de spanioli din Mexic, ba chiar a colecționat diverse nestemate, pentru ca *medium*-urile lui să poată primi mesaje mai numeroase și mai bune de la îngerii. A urmat întocmai toate instrucțiunile primite, cu precădere cele ale unui anume Arhanghel Uriel, și a deschis o linie de comunicare cu Cerul care nu mai exista din Antichitate.

— Și de ce e interesată familia ta în astfel de lucruri? Începeam să nu-mi mai cred urechilor. Soțul meu nu mai zâmbea de ceva vreme, ci devenea tot mai serios. Ba chiar solemn. Familia Faber colecționează astfel de nestemate?

Sosirea Sheilei îl întrerupse pe Martin. Aceasta aduse un ceainic cu un conținut foarte fierbinte, care mirosea a mentă, și îl așeză între noi, cu intenția de a nu se clinti de acolo.

— Domnișoară, începu ea, ce contează acum de fapt este că deținem cele două pietre pe care le-a folosit doctorul Dee în experiențele lui angelice. Mai sunt câteva exemplare în circulație, inclusiv cele expuse la Departamentul de Antichități Medievale al Muzeului Britanic. Dar nu sunt la fel de puternice ca ale noastre. Noi le-am păstrat pe singurele și adevăratele adamante ale lui Dee.

— Ada... ce?

— Se poate, Martin?! Gazda îl plesni pe logodnicul meu peste spate, amuzată. Ai adus-o până aici și nu i-ai povestit nimic?

— Ți-am promis că așa voi face. Niciun cuvântel.

— Bun băiat! zâmbi femeia.

În timp ce turna ceai aromat în niște pahare care păreau de origine arabă, Daniel reluă conversația.

— Atunci, îi voi explica eu, spuse el. Sorbi din infuzie, mușcă dintr-o altă bucățică de baclava și continuă: Vezi tu, Julia, din puținele scrieri lăsate de doctorul Dee pe tema aceasta reiese că nestematele acestea au fost cel mai mare dar primit de la îngerii. Erau de origine celestă. La fel de unice precum pietrele aduse de NASA de pe Lună. De fapt, înainte să i le înmâneze, i-au spus că le-au adus din Paradisul terestru. Din Eden.

L-am privit stupefiată.

— Bineînțeles, poți să crezi sau nu, dar, de când ni le-au dat părinții lui Martin, nu au conținut să ne uimească.

— Serios?

— Ce-i drept... nu s-au comportat niciodată ca în notițele doctorului Dee, dar uneori fac lucruri ciudate. Variază în greutate, își schimbă culoarea, prezintă semne care ulterior dispar și sunt așa de dure, că nici diamantul nu le poate tăia.

— Și ce au de-a face toate astea cu comunicarea cu îngerii?

— Ideea este că le-am pus în mâinile unor clarvăzători de bună reputație, așa cum a făcut și Dee în secolul al XVI-lea, și unii au reușit să obțină de la ele sunete și chiar lumini.

— Și un specialist în nestemate? Au fost văzute de vreun expert?

— Acesta este un alt subiect. Daniel zâmbi enigmatic, mângâindu-și barba. Să spunem că toate încercările raționale de-a le descoperi secretele au eșuat. Doar anumite persoane cu abilități psihice ne-au ajutat să avansăm puțin în cunoașterea lor. Și tocmai asta așteptăm și de la tine, domnișoară. Nu-i așa, Martin?

Am văzut cum pupilele lui Daniel se dilată când spuse:

— Martin, adăugă el, crede că te numeri printre ei. Știi tu, că ești clarvăzătoare.

— Eu?

Am tresărit. Ce era asta? O capcană? M-am uitat la Martin. Știa că mă ferisem ani de zile de astfel de lucruri. Cum de putea să îmi facă una ca asta, chiar în ziua dinaintea nunții noastre?

— Julia, cred, spuse el netulburat, cred că a venit momentul să vezi pietrele și să ne arăți ce poți face cu ele.

16.

— Vreți să spuneți, mă întrerupse colonelul Allen, care nu mai reușea să își stăpânească nerăbdarea, că v-ați îndrăgostit de un bărbat care a ajuns în satul dumneavoastră străbătând Camino de Santiago, v-a cucerit și a descoperit pe parcurs cel mai bine păzit secret al dumneavoastră. Că aveți darul clarviziunii. Dar, până să fiți pe punctul de a vă căsători cu el, nu v-ați dat seama că și el avea un secret.

— Exact, i-am spus eu. Pietrele lui Dee.

— Și cum se face că această abilitate atât de specială pe care o posedăți nu v-a prevenit?

— Nu îmi acceptam darul și, evident, nu îl practicam! Încercam să îl ascund, înțelegeți? Mă rugam de ani de zile ca într-o zi să dispară din viața mea, și dacă, din întâmplare, îmi dădeam seama de ceva datorită aceluia tip de intuiție, niciodată nu luam acea descoperire în considerare. Este chiar atât de greu de înțeles? Până să intre Martin în viața mea, voiam să fiu doar o persoană normală. O fată ca toate celelalte.

— Mi-e greu să cred una ca asta, doamnă.

— Toată povestea e greu de crezut! am protestat eu. Inclusiv faptul că ați venit până aici și ați început să trageți într-un tip care nu mi-a făcut nimic rău!

— Urma să o facă. De asta vă pot asigura.

Încrederea în sine de care dădea dovadă colonelul mă obligă să bat în retragere.

— Și credeți că ceea ce vă povestesc acum vă va ajuta să îl găsiți pe Martin?

— Fără îndoială.

— Atunci, lăsați-mă să termin. Ceea ce s-a petrecut în ziua aceea, cu adamantele, a fost doar începutul. Cred că atunci m-am împăcat cu darul meu. Chiar dacă nu ar fi trebuit să o fac...

— Serios?

— Categoric.

— Vă rog, continuați.

17.

Atunci, Sheila se întoarse spre dulăpiorul care mă intrigase atât de mult, îl deschise și scoase din el o cutiuță de lemn, decorată cu ornamente frumoase de argint. Când o așeză lângă setul de ceai, m-am gândit că se înșelase. În cazul în care mă așteptasem să văd două smaralde mari, rezultatul era de-a dreptul frustrant. Pe o căptușeală de catifea roșie se aflau două pietre ponosite, negre, care păreau recent scoase din albia unui râu. Nu păreau câtuși de puțin valoroase. De fapt, nici măcar nu erau nestemate, în înțelesul larg acceptat al termenului. Erau netede, plate, mate, de mărimea unei monede și păreau brute, în formă de rinichi.

— la oricare dintre ele și apropi-o de fereastră, dragă.

Am făcut așa cum îmi zise Sheila. Am apucat-o pe cea care părea mai mare dintre ele și am apropiat-o de fereastră.

— Acum privește-o în lumină.

Așa am făcut. Sheila continuă:

— Unele persoane cu calități de *medium* sunt convinse că acest gen de pietre se activează când primesc lumina solară și sunt întoarse în sensul acelor de ceasornic. În anumite momente deosebite, radiația solară își schimbă structura moleculară și declanșează ceva în interiorul pietrelor.

— Serios?

Sceptică, am răsucit piatra între degete, fără să observ ceva special. Cea pe care o alesesem era opacă. Grea. Și moartă, ca orice altă piatră.

— Uită-te mai bine, insistă Sheila. Încearcă să îți ajustezi respirația și continuă să o răsucești, dragă.

Cu cât o priveam mai mult, cu atât eram mai convinsă că era o simplă piatră și că prietenii lui Martin erau nebuni.

— Se poate întâmpla oricare din următoarele trei lucruri, continuă Sheila pe un ton foarte solemn: Să nu simți nimic, deoarece mintea ta nu e pregătită să primească acest talisman; să se activeze piatra, dar forța ei să îți încețoseze mintea și să îți tulbure temporar capacitatea de înțelegere... sau să teucidă.

— Chestia asta... mă poate ucide?

Întrebasesm din pură curiozitate, zâmbind prosteste. Chiar dacă piatra nu mi se părea câtuși de puțin amenințătoare, Sheila continuă pe un ton de avertizare care m-a uimit:

— Sunt sigură că ai auzit de Uza, spuse ea.

— Uza...?

— Conform *Vechiului Testament*, Uza a fost unul dintre purtătorii Chivotului Legământului. Din nefericire, sclavul acela nu era la fel de înțelept ca leviții în ceea ce privește această relicvă sfântă, și chiar dacă aceștia l-au prevenit de nenumărate ori să nu atingă sub nicio formă Chivotul, într-o zi, Uza nu a putut evita acest lucru. S-a întâmplat pe când mutau Chivotul. Carul în care era transportat s-a împiedicat de o piatră și Uza, din instinct, a încercat să țină Chivotul să nu cadă din car.

— Îmi amintesc povestirea, am spus eu fără să îmi mut privirea de la piatră. A murit lovit de fulger, așa-i?

— Da. Dar nu l-a ucis Chivotul.

— Ah, nu?

— Chivotul conținea Tablele Legii. Poruncile lui Dumnezeu gravate în piatră. Tablele acelea erau din același material ca obiectul pe care îl ții acum în mână. De asta spun că te poate ucide.

M-am înfiorat când am auzit. De fapt, chiar voiam să pun relicva înapoi în cutiuță, când am observat la adamanta pe care o țineam în mână ceva ce mă făcu să tresar. Nu puteam să definesc foarte bine ce anume. Mi s-a părut a fi o licărire trecătoare, o strălucire ca aceea emisă de o prismă atinsă de o rază de soare. Dar piatra era opacă, fără granule sau suprafețe strălucitoare care să fi putut reflecta lumina. Fără să spun ceva, intrigată, am ridicat-o din nou la înălțimea ochilor. Atunci am mai descoperit ceva. Piatra, care își păstra aspectul brut și inofensiv, posedea o singularitate pe care nu o observasem până atunci: dacă lumina cădea oblic pe ea, un sector minuscul de pe suprafața ei se deschidea la culoare, căpătând o culoare verzuie. Mi s-a părut o nebunie, dar, pentru o clipă, am avut impresia că adamanta lui Dee era acoperită de un fel de piele. O membrană extrem de subțire care, în funcție de cum o priveai, îți permitea să discerți prezența unei forme în interiorul ei. Ca un fel de sâmbure de curmală.

— Ai văzut ceva, dragă?

Am încuviințat, uimită.

— Voi nu?

Hipnotizată de descoperirea mea, am continuat să mă joc cu piatra. Am răscutit-o, pentru ca lumina soarelui să o scalde din diverse unghiuri, încercând să mă autoconving că acel efect de transparență nu putea fi real. Nu am reușit. Mi-am dat seama că, într-o fracțiune de secundă, am renunțat să o privesc ca pe o simplă pietricică și am început să o admir ca pe un diamant.

Așezați în spatele meu, Daniel, Martin și Sheila mă priveau mulțumiți.

— Ai văzut, nu-i așa?

Am încuviințat din nou.

Martin era cât se poate de emoționat. Lăsă ceașca cu ceai la o parte și începu să-și pocnească degetele, așa cum făcea mereu când era emoționat.

— V-am spus eu, zise el în cele din urmă. Julia are darul.

— Așa se pare, încuviință Sheila, continuând să mă privească cu atenție. Felicitări.

Dar înainte să mai apuc să spun ceva, se mai întâmplă un lucru. Dură puțin și fu și mai ciudat ca prima descoperire, dacă se putea așa ceva. Un lucru pe care la momentul respectiv nu l-am înțeles și care, fără să știu, avea să îmi schimbe viața pentru totdeauna: piatra aceea cu centru translucid îmi

tremură între degete ca și cum ar fi fost vie. Fu o mișcare bruscă, la fel ca atunci când telefonul trece pe modul „vibrații”. Mi-am dat seama că Daniel era uluit. La fel și Martin. Chiar dacă acea mișcare spiralată fu doar preambulul altui fenomen. Adamanta începu să se ridice în aer, deasupra vârfulor degetelor mele, și să emane pulsații luminoase scurte și intense, proiectându-ne umbrele pe perete.

— Zboară...? am spus eu, bâlbâindu-mă.

— Pe toți sfinții! se răsti Daniel Knight. Ce faci acolo, domnișoară? Abia deși încheie fraza, că piatra căzu înapoi în mâna mea. Era fierbinte. Mută. Moartă din nou.

— Nu știi! am țipat eu. Chestia asta a început să se miște!

Sheila mă sfredelea cu privirea, zâmbind larg de satisfacție.

— Are proprietăți antigravitaționale, murmură Daniel.

— Ca să vezi! Trebuie să te feliciti, Martin. Sheila era încântată. Este chiar femeia pe care o așteptam. Fără îndoială.

Apoi mi se adresă:

— Poți să păstrezi adamanta, dragă. E clar că piatra te ascultă. De acum înainte, va fi talismanul tău.

18.

Agenții Pazos și Mirás erau deja morți de jumătate de oră când stația din vehiculul lor sună prima dată, ca să verifice dacă totul era în regulă. Se auzi un pârâit, apoi se stinse. Responsabilul cu rondul se afla în fața cafenelei La Quintana, cu stația de emisie-recepție în mână, când, pentru a doua oară în noaptea aceea groaznică, avu loc o altă pană de curent în toată zona.

— Fir-ar al naibii, spuse acesta, evident supărat.

Din motive pe care agentul nu reuși să le explice, stația lui radio se întrerupse și ea. Scutură de câteva ori aparatul, încercând să recupereze măcar zgomotul static, dar nu reuși. Când îl văzu atât de inert, inclusiv fără baterie, polițistul își aminti că încă era noaptea morților.

— O fi vreo vrăjitorie... murmură el, înăbușindu-și un fior și făcându-și cruce, pentru orice eventualitate.

Nu departe de el, la capătul zidului mănăstirii benedictine Antealtares, în fața vechiului restaurant O Galo d'Ouro de pe Rua da Conga, trei umbre își

calculau următorul pas. Supravegheau constant cele două mașini cu bărbați înarmați care staționau în fața obiectivului lor.

— De data aceasta nu vom mai da greș, murmură liderul grupului. Trebuie să ajungem la femeie.

— Și dacă nu are piatra?

Cel care dădea ordinele adoptă un ton sever:

— Asta nu contează. Avem nevoie de amândouă. Doar piatra, fără ea, nu ne-ar ajuta prea mult. Iar acum, la îndemână e femeia.

— Înțeles.

— Nu uitați că fratele nostru a intrat în catedrală, cu o oră în urmă, cu „cutia”, care s-a activat numaidecât. Asta se întâmplă numai dacă un catalizator uman, o adamantă sau ambele se află unul în apropierea celuilalt și interacționează între ele. Există posibilitatea ca acolo să se afle tot ce căutăm, spuse acesta, arătând spre intrarea în cafenea. Și e mult mai mult decât am avut până acum.

— Și dacă și-a lăsat adamantă în catedrală?

Preț de o secundă, nu răspunse nimeni.

— Nu, spuse în cele din urmă unul dintre ei. Dacă o are, sigur e la ea.

— Mă uimește cât de sigur sunteți de asta.

— Gândește-te la tot ce s-a întâmplat, i-o reteză bărbatul. Abia de ne-am apropiat de ea și s-a luat din nou curentul. De fiecare dată când „cutia” detectează un intermediar puternic, absoarbe energia din jur pentru a putea funcționa.

— Priviți. O altă dovadă că *sheikh*-ul are dreptate, spuse a treia umbră.

Arăta cu degetul în sus. Nu era prea comod să privească spre cer și să simtă un milion de picături reci lipindu-se de pielea lor, dar totuși rezistară. La vreo cinci metri deasupra lor, deasupra cornişelor clădirilor din jurul lor, nu se mai vedeau norii de furtună, ci o umbră fantasmagorică, lipsită de formă, oarecum fluorescentă, care părea să se întindă în toate direcțiile.

— O să activăm „cutia”?

Sheikh-ul încuviință.

— Doar așa putem elimina orice îndoială... Și să ne rugăm ca de data aceasta să nu mai fim nevoiți să ucidem pe nimeni.

19.

Noua pană de curent ne luă pe nepregătite. Nicholas Allen atinse ecranul iPad-ului, ca să lumineze cât de cât în dreptul nostru. Abia de funcționează. Din fericire, ospătarul profită de ultima străfulgerare a dispozitivului și se puse repede să caute sub bar niște lumânări și o cutie de chibrituri.

— O aveți la dumneavoastră?

Ținând cont de situație, întrebarea americanului mă luă prin surprindere.

— Ce anume, colonele?

— Adamanta, bineînțeles.

Nu îmi plăcu insistența lui. Colonelul luă una dintre lumânări și o așeză între noi.

— Și dacă aș avea-o?

— Bine... zâmbi el ironic. Ați putea să o folosiți ca să luminați puțin localul, nu-i așa?

— Vă bateți joc de mine?

— Nu mă înțelegeți greșit, se scuză el. Am străbătut mulți kilometri ca să vorbesc cu dumneavoastră. Știu că există pietre cu proprietăți extraordinare. Și guvernul meu o știe. Dar înainte de a continua, ar trebui să fiu sigur că dumneavoastră vă aflați în posesia unei astfel de pietre. În filmuleț, soțul dumneavoastră a vorbit despre o cale a reîntâlnirii și mi s-a părut o aluzie care nu se referea numai la voi doi; cred că se referea la cele două adamante. V-a spus dacă a ascuns-o undeva?

Situația începea să se înrăutățească. Colonelul începea să tragă concluzii de unul singur, iar vina era a mea. Înainte să își facă vreo idee greșită despre lucrurile pe care le știam eu, trebuia să-i spun ceva. Un lucru pe care nu îl mai povestisem nimănui. Un lucru despre care Martin, înainte să plece, m-a obligat să promit că nu voi spune nimănui.

— Îmi pare rău dacă vă veți supăra, colonele Allen, dar nu am piatra pe care o căutați.

Bărbatul mă privi atât de întrebător, încât am simțit nevoia să mă justific:

— S-au întâmplat multe lucruri după ce Sheila Graham mi-a încredințat una dintre pietre, am continuat eu. Prea multe ca să vi le povestesc acum. Poate e suficient dacă vă spun că, în timpul antrenamentului la care am fost supusă de Martin și familia lui, am descoperit că piatra aceea era o sursă de energie foarte puternică.

— Vă ascult.

— Nu știu exact cum să o definesc. Era un fel de furnizor puternic și foarte delicat, colonele. Până și soțul meu s-a speriat de potențialul ei.

— Și... ați utilizat-o? Ați reușit să invocați îngerii prin ea?

— Am încercat, bineînțeles. De multe ori. Până când jocul respectiv m-a obosit.

— V-a obosit?

Am luat ultima înghițitură de cafea rece din ceașcă, înainte să-l lămuresc în legătură cu povestea cu pricina. Încă nu eram sigură dacă puteam să am încredere în el sau nu.

— Da, colonele. M-a obosit. Martin și prietenii lui mă epuizau toată ziua, încercând să vedem unde puteam să folosim pietrele pentru a comunica mai bine cu îndrumătorii lor. Am stat luni întregi închisă într-o cameră, uitându-mă la ele, indicând ceea ce ei numeau „portaluri”. Locuri geografice unde conexiunea cu divinul ar fi putut funcționa mai bine. Vă imaginați cât de frustrant a fost pentru mine? Mă simțeam ca un cobai! Prizoniera soțului meu! Nici nu le ziceam bine niște coordonate, că și plecam într-acolo. Am străbătut toată Europa înainte să ne întoarcem la Santiago.

— Și atunci v-a doborât epuizarea.

— Ei bine, am adăugat eu, a mai intervenit un mic detaliu.

— Spuneți-mi.

— Martin a fost educat într-un mediu protestant, oarecum detașat de religie, dar eu proveneam dintr-o familie de catolici prin tradiție. Toate întâlnirile care au urmat după nunta noastră, ca să facem pietrele să se miște sau să emită semnale, toate încercările lui de a-mi induce transa în fața lor au sfârșit prin a mă speria. Insistența lui a început să mi se pară diabolică. Ne jucam cu aspecte necunoscute ale Naturii. Așa că... am ezitat eu, cu puțin timp înainte să plece în Turcia, după cinci ani de lucru neîntrerupt cu adamantele, ne-am certat.

— Din cauza pietrelor?

— I-am spus că eram sătulă de vrăjitoriile lui și că nu mai aveam de gând să îl ajut. Că experimentele se încheiaseră pentru totdeauna. Cel puțin în ceea ce mă privea pe mine. M-am simțit folosită de soțul meu. A fost foarte neplăcut.

— Bănuiesc că refuzul dumneavoastră l-a enervat pe Martin, bineînțeles.

— Mai mult decât vă imaginați, am recunoscut eu. Când și-a dat seama că eram foarte hotărâtă, a decis să mă despartă de adamante, ca măsură de siguranță. Pe a mea a ascuns-o într-un loc pe care nu îl cunosc. Iar pe a lui a

luat-o cu el în Turcia, într-unul din punctele indicate în timpul sesiunilor noastre. Voia să o ascundă și pe a lui. Mi-a promis că așa s-ar fi terminat toată povestea cu pietrele, că nimeni altcineva nu avea să le mai atingă sau să le mai folosească în vreun ritual. Dar m-a avertizat că trebuia să avem grijă. Era obsedat de ideea ca nimeni în afară de el sau familia lui să nu dispună de adamante în viitor. De aceea le-a separat.

— Dar acum am avea nevoie de adamanta dumneavoastră ca să îl găsim pe Martin.

— Am avea nevoie? Tonul ultimativ al colonelului mă surprinse. De ce credeți că vom avea nevoie de ea ca să îl recuperăm pe Martin? Blestemata aia de piatră n-are decât să putrezească în iad!

— Cred că vă înșelați, doamnă, spuse el pe un ton foarte serios.

— Ba nu cred.

— Voi încerca să vă explic astfel încât să înțelegeți, doamnă Faber: dacă talismanele voastre sunt ceea ce spuneți dumneavoastră că sunt, probabil că avem de-a face cu un tip de rocă nepământescă, în stare să emită radiații electromagnetice de înaltă frecvență, identice pentru ambele bucăți. Martin sigur știa asta. Dacă am putea să o obținem pe a dumneavoastră, cea pe care a ascuns-o soțul dumneavoastră înainte să plece, și să o studiem în laboratoarele noastre, am identifica frecvența exactă de emisie și am putea încerca să localizăm o alta cu caracteristici similare în zona Ararat, unde a fost sechestrat soțul dumneavoastră. Apoi, prin triangulare cu ajutorul unui satelit, am trimite o echipă specializată să îl salveze.

— Îmi vorbiți despre treburi științifico-fantastice, colonele.

— Lucruri pe care soțul dumneavoastră le cunoaște foarte bine. Știe că este singurul mod de a-l localiza. De aceea v-a transmis acel mesaj criptat.

— Sunteți sigur?

— Nu avem nimic de pierdut dacă încercăm, nu credeți?

Am căzut pe gânduri.

— Foarte bine, am spus în cele din urmă. Doar că, chiar dacă aș vrea să testez teoria dumneavoastră, nu știu unde a ascuns soțul meu adamanta.

Allen atinse dispozitivul electronic, zâmbind cu viclenie. Aparatul dădea din nou semne de viață.

— Sau poate că da. Nu credeți că Martin, în mesajul lui, v-ar fi putut indica într-un fel locul?

20.

Inspectorul Figueiras tresări când unul dintre oamenii lui intră în biroul său fără să bată la ușă și îl scutură de umăr.

— Inspectore, inspectore... Treziți-vă!

Antonio Figueiras rămăsese la birou, întins în fotoliu, așteptând să treacă repede cele cinci sau șase ore care mai rămâneau până să poată efectua câteva apeluri. Nu avusese prea mult noroc.

— Ce s-a întâmplat?

— Comisarul general încearcă de ceva vreme să vă sune pe telefonul mobil și dumneavoastră nu răspundeți. Polițistul părea tulburat. Spune că e urgent.

— La naiba! bombăni acesta. Cât e ceasul?

— Trei și jumătate.

— Dimineața?

Figueiras aruncă o privire pe fereastră, neîncrezător. Afară era încă noapte, întuneric și ploua tare. Supărat, se duse la pardesiul lui să își caute telefonul mobil și își aminti că îl închisese. Îl expedie urât pe agent, tastă codul de acces la terminalul lui și formă numărul comisarului. Acesta îi răspunse pe un ton mult mai treaz ca al lui. Și crispat.

— Unde naiba ai fost, Figueiras?

— Îmi pare rău, comisare. Mi s-a descărcat telefonul... minți el.

— Lasă poveștile! Am vești despre cazul tău, inspectore.

— Cel de la catedrală?

— Exact. Cu jumătate de oră în urmă m-au sunat cei de la ambasada noastră din Washington. Le-am cerut să solicite, din motive diplomatice, mai multe informații despre spionul american însurat cu localnica noastră.

— Și...?

— N-o să-ți vină să crezi, Figueiras: Martin Faber a fost sechestrat de un grup independent de turci, teroriști PKK, în extremitatea nord-estică a țării. Agenția Națională de Securitate americană a demarat o operațiune internațională de căutare și salvare.

— Sechestrat? Sunteți sigur?

— Categorie. Cei din PKK sunt o turmă de radicali de stânga, care destabilizează de ani de zile zona kurdă a Turciei. Tu nu citești ziarele?

Figueiras se strâmbă. Șeful lui continuă:

— Împuşcăturile din catedrală nu au fost un incident izolat. Înţelegi? Cu siguranţă că cineva vrea să o răpească şi pe martora ta. Ar trebui să o protejezi pe Julia Álvarez. Acum.

— Numai decît, comisare.

21.

— Probabil că, despre soţul dumneavoastră, sunt câteva lucruri pe care nu le ştiţi...

Nick Allen îmi spuse asta cu toată omenia posibilă. Cum ar fi trebuit să reacţionez în faţa unui astfel de comentariu? Pălăvrăgeam deja de aproape o oră şi, brusc, bărbatul acela mă făcu să mă simt ca balena aceea eşuată pe plajă pe care am văzut-o în copilărie, care, încă în viaţă, privea îngrozită la cei din jurul ei, fără să înţeleagă ce i se întâmpla.

— Ce fel de lucruri, colonele?

— Martin a lucrat la NSA.

— NSA?

— Agenţia Naţională de Securitate din Statele Unite. Organismul guvernamental din ţara mea care controlează toate comunicaţiile de pe planetă şi informează Departamentul Apărării despre inamicii naţiunii noastre.

Am tresărit.

— Nu vă faceţi griji, doamnă. Martin nu era ca mine. Nu făcea parte dintr-o secţie operativă, ci dintr-una ştiinţifică.

— Nu mi-a vorbit niciodată despre asta, am murmurat eu, oarecum copleşită.

— Sigur nu v-a spus dintr-un motiv bun: pentru siguranţa dumneavoastră, doamnă. Şi dacă faci parte din echipa de îngrijitori, când intri în cel mai mare birou de informaţii din lume, ți se cer două lucruri. Primul, discreţie absolută. Niciun lucru pe care îl faci, vezi sau afli cât timp stai în agenţie nu poate fi împărtăşit unei persoane străine de ea. Iar dumneavoastră eraţi o persoană străină de agenţie. Ne învaţă că orice indiscreţie, cât de mică ar părea, poate periclita operaţiuni foarte importante pentru ţară şi poate sfârşi cu moartea unor persoane nevinovate, care cunosc misiunea noastră.

— Şi al doilea?

— Când lucrezi pentru NSA, îți asumi implicit anumite riscuri. Dacă inamicul te descoperă, va încerca să scoată de la tine și cel mai mic lucru pe care ți-l amintești din timpul petrecut în organizație. Uneori chiar și descrierea unui birou neînsemnat poate fi de folos pentru ca o națiune ostilă să deducă modul în care ne mișcăm sau gândim. Din acest motiv, faptul că suntem potențiale victime, toți angajații suntem învățați să includem mesaje codificate prin care cerem ajutor în fraze inocente. Ocazia de a te folosi de una din ele într-o conversație telefonică nevinovată îți poate salva viața.

L-am privit pe colonel surprinsă.

— Martin știe cum să facă asta?

Allen încuviință.

— Nu ați observat nimic ciudat în filmuleț? Nu v-a atras atenția, de exemplu, ultima lui frază?

Chiar atunci, colonelul activă filmulețul pe dispozitivul lui electronic, iar chipul slăbit al lui Martin vorbește din nou, într-o spaniolă cât se poate de acceptabilă. Ochii lui de culoare deschisă licăresc din nou pe micul ecran tactil:

— „... Și nu uita că, și dacă te urmăresc ca să îți fure ceea ce e al nostru, calea spre reîntâlnire ți se va arăta mereu.”

Revizionarea filmulețului mă umplu de gânduri negre.

— Să vă spun ce cred eu. Cred că cheia constă în aceste ultime cuvinte: „Ți se va arăta”. Vă spune ceva? Vă amintiți dacă soțul dumneavoastră le-a mai pronunțat înainte, poate într-un loc sau moment special care ne-ar putea indica unde a ascuns piatra dumneavoastră?

— Vorbiți serios? am spus eu.

— Bineînțeles. Ultima frază accentuează ultima lui instrucțiune. Mi se pare că spune că dacă vreți să îl vedeți din nou, există o rută, o direcție, care vi se va arăta.

— Poate face aluzie la darul meu.

— Prea simplu.

— Și dacă ar fi un joc de cuvinte? Lui Martin îi plac foarte mult.

— Ar putea fi. V-ar ajuta un creion și o bucată de hârtie, ca să vă jucați cu literele? spuse el, scoțând din portofelul lui negru un teanc de hârtiute și un marker.

Înainte să le iau, curentul reveni, activând temporar electrocasnicele din cafenea. Aparatul de vândut țigări de la intrare se porni. Râșnița vui. Și până și aparatele frigorifice începură să toarcă ușurate. Dar fu doar un miraj. În clipa

următoare, mirajul se spulberă, ca și când ar fi fost doar o stafie speriată, azvârlindu-ne din nou în întuneric.

22.

Se întâmpla ceva cu norul fosforescent care gravita deasupra celor trei străini. Cel mai tânăr din grup îl privea absorbit, surprins că aspectul acestuia începuse să se schimbe chiar după ce *sheikh*-ul îi poruncise să deschidă geanta de nailon pe care o căra, pentru a da posibilitatea conținutului acesteia să se umezească. Spusese doar: „Vom activa «cutia»”.

Aproape instantaneu, orice ar fi fost acel ceva ce plana pe cer, deasupra părții vechi a orașului Santiago, începu să devină mai dens, să se extindă și să se miște ca și cum ar fi suferit niște contracții spasmodice, ca și cum o creatură vie, ascunsă în interiorul lui, s-ar fi chinuit să scape din închisoare. O creatură care reacționa la conținutul genții. De fapt, când tânărul văzu că luminile din Piața Platerías se stinseră pentru a doua oară, nu se îndoii că și acest lucru avea de-a face tot cu „monstrul”. Știa că norul se folosea de toată energia posibilă ca să acționeze. La nevoie, inclusiv de a lui.

— Sunteți pregătiți? întrebă *sheikh*-ul, fără să își dea seama de temerile care îl încercau pe tânăr.

Tânărul, care răspundea la numele de Waasfi și provenea dintr-una din cele mai importante familii din Armenia, încuviință. Colegul lui, un soldat profesionist, călit în o mie și una de lupte după prăbușirea sistemului sovietic în țara lui natală, încuviință și el.

Atunci, *sheikh*-ul iniție un ritual straniu. Fără să miște nici măcar un centimetru geanta, își întinse mâinile deasupra ei și își apropie chipul de ea.

Simți numaidecât aroma subtilă din interiorul acesteia și briza care preceda întotdeauna intenția de a lua contact cu esența obiectului pe care îl manevra cu atâta grijă. Avea impresia că faptul că îl adusesse atât de aproape de Julia Álvarez avea să închidă un cerc vechi. Că *Amrak* – așa îi spunea el relicvei – avea să demonstreze, în sfârșit, tot ce era în stare să facă.

Fără să fie nevoit să le spună ceva, bărbații care îl însoțeau se așezară la distanțe egale în jurul lui și începură să intoneze cu gura închisă, nazal, un sunet constant și monoton. Mmmmmmmmm. *Sheikh*-ul îi învățase să se folosească de sunetul cutiilor toracice ca să îl trezească pe *Amrak*. Nu era o

idee chiar atât de absurdă precum părea. De fapt, era fundamentată științific. *Amrak* era format dintr-un mineral ai cărui atomi alcătuiau structuri geometrice hexagonale foarte precise. Dacă acestea intrau în contact cu un sunet având o lungime de undă compatibilă, puteau rezona și își puteau modifica structura nucleară. Ca atunci când un tenor prinde o notă acută în fața unui pahar de cristal: energia din vocea lui penetrează geometria cristalului și îl sparge din interior.

Relicva misterioasă pe care o cărau în geanta aceea putea atinge această extremă. De fapt, într-o clipă, începu să scoată un zumzet suav. La început abia perceptibil, dar apoi tot mai vibrant, umplându-i pe bărbați de hotărârea de care aveau nevoie.

Încrezător, liderul lor rămase ferm pe poziție, fără să își mute privirea de la geantă, până consideră că sosise momentul să îi adreseze o serie de fraze neinteligibile. Aproape că vedea spiralele de fum care precedau extazul. În scurtă vreme avea să-i simtă puterea. O forță invizibilă și brutală, care ar fi doborât la pământ pe oricine nu se proteja cu haine din fibre de plumb, asemenea celor pe care le purtau el și tovarășii lui.

Niciunul dintre cei doi soldați nu știa prea bine ce se întâmpla, dar o gădilătură ciudată începu să le străbata corpul din cap până în picioare. Nu era o senzație neplăcută. Nici nu îi deranja. Dacă ar fi trebuit să o compare cu ceva, părea un fel de descărcare nevinovată de electricitate statică.

— *Zacar od zamran; odo cicle qaa...*

Cuvintele ciudate ale *sheikh*-ului îi obligară să se concentreze. Trebuiau să le repete. Așa li se poruncise.

— ... *Zorge lap sirdo noco Mad...*

Se înfiorară din nou. Nu erau fraze în limba armeană. Era o limbă străină, care părea antică și misterioasă.

— ... *Zorge nap sidun...*

Oricine i-ar fi văzut atunci nu ar fi înțeles ce fac acolo trei indivizi îmbrăcați în negru, în ploaie, în jurul unei genți aruncate pe pământ. Nici nu ar fi crezut că acel ritual era o invocare străveche a Ființei Supreme, a Axului Universului, sau că efectele acestuia aveau să se vadă dincolo de tărâmul credinței sau al sugestiei. Frazele pe care le repetau făceau parte dintr-o chemare din vremuri imemorabile, cu cuvinte dintr-o limbă uitată și indescifrabilă, prin care implorau protecția „cutiei”, *Amrak*. Obiectul de la picioarele lor.

— ... *Hoath lada.*

Era ora trei și jumătate dimineața, când orașul vechi amuți a treia oară. Norul păru să se alinieze cu acoperișurile din centru și se deplasă încet spre inima pieței care îi separa de catedrală.

Când îl văzu că reacționează, *sheikh*-ul se minună. „Puterea lui Dumnezeu.” „Focul mistuitor.” „Slava lui Yahve.” Iată câteva dintre numele sub care era cunoscută această forță. O energie pe care puțini reușiseră să o extragă din acea relicvă antică, pe care o foloseau acum ca armă. De fapt, liderul acelu grup de comando cunoscuse un singur bărbat capabil să o activeze. O minte științifică strălucită, care îi explicase cum o combinație inteligentă de energie electromagnetică de origine naturală, provenită din fricțiunea unor extrase de rocă, curenți subterani, alterații atmosferice sau inclusiv din furtuni solare, putea incita acea putere aproape supranaturală a *Amrak*-ului și îl putea transforma într-o sursă de forță inepuizabilă. Sau într-un semnal de mare intensitate. Bărbatul acela o numea energie geoplasmică. Și pe el spera *sheikh*-ul să îl salveze cu această manevră.

Numele acestuia era Martin Faber.

23.

Imediat ce se stinse lumina, am început să mă simt rău. M-a cuprins un sentiment de neliniște, mai întâi în stomac, apoi în gât, lăsându-mi un gust amar în gură. N-am putut să mă concentrez asupra ghicitorii despre care colonelul Allen credea că s-ar fi ascuns în spatele frazei „Ți se va arăta”, și m-am prins de marginea mesei, încercând să nu leșin. M-am uitat la american și, în ultima pâlpâire de lumină a ecranului iPad-ului acestuia, am văzut că nici el nu se simțea bine. Se încruntase, lucru care îi accentua și mai mult cicatricea de pe frunte, și se clătina în scaun, pe punctul de a se prăbuși. Cu toate acestea, cel mai tare m-am neliniștit când mi-am dat seama că în ochii lui deschiși la culoare se reflecta clar un sentiment de panică. Fu o idee bruscă. Aproape un reflex. Dintr-odată, am fost sigură că soldatul care venise ca să mă protejeze de Dumnezeu știe cine identificase simptomele pe care le prezentam și era îngrozit.

Nu l-am putut întreba motivul.

Nu am avut ocazia.

Am rămas fără puteri înainte să reușesc să-mi dau seama ce se întâmpla.

În scurt timp, n-am mai putut respira. Pieptul nu mai asculta comenzile de a inhala. Toți mușchii mi se miară simultan, în timp ce, fără să vreau, nu îmi mai păsa de lumea exterioară. Doamne! Ce era asta? Ce se întâmpla?

Culmea absurdului era că am simțit o durere difuză. Impresia de neconfundat pe care mi-a provocat-o ceașca plină cu cafea fierbinte vărsată pe haine. Dar nici atunci, nici măcar din instinct, nu am reușit să mă mișc. Sau să îmi întorc privirea ori să trimit un impuls nervos către mâini, ca să mă împiedice să cad. Mi-era imposibil. Pur și simplu. Din fericire, nici impactul cu podeaua din lemn de stejar a cafenelei La Quintana nu mă duru.

În cele din urmă, cu o milisecundă înainte ca totul să se întunece, am avut o clipă de luciditate. Una îngrozitoare, pe care totuși am perceput-o ca pe o eliberare.

Murisem. De data aceasta chiar murisem.

Pentru mine totul se încheiase.

24.

Camera părintelui Benigno Fornés avea vedere spre fațada nordică a catedralei. Era situată într-un balcon al seminarului San Martín Pinarío. Dădea spre grădinile palatului episcopului Gelmírez și Piața Inmaculada. De lângă balustrada balconului, putea observa de ce avea nevoie catedrala și putea afla, înaintea oricui altcuiva, dacă ceva nu era în regulă în interiorul acesteia. Poate că din cauza acestor privilegii privilegiate nu mai reușise să pună geană pe geană după focurile de armă. Preotul era mai neliniștit ca de obicei. În pofida frigului de afară, nu voia să închidă fereastra sau să își oprească telefonul mobil. În cazul în care ceva avea să scoată catedrala din pacea ei seculară, voia să fie primul care afla.

Bătrânul avu o presimțire rea. Crescuse printre acele ziduri și știa când lucrurile puteau să se înrăutățească. Era o senzație de-a dreptul epidermică. Inexprimabilă. Tocmai de aceea, când, în zori de zi, o serie de mici întâmplări îi tulbură din nou somnul neliniștit, nu fu prea surprins.

Mai întâi, cele două căderi de curent care îl scoaseră din pat. Preotul se ridică atunci când observă că luminile din stradă se slăbiră, își reveniră și apoi se stinseră din nou, în decurs de câteva secunde. Neliniștit, bărbatul în vârstă de șaptezeci și unu de ani, foarte inteligent și bănuitor, ca toți cei din

generația lui, hotărî să se pună pe treabă. Acționează cu grijă. Fără zgomot. Nu reușea să își scoată din minte falsul incendiu din catedrală, așa că se îmbracă, își luă haina și o lanternă și străbătu în vârful picioarelor zona dormitoarelor destinată canonicilor. Când se apropie de catedrală prin pasajul care străbătea strada Azabachería, se rugă ca vechile cabluri electrice să reziste.

„Sper să mă înșel, Doamne – murmură el. Sper să mă înșel”.

Când ajunse la poartă, Fornés tastă o parolă de șase cifre pe un tablou electric și deconectă alarma. Își făcu cruce, udându-și degetele osoase în micul bazin cu apă sfințită pe care îl găsi în stânga lui și, bătând, o apucă pe primul coridor, căutând orice lucru anormal.

La o primă vedere, totul i se păru liniștit.

Nici urmă de acea lumină portocalie care îi alertase pe vecini. Inclusiv pe întuneric, locul era de o solemnitate impunătoare. Strălucirea ultimelor lumânări accentua unele dintre ungherele lui cele mai sfinte. Baptisteriul sau capela Santa María de Corticela străluciau printre tenebre. Când le văzu, preotul se cutremură. Bătrânul Fornés își amintea foarte bine vremurile în care acel spațiu consacrat, de peste opt mii de metri pătrați, rămânea constant deschis, în fiecare noapte, pentru credincioși. Bineînțeles, erau alte timpuri. Aparțineau unei epoci în care pelerinii creștini vegheau cu devotament relicvele Fiului Tunetului¹¹, amintind că Apostolul Iacob fusese ucenicul care moștenise de la Apostolul Petru conducerea Bisericii primare și fusese martorul ocular al Schimbării la Față a Domnului și Înălțării Lui la cer. Din nefericire, modernitatea pusese capăt tuturor acestor lucruri. Iar întâmplările de genul împușcăturilor din seara aceea nu aveau să ajute la schimbarea în bine a situației.

Preotul, tăcut, trecu atunci lumina lanternei spre Poarta de Argint, și apoi spre capătul naosului principal. Norul pe care îl văzuse prin acele colțuri nu lăsase pe perete nicio urmă de fum.

„Și dacă era un semn din cer?”

Întrebarea pe care preotul avea să i-o adreseze arhiepiscopului său după ce avea să strângă de la profanul inspector Figueiras toate informațiile cu privire la incident era mai mult decât o îndoială. Conținea o sugestie. Un sfat. Dar șeful Bisericii catolice din Santiago îl dezamăgi încă o dată. Teologul acela tânăr, care ajunsese pe scaunul episcopal doar cu un an în urmă, nu deținea abilitățile necesare ca să înțeleagă astfel de insinuări. Așa cum se temuse,

¹¹ Iisus i-a numit „Fii ai Tunetului” pe doi dintre discipolii săi: pe Sfântul Iacob și pe fratele acestuia, Ioan.

acesta părea mai interesat de focurile de armă decât de incendiul fals. La urma urmei, ar fi trebuit să se aștepte la asta. Monseniorul Juan Martos se număra printre acei pastori diocezanii de vârstă mijlocie, care, dezbrăcat de sutană și inel, ar fi putut la fel de bine să fie un membru al conducerii unei companii naționale. Un bărbat cu o înfățișare neutră, impecabilă, rece, pe care – din nefericire, din punctul de vedere al preotului – îl interesa mai mult administrarea celor lumești decât nemurirea sufletului.

„Un semn, spuneți dumneavoastră? îl întrebă arhiepiscopul, mirat. Ce vreți să ziceți, mai exact, părinte Benigno?”

„Nu uitați că acest loc a fost construit în secolul al IX-lea, când niște lumini miraculoase i-au dat de știre unui pustnic pe nume Pelagio de prezența unui obiect sacru în apropiere. Tradiția spune că acesta l-a anunțat pe ilustrul lui predecesor, episcopul Teodomiro, care a cercetat locul și a găsit una dintre cele mai mari comori ale credinței creștine”.

„Chivotul cu rămășițele Apostolului Iacob”, spuse Eminentza Sa, Juan Martos, lipsit de entuziasm.

„Exact, Înălțimea Voastră. Gândiți-vă că, uneori, acest tip de lumini sunt semnale de la Dumnezeu. Prin ele ni se atrage atenția să ne trezim”.

Monseniorul Martos se gândi fără prea mult chef la cele spuse. Arhiepiscopul era prea tânăr, prea străin de Santiago și de istoria lui milenară ca să priceapă ceea ce încerca preotul să sugereze. Fornés înțelese atunci că episcopul lui nu susținea prea tare funcția ocultă a catedralei din Santiago. Nu era un bărbat „tradițional”. Altfel, nu i-ar fi poruncit să o închidă și să-i interzică lumii să intre, până ce poliția avea să își finalizeze investigația.

Poate tocmai de-aceea, gelos pe funcțiile lui de apărător al secretelor templului, și împotriva instrucțiunilor date de superiorul lui, preotul hotărî să arunce el însuși o privire. La urma urmei, era casa pe care Providența îi spusese să o apere și nimeni și nimic nu avea să-i stea în cale. Nici măcar arhiepiscopul lui.

În catedrală era liniște.

Zona cea mai întunecată se afla în apropiere de Porticul Gloriei, așa că Fornés se hotărî să își înceapă rondul de acolo. Schelele acopereau o mare parte a celor două fațete, învelite cu folii de plastic, la care se adăugau calculatoare și mese pline de produse chimice. Dar toate lucrurile din acel loc sacrosant păreau să fie în același loc în care le lăsase Julia Álvarez, protejata lui.

Julia era o fată deosebită. Preotul știuse acest lucru de cum o văzuse prima dată. Nu doar din pricina CV-ului – grozav, dacă tot veni vorba –, ci și datorită hotărârii și inteligenței de care dădea dovadă în timpul ședințelor cu cei care răspundeau de restaurarea clădirii. Fără să știe măcar, atunci când sugerase că deteriorarea recentă a zidurilor și sculpturilor s-ar fi datorat unei forțe telurice, subterane, invizibile, se apropiase de secretul compostelan pe care îl proteja preotul.

Când raza lanternei sale lumină albeața coloanei porticului, Fornés fu distras de la astfel de gânduri. Trebuia să își continue rondul. Nu mulți știau, însă acea piesă ascundea chintesența catedralei de la Compostela. Era vorba de o coloană istorică, plină de reprezentări mici de oameni care păreau să se cațere pe arborele genealogic al lui Iisus, începând cu un personaj misterios cu barbă, care se odihnea aproape de sol și care stăpânea doi lei ce stăteau cuminiți în fața lui. Ca un arbore cățărător, coloana se înălța ca o spirală de ADN avant la lettre¹² spre Apostolul Iacob, iar deasupra acestuia, până la Hristos cel înviat.

Toate erau la locul lor. Din fericire, acea minunăție nu fusese atinsă de niciun foc de armă.

Simțindu-se mai liniștit, sacerdotul parcurse din nou distanța care îl separa de transept și o apucă spre locul în care se trăseseră focurile de armă. Poliția îl împrejmuise cu benzi de plastic, dar asta nu îl opri pe părintele Fornés. Ridică banda și, cu grijă, începu să se plimbe printre băncile de lemn. Observă numaidecât dezastrul. Mai multe balustrade fuseseră ciobite de proiectile, umplând podeaua cu așchii centenare. Unele dintre ele fuseseră numerotate, la fel și tuburile de metal ale cartușelor care nu fuseseră încă strânse, iar pe bănci încă se putea vedea o parte din echipamentul folosit pentru a lua urme și mostre, activitate pe care, cu siguranță, poliția avea să o finalizeze în dimineața următoare. Preotul le evită cât mai mult posibil și se îndreptă spre zona care îl interesa cel mai mult.

Atunci observă ceva.

Un perimetru mai mic decât cel anterior împrejmuia un spațiu din apropiere de Poarta de Argint, chiar sub monumentul *campus stellae*. Știa mai bine ca oricine că era zona cea mai veche a catedralei. Nici măcar cei mai buni erudiți nu își aminteau că acolo se născuse cel mai important templu creștin din lume, după Biserica Sfântul Petru din Vatican, și cu atât mai puțin faptul că

¹² *avant la lettre*: expresie cu sensul „înaintea inventării termenului folosit” (în lb. franceză în original) (n. red.).

acel loc fusese scena a nenumărate miracole. Dar cel mai important era punctul în care Bernard cel Bătrân, magister admirabilis¹³, a așezat piatra de temelie a întregii structuri prin anul 1075, îndrumat – conform tradiției – de un grup de îngeri trimiși de Dumnezeu.

Motiv pentru care, atunci când văzu benzile cu care poliția împrejmuise întregul sector, îi crescua pulsul.

— Pe toți sfinții...!

Văzu un glonț în perete.

Impactul crăpase blocul de piatră în care ar fi trebuit să se oprească, făcând ca o parte din suprafața acestuia să se desprindă, ca o grămadă de făină. Fornés își făcu cruce când îl văzu. Se gândi că restauratorii trebuiau să se concentreze asupra acestei porțiuni. Dar asta nu era totul. După căderea unei bucăți din piatră, lucru care afectase blocurile vecine, în zona astfel descoperită se putea vedea o umbră ciudată. Părea un fel de inscripție. O bucată de vopsea veche. Poate un semn enorm lăsat de sculptor. În orice caz, era vorba de un semn care îi făcu inima bătrână a lui Fornés să bată și mai tare.

Avea o formă de genul acesta:

Preotul se apropie curios. Îl luminează cu lanterna și își trecu vârful degetelor peste el. Părea recent. Și chiar dacă era oarecum adânc, profilul lui se distingea de granitul compostelan vechi, deoarece reflecta o lumină fluorescentă, plină de străluciri aurii. Părintelui Fornés, ușor influențabil, îi lăsa impresia că încă era cald.

„Hristoase! – se gândi el. Trebuie să-l anunț numaidecât pe monsenior!”

25.

Se spune că atunci când o persoană moare, sufletul este supus celei mai dificile încercări din existența lui. Se zice că, chiar înainte ca acesta să treacă

¹³ *magister admirabilis*: expresie cu sensul „profesor demn de întreaga admirație” (în lb. latină în original) (n. red.).

spre dimensiunea superioară, este dus în fața unui fel de „cutie neagră”, un recipient fără formă sau dimensiune, în care s-a înregistrat tot ce a făcut în corpul lui din ziua în care i s-a tăiat cordonul ombilical și plămâni i-au respirat pentru prima dată. Ceea ce experimentează sufletul în fața aceluia recipient depășește orice experiență senzorială. Dintr-odată, conștiința este scufundată într-un fel de reproducere, în care se poate percepe din afară și se poate judeca prin ochii altora. Contrar celor afirmate de marile religii, în stadiul acela nu există judecători. Nici tribunale. Nici măcar ochi străini care să ne forțeze să acceptăm sau nu cele văzute. Nu sunt necesare. Sufletul lasă să iasă energia pură care îl locuiește și aceasta poate evalua, pe cont propriu, tot ce a învățat cât timp a fost învăluită de carne. După aceea, când revede cele trăite, va apuca pe drumul care i se pare că se potrivește cel mai bine stării ei vibratoare.

Singurul lucru bun din acest proces este descoperirea că există un drum care duce mai departe. Ascendent sau descendent, asta depinde... Deoarece raiul și iadul sunt, în definitiv, rodul acelei recapitulări extreme; starea mintală în care rămânem după ce vom evalua dacă în viața noastră au predominat succesele în locul eșecurilor, virtuțile sau erorile, duhul sau materia densă.

Toți, indiferent de credința profesată, am auzit vorbindu-se despre un astfel de moment. Și chiar dacă liderii religioși ne-au pus în încurcătură, anunțându-ne că vom fi confrunțați cu tribunale foarte severe, mari grațieri și învierea morților, singurul lucru pe care pot să îl cred este că cel real este episodul recapitulării.

Am știut acest lucru și în zorii acelei zile, în cafeneaua La Quintana, când, căzută cu fața la pământ, la câțiva centimetri de trupul inert al colonelului Allen, am crezut că a sosit momentul să îmi închei socotelile.

Am fost surprinsă de cât de ușor mi-a fost să mor. Iar ceea ce, la început, mi s-a părut o stare de leșin nedureroasă, a devenit numaidecât un torent chimic de senzații și amintiri vechi. Nu știam de unde dedusesem că îmi pierdusem viața din cauza unei descărcări electrice puternice, precum Uza, purtătorul Chivotului Legământului. Zece mii de volți ar fi fost de ajuns să îmi oprească inima și să îmi prăjească creierul. Poate că așa se explica de ce mă simțeam catapultată în afara timpului, aruncată într-o mare de imagini care dădeau năvală peste mine.

M-am chinuit din răspuțeri să înțeleg. De ce nu m-a durut când m-am lovit de sol? Ce se întâmplase cu cafeaua sau cu Nick Allen? Și ospătarul?

Dar, un interval lung de timp, nu s-a întâmplat nimic.

Absolut nimic.

Era ca și cum mă dizolvam foarte încet, fără să tresar, într-o stare de bine. Nu îmi mai era frig și, încetul cu încetul, am devenit tot mai sigură că mă stingeam.

Când m-a cuprins o pace totală, ceva s-a aprins în sinea mea. Am auzit voci. Și, fără să știu cum, imagini dintr-o altă vreme au început să se deruleze prin fața ochilor mei închiși.

Trebuie să povestesc. Și o voi face.

Prima amintire apăru în forță.

Era din ziua nunții mele și, pentru o clipă, am crezut că ieșea la iveală deoarece colonelul Allen îmi răscolise sentimentele până în clipa morții.

Am văzut cum eu și Martin am ajuns la districtul Wiltshire, cu impresia că vietile noastre fuseseră prinse într-o tornadă. Era dis-de-dimineată, duminica, ziua de după prima mea întâlnire cu adamantele lui John Dee, și stătusem trei până târziu ca să fie totul gata. Cert este că amândoi eram cu nervii la pământ. Nu reușiserăm să punem geană pe geană toată noaptea. Ba chiar ne și certaserăm.

Aproape că uitasem.

Cearta începuse în seara dinainte, după seara petrecută cu Sheila și Daniel. Din vina acelor pietre. Ambele continuaseră să facă lucruri stranii după ce mi le înmânaseră mie. Martin și ocultistii se bucurau ca niște copii când una dintre ele strălucea, se agita, se răsucea, indicând spre obiecte de pe fața de masă sau emitea un zgomot suav, similar cu cel al unei mici locomotive cu aburi. „Mișc-o în direcția asta”, „Pune-o pe piramida aceea”, „Ridic-o cu degetele mici”, îmi spuneau ei. În cele din urmă, m-am săturat de jocurile lor. Dacă nu plecam de acolo, să ne odihnim, ceremonia din ziua următoare avea să fie un dezastru.

Când ne-am întors la hotel au sărit primele scânteii.

— Nu-i așa că a fost cea mai halucinantă zi din viața ta? mi-a spus Martin înainte să se trântescă pe pat.

— Ba bine că nu! am răspuns eu, pe un ton acid. Mi-am dat seama că știu mai multe lucruri despre mine decât credeam eu.

— Ăă! Spui asta pentru că...?

— Da. Exact de-aia, i-am retezat-o eu. Să înțeleg că te-ai apropiat de mine pentru că credeai că sunt clarvăzătoare, așa-i? De ce nu mi-ai spus mai devreme?

Martin se uită la mine ca și cum aș fi fost extraterestră.

— Și nu ești?

— Nu! Evident că nu!

— Ești sigură? mă întrerupse el sarcastic. Chiar tu mi-ai spus că de mică vorbeai cu străbunica ta moartă. Că, la tine în casă, mama ta a văzut de mai multe ori acea procesiune de suflete pierdute... Cum îi spuneți voi?

— La Santa Compañă¹⁴.

— Exact. La Santa Compañă. Și nu eu am inventat că provii dintr-o linie lungă de vrăjitoare din Galicia, care știu totul despre ierburile medicinale. Doar reușești să distilezi până și un rom care vindecă artrita!

Asta puse capac. Martin voia să bată apa în piuă, fără să răspundă la întrebarea fundamentală. Nu îi puteam permite așa ceva.

— Și tu de ce nu mi-ai povestit despre pietre? În fiecare cuvântul rostit se simțea că eram prost dispusă.

— Ei bine... șovăi el. Până acum, erau un fel de secret de familie, *chérie*. Dar, din moment ce mâine vei face parte din ea, m-am gândit că ar trebui să afli despre ele. Nu ți-a plăcut surpriza?

— Surpriză? M-am simțit ca un cobai! Un fel de atracție la bâlci! Și de unde i-ai mai scos și pe... pe...?

— Amicii mei? Daniel este un erudit. Iar Sheila... seamănă cu tine.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Era singura care, până acum, știa cum să facă pietrele să reacționeze. Chiar dacă nu așa cum ai făcut-o tu. Se pare că nu m-am înșelat în privința ta. Le faci să vorbească! Ai darul!

— Le fac să vorbească? Blestemat să fii, Martin. Chiar crezi că pietrele vorbesc?

Dintr-o săritură, se dădu jos din pat și veni lângă mine.

— Da.

— Cum poți spune așa ceva?

— În douăzeci de ani, Julia, nimeni nu le-a mai văzut pe adamante să se comporte așa cum au făcut-o în seara aceasta. Păreau vii! Ar fi trebuit s-o vezi pe Sheila. Ai acest dar, repetă el. La fel ca Edward Kelly, clarvăzătorul preferat al lui John Dee. Dacă ai vrea, ai putea să privești prin ele și să le faci să vibreze. Ești *medium*-ul lor!

¹⁴ La Santa Compañă: în mitologia populară galiciană, o procesiune a morților sau a sufletelor chinuite care, după miezul nopții, bântuie pe drumurile unei parohii pentru a vizita casele în care în curând va muri cineva. (n. red.).

Privirea mi se înțeptoșă de tot. Bărbatul cu care aveam să mă căsătoresc îmi vorbea de parcă aș fi fost o ciudată.

— Știi că mă sperii? am spus eu, cu lacrimi în ochi. Am crezut că ești un om de știință. Un om rațional... Mi-am încredințat viața în mâinile tale și nu te recunosc!

— Julia, te rog... Ești speriată, murmură el. Dar nu ai de ce să te temi.

— Nu sunt chiar atât de sigură.

— După nuntă, vei avea timp să înveți cum să folosești pietrele, *chérie*, și să vezi că sunt în continuare omul de știință de care ești îndrăgostită. Le vom studia împreună. Îți promit. Tu le vei da viață. Iar eu le voi interpreta.

Nu i-am răspuns.

— Vei înțelege totul. Vei vedea că, chiar dacă acum ți se par lucruri care țin de vrăjitorie, tot ce se întâmplă are o explicație simplă. Sheila și Daniel vor și ei să îți explice.

— Și dacă mi-aș fi pierdut încrederea în tine? L-am privit cât de sever puteam. Mă simt înșelată, folosită. Înțelege-mă!

— Doar nu vorbești serios.

— Nu... Mi-am coborât privirea. Mâinile lui puternice le strângeau pe ale mele, încercând să îmi insuflă o siguranță pe care o pierdusem de ceva vreme. Totul mi se părea neclar. Bineînțeles că nu...

26.

Se întâmplau lucruri foarte stranii.

Antonio Figueiras nu putea să pună pe cineva să protejeze o martoră când nimic nu funcționa. Nu avea curent, nici semnal radio și ultima deconectare a operatorilor de telefonie mobilă din jur îl lăsase din nou fără instrumente de lucru. Motiv pentru care inspectorul nu ezită: se urcă în mașina lui personală și apucă grăbit pe drumul cel mai scurt spre Piața Quintana. Julia Álvarez trebuia să fie încă acolo, de vorbă cu americanul. Din fericire, lăsase mai mulți oameni de încredere acolo, care să o supravegheze, iar elicopterul unității lui era și el acolo, să se asigure că nimeni nu făcea nicio mișcare. Nu credea că vreun terorist kurd, oricât de cutezător ar fi fost, ar fi îndrăznit să o răpească pe Julia în astfel de condiții.

Ploaia, „din fericire”, se gândi el, părea să se mai potolească. Nu mai ploua atât de furios și acum, printre turnurile în stil baroc ale catedralei, se întrezărea chiar și strălucirea ușoară a răsăritului de soare.

Dacă Figueiras s-ar fi uitat la ora indicată de ceasul de la bordul mașinii, și-ar fi dat seama că lumina aceea nu avea cum să fie de la soare.

Dar nu o făcu.

27.

Cea de-a doua amintire *post mortem* mă luă pe nepregătite.

Chipul neîngrijit al unui bărbat în haine gri, cu fața afectată de frig și timp, ne privea implacabil. Eu și Martin tocmai ce ajunseserăm în Biddlestone, sătucul în care ne gândeam să ne căsătorim, iar părintelui James Graham, vicarul satului, nu-i venea să își creadă ochilor.

— Este o hotărâre foarte importantă... murmură acesta. Sunteți siguri că vreți să o faceți?

Amândoi am încuviințat din cap. Ajunseserăm foarte devreme în sat, după ce plecaserăm de la hotel în zori de zi, neputând dormi.

— Și când v-ați hotărât?

— Ea a aflat alaltăieri, îi răspunse Martin, zâmbind ușor.

— Mă gândeam eu.

Chiar dacă tonul preotului păru a fi un reproș, bărbatul nu mai adăugă nimic. Se așeză lângă noi și ne invită la masă. Prezența lui îmi aducea alinare. Am înțeles numaidecât de ce.

— De cât timp nu ne-am văzut, fiule? îl întrebă el pe Martin.

— De la prima mea împărțășanie. Cu mai bine de treizeci de ani în urmă!

— O, da, bineînțeles. Tot atât a trecut și de când nu i-am mai văzut nici pe ai tăi.

— Știu. Îmi pare rău că durează atât de mult.

— La urma urmei, absența lor este o laudă la adresa mea. Deoarece încă au încredere în ceea ce fac, zise el, vrând parcă să minimalizeze detaliul. Nici Martin nu se tulbură. Și spune-mi, fiule, încă insiști să citim pasajul principal? Telefonul tău de ieri m-a îngrijorat. Astfel de ceremonii nu se oficiază prea des. Cu atât mai puțin într-o biserică creștină.

— Înțeleg, recunosc Martin, luându-mă de mână. Dar nu va fi nicio problemă, nu-i așa?

— Nu. Dacă și ea este de acord...

— Și de ce nu aș fi de acord? am zâmbit eu, crezând că era o glumă între doi cunoscuți. E nunta mea!

— Fiica mea... Logodnicul tău insistă să includem în ceremonie un pasaj care nu este din Biblie. Știi?

— Sincer, nu știam.

Martin ridică din umeri, ca și când ar fi fost o altă surpriză de-a lui.

— E încăpățânat ca un catâr, continuă el. Vrea ca la ceremonie să fie citită una dintre acele parabole vechi, în care femeile nu sunt puse într-o lumină prea bună. De aceea mă întreb dacă nu cumva dumneavoastră, fiind spaniolă, presupun și temperamentală, nu ați vrea...

— Este adevărat?

M-am uitat la Martin amuzată, lăsându-l pe părintele Graham cu fraza neterminată.

— Cu excepția faptului că nu sunteți puse într-o lumină prea bună, da, spuse el și râse.

— Totuși, continuă preotul, sunt sigur că ești de acord cu mine, Martin, când spun că nu este un text obișnuit; ba chiar e nepotrivit pentru o ceremonie de nuntă.

— Nepotrivit? am întrebat eu moartă de curiozitate. De ce spuneți asta, părinte Graham?

— O! Nu-i da crezare, *chérie*, încercă Martin să bagatelizeze comentariul. Bărbatul acesta i-a căsătorit pe cei din familia mea de generații întregi și mereu mormăie din cauza asta. Cred că încearcă să ne saboteze tradiția... adăugă el, făcându-mi cu ochiul.

— Dar despre ce text este vorba? am insistat eu.

— Despre un text arhaic, valoros, fără îndoială, dar nicidecum canonic, domnișoară. Este de datoria mea să vă atrag atenția. Martin mi-a spus că sunteți istorică și expertă în arte. Este interesant. Vă voi arăta despre ce este vorba, ca să vă faceți o părere.

Atunci, preotul se ridică de la masă și se îndreptă spre rafturile din bucătărie pline de cărți vechi îmbrăcate în piele, dintre care scoase una mare și subțire.

— *Cartea Facerii* menționează, în trecere, aceleași întâmplări ca acelea din al șaselea capitol al acestui tratat, explică el, cântărind în mână cartea

îmbrăcată în hârtie pergament, care mi se păru foarte veche. Din nefericire, Biblia ne oferă doar informații parțiale despre aceste lucruri, foarte pe scurt, ca și cum ar fi vrut să evite detalii desfrânate care, în schimb, se regăsesc în aceste pagini cu lux de amănunte...

— Și despre ce lucrare este vorba?

— *Cartea lui Enoh*. Iar soțul dumneavoastră dorește să fie citite capitolele șase și șapte, domnișoară.

— *Cartea lui Enoh*? Nu sunt sigură că am auzit vorbindu-se despre ea.

Martin se răsuci pe bancă. Am bănuț că era din cauză că îi plăcea că mă interesau detaliile ceremoniei, dar mi-am dat numaidecât seama că nu așa stăteau lucrurile. În timp ce părintele Graham continua cu explicațiile, el se foia stânjenit pe scaun, întrebându-se dacă să ne întrerupă sau nu.

— *Cartea lui Enoh*, continuă preotul, așezându-mi în față volumul acela mare, asemănător unui almanah, legat, fără ornamente sau însemne exterioare, este o lucrare profetică ce narează istoria și devenirea omenirii în primii ei pași pe Pământ. Cele mai vechi exemplare provin din Abisinia, Etiopia de azi.

— Ce interesant, am exclamat eu, spre disperarea lui Martin. Și ce anume există în această carte care să nu poată fi cunoscut de o femeie, părinte?

— Dacă aveți puțină răbdare, vă voi explica, mormăi el. În mare, povestește ce ni s-a întâmplat după ce am fost alungați din Rai. Ce s-a întâmplat cu puțin înainte de a doua cădere.

— A doua cădere?

— Ei bine... Conform *Scripturilor*, ne-am aflat în pragul dispariției de două ori. Prima dată, când Adam și Eva au fost expulzați din Eden și aruncați în lumea muritoare. Atunci, Dumnezeu i-ar fi putut străfulgera pe primii noștri părinți, dar i-a iertat *in extremis*¹⁵. Aceștia s-au adaptat numaidecât la noul mediu înconjurător și s-au înmulțit foarte repede.

— Atunci, a doua cădere a avut loc când...

— Când urmașii lor au pierit în timpul Potopului, completă el.

Mă fascina faptul că părintele Graham îmi povestea despre *Facere* cu același aplomb ca un reporter de la *National Geographic*. Am hotărât să-i fac jocul.

— Să văd dacă am înțeles bine, părinte. Încercați să îmi spuneți că această *Carte a lui Enoh* datează dinaintea Potopului?

¹⁵ *in extremis*: expresie cu sensul „în ultimul moment” (în lb. latină în original) (n. red.).

— Nu chiar. Ceea ce povestește autorul ei a avut loc înaintea Potopului, domnișoară. Adică povestește ce s-a întâmplat între prima și a doua cădere. Din nefericire, vechimea exactă a textului este un adevărat mister. Lucru surprinzător, cartea nu vorbește despre Adam și Eva, dar explică în schimb în detaliu de ce Dumnezeu a trimis Marele Potop. Și susține că cunoaște aceste lucruri deoarece sursa sa de informații a fost însuși profetul Enoh.

— Enoh...

Părintele Graham nu percepu admirația din vocea mea.

— Enoh este menționat de câteva ori în Biblie, domnișoară. A fost un păstor analfabet, care a avut marele noroc de-a contempla cu propriii lui ochi Împărăția Cerurilor. Ar trebui să știi că a fost printre puținii muritori pe care Dumnezeu i-a luat la cer în corpul lor de muritori; a fost înălțat la Ceruri într-un vârtej de aer și s-a întors pe Pământ ca să ne povestească totul și să ne avertizeze că Părintele Veșniciei era foarte furios pe oameni.

— *Cartea lui Enoh* povestește despre toate acestea? am murmurat eu.

— Și despre multe altele. Se pare că în timpul petrecut de Enoh în Cer, a reușit să obțină răspunsuri referitoare la toate necazurile noastre, prezente, trecute și viitoare. De aceea, când s-a întors pe Pământ, a devenit un fel de oracol atins de degetul Creatorului. Și nemuritor. Ca zeii lumii antice.

L-am auzit pe Martin bombănind ceva din colțul bucătăriei.

— Și spuneiți-mi, părinte, am continuat eu, uitându-mă cu coada ochiului la logodnicul meu, de ce credeți că Martin vrea să se citească din această carte la nunta noastră? Vorbește despre dragoste?

James Graham mă privi atunci cu ochii lui albaștri, obosiți, ca și când ar fi vrut să mă avertizeze asupra unui pericol de care încă nu eram conștientă.

— Textul pe care logodnicul tău vrea să îl includă în ceremonie se află la începutul cărții, fiica mea... Ce-ar fi, ca să scapi de orice îndoieli, să citești chiar tu? Nu pot să îți spun dacă este vorba despre dragoste sau nu.

Atunci, preotul îmi întinse cartea mare pe care o ținea deschisă în mână și mă invită să o răsfoiesc. Am localizat ușor pasajul indicat. Era marcat cu o panglică de mătase albastră, elegant împăturită.

O majusculă frumoasă împodobea începutul unui text scurt, împărțit, la rândul lui, în paragrafe succinte. Fusese tipărit cu o tiparniță gotică, care amesteca litere roșii și negre și era iluminat de niște gravuri evocatoare. M-am aplecat respectuos asupra cărții și am citit, cu voce tare, titlul secțiunii: *Căderea îngerilor; demoralizarea omenirii; mijlocirea îngerilor în numele omenirii. Pedepsele date de Dumnezeu împotriva îngerilor. Domnia mesianică.*

Am rămas perplexă. La început, nu am văzut ce legătură aveau toate acele lucruri cu nunta. Dar, când mi-am dat seama că reușisem să-i fac pe Martin și pe părintele Graham să tacă, și după ce am continuat să citesc cu voce tare, mi-am schimbat rapid părerea:

Așa că, atunci când fiii oamenilor s-au înmulțit, și au avut fiice frumoase și plăcute, iar îngerii, fiii lui Dumnezeu, le-au văzut și le-au dorit, și-au spus între ei: „Să mergem, să ne luăm neveste dintre fiii oamenilor și să facem fii cu ele”.

„Aha. Deci aici se vorbește despre dragoste”, m-am gândit eu. Apoi am continuat să citesc:

Atunci, căpetenia lor le-a spus: „Mă tem că nu vreți să faceți asta, și eu voi fi singurul vinovat de un mare păcat”.

Toți i-au răspuns: „Să facem toți un jurământ și să promitem cu toții, prin blestem, că nu vom schimba destinul, ci îl vom îndeplini întocmai”.

Atunci, au jurat împreună și și-au luat un angajament unii față de ceilalți prin blestem. Erau două sute la număr și au coborât peste Ardis, creasta muntelui Hermon; și i-au pus numele „muntele Hermon” pentru că acolo au jurat și s-au legat unii față de ceilalți.

— Deschide la a doua panglică. Cea verde, spuse părintele Graham, arătându-mi un alt semn de carte. Citește întreaga pagină, te rog.

— Porțiunea aceea nu va fi citită în biserică, protestă Martin apatic, revenind lângă noi.

— Așa este. Dar e bine ca logodnica ta să știe despre ce e vorba. Julia, spuse părintele și mă atinse cu palma pe mână, te rog să citești.

L-am ascultat numaidecât:

Aceștia, și toți cei care erau cu ei, și-au luat neveste. Fiecare dintre ei și-a ales câte una, și au intrat la ele și au făcut schimburi cu ele și le-au învățat farmece și vrăji, și le-au arătat arta de a tăia rădăcini și știința arborilor.

Așa că acestea au rămas însărcinate și au adus pe lume uriași, a căror înălțime era de trei mii de coți. Aceștia au devorat toate

roadele muncii oamenilor, până când oamenii nu i-au mai putut hrăni.

Atunci, uriașii s-au întors împotriva oamenilor și i-au devorat. După care au început să păcătuiască împotriva păsărilor și a făpturilor, reptilelor și peștilor, apoi s-au devorat unii pe ceilalți și și-au băut sângele.

Atunci, Pământul i-a acuzat pe cei violenți.

Pentru o clipă, toți trei am rămas muți.

Părintele Graham respectă clipa aceea de tăcere. Pe mine m-a speriat. La urma urmei, părea povestea unei legături pline de păcate, care se încheia cu procrearea unei rase dezgustătoare, care a trebuit nimicită printr-o pedeapsă universală.

— Haide, Julia! Doar vezi și tu! Încercă Martin să spargă gheața, vrând să relaxeze atmosfera. Este doar o poveste veche de dragoste. De fapt, cea mai veche din lume, după cea trăită de Adam și Eva.

Părintele Graham făcu o grimasă.

— Este povestea unei dragoste interzise, Martin. Care nu ar fi trebuit să se întâmple vreodată.

— Dar, părinte... mormăi Martin. Datorită acestei dragoste, „fiii lui Dumnezeu”, o specie de îngeri superiori rasei umane, au hotărât să destăinuie cunoașterea lor strămoșilor noștri expulzați din Paradis. Dacă ceea ce se povestește în această carte este adevărat, au făcut-o căsătorindu-se cu femeii pământene și au îmbunătățit specia noastră. Ce e atât de rău în asta? Specia lor a fost în beneficiul omenirii. Au fost primele căsătorii din istoria umanității! Căsătorii sfinte. Hierofanii. Uniuni între zei și oameni.

— Căsătorii necurate, Martin! Pentru o clipă, sacerdotul vorbi pe un ton ascuțit și amenințător, dar apoi se liniști. Ne-au adus dizgrație. Dumnezeu nu a privit nicicând cu ochi buni rasa care a apărut din acele uniri, motiv pentru care a hotărât să o distrugă prin Potop. Continui să susțin că nu mi se pare un lucru potrivit de amintit la nunta voastră.

— Părinte, am intervenit eu, încercând să domolesc întorsătura pe care o luase conversația, mi-ați spus mai devreme că noi, femeile, nu eram înfățișate într-o lumină prea bună în *Cartea lui Enoh*...

Planul meu funcționează. Preotul se mai relaxă puțin, dar nu își moderă severitatea cuvintelor.

— După Enoh, „fiicele oamenilor” sunt mereu inferioare „fiilor lui Dumnezeu”, spuse el. Aceștia abuzează de ingenuitatea voastră, vă lasă însărcinate cu urmași îngrozitori, uriași diformi și titani, și, pe deasupra, aruncă asupra voastră răspunderea de a fi pătat noua specie. Este o poveste îngrozitoare.

— Dar, părinte, am spus eu zâmbind, totul este doar un mit...

Nu ar fi trebuit să spun asta.

James Graham se ridică de pe scăunelul de bucătărie pe care se așezase și îmi smulse cartea din mână. Dacă până atunci nu îți arătase emoțiile, masca îi căzu repede.

— Un mit? rosti el zgomotos. De-ar fi fost așa de simplu! Această carte conține puținele informații care ne-au parvenit cu privire la originile civilizației noastre. Ce s-a întâmplat înainte de Potop, înainte ca Istoria să înceapă de la zero. Nu există altă cronică a originilor noastre mai exactă ca aceasta.

— Dar și Potopul este o fabulă... am insistat eu.

— Stai așa! ne întrerupse Martin brusc. Julia, îți amintești de vizita noastră de ieri-seară?

Am încuviințat, surprinsă. Mi-o aminteam chiar foarte bine.

— Și îți amintești ce ți-am spus despre familia mea și John Dee?

— Că familia Faber e obsedată de el?

— Grozav, suspină el. Permite-mi să-ți mai povestesc ceva: suntem obsedați de el pentru că Dee a fost primul occidental care a avut acces la *Cartea lui Enoh* și, mulțumită lui, primul care s-a interesat în mod științific de efectele Potopului. Acel episod, indiferent că a fost vorba de un fenomen local restrâns în zona Mesopotamiei sau unul global, precum o schimbare climatică, chiar a existat. Și s-a produs nu o dată, ci de cel puțin două ori. Ultima dată a fost în urmă cu opt sau nouă mii de ani. Dee a fost primul care a dedus aceasta din textul pe care tocmai l-ai citit.

— Chiar crezi că Potopul a existat? l-am întrebat eu, uimită.

— Bineînțeles.

— Și de ce vrei să amintești despre asta la nunta noastră?

— Familia mea este interesată de Dee, Enoh și originile omenirii de generații întregi. Mama mea a învățat limbi moarte doar ca să poată citi *Cartea lui Enoh* în limba originală. Tata s-a specializat în fizică pentru a putea traduce în cuvinte tehnice metaforele lui despre Paradis și despre călătoria profetului. Iar eu în biologie și climatologie, ca să confirm că ceea ce povestește profetul chiar a avut loc între prima și a doua mare inundație a

lumii, aproximativ între anii 12.000 și 9.000 î.Hr. Este... un fel de omagiu adus rădăcinilor mele.

— Sunteți o familie de monștri!

Martin nu aprecie simțul meu ironic.

— În plus... spuse el ezitant, într-un fel, eu și părinții mei suntem ultimii dintr-o specie vastă de apărători ai acestei moșteniri.

— Vorbești serios? am râs eu.

— Ai face bine să crezi, domnișoară, interveni părintele Graham, dând din mâini ca și cum ar fi vrut să alunge amintirile pe care i le trezea acea mărturisire. John Dee a fost o verigă în acest lanț. La fel și Roger Bacon, un franciscan din secolul al XII-lea, care avea o minte leonardiană. Și Paracelsus, doctorul. Și misticul Emanuel Swedenborg. Inclusiv Newton. Și mulți alții, care vor rămâne anonimi pentru totdeauna.

— Ascultă, Julia: cu două sute de ani înainte ca un explorator scoțian pe nume James Bruce să descopere *Cartea lui Enoh*, Dee cunoștea deja din memorie cele mai multe pagini din aceasta. De fapt, a studiat atât de profund întâlnirile descrise între profet și înger, încât a descoperit o metodă prin care îi putea invoca după bunul plac, prin intermediul unor relicve care datează dinaintea Potopului.

— Adamantele!

— Exact. Martin zâmbi sincer. Dee le-a folosit deoarece dorea să reconstruiască adevărata istorie a speciei noastre. A descoperit că prin venele noastre mai curge sânge divin, din pricina acelor înger care au îndrăznit să îl sfideze pe Yahve și să se amestece cu strămoșii noștri. Și-a mai descoperit ceva: că mânia lui Dumnezeu nu s-a potolit odată cu alungarea lui Adam și a Evei din Paradis sau după Potop.

— Ce vrei să spui?

— Adamantele i-au vorbit despre o a Treia Cădere. Pe care a anunțat-o și Enoh, și care ne va ajunge, mai devreme sau mai târziu, prin foc. Specia noastră este din nou în pericol, Julia. De aceea vreau să-mi amintesc despre aceasta în ziua nunții noastre. Poate că, într-o zi, va trebui să o salvăm împreună...

28.

În lumea reală, lucrurile deveneau din ce în ce mai ciudate. Norul fosforescent, care, cu câteva minute în urmă, plutise deasupra catedralei Santiago, coborâse la nivelul solului, scurgându-se precum zăpada densă printre colonade. Începuse ca un fel de mazărice mărunță, dar, din cine știe ce motiv, se transformase într-un abur elastic, care se întindea deasupra dalelor de granit, impregnând totul în calea lui.

Odată ce se revărsa, efectele lui asupra persoanelor și a ființelor erau surprinzătoare. Acea geoplasmă transporta în interiorul ei o sarcină electrică capabilă să defecteze pe rază largă orice aparat și să satureze sistemul nervos al mamiferelor și păsărilor. Doar o îmbrăcăminte specială, precum cea purtată de ocupanții elicopterului staționat în Piața Obradoiro, garanta o anumită imunitate în fața acestui fenomen. Textura acesteia era proiectată pentru a devia descărcări electrice prin intermediul solului, la fel ca o priză împământată obișnuită.

— Înainte! Să mergem!

Sheikh-ul știa ce avea de făcut după deschiderea „cutiei”. Le poruncise oamenilor lui să plaseze deasupra armelor pe care le purtau niște lanterne speciale, izolate într-o carcasă similară costumelor lor, și să se deplaseze rapid spre interiorul singurei clădiri din piață păzite de poliție. Era evident că acolo se afla Julia Álvarez.

Cei trei evitău cu abilitate trupurile inerte ale mai multor bărbați în uniforme. Aceștia se prăbușiseră chiar lângă ușa cafenelei. Aveau ochii deschiși, sticloși, privind în gol. Bineînțeles, niciunul nu opuse rezistență. Nici ospătarul, pe care îl găsiră întins pe pământ, schimonosit la față și cu o grămadă de farfurii făcute țândări în jurul lui.

— Cât durează efectul *Amrak*-ului, stăpâne?

Întrebarea pe care i-o adresa Waasfi, băiatul cu părul prins în coadă și tatuaj în formă de șarpe pe obraz, îl făcu pe *sheikh* să se întoarcă spre acesta:

— Întrebarea nu este cât durează efectul, ci cât de mult îi afectează pe oameni. E posibil ca unii dintre ei să nu se mai trezească, frate. Atât de puternic este efectul.

În timp ce lumina interiorul intact al localului, *sheikh*-ul schimbă subiectul de discuție:

— Ai văzut-o pe soția lui Martin în catedrală. Ai recunoaște-o dacă ai vedea-o din nou?

— *Ajo*. Fără îndoială.

Merse ră tăcuți până la capătul localului. Toate mesele erau goale, mai puțin una, la picioarele căreia zăceau alte două trupuri. Primul era un individ bine făcut, înalt, care căzuse cu fața în jos, cât era el de mare. Al doilea era o femeie. Se dezechilibrase pe spate, împiedicându-se de propriile ei picioare. Încă stătea în șezut, cu capul în piept, ca o păpușă ruptă.

Waasfi îi ridică bărbia.

Ea era. Julia. Părea supărată, ca și cum moartea, sau orice ar fi provocat „cutia”, o prinsese în mijlocul unei conversații. „Are ochi verzi, frumoși”, se gândi el.

Când lumina de la lanterna lui Waasfi trecu peste chipul Juliei, pupilele i se contractară.

Armeanul zâmbi.

— Aici e, anunță el, fără să retragă lumina.

Sheikh-ul abia de îi acordă vreo atenție. Se pusese pe vine lângă uriașul în costum negru și se forța să îl întoarcă, pentru a-l identifica.

Când în sfârșit reuși, se întunecă la față.

— S-a întâmplat ceva?

Maestrul lui clătină din cap, consternat.

— Aveai dreptate, Waasfi. Sunt pe urmele lui Martin. Îl cunosc pe acest bărbat...

29.

Încă de când eram mică, am auzit spunându-se că, atunci când mori, primul lucru pe care îl vezi este un far enorm și orbitor, la capătul unui tunel, care te atrage iremediabil. Am mai auzit și că, în acel moment, rudele și prietenii care au murit înaintea ta îți ies în întâmpinare, te liniștesc și te ajută să treci de acea lumină din care nimeni, poate în afară de Enoh, nu s-a mai întors vreodată.

Ei bine, când am văzut-o eu, m-am simțit îngrozitor de singură. Canalul prin care rățăcea mintea mea rămase gol. Tăcut. Pustiu. Iar eu simțeam doar cum acea lumină tulburătoare mă ardea până în adâncul ființei, la fel cum o torță

ar arde o grămadă de paie. Pe loc, toți neuronii îmi trosniră de durere. Și chiar dacă acea impresie dură doar o clipită, m-am simțit extenuată. Frântă. Ca și cum puțina forță pe care o mai aveam s-ar fi dizolvat pentru totdeauna.

Atunci m-au năpădit din nou amintirile, revărsându-se valuri-valuri în mintea mea.

„Am murit, mi-am repetat resemnată, fără să îmi dau seama cât de surprinzător era să gândești ceva în starea aceea. Acum urmează doar întuneric.”

Evident, m-am înșelat.

O amintire se ivi numaidecât. Mă luă prin surprindere. Mereu crezusem că, atunci când trecem de partea cealaltă, memoria noastră avea să își deruleze amintirile din copilărie. Aparent, era o credință eronată. Imaginea care se contura în ceea ce mai rămăsese din mintea mea conștientă era cu Martin, scoțând una din acele așa-numite pietre din geanta mea și așezând-o ferm pe masa din bucătăria părintelui Graham.

— Iat-o! spuse el.

Logodnicul meu făcuse un gest atât de explicit, încât am așezat-o numaidecât și eu pe a mea lângă a lui. Mă întorceam din nou la clipele dinaintea nunții mele.

Preotul parohial din Biddlestone, surprins, se uită fascinat la talismanele noastre.

— Sunt ceea ce cred eu că sunt, Martin? Întrebă el.

— Cele două care i-au aparținut lui John Dee.

— Adamantele?

Martin încuviință.

— Mama ta mi-a vorbit mult despre ele. Nu așa mi le-am imaginat.

— Toată lumea se așteaptă la ceva ca o piatră lustruită, mai mare și mai lucrată, încuviință Martin. Ceva asemănător „oglinzii aburinde” a lui Dee.

— Ce naiba mai e și „oglinza aburindă”?

Cei doi bărbați zâmbiră când auziră întrebarea.

— Of, Julia. Nu știi chiar nimic! Îmi reproșă Martin pe un ton dulce, așa că nu îmi pică rău. Când a murit John Dee, o mare parte din biblioteca și colecția lui de artefacte a ajuns în mâinile unui anticar britanic, pe nume Elias Ashmole. A fost unul dintre fondatorii Societății Regale din Londra, un lider al științei moderne. Cu toate acestea, avea o credință secretă: se număra printre cei care credeau că era posibil, ba chiar recomandabil să se comunice cu îngerii. Obsedat de acest lucru, a descoperit, printre nimicurile lăsate de Dee,

o „oglină aburindă” și a încercat să o întrebuițeze în folosul lui. De fapt, era o bucată de obsidian foarte lustruită, mai mult ca sigur de origine aztecă, ce astăzi se află la Muzeul Britanic.

— Măcar oglinda arată ciudat, dar pietrele astea... spuse părintele Graham, cântărindu-le, par unele obișnuite.

— Aici aveți perfectă dreptate, părinte. Dacă nu s-ar cunoaște proveniența lor, ar trece neobservate până s-ar activa. De aceea, de fiecare dată când le mutăm dintr-o țară în alta, le declarăm la vamă, lăsând astfel o urmă cu privire la ruta lor, în cazul în care purtătorii lor le pierd.

— Te gândești să le scoți din Anglia?

— Poate.

— Spune-mi, fiule, ați verificat deja dacă sunt de origine pământeană?

Întrebarea preotului mă tulbură, iar răspunsul lui Martin și mai tare:

— Doar par așa, părinte, spuse acesta. Bănuiesc că mama ar spune că nu a reușit să identifice vreuna la fel în nicio litotecă din lume.

Bătrânul pipăi din nou prima piatră, avid.

— Și ea de unde le-a scos? am întreat eu.

— Însoțeau un exemplar vechi din *Cartea lui Enoh*, patrimoniu de familie. Erau integrate în copertă. În Antichitate, copertele celor mai bune cărți se ornau frecvent cu obiecte de valoare.

— Și se știe dacă mai există și alte exemplare ale cărții încrustate cu pietre asemănătoare? am intervenit eu.

— Nu, Julia. Și dacă există, nu au fost găsite. Părinții mei au petrecut ani de zile căutând și alte adamante și au reușit să descopere doar referințe. Știi tu, mențiuni în legende, cronici ale conchistadorilor și alte texte de genul acesta. Sunt relativ populare în folclorul american.

— În America?

Părintele Graham, care se juca în continuare cu pietrele, i le înmână lui Martin, apoi se alătură din nou conversației noastre.

— Aluziile la adamante, spuse el, sunt la fel de frecvente precum istoria Potopului, draga mea. Ai auzit despre epopăea lui Naymlap? Este destul de cunoscută în Peru.

— Nu cred că Julia e interesată de astfel de lucruri, părinte, interveni Martin.

— Ba da! Chiar mă interesează.

— De când? Nu te-am auzit vorbind niciodată despre mitologie!

— Atunci, astăzi este o zi bună ca să încep, i-am răspuns eu pe un ton înfumurat.

Preotul continuă, fericit:

— Naymlap a fost un misterios navigator precolumbian, care a ajuns pe coastele din Peru ghidat de o astfel de piatră. Băştinaşilor le-a spus că datorită ei putea auzi instrucţiunile zeilor lui şi nu se răţacea niciodată.

— Interesant. Părinte, ştiţi cumva care ar fi cea mai veche referire la aceste pietre?

— Este o întrebare uşoară, surâse el. Pionierii în manevrarea lor au fost sumerienii. Cel mai cunoscut a fost un anume Adapa, un fel de Adam, a cărui înălţare spre tărâmul zeilor conţine atâtea paralelisme cu aventura lui Enoh, încât este aproape sigur că a fost vorba de aceeaşi persoană.

Părintele Graham rămase tăcut o clipă, ca şi cum ar fi încercat să îşi pună ordine în idei înainte să continue.

— Cărţile antice sunt pline de paralelisme inexplicabile de acest fel. Indiferent că sunt de natură culturală sau de orice altă natură, eroii lor se dedică mereu aceloraşi sarcini şi sunt obsedaţi de relicve identice. Cu mulţi ani în urmă am scris o teză pe această temă şi am demonstrat că specia noastră tratează de mii de ani aceleaşi teme esenţiale: moartea, contactul cu Dumnezeu şi, într-o mai mică măsură, dragostea şi temele derivate din aceasta.

— Într-adevăr? Şi ce aţi studiat mai exact, părinte?

— Mitologie comparată.

— Şi ce aţi comparat?

— Chiar legende despre Potop.

— Măi să fie.

— Potopul este cea mai veche şi cea mai răspândită poveste din lume, draga mea. Şi cea mai omogenă. Toate versiunile ei, fie ele babiloniene sau central-americane, povestesc în esenţă acelaşi lucru şi reflectă o teroare atavică universală. Uta-napiştim din Sumeria, de exemplu, ar putea fi fratele geamăn al lui Noe al nostru. La fel şi Deucalion din Grecia. Sau Manu, eroul din *Rig Veda* hindusă, care a naufragiat pe vârful unui munte în timpul creşterii apelor. Toţi au supravieţuit Potopului pentru că Dumnezeu i-a anunţat despre catastrofă, şi tuturor le-a cerut să construiască o arcă de dimensiuni foarte exacte în care să se salveze.

— Nu o arcă. Aceaşi arcă! spuse Martin. Tăbliţele de lut sumeriene care descriu această istorie sunt cunoscute drept *Epopoea lui Ghilgameş* şi fac

referire la construirea unei nave cu aceleași dimensiuni ca nava biblică. Singurul lucru care diferențiază cele două relatări este faptul că sumerianul apare, la rândul lui, în cadrul altei povești, în care se narează eforturile regelui Ghilgameș de a-l cunoaște pe singurul supraviețuitor al lumii dinaintea Potopului: Uta-napiștim.

Probabil că mă credeau o proastă. Sau, mai rău, o incultă. Chiar dacă auzisem despre *Epopoea lui Ghilgameș*, epoca în care fusese elaborată, în jurul mileniului al patrulea înaintea erei noastre, nu intra deloc în sfera cunoștințelor mele istorice.

— Vă rog să continuați, am insistat eu.

— Este o poveste foarte interesantă, Julia. Este odiseea unui muritor, Ghilgameș, care, supărat pe zeii care îl condamnaseră să îmbătrânească și să moară, hotărăște să îl caute pe singurul om din istorie care a reușit să scape din acest ciclu. Acest Uta-napiștim se dovedește a fi un rege misterios, care a trăit cu secole înaintea lui. Obsesia lui de a-l cunoaște pe acel nemuritor și de a-i smulge secretul vieții veșnice, luptele lui împotriva zeilor și a creaturilor îngrozitoare trimise de aceștia vor avea ca premiu un interviu în Paradis cu Uta-napiștim. Iar acolo, acesta îi va vorbi despre Potop ca momentul în care speranța de viață a oamenilor s-a redus în mod dramatic, din cauza decăderii speciei noastre. După estimările mele, acest declin genetic trebuie să se fi produs cu aproximativ unsprezece sau douăsprezece mii de ani în urmă, după ce ne-am amestecat cu o rasă toxică.

— „Fiii lui Dumnezeu” despre care vorbește Enoh în cartea lui?

— Fără îndoială.

M-am tulburat când am văzut cât de informat era Martin despre miturile sumeriene. Nu mi-am imaginat că lecturile lui recreative acopereau atâtea teme.

— Și cum ați datat epoca în care au avut loc aceste întâmplări? am întrebat eu perplexă.

— Să spunem că, din punct de vedere paleoclimatic, atunci se potrivește cel mai bine o catastrofă de natura Potopului.

— Și de ce te interesează atât de mult această temă? Nu ești istoric! Nici genetician!

— Femeie, zâmbi el. De fapt, în spatele tuturor acestor mituri, se ascunde cronică primei schimbări climatice globale trăite de omenire.

— Doar de aceea?

— O să vezi: în timpul întâlnirii dintre Uta-napiștim și Ghilgameș, primul îi descoperă că, de fapt, zeul Enki a salvat specia noastră de la moarte prin înec.

— Acum înțeleg și mai puțin. Dacă un zeu ne-a salvat, cine ne-a condamnat?

— Ajung și acolo, *chérie*. Sumerienii îl descriu pe Enki ca fratele și veșnicul rival al divinității care a vrut să ne distrugă. Îi spuneau Enlil. De fapt, iudeii, când au copiat această poveste în timpul exodului în Mesopotamia, i-au schimbat numele în Yahve.

— Bine, nu e o certitudine... protestă părintele Graham, încruntându-se.

— Dar e mai mult decât probabil, părinte. Atât Yahve, cât și Enlil au fost zei posesivi și răi. Cel de-al doilea, îndeosebi, era foarte obsedat de specia noastră. Ne considera niște creaturi mizere, zgomotoase și a hotărât să ne nimicească, la fel ca Yahve din Biblie. Din fericire, fratele lui, Enki, nu era de acord, și i-a trecut prin minte să-i ceară lui Uta-napiștim să construiască o ambarcațiune care să reziste la capcana pe care o pregătea Enlil. Trebuia să fie o navă mare, cu înfățișare de casetă, și ermetică pentru a rezista forței apelor. Și a dotat-o cu două pietre prin care puteau să comunice cu El.

— Două pietre... am murmurat eu.

— Ghilgameș le menționează la sfârșitul povestirii, când se apropie de Uta-napiștim în Paradis, și constată nu doar că acesta este în continuare în viață, ci și că se menține tânăr.

— Și pietrele? am insistat eu.

— Erau obiecte artificiale, sculptate de zei. Proba fizică a existenței lor, murmură el pe un ton incitant. De fapt, Ghilgameș spune că acestea sunt singurele care dețin puterea de a-i convoca. Motiv pentru care se foloseau doar în cadrul ceremoniilor foarte sfinte, când forța celor sărbătorite le conferea o energie specială cu care reușeau să se apropie de cer.

— Și tu vrei să le folosești azi? La nunta noastră? am spus eu, dându-mi seama încotro se îndreptau lucrurile.

Martin încuviință.

— Exact, *chérie*.

30.

Benigno Fornés alergă cât putu de repede spre dormitoarele palatului arhiepiscopal. Cu respirația tăiată, ajunse în pragul camerei secretarului monseniorului și bătu la ușă, până i se deschise. Acestuia preotul nu îi făcu o impresie prea bună: tot asudat, cu o lanternă în mână și cu ochii ieșiți din orbite, pentru o clipă se întrebă dacă bătrânul nu își pierduse cumva mințile. Fornés trebui să îi jure că îl trezise din motive importante. Părea emoționat. Repeta întruna că Înălțimea Sa trebuia neapărat să vadă ceva. Și cât mai repede posibil.

— La ora asta? bombăni secretarul.

— Îmi pare rău. Este o chestiune între mine și monsenior și are o importanță capitală, îi răspunse bătrânul.

— Importanță? Pentru cine, părinte?

— Pentru Biserică.

Secretarul ezită, dar, în cele din urmă, cedă:

— Ar fi bine să fie așa, părinte Benigno. Îl voi suna, deși trebuie să vă amintesc că vă veți asuma întreaga răspundere pentru acest abuz.

— Grăbiți-vă, vă rog.

Mai erau câteva minute până la ora patru dimineața când, în sfârșit, monseniorul, palid și tulburat, ajunse în camerele secretarului lui. Juan Martos preferase să procedeze așa. Îmbrăcase cât mai rapid un costum de culoare închisă și încă nu își terminase de încheiat nasturii de la guler, când îl salută întrebător pe preot. Îl găsi tot un pachet de nervi, învârtindu-se în cerc pe coridor, cu mâinile împreunate, ca și cum ar fi căutat alinare în rugăciune.

— Ei bine? Ce e atât de important?

— Mă iertați, Înălțimea Voastră, spuse bătrânul ezitant, nu vreau să vă rețin cu vorbe goale; de fapt, trebuie să vă arăt ceva.

— Să îmi arătați? Ce anume? Unde?

— În catedrală.

— Credeam că v-am spus răspicat că trebuie ținută închisă până când poliția își încheie investigația.

Fornés îl ignoră.

— Vă amintiți că vorbeam despre un semnal?

Martos fu luat prin surprindere. Își imaginase că părintele Benigno, păzitorul hotărât al catedralei lui, voia să îi arate ceva mai lumesc. Poate ceva care avea legătură cu schimbul de focuri de armă din seara aceea.

— Bineînțeles... încuviință el, tulburat. Dar, părinte, nu puteați aștepta până la micul dejun ca să vorbim despre legende?

„Legende?” Fornés făcu o grimasă.

— Nu se poate, monseniore, răspunse acesta. Eminența Voastră ocupă această funcție doar de trei ani. Iar eu de peste patruzeci. Trebuie să vă arăt ceva, chiar acum, înainte să vă explic ce se întâmplă. Incidentul din catedrala noastră nu a fost întâmplător. Acum sunt sigur de asta...

Intrigat, arhiepiscopul îl urmă spre biserică pe bătrânul cel agitat. Străbătură același coridor pe care bătrânul îl parcursese deja de două ori în noaptea aceea, și se îndreptară spre pecetea de pe Poarta de Argint. După ce lăsară în urmă altarul principal și străbătură transeptul, preotul se îndepărtă spre punctul exact pe care voia să i-l arate.

— Cu patru decenii în urmă, monseniore, unul dintre predecesorii mei mi-a povestit o întâmplare ciudată, începu bătrânul. Mi-a explicat că, pe parcursul a cel puțin cinci sute de ani, acest loc a fost considerat sanctuarul cel mai vestic al Creștinismului și, ca atare, un fel de biserică a sfârșitului lumii.

Arhiepiscopul Martos nu spuse nimic. Rămase în picioare, ascultându-l cu atenție. Fornés continuă:

— În secolul al XII-lea, curia era atât de convinsă că Compostela avea să fie primul loc de unde se va putea observa venirea Împărăției Cerurilor, încât a hotărât în secret să o decoreze cu o simbolistică potrivită funcției ei. Au demontat ornamentele romanice vechi și le-au înlocuit cu altele, conform misiunii ei apocaliptice. Așa că Porticul Gloriei al nostru, monseniore, a devenit întruparea chintesenței acestui proiect. De fapt, cum bine știți, imaginile lui vestesc venirea Noului Ierusalim, orașul ceresc care va impune o nouă ordine mondială.

— Bun, și?

— Se credea că ordinea aceea, Înălțimea Voastră, va deveni cunoscută când se vor rupe cele șapte pecetei care țin închisă cartea misterioasă despre care se vorbește în *Apocalipsa lui Ioan*. O carte care păstrează instrucțiunile cu privire la primirea ierarhiilor care ne vor conduce spre Împărăția Cerurilor, când va veni Sfârșitul Vremurilor. Evident, Înălțimea Voastră, pentru a avea acces la ele, mai întâi trebuiau găsite pecetele.

Monseniorul Martos clipi rapid, nevenindu-i să creadă.

— Și dumneavoastră, părinte, credeți că ați găsit o pecete?

— Veți vedea: nu e vorba despre a crede sau nu. Cert este că a apărut în catedrala dumneavoastră. Asta vreau să vedeți.

— Părinte Fornés, eu...

— Nu spuneți nimic. Trebuie doar să priviți. E chiar în fața dumneavoastră.

Juan Martos se aplecă spre punctul pe care i-l indica preotul, cu intenția de a nu crede nici măcar un singur cuvânt din ce auzise. Când colo, văzu o inscripție perfectă, întunecoasă, sculptată sau turnată, nu își putea da seama, cu o meticulozitate care depășea obiceiurile vechilor sculptori medievali și care semăna cu un L inversat, de mărimea unei foi A4. Își trecu vârful degetelor peste ea și o privi foarte sever. Cu toate acestea, în pofida insistențelor preotului, monseniorul Martos nu o interpretă în niciun fel. În timp ce o privea, se întreba cărui alfabet îi aparținea.

— E o literă celtică? spuse el la întâmplare.

— Nu. Nici ebraică, Înălțimea Voastră, interveni Fornés. Nu e pământeană, de fapt.

— Știți ce e?

Preotul își coborî privirea, evitând să răspundă.

— Pun pariu că bărbatul în care au tras în seara aceasta în catedrală v-ar putea răspunde. Poliția susține că una dintre restauratoarele l-a surprins în genunchiat aici, ca și cum s-ar fi rugat sau ar fi căutat ceva pe perete.

— Aici?

Preotul încuviință, sobru.

— Știți ce cred eu, monseniore? Cred că cineva și-a propus să desfacă pecetea despre care se vorbește în Apocalipsă și a găsit-o pe prima în catedrala noastră. Asta înseamnă că bărbatul acela trebuie prins și adus la noi cât mai repede. Trebuie să vorbim cu el.

Martos se uită foarte trist la părintele Fornés. Bietul preot, se gândi el, își pierduse mințile.

31.

— Copiii mei, îmi pare rău că trebuie să încep acest ritual cu o scurtă istorioară.

Era ora prânzului în cea superbă zi de iunie, când părintele Graham începu ceremonia nunții noastre. Bătrânul părea să fi uitat schimbul de impresii avut cu Martin și cu mine și se pregătea să officieze ceea ce se aștepta să fie o celebrare aparte. Își trecu privirea de pasăre răpitoare peste puținii invitați care se hotărâseră să ne însoțească. Încăpeau cu toții în primele trei rânduri de bănci, foarte aproape de altar, la un pas distanță de scaunele pe care stăteam eu și Martin, în centrul capelei. Îmi aminteam foarte bine chipurile lor, hainele lor, până și gesturile lor.

— Îmi plac foarte mult istorioarele, spuse el, zâmbind. Mai ales cele vechi. Cea pe care am pregătit-o pentru astăzi ne va ajuta să înțelegem de ce ne-am adunat tocmai în acest loc frumos. Din nefericire, aproape nimeni nu își amintește că, atunci când primii creștini au ajuns în Anglia, prin secolul al șaselea, au crezut că au nimerit în ruinele Paradisului pământesc. Sfântul Grigorie cel Mare, unul dintre cei patru mari doctori ai Bisericii, pontif roman și un înțelept de mare prestigiu, a dedus acest lucru. Interesul lui de a converti Anglia s-a născut întâmplător. Fiind papă, Sfântul Grigorie călătorea frecvent la Roma. Vaticanul nu era atât de ostentativ sau sofisticat pe cât avea să devină mai târziu, iar un pontif putea să se plimbe printre oamenii de rând în mod absolut normal. Într-o zi, în timp ce vizita una dintre piețele de sclavi din oraș, a dat peste un grup de copii care urmau să fie vânduți la licitație. Toți erau incredibil de frumoși. Aveau ochii albaștri, părul deschis la culoare și expresii suave, care păreau să emane bunătate în cea mai pură stare. Pontiful, curios, s-a apropiat de ei și i-a întrebat despre originea lor. „Suntem *anglos*”, au răspuns aceștia. Dar el a înțeles „angelos”¹⁶, iar acel moment de confuzie – oare? – avea să schimbe cursul istoriei. După ce a aflat de unde proveneau, i-a cumpărat, i-a eliberat și a hotărât că avea să le convertească țara la credința în Hristos. După aceea, l-a trimis pe Sfântul Augustin ca să ne predice religia adevărată și i-a mai spus să numească aceste pământuri Angeland¹⁷. De aici provine termenul England¹⁸. Pământul îngerilor. Ei bine, dragii mei, urmași ai acelor primi englezi crezuți a fi îngeri sunt și cei doi prieteni cărora vreau să le dau cuvântul.

Atunci, părintele Graham îi privi pe cei prezenți pe deasupra ramei ochelarilor, oprindu-se scurt la Sheila și Daniel, care se aflau la câțiva pași distanță în stânga mea.

¹⁶ *angelos*: îngeri (n. tr.).

¹⁷ *Angeland*: țara îngerilor (n. red.).

¹⁸ *England*: Anglia (n. tr.).

— Aceștia, spuse părintele, arătând spre cei doi, vor să vă transmită un mesaj din partea familiei mirelui. Pofțiți, îi îndemnă el. Vă rog să veniți la altar...

Sheila își aranjă pălăria spectaculoasă, cu boruri largi și flori galbene și se ridică prima. Arăta magnific. Rochia ei neagră cu paiete îi scotea în evidență pielea albă, care strălucea sub lucarna bisericii. Un nor de parfum scump o însoți pe drumul ei scurt. Daniel o urmă fără să scoată un sunet. Uriașul cu părul ciufulit purta un costum de tweed și o cravată asortată, care îl făceau să pară și mai profesoral ca în seara anterioară. Spre surpriza mea, el fu cel care vorbi.

— Părinte, stimați amici... își drese vocea, privindu-ne pe toți, pe rând. Mă tem că și astăzi este în continuare dificil să faci diferența între un înger și un englez bun.

Am râs toți.

— Nu, nu. Își flutură mâinile prin fața chipului strălucitor și rozaliu. Nu o luați ca pe o glumă, vă rog. Una din cele mai vechi tradiții ale familiei Faber este ca la nunțile lor să se citească un fragment din *Cartea lui Enoh*, care vorbește tocmai despre cât de dificil era în vremurile antice să recunoști îngerii. Spre deosebire de ceea ce cred mulți, îngerii nu sunt acele creaturi naive cu aripi, care plutesc ca niște vrăbii deasupra noastră. Nu-i așa, băiete?

Martin, lângă mine, încuviință, zâmbind larg. Daniel continuă.

— Ce se petrece aici? l-am întrebat eu în șoaptă, tulburată. O să ne țină o conferință?

— Am crezut că îți plac miturile, spuse el, oarecum ironic, fără să își mute privirea de la altar. Așa încât, cu acordul tău, le-am cerut să ne țină o scurtă lecție despre angelologie.

— Dar, Martin...!

— Șșș. Ascultă-i, *chérie*, bine?

Daniel ne privi fără să își întrerupă discursul.

— Permiteți-mi să vă precizez care era înfățișarea inițială a îngerilor, spuse el, vorbind mai tare. În ultimele capitole din *Cartea lui Enoh* se povestește o anumită aventură a lui Lameh, tatăl lui Noe, care, ca toți ceilalți din specia lui, era profund înfricoșat de acele creaturi blonde și frumoase, capabile să se plimbe printre noi fără să atragă atenția. Lameh i-a numit „păzitori”, deoarece credea că Dumnezeu îi trimisese pe Pământ, după alungarea lui Adam și a Evei din Paradis, ca să aibă grijă că nu vom mai cădea în dizgrație. Acele creaturi divine infiltrate printre oameni patrolau prin orașe, piețe și școli, asigurându-

se că toate lucrurile erau în ordine. Îi certau pe cei care încălcau legea lui Dumnezeu sau pe cei care tulburau pacea socială. Erau un fel de poliție secretă. De fapt, au fost respectați până într-o zi, când a început să se răspândească despre ei un zvon îngrozitor. Daniel își arcui sprâncenele stufoase, accentuând tensiunea celor spuse. Aparent, mai mulți păzitori lăseseră însărcinate femei pământene, asigurându-le urmași asemănători lor. De aceea, când soția lui Lameh a adus pe lume un fiu cu ochi și păr de culoare deschisă, soțul ei a devenit suspicios. I-a pus numele Noe, care înseamnă „alinare”, și l-a ținut sub observație strictă. Cu toate acestea, Lameh a murit fără să știe că Dumnezeu îl alesese pe acel băiat hibrid și familia lui ca să ne salveze din Potop. Și că o făcuse deoarece, fără să înceteze a fi uman, fiul lui metis avea capacitatea de a auzi vocea lui Dumnezeu. De a comunica cu El. Precum un *medium*...

— Bine, bine, mormăi părintele Graham în spatele lui, făcându-i pe invitații noștri și pe mine să zâmbim din nou, reducând din seriozitatea discursului lui Daniel. Toate bune și frumoase. Dar trebuie să începem ceremonia și încă nu le-ai spus despre Enoh și cartea lui...

— Oh, da. Bineînțeles, părinte.

Daniel Knight îl privi pentru o clipă pe Martin, ca și cum ar fi așteptat permisiunea lui ca să continue. Și când crezu că o are, continuă.

— Părintele Graham are dreptate. Capacitatea de medium a lui Noe a avut un precedent ilustru în patriarhul Enoh. Acesta a fost printre puținii oameni care, înainte de Marea Inundație, a avut contact direct cu acești păzitori și a învățat mai multe despre ei. În pofida faptului că a fost un țăran obișnuit, a știut cum să le câștige prietenia. A învățat limba lor ciudată, a fost cel mai intim confident uman al lor, iar drept recompensă a fost înălțat la ceruri fără să cunoască bătrânețea sau moartea. De fapt, Enoh a învățat atât de multe despre ei, încât atunci când s-a întors din călătoria lui în lumea de dincolo, deținea deja o înțelepciune ciudată. Insista că o catastrofă îngrozitoare avea să se abată asupra planetei. Că ne mai rămăsese puțin timp ca să ne pregătim. Dar contemporanii lui l-au ignorat. De fapt, nimeni nu i-a luat în serios avertismentele până când Noe, stră-strănepotul lui, nu a adus din nou vorba despre aceasta. Nici pe el, așa cum bine știți, nu l-a băgat nimeni în seamă.

— Îmi cer iertare că insist, domnule Knight, îl întrerupse din nou părintele Graham, dar le puteți explica cine a fost Enoh și dacă a existat cu adevărat?

— Da, bineînțeles, încuviință acesta, tamponându-și cu un șervețel broboanele de sudoare care începură să îi apară pe frunte. Eu și colega mea,

Sheila, studiem de mult timp povestea lui și a anumitor pietre pe care se pare că acesta le-ar fi stăpânit și pe care le-ar fi adus din călătoria lui în ceruri. Și am descoperit că povestea lui a copiat-o pe cea a unui alt erou, născut în sânul primei mari civilizații de după Potop din istorie. Sumerul. Acolo au inventat oamenii roata, scrisul, legile, astronomia și matematicile. Acolo li s-a vorbit prima dată despre îngeri, care au fost descriși ca având aripi, dar nu pentru că chiar ar avea aripi, ci ca simbol al provenienței lor celeste. Și tot acolo au fost acuzați că i-au răpit ființei umane cea mai de preț comoară: darul nemuririi. Acel erou, a cărui existență reală este demonstrată de mai multe dovezi decât cea a lui Enoh, a fost un rege pe nume Ghilgameș. La fel ca patriarhul tradiției ebraice, și el a reușit să comunice față în față cu zeii și să pună piciorul în Tărâmul Ceresc al acestora, fără să fi trecut prin procesul îngrozitor al morții.

Apoi continuă:

— Prin urmare, permiteți-mi să vă povestesc pe scurt odiseea lui, așa cum o narează tăblițele cuneiforme antice care o conțin:

EPOPEEA LUI GHILGAMEȘ

— Totul s-a petrecut cu aproape cinci mii de ani în urmă, după Potopul Universal. Ghilgameș, al cărui nume înseamnă „cel care a văzut adâncul”, tocmai ce fusese încoronat în Uruk. Orașul lui era uimitor. Se situa pe malul estic al Eufratului. Ruinele lui au fost descoperite în anul 1844, la aproximativ două sute de kilometri sud-est de Bagdad, în Irakul modern, demonstrând, fără urmă de îndoială, că monarhul în cauză a existat cu adevărat. Astăzi se știe că a fost nu doar un mare războinic, ci și un filosof. Și-a văzut părinții și mai mulți prieteni murind și a început să își dea seama că efectul trecerii timpului era și mai implacabil decât războiul. Toți oamenii, bogați sau săraci, soldați sau țărani, aveau să sfârșească într-un mormânt. Și el la fel. Și această certitudine l-a îngrozit.

Într-o zi, a hotărât să-i mărturisească aceste temeri lui Șamaș, nașul lui. Acestuia, un bărbat rațional și responsabil, i s-a făcut milă de el. „Fiul meu, i-a spus acesta, când zeii au făurit omenirea, au hărăzit oamenilor moartea, făcându-ne nu doar imperfecti, ci și manipulabili. Viața veșnică au păstrat-o pentru ei, și din nefericire acest lucru nu poate fi schimbat.” Șamaș i-a recomandat atunci lui Ghilgameș să uite de toate lucrurile acelea și să se bucure cât mai putea de darurile existenței lui. „Fiece zi să fie o sărbătoare, zi

și noapte”, a fost singurul sfat pe care i l-a dat. „Bucură-te cât mai poți. Asta-i tot ce vei reuși să obții.”

Din lipsă de opțiuni, Ghilgameș a urmat întocmai sfatul primit și a început să introducă în regat legi care îl favorizau mai mult decât pe supușii lui. Cea mai controversată dintre ele a fost dreptul lui de a se culca primul cu orice femeie care urma să se căsătorească pe pământurile lui. Nu s-a gândit că așa avea să îi înfurie pe cei din popor sau că protestele acestora aveau să atragă însăși atenția zeilor. Iar aceștia din urmă l-au luat pentru prima dată în vizor și au hotărât să-i dea o lecție. Au trimis pe Pământ un om artificial, o creatură cu tendoane din cupru, puternică precum „o stâncă picată din cer”, ca să se lupte cu el și să îl abată de la îndeletnicirile lui obișnuite. Creaturii i-au pus numele Enkidu. Dar, contrar celor prevăzute de zei, Enkidu și Ghilgameș s-au împrietenit. Cei doi și-au recunoscut reciproc abilitățile de războinici și, spre surprinderea zeilor, au început să comunice.

Într-o noapte, sub cerul înstelat, ca dovadă a prieteniei lui recente, Ghilgameș i-a mărturisit noului lui tovarăș teama de moarte care îl îngrozea. I-a spus că plănuia să călătorească în secret până pe tărâmul lui Anu, patria creatorilor lui, și că intenționa să le revendice nemurirea de care, așa cum spun poveștile dinainte de Potop, rasa noastră a beneficiat cândva. În acest context este menționat singurul om care a meritat nemurirea. Era vorba de un alt rege, cunoscut sub numele ciudat de Uta-napiștim, care mai mult ca sigur că le putea oferi secretul vieții veșnice.

Atunci, cei doi au jurat că aveau să îl găsească. Au călătorit spre pământuri ascunse oamenilor, au învins monștri îngrozitori și au trecut prin o mie și una de ispite și capcane pe care zeii le-au scos în calea lor. Dar să nu ne lăsăm amăgiți. Nu ar fi reușit să facă măcar un pas în tărâmurile de dincolo dacă Ghilgameș nu ar fi fost ajutat discret de zeul Enki, cu care comunica prin intermediul unor pietre ca acelea care se află acum în posesia lui Martin și a Juliei.

Comentariul acela mă făcu să tresar și să mă agăț de săculețul de tul care îmi atârna la gât, în care îmi pusesem adamanta. Dacă voia să mă impresioneze, reușise să o facă.

Daniel continuă:

— Datorită acelor pietre, spuse uitându-se la mine, Ghilgameș a trecut cele mai dificile probe. A înfrânt cu mâinile goale creaturi înarmate, tribul de oameni-scorpții și inclusiv doi lei colosali, a căror moarte a devenit simbolul care avea să îl reprezinte cel mai bine: un bărbat luptându-se cu fiare pe care

le învinge prin forță brută. Când Ghilgameș a ajuns în sfârșit la Uta-napiștim, într-o grădină artificială, într-o regiune de pe celălalt țărm al vieții, bătrânul în vârstă de cinci mii de ani i-a ascultat cererile.

Ghilgameș, istovit, cu respirația tăiată, reuși să îi pună o singură întrebare. O chestiune pe care a unsprezecea tablă de lut a epopeii o narează cu atenție și la care Uta-napiștim îi răspunde în cele din urmă: „Cum ai dobândit nemurirea?”

— Vreți să știți ce i-a răspuns acesta?

32.

Băiatul tatuat pe obraz îl întrebă oarecum neliniștit pe maestrul lui:

— Chiar îl cunoașteți pe acest bărbat, *sheikh*?

Bărbatul cu mustăți stufoase încuviință. Se simțea sufocat în micuța cafenea La Quintana. Era clar că încerca să își stăpânească valul de emoții și amintiri provocat de apropierea de trupul inert al aceluia individ. Waasfi fusese perspicace când îl avertizase că ei, vechii lui dușmani, erau în oraș.

— Numele lui e Nicholas Allen, frate, spuse mentorul lui. De ani de zile ne întrecem în găsirea pietrelor negre.

Tânărul Waasfi se uită din nou la bărbatul leșinat pe podea. Descărcarea electromagnetică a „cutiei” îl lăsase într-o stare catatonică, poate chiar ireversibilă. Încercă să își imagineze ce fel de adversar ar fi fost dacă nu ar fi reușit să scape de el în catedrală. Individul avea pielea ridată, o cicatrice care îi împărțea fruntea în două, și acum o urâtă pată întunecată sub nas. Probabil că atunci când își pierduse cunoștința se lovise destul de tare de podea și sângerase, dar era, oricum, la fel de intimidant.

— Și ea? *Sheikh*-ul îl trezi la realitate, făcând semn spre tânăra slăbită pe care o ținea în brațe. Părul roșcat îi acoperea chipul, făcând-o și mai greu de recunoscut în lumina slabă de care dispuneau. Pe ea ai văzut-o în catedrală, Waasfi?

Tânărul încuviință.

— Ea e, stăpâne. După care adăugă: Dar nu-mi explic cum de-a găsit-o el înaintea noastră...

— A urmărit aceeași pistă, răspunse stăpânul, fără tragere de inimă. Mă tem că filmulețul lui Martin Faber nu oferea prea multe opțiuni.

— Vreți să îl ucid?

Chipul lui Waasfi se împietri. Pentru el, Allen era un dușman vechi și de temut. Un individ care, conform învățăturilor maeștrilor lui din munții Hrazdan, personifica tot ceea ce reprezentau Statele Unite ale Americii. În școlile prin care trecuse el, fusese învățat că oamenii de teapa lui erau însăși întruparea răului. Motiv pentru care i-ar fi plăcut nespus de mult să apese pe trăgaci și să termine cu unul dintre ei.

Dar *sheikh*-ul îl opri.

— Nu, spuse acesta. Lasă „cutia” să-i decidă soarta. Cei mai buni adversari merită o moarte nobilă.

Soldatul își înăbuși furia și își coborî privirea spre trupul pe care îl ținea în brațe.

— Și cu ea ce facem, învățătorule?

— Percheziționeaz-o, îi porunci acesta. Nu vreau să am parte de surprize.

Ascultător, Waasfi o întinse pe femeie pe podea. O căută de arme sau obiecte contondente, în timp ce *sheikh*-ul încerca să repornească dispozitivul electronic al colonelului Allen. Nu reuși nicicum să o facă. Pulsul electromagnetic emis de nor neutralizase echipamentele, iar iPad-ul nu se aprindea.

La lumina lanternei căptușite cu fibre de plumb și titan, tânărul îi pipăi femeii picioarele, îi examină atent trunchiul, gâtul și încheieturile mâinii, fără să găsească vreun obiect periculos. Doctorul Julia Álvarez era inofensivă. Singurele obiecte metalice pe care le avea asupra ei erau un lăntșor cu cruciuliță la gât și un medalion care, privit de aproape, se dovedi a fi foarte obișnuit. După aceea îi goli geanta și ordonă obiectele în funcție de mărime, dar nici acolo nu găsi ceva care ar fi putut servi drept armă.

— E curată, spuse el.

— Sigur?

— Absolut.

Sheikh-ul privi curios la trupul inert al Juliei și la obiectele examinate de ucenicul lui.

— Și medalionul?

— Nu e interesant, învățătorule.

— Arată-mi-l.

Tânărul i-l întinse fără să comenteze. Era o plăcuță de argint, pe care strălucea o emblemă gravată în relief. Era imaginea unei bărci deasupra căreia zbura o pasăre, însoțită de o inscripție enigmatică: „Începutul și sfârșitul”.

Când îl văzu, din cine știe ce motiv, învățătorul se luminează la față.

— Încă mai ai multe de învățat, fiule, îi spuse acesta cu un zâmbet alarmant.

Waasfi își plecă capul, umilit.

— Știi ce-i asta?

Tânărul soldat își ridică privirea spre medalion, clătinând din cap.

— Este semnul care ne spune unde se află piatra, spuse *sheikh*-ul pe un ton ușor sarcastic. Ce păcat că păgânii nu știu să îl interpreteze.

33.

În călătoria mea prin tărâmul celor morți m-a mai surprins un lucru. Un detaliu pe care nu l-am găsit în niciun înscris și, bineînțeles, în nicio operă de artă care ilustrează lumea de dincolo, care m-au fascinat încă de mic copil. Ținea de modul în care sunt percepute amintirile noastre într-o lume în care creierul nu mai funcționează și în care toate referințele fizice dispar. Spre deosebire de ceea ce se petrece cu memoria celor vii, ceea ce se derula prin fața mea acum nu erau evocări îndepărtate, mai mult sau mai puțin difuze, ale unor fapte fundamentale ale existenței mele. Chiar deloc. Vedeam însăși viața, la fel de vibrantă și de aproape ca aceea pe care tocmai o pierdusem, deși cu o diferență mică, dar esențială: perspectiva. Era ca și cum, dintr-odată, puteam privi trecutul din altă perspectivă. Mai exactă. Mai clară, dacă se putea spune așa. Ca și când, după ce am traversat negura morții, simțul vizual mi s-ar fi ascuțit, iar lumea în care îmi petrecusem existența ar fi devenit în sfârșit inteligibilă, acum că o priveam cu alți ochi.

Poate de aceea sufletul meu hotărâse să retrăiască momentele de la nunta mea. Am vrut să cred că acum, că nu mai existam în lumea materială, mi se oferea posibilitatea de a participa la momentele-cheie din trecutul meu, să le privesc ca printr-o cameră de filmat invizibilă, perfectă și viabilă. „Ca ochii lui

Dumnezeu”, m-am gândit eu. Așa am ajuns să cunosc ceea ce voi povesti acum. Ce s-a petrecut imediat după ce Daniel avea să își încheie discursul ciudat despre Ghilgameș și Uta-napiștim, când unul dintre invitații noștri s-a ridicat și a părăsit, brusc și grăbit, capela din Biddlestone.

Docilă, m-am lăsat purtată de acele imagini.

Bărbatul care plecase din biserică se numea Artemi Dujok. Era un vechi prieten al lui Martin, care venise din Armenia și care, din câte știam eu, era acționarul principal al unei companii importante de exporturi tehnologice. Bineînțeles, nu știam că apăruse în presă în zilele dinainte de ceremonia noastră. „Omul sfârșitului lumii”, așa era numit de ziariști. Aparent, domnul Dujok făcea în acea vreme parte dintr-un proiect ciudat, numit Cavoul Global cu Semințe, un buncăr în caz de catastrofe, pe care avea de gând pe atunci să îl construiască în Norvegia, pentru a conserva biodiversitatea vegetală terestră. Martin mi-a explicat că plănuia să sape în permafrostul din Svalbard un fel de „seră a lui Noe”, pentru ca, atunci când ar fi funcționat, să poată găzdui două mii cinci sute de milioane de semințe de pe cele cinci continente, la temperaturi sub zero grade, apărându-le în fața oricărei catastrofe planetare. Compania lui Artemi Dujok se ocupa de controalele de securitate și informatice ale acestui grâнар colosal, deși oferea servicii și pentru proiecte de inginerie militară și armament de ultimă oră, ceea ce puneă oarecum la îndoială imaginea de binefăcător pe care se chinuia să o proiecteze.

Primul gând care îmi trecu prin minte când l-am salutat a fost că, pentru un geniu multimilionar, hainele pe care le purta nu se potriveau cu banii din portofel. Domnul Dujok se ascundea în spatele unei imagini studiate de individ șters. De fapt, ca să își joace până la capăt rolul, abia de schimbă câteva cuvinte cu ceilalți invitați. Poate că se simțea diferit de ceilalți. Venise singur, fără șofer sau gărzi de corp. Și poate că, din cauză că avea pielea mai închisă la culoare sau din pricina mustăților lui enorme, prefera să rămână mai retras, să nu atragă atenția nimănui mai mult decât ar fi trebuit, absorbit de ecranul telefonului mobil.

Prin urmare, nimeni nu îl observă pe Artemi Dujok când, după ce Daniel își termină discursul, își apucă telefonul și se duse spre un colț mai îndepărtat al bisericii, părând să caute ceva. Se îndepărtă discret de capelă, coti spre grădina-cimitir și, când era sigur că nu îl mai urmăream cu privirea, își puse telefonul în buzunarul de la haină și se îndreptă spre parcare.

Spre surprinderea mea, în starea *post mortem*, am putut să văd lejer ce a făcut după aceea, lucruri pe care nu mi le-aș fi imaginat atunci când s-au întâmplat de fapt.

Luminile intermitente ale BMW-ului său, parcat la câțiva metri depărtare, pâlpâiră când recepționară semnalul de la distanță. Când se deschise portbagajul, am putut vedea o încărcătură prea banală pentru un vehicul de cincizeci de mii de lire: un târnăcop și o lopată uzate, pline de noroi, și o geantă sport de culoare bej, pe care proprietarul și-o aruncă pe umăr fără să ezite.

Un minut mai târziu, bărbatul se dezbracă de haină, de cravată, și, la cămașă, începu să se uite în toate părțile, ca și cum ar fi încercat să se asigure că nu îl spiona nimeni. Dar Dujok era singur. Cele șapte case cu zidurile devorate de caprifoi, care dădeau spre acea parte a bisericii, dormitau leneșe. Toate aveau obloanele trase și nu se vedea nimeni prin jur care să-i acorde câtuși de puțin atenție.

„Și acum ce-o să facă?” m-am întrebat eu, neliniștită.

Când domnul Dujok se apropie de latura exterioară a absidei, se dedică unei sarcini curioase. Lăsă geanta jos și începu să scoată din ea unelte de muncă manuală: mai întâi își acoperi fața cu o mască, după care își trase pe el o salopetă de lucru fără însemne distinctive, pătată de noroi. Se asigură că cizmele impermeabile pe care le adusese cu el se potriveau perfect peste pantaloni, apucă o lopată extensibilă, de genul celor pe care le folosesc alpiniștii, și își privi în treacăt ceasul. Aveam impresia că voia să se miște rapid. În fața lui se afla o groapă de un metru lățime și un metru adâncime pe care nu știu cum, dar eram sigură că o făcuse el însuși, în noaptea anterioară. Ce ciudat. Pereții acesteia erau neregulați și acoperiți de un noroi umed și pietros. Și, chiar în toiul nunții mele, pe la spatele tuturor, inclusiv al prietenului lui, Martin, se apucă să sape de parcă ar fi căutat ceva crucial pentru momentul acela.

Nu trebui să se chinuiască prea tare ca să dea de ceea ce voia să dezgroape. Cinci sau șase lopeți fură suficiente ca să își atingă scopul. Și nu păru prea surprins când reuși să găsească ceea ce căuta. Prima lovitură de metal pe metal îl lăsă indiferent. Ca și cum ar fi știut că lucrul acela se afla acolo, așteptându-l.

Folosindu-se mai întâi de unelte, apoi cu mâinile goale, Artemi Dujok delimitează perimetrul unei cutii de plumb de mici dimensiuni. Era de mărimea unui sertar de bucătărie; dintr-un metal vechi, plin de impurități și adâncituri,

care îl făceau să pară, fără îndoială, antic. Am putut vedea că nu avea balamale, zăvoare sau orice alt element funcțional. Nu se vedea vreun desen sau vreo inscripție și părea să fi fost sudat cu meticulozitate de bijutier, pentru ca umiditatea solului în care fusese ascunsă să nu îi afecteze conținutul.

Dujok ezită doar înainte să scoată comoara. Își dădu jos mănușile de cauciuc și își puse altele, care păreau metalice, mai dure, după care legă cutia cu corzi elastice, să o asigure. După ce se încredință că descoperirea lui nu avea să cadă la loc, trase de ea cu grijă, până reuși să o scoată din groapă la picioarele lui.

Ce-am văzut atunci m-a tulburat. Încă mă întrebam de ce mi se arătau aceste lucruri după moarte, când l-am observat pe Artemi Dujok forțând cu o daltă capacul superior al descoperirii lui. Când acesta cedă, un miros puternic de amoniac îl obligă să își acopere fața cu brațul, în timp ce o coloană aproape imperceptibilă de vapori se înălță în văzduh. Armeanul mormăi ceva de neînțeles, dar nu se înfricoșă. Se aplecă spre interiorul cutiei și, mulțumit, își dădu la o parte brațul, ceea ce îmi permise să îi văd mustățile arcuindu-se în sus de satisfacție.

Din nefericire, nu m-am putut apropia suficient de mult ca să văd de ce se bucura atât de tare. Am văzut doar conturul neregulat al unei suprafețe aspre și întunecate. Un fel de tabletă de mărimea cutiei, acoperită toată de însemne care poate că făceau parte dintr-un desen geometric mai amplu. Dar cam atât. Deoarece Dujok stătea cu spatele la mine și se grăbi să mute cutia sub fereastra centrală a absidei, n-am reușit să îmi dau seama cum anume manevra obiectul. Cu toate acestea, eram convinsă de un lucru: individul știa cum să îl manevreze.

— *Sobra zol ror i ta nazpsad!* fredonă el brusc într-o limbă pe care nu am recunoscut-o. *Graa ta malprag!* adăugă apoi, pe un ton mai ascutit.

Domnul Dujok nu mai era personajul șters de dinainte. Își scosese masca de om obișnuit și acum privirea îi strălucea, plină de o intensitate supraomenească.

— *Sobra zol ror i ta nazpsad!* repetă el. Strada întregă răsună de vocea lui.

Atunci s-a petrecut ceva. Când pronunță acea frază a doua oară, mi s-a părut că văd cum interiorul cutiei scânteiază, lansând spre cer o sclipire scurtă de lumină. Ceva ca un fulger. Intens și scurt, care se arcui deasupra învelișului de plumb ce înconjură sursa luminii și se îndreptă spre vitraliul care despărțea grădina de altarul în care eu și Martin ne căsătoream.

Am înghițit în sec. Pentru o clipă, am avut impresia că individul trezise acel obiect. Că o făcuse intonând o vrajă de demult. Un fel de abracadabra, care reușise să dezlănțuie în acea materie inertă o forță cum nu credeam că ar fi putut exista. Nu mai văzusem niciodată, cu excepția Sheilei Graham, în timpul seratei dinainte de ceremonia din Biddlestone, pe cineva făcând ceva asemănător.

Cine naiba era domnul Dujok?

34.

Când inspectorul Figueiras apăsă accelerația de la Peugeot-ul 307 pe care îl conducea, ca să urce ultima pantă care îl despărțea de Piața Quintana, simți cum cei nouăzeci de cai putere ai acestuia își pierdeau forța.

— Ce naiba se petrece? bombăni el, lovind volanul.

Motorul se forță din răspuțeri, hurui, după care tremură ca și cum ar fi vrut să-i facă pe plac proprietarului lui, dar în cele din urmă muri.

Din fericire, nu mai ploua.

Polițistul lăsă mașina într-o parte a străzii și o porni pe jos spre obiectivul lui. Avea multe treburi de rezolvat. Un spion american. Poate chiar doi. Niște pietre foarte valoroase. Un schimb de focuri de armă în catedrală și o femeie care era în pericol. Dacă comisarul-șef avea dreptate, tânăra care supraviețuise incidentului din biserică trebuia pusă numaidecât sub custodia poliției, măcar până se lămurea toată treaba. Și, colac peste pupăză, mai fusese și furtuna aia blestemată. Probabil că încărcătura ei electrică rarefiase atmosfera din Santiago, pentru că trecuse vreme bună de când nu mai reușise să comunice cu oamenii pe care îi lăsase să o păzească pe tânără, iar restabilirea legăturii dura mai mult ca de obicei.

Supărat, Figueiras își potrive ochelarii bătători la ochi, hotărât să străbată pe jos ultima bucată de drum. Hotărî să o ia pe strada care trecea prin fața Facultății de Medicină, lăsând în urmă pitorescul Arc al Palatului lui Xelmirez și magazinele de suvenire, care la ora aceea erau închise. Era atât de absorbit de problemele lui și de efortul de a nu pica de somn, încât nici măcar nu observă elicopterul care încă staționa în fața catedralei.

Abia când cotea spre Piața Inmaculada îi trecu orice urmă de oboseală. Doi oameni îmbrăcați în negru tocmai ce ieșeau pe Poarta Paradisului,

depărtându-se încet de ea. În pofida orei târzii și întunericului din acea zonă a orașului, îi recunosc numaidecât.

— Părinte Fornés! Domnule arhiepiscop! strigă el. S-a întâmplat ceva? Ce căutați pe stradă la ora asta?

Când îl văzu, monseniorul Martos se lumină la față.

— Inspectore, zâmbi acesta. Ce bine că vă văd.

— Într-adevăr?

— Sunteți trimis din cer. Preotul tocmai ce m-a dat jos din pat ca să îmi arate ceva ce oamenii dumneavoastră au descoperit aproape de locul în care a avut loc schimbul de focuri de armă și pe care niciunul dintre noi nu l-a observat până acum. Nu-i așa, părinte Fornés?

Chipul osos al lui Benigno Fornés se micșoră, ca și cum și-ar fi dorit să dispară de pe fața pământului. Nu îi plăcuse niciodată de inspectorul Figueiras.

— Și despre ce este vorba, părinte?

— O să vedeți... spuse preotul, șovăitor. Vă amintiți punctul de plecare al împrușcăturilor?

— Da, lângă monumentul *campus stellae*. Ce se petrece?

— Se pare că o bucată de perete s-a prăbușit și...

— Ați pătruns în perimetrul izolat?

Când auzi întrebarea inspectorului, obrajii preotului se făcură purpurii.

— Părintele Fornés vrea să spună că a apărut ceva pe peretele acela, adăugă arhiepiscopul. Un semn. Preotul nostru preaiubit l-a observat în timp ce își făcea rondul prin naosurile bisericii, cu câteva ore în urmă, și crede că are de-a face cu incidentul din această seară.

— Un semn? Antonio Figueiras nu părea prea impresionat. Credeți că nenorocitul implicat în focurile de armă și-a lăsat semnătura pe perete?

— Nu... Lucrurile nu stau chiar așa, inspectore, interveni preotul supărat. Cred însă că bărbatul care a pătruns în catedrală îl căuta. Nu este un semn care să poată fi improvizat. Cred că, după ce l-a descoperit, a fost obligat să îl lase așa. Nu a avut timp să îl ascundă din nou.

— Într-adevăr? Dacă doriți, vă dau o insighă și continuați dumneavoastră munca mea, glumi inspectorul.

Fornés își mușcă buza de jos, ca să nu-i întoarcă vorba.

— Și nu credeți că intrusul ar fi putut căuta semnul în timpul programului cu publicul, fără atâta deranj?

Întrebarea i se păru cât se poate de impertinentă.

— Nu sunteți un om al credinței, inspectore, mârâi preotul. Nu ați înțelege niciodată astfel de lucruri.

— Ce fel de lucruri nu aș înțelege niciodată, mai exact?

În ochii lui Figueiras apăru o licărire. Într-un oraș atât de supus religiei precum Santiago de Compostela, o ceartă cu preoțimea îi provoca o plăcere ciudată.

— Nu este un semn omenesc, inspectore.

— Sigur că da. Am înțeles.

— Este însemnul îngerilor Apocalipsei. Iar bărbatul care l-a descoperit îi invoca în biserica noastră.

— Părinte Benigno, îl dojeni arhiepiscopul. Încetați cu povestea aceasta. Inspectorul se luminează la față.

— Îngerii Apocalipsei ați spus?

Benigno Fornés își strânse pumnii când văzu că ironia continua.

— N-aveți decât să credeți ce vreți, mormăi el. Dar când pământul va începe să se cutremure veți vedea mai multe astfel de simboluri, și Anticristul se va înfățișa lumii, iar coada fiarei va străpunge cerul, făcând stelele să cadă pe pământ, sunt sigur că nu veți începe să vă rugați. Pentru că veți fi deja mort.

— Părinte! îl muștră din nou, îngrozit, Preasfinția Sa. Tăceți din gură, vă rog!

Preotul o spusese cu atâta convingere, încât inspectorul Figueiras făcu un pas în spate. Acum nu mai zâmbea. Dar nu din cauza amenințărilor bătrânului preot. Își dădu dintr-odată seama că, sub picioarele lui, pământul chiar începuse să vibreze. Și nu era iluzie. Un zumzet mai întâi suav, apoi tot mai puternic și mai asurzitor se înălță în văzduh, umplându-i de uimire pe cei trei bărbați, în toiul nopții.

Inspectorul abil zâmbi când își dădu seama despre ce era vorba.

Din fericire, nu era Apocalipsa.

„Elicopterul!”, se gândi el, căutând să îi vadă silueta printre turnurile catedralei.

35.

Când Artemi Dujok reveni la ceremonia nunții mele, părintele Graham tocmai terminase de citit textul polemic din *Cartea lui Enoh* și era pe punctul de-a le acorda din nou cuvântul invitațiilor noastre. Era rândul mătușii Sheila.

„Păzitoarea Graalului” părea nerăbdătoare să își țină discursul pregătit la cererea lui Martin. Și, cu pălăria ei hipnotică pe cap, încheie povestea despre *Epopeea lui Ghilgameș*, explicându-ne cum tăblițele pe care fusese scrisă aceasta erau, fără îndoială, sursa de inspirație pentru multe dintre pasajele fundamentale din *Cartea lui Enoh*. Ambele texte reprezentau, într-un fel, cea mai veche cronică din lume.

— Ca să pricepem, trebuie să înțelegem gândirea alegorică a predecesorilor noștri ne avertiză ea. Într-o lume căreia îi lipsea un limbaj tehnic, metaforele erau singura unealtă pentru a descrie realitatea.

Lângă mine, Martin părea extaziat. Era încântat că transformase nunta lui într-un fel de lecție ingenioasă de mitologie antică. De angelologie, de fapt.

— Bine... continuă Sheila, privindu-i pe invitați și oprindu-se la cel care sosise de curând. Bănuiesc că vreți să știți, într-un final, ce i-a răspuns Uta-napiștim lui Ghilgameș când acesta din urmă l-a întrebat dacă și el ar putea obține nemurirea, nu-i așa?

Am încuviințat cu toții.

POVESTEA LUI UTA-NAPIȘTIM

— Vă voi povesti pe scurt versiunea sumeriană a mitului, spuse ea, modulându-și vocea ca o profesionistă. Cu secole înainte să se nască Ghilgameș, Uta-napiștim conducea un alt mare oraș, Shuruppak, a cărui existență reală a fost confirmată de descoperiri arheologice, în epoca lui de apogeu, primele civilizații aproape că dominau deja Asia și Africa. În acea vreme dinainte de Potop, zeul Enlil a hotărât să își pună în aplicare planul ca să ne extermină. Era dezamăgit de abaterile oamenilor. La fel ca Yahve din Biblie. Și avea motivele lui: eram rebeli, nu îi făceam pe plac și, dincolo de toate acestea, ne considera zgomotoși și încăpățânați.

Complotul urzit de el ca să ne distrugă era atât de crud, încât i-a pus pe ceilalți zei să jure că nu aveau să îl facă cunoscut niciunui muritor. Pentru Enlil, rădăcina problemei consta în căsătoriile dintre zei și „fiicele oamenilor”. Se spunea că acestea corupseseră specia noastră. Ne făcuseră ambițioși, neascultători și, mai rău chiar, tot mai puternici și mai inteligenți. Începeam să ne asemănăm prea mult cu specia lui, așa că șeful zeilor, stăpânul cerului, al vântului și al furtunilor, hotărî să pună capăt unei ascensiuni genetice atât de periculoase. Soluția găsită a fost una radicală: avea să declanșeze o catastrofă climatică la nivel planetar, care ne-ar fi distrus pentru totdeauna.

O singură divinitate s-a opus acestui proiect: fratele lui, Enki. Acest dumnezeu ne aprecia ceva mai mult. Parțial, lui îi datoram înmulțirea noastră pe Pământ. Enki a fost cel care ne-a trimis păzitorii și cel care i-a autorizat să aibă urmași cu femeile din specia noastră. Voia să ne îmbunătățească rasa și să ne educe. Dar când a obținut primele rezultate vizibile și au apărut primele societăți omenești complexe, Enlil a vrut să ne radă de pe fața pământului. Ne-a considerat potențiali inamici. Fiiște de o inteligență care, mai devreme sau mai târziu, avea să o egaleze pe a lui.

Enki era disperat. Cum să împiedice distrugerea noastră fără să îl trădeze pe fratele lui, șeful zeilor?

Cum să acționeze, astfel încât să nu își jignească propria specie?

Cu puțin înainte de ziua stabilită, pe când deja se puteau observa primele semne de schimbare în atmosfera noastră, Enki cel binevoitor a găsit o soluție. Știa că nu îl putea avertiza pe Uta-napiștim în mod fățiș fără să își încalce jurământul. Dar dacă omul ar fi aflat „întâmplător” despre planurile fratelui lui? Zis și făcut. Binefăcătorul nostru a găsit un zid destul de înalt în centrul orașului și s-a pitit după el, așteptându-l pe rege să treacă pe acolo. Când acesta avea să treacă pe lângă zid, Enki avea să simuleze o conversație prin care să-i dea de știre.

Și veni și ziua aceea.

„Oh, împrejmuire de trestie! Oh, zid de cărămizi!” începu să cuvânteze cu voce tare Enki în fața zidului. „Dărămă casa și construiește o barcă. Lasă bogăția și caută supraviețuirea. Renunță la proprietate, salvează-ți viața. Ia la bordul bărcii semințe din toate lucrurile care au viață.”

Chiar dacă Uta-napiștim recunoscuse numai decît vocea zeului, nu îl văzu. Nedumerit, tulburat de ceea ce credea că era un dialog pe care n-ar fi trebuit să îl asculte, se întoarse la palatul lui, convins că acel incident era un semnal. În scurt timp, a construit o barcă enormă, fără proră sau pupă, punte sau catarg, blindată, care avea să plutească precum o cutie pe valuri. A douăsprezecea tabletă din *Epopoea lui Ghilgameș* descrie succint groaza ulterioară, dar povestește despre zilele și nopțile de furtună care au inundat regatul Shuruppak și care l-au cufundat pe monarh într-o disperare profundă. De o soartă și mai nefastă au avut parte cei care nu s-au urcat la bord. Au pierit cu toții înecați, în timp ce pământul cunoscut de rege era cuprins de ape.

După ce a trecut greul, cutia cu supraviețuitoarii a naufragiat pe vârful unui munte. Se spune că a rămas înțepenită lângă o prăpastie, cu o parte a acesteia atârînd deasupra neantului. Și așa, după șapte zile de așteptare în care nu a

îndrăznit să pună piciorul pe acel vârf, regele Uta-napiștim porunci ca nava să fie abandonată și să fie repopulat orice teritoriu solid descoperit. Așa a luat naștere, sau mai bine spus a renăscut specia noastră.

Apoi, Sheila s-a uitat spre mine și spre Martin.

— De fapt, această poveste este un dar pentru voi, le spuse invitaților, pe un ton aproape sacerdotal. Perechea pe care o unim astăzi în căsătorie descinde din acel navigator și familia acestuia. Sunt moștenitorii sângelui amestecat al oamenilor și al zeilor. Iar astăzi, împlinind acel mandat sacru, se căsătoresc pentru a continua proiectul lui Enki. Pentru ca întotdeauna să existe oameni pe fața Pământului și să contribuie la nemurirea codului genetic al păzitorilor.

— Prin urmare, a sosit momentul să pecetluim unirea, interveni Daniel, încă entuziasmat, în picioare, lângă părintele Graham. Aveți pietrele?

Am încuviințat amândoi.

Daniel așteptă să i le ducem, iar eu și Martin ne-am luat de mână.

— Trebuie să știți că fii zeilor le-au înmânat astfel de pietre soțiilor lor, spuse ocultistul, ridicându-le ca toți să le poată vedea. Au fost simbolul unirii dintre lumea din care veneau, Paradisul, și cea pe care voiau să o locuiască.

— Biblia menționează deseori aceste pietre, îl întrerupse bătrânul preot pe Daniel, cu o oarecare bruschetă. Moise a primit cele zece porunci inscripționate pe două table mari de piatră. Chiar și patriarhul Iacob a adormit pe una, care i-a permis să vadă scara pe care urcau și coborau îngerii. Pietrele voastre provin din acele timpuri îndepărtate și continuă să își îndeplinească funcția de unire a Lumii de Sus cu cea de Jos.

— Părinte, vă amintiți ce a spus Iacob când a văzut scara? îl încolți Daniel, ca și cum l-ar fi interogat: „Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor!” Ne spunea că piatra lui deschisese o ușă până atunci invizibilă între Împărăția Tatălui și lumea noastră.

Atunci Sheila adăugă solemn:

— Pietrele voastre sunt cheile ca să puteți intra în această Casă. Nu uitați niciodată acest lucru și, la nevoie, protejați-le cu viața voastră.

Atunci, bătrânul preot se îndepărtă de cei doi tovarăși de altar ai lui și, ridicând mâinile deasupra lor, ne făcu să ne ridicăm în picioare. Am avut impresia că nu mai voia să audă niciun cuvânt de la ei.

— A sosit momentul, spuse acesta, reluând controlul asupra ceremoniei. Martin Faber, în fața Pietrei tale de Legământ, spune-ne: o iei de soție pe Julia Álvarez, fiică a omului, și juri să o protejezi de vitregiile sorții și de umilințe, până se împlinesc zilele destinate vouă?

În ochii albaștri ai lui Martin se văzu o licărire vie când auzi expresia folosită de Graham. Încuviință numaidecât.

— Iar tu, Julia? În fața Pietrei Sfintei Uniri, îl iei ca soț pe Martin Faber, fiu al Tatălui Veșnic, și juri să rămâi lângă el, chiar și în fața dușmanilor luminii, sprijinindu-l și alinându-l în zilele întunecate care vor urma?

Mă străbătu un fior.

Am observat privirea feroce a sacerdotului din spatele lentilelor.

— Juri? mă îndemână el.

— Jur.

— Atunci, spuse el luând adamantele de la Daniel și întinzându-le peste mâinile noastre, aduc ca martori aceste pietre milenare. *Lap zirido noco Mad, hoath laida*. Ele vă vor încredința dacă drumul pe care mergeți este drept și corect.

Zicând acestea, ni le înmână cu solemnitate.

Acela fu momentul suprem al zilei. Când am simțit piatra, inima începu să îmi bată mai tare. Mi-am dat seama că a mea era fierbinte și se agita ca o insectă care voia să își ia zborul. „Cerule mare! Am activat-o”, m-am gândit eu. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Adamanta se potoli când am strâns-o în pumn. Chiar dacă după aceea, subtil, aproape imperceptibil, începu să îmi lumineze palma. O lumină suavă, nimic deranjant, ca și cum ar fi provenit din nucleul ei și își varia forța la intervale de timp regulate, ca să nu ne orbească. Absorbită de ce se întâmpla, am descoperit numaidecât încă un lucru. Un lucru pe care nu îl văzusem în seara precedentă în casa Sheilei și care, dacă era să mă iau după teama de pe chipul lui Martin, aș fi putut jura că era prima dată când îl vedea și el: la fiecare licărire mai puternică, sub suprafața pietrei se vedea un fel de umbră care nu își schimba forma. Părea a fi o literă. Un fel de M mai rotunjit, la care a trebuit să mă uit mai atentă.

Avea mai mult sau mai puțin această formă:

— *Zacar, uniglag od imvamat pugo plapli ananael qaan*. De astăzi sunteți soț și soție, rosti atunci părintele Graham, fără să fi observat miracolul.

Din ziua aceea, nu am mai văzut niciodată vreun semn pe adamantă.

36.

Nicholas Allen deschise ochii dintr-odată.

„Mă sufoc!” rosti acesta. „Aer!”

Fu un mod urât de-a se trezi.

Din instinct, colonelul își duse mâinile la piept și apăsă puternic, ca să intre oxigen. Mișcarea bruscă îi produse o durere de nedescris în alveolele pulmonare. Imediat, sentimentul de panică spori vertiginos. Simți o nouă vibrație, probabil un spasm, în dreptul inimii. Soldatul își pipăi zona, în căutarea unei hemoragii, dar nu găsi nimic. Cămașa era uscată. La fel și celelalte haine. Tuși. Își contractă abdomenul și, cu tot mai mult autocontrol, făcând un efort supraomenesc, se ridică în șezut.

Mai întâi fu dezorientat.

„Cerule!”

Cineva îl târâse pe pământ, îl dezarmase și îl abandonase, ca pe o păpușă stricată, lângă un zid din cărămidă. Uitase unde se afla, dar, după ce aruncă o privire în jur și dădu de expresia inertă a ospătarului, își aminti.

„Ce... ce s-a întâmplat aici?”

Localul era cufundat în tăcere. Doar luminile de urgență îi permiteau să ghicească unde se aflau ieșirea și mobilierul din jur. Și chiar dacă ceva îi spunea că erau singuri și că cei care îi doborâseră nu mai erau acolo, mușchii i se contractară. La fel se întâmplă și cu nervii faciali când smucitura care îl trezise reveni. Aceasta fu atât de intensă încât, dacă nu și-ar fi dus chiar atunci mâna la buzunarul jachetei, i-ar fi străbătut toracele.

Se liniști doar când simți atingerea firească a receptorului.

„Cum de-am putut să fiu atât de prost?”

Și, fără să se gândească, îl duse la tâmplă.

— Allen? Mă auzi?

Colonelul se împletici în față. Își dădu seama că oasele îi erau amortite de la temperatura scăzută. Și telefonul lui mobil era rece. Oare cât timp fusese inconștient?

— Colonele Allen! Răspunde!

Când își auzi numele a doua oară, uriașul reacționă. Se agăță de aparatul Iridium 9555 sofisticat, cu conexiune prin satelit, și își dresе vocea.

— Aici Nick Allen... spuse el, ezitant.

— Colonele? Tu ești?

— Afirmativ, spuse acesta, încercând să-și stăpânească o grimasă de durere.

Tocmai descoperi o ușoară contuzie pe antebrațul stâng. Avea un hematom. Un țârâit îi dădu de veste că bateria telefonului nu avea să mai dureze multă vreme.

— În sfârșit! Unde ești? Sunt directorul Owen. Ce se petrece? De o oră încerc să dau de tine. O oră! Aveai telefonul blocat. Sateliții nu îți pot triangula poziția. Ești bine?

— Da, domnule. Cred că da...

Aproape că putea simți pe față respirația întretăiată a lui Michael Owen, care stătea încordat la biroul lui, roșu de mânie, strângând tare de receptor.

— Ești sigur? Vocea lui părea neîncrezătoare. Unde ești?

Allen aruncă o privire în jur, încercând să își amintească ce naiba se întâmplase. Stătea pe jos, în cafeneaua La Quintana, simțind din când în când dureri în tot corpul, și o durere de cap care parcă îi perfora mintea. Soldatul se forță să își revină și să se apropie de arma lui reglementară. Atunci i se confirmă cea mai mare temere: cineva fusese acolo cât timp zăcuse leșinat. Îi goliseră magazia și îi scotociseră prin portofel. iPad-ul îi dispăruse, iar conținutul servietei de piele era vărsat pe jos, ca și cum l-ar fi percheziționat minuțios.

Dar mai era ceva. Care îl nedumeri complet.

Julia Álvarez dispăruse.

— Cât... cât e ora? gemu el.

— Ora? Naiba să te ia, colonele! În Spania este aproape cinci și jumătate dimineața. Știi ce oră e la Washington?

Colonelul înghiți în sec.

— Unsprezece și jumătate noaptea! răbufni Owen. Unde ai fost în ultimele ore, domnule Allen?

Soldatul curajos nu îi răspunse. Era amorțit. Murdar. Și avea gura uscată.

— Spune-mi coordonatele tale, colonele. Voi intra într-o ședință și trebuie să te localizez.

— La naiba... mormăi colonelul, încercând să găsească un punct de sprijin.

Brațul stâng îi cedă când încercă să se ridice.

— Se pare că ne-au făcut-o, domnule, adăugă el pe un ton plângăreț.

— Poftim? Preț de câteva secunde, vocea de la celălalt capăt al liniei amuți. Ce vrei să spui, colonele?

Nicholas Allen se îndreptă, încercând să înăbușe senzația de greață care încerca să își croiască drum prin esofagul lui. Stomacul i se strânse, cicatricea veche de pe frunte îl durea și îl cuprinse o stare de amețeală care, oricât de ciudat, era pentru el oarecum familiară.

— Prietenii dumneavoastră, domnule director, spuse el cum putu, pe un ton ușor ironic, care nu trecu neobservat. Vechii dumneavoastră prieteni sunt aici. Și au luat-o pe soția lui Faber.

— Dar cine naiba...?

Owen nu reuși să termine fraza. Bateria de litiu a telefonului mobil al agentului pe care îl trimisese în Spania tocmai se epuizase. Directorul celei mai puternice agenții de informații de pe pământ știa deja ce avea de făcut. Trebuia să îi anunțe pe oamenii lui de la ambasada din Madrid. Ei aveau să dea de Allen. Și cât mai repede.

37.

Nu am știut niciodată cât timp am rămas dincolo. Nici de ce eram împinsă din nou spre abisul în care era lumina pe care o traversasem deja o dată. Știu doar, și îmi voi aminti acest lucru cât voi trăi, că atunci când m-am întors în corpul meu, m-am simțit rău. Foarte rău. Dintr-odată, seninătatea pe care o simțisem se făcu praf. Suveranitatea mea asupra timpului dispăru. A fost ca și cum prin creierul de care mă despărțisem, care făcea parte din vechea mea carapace fizică, circula din nou electricitate, fapt care i-a activat toate terminalele de durere.

În primele câteva secunde am simțit o neliniște de nedescris.

Ca o detonare în creier. Cred că din cauza asta m-am întors la viață. Un fel de șoc mă străbătu din cap până în picioare, încordându-mi toți mușchii. Dar acesta a fost doar începutul. După aceea, milioane de ace părură să mă împungă prin spasme regulate, ca niște cuțite de gheață care încercau să-și croiască drum prin mușchii mei. Cerule mare! Și apoi veni rândul plămânilor. Se umplură de aer fără să îi pot împiedica. Și, de fiecare dată când trăgeam aer în piept, o nouă lovitură de căldură îi străbătea ca o răsuflare de foc.

Mi-am dorit să mor din nou. Ca să nu mai simt nimic. Dar degeaba.

Nu știu cât a durat chinul. Cert era că, înainte să se termine, știam deja că încă eram în viață. Că mă întorsesem. Și că trebuia să lupt din nou.

În acele clipe, mi-au trecut prin minte mai multe idei prostești, deși una singură refuză să dispară: era ultima imagine pe care o înregistrasem înainte de a mă „deconecta”. O văzusem chiar înainte să mor și să cad în puțul cu amintiri. Era vorba despre profilul bărbatului care venise la Santiago doar ca să îmi spună că Martin fusese răpit în Turcia și că răpitorii lui mă căutau și pe mine. Din cele spuse de el, voiau să îmi ia ceva ce nici măcar nu știam unde se află.

„Piatra lui Dee.”

Blestemată să fie.

„Piatra care invocă îngerii”.

Amețită, fără să pot deschide ochii, mi-am scuturat părul. Era un obicei moștenit de la bunica mea. Dacă îmi clătinam capul și îmi treceam degetele prin păr, de obicei îmi recăpătăm controlul. Doar că de data aceasta nu îmi folosi prea mult. Ca să încep să gândesc coerent, aveam nevoie de un duș și de un mic dejun copios. Și le voiam chiar atunci.

Așa că am dat, în sfârșit, ordinul. Și-am privit.

Cerule mare.

Nu știu ce m-a speriat mai tare: să-mi dau seama că nu mai eram în cafeneaua La Quintana sau să descopăr că eram legată de un suport de unde vedeam doar nori spumoși și întunecoși.

Cineva îmi trecu o mână prin fața ochilor.

— Vă simțiți bine, doamnă? Vă este greață? spuse o stafie. Mi s-a părut că avea o seringă în mână.

Cert este că vorbea cu o voce amortizată. Aproape sintetică.

Când am reușit să-mi ațintesc privirea asupra lui, mi-am dat seama că avea o cască albă; stătea față în față cu mine și se strâmba, atingându-și urechile. M-am simțit vulnerabilă, dar, în cele din urmă, am înțeles ce voia. Să fac și eu la fel. M-am gândit că mă drogaseră sau ceva de genul acela și că trăiam încă efectele unui halucinogen. Dar am renunțat la idee când l-am văzut gesticulând din nou. În cele din urmă l-am ascultat și mi-am mângâiat tâmplele. M-a luat prin surprindere. Am descoperit că cineva îmi pusese pe urechi un fel de căști flexibile, prevăzute cu o mică antenă. Curioasă, mi le-am dat jos, ca să le văd, dar un zgomot puternic aproape că mă surzi.

— Mă auziți?

Individul încerca să se facă auzit în pofida zgomotului. Nici măcar nu aștepta să-i răspund.

— Sunteți bine, doamnă. Vă aflați la bordul unui elicopter. Nu vă speriați. Nu aveți de ce să vă temeți. V-am administrat o doză minoră de lidocaină, ca să vă reanimăm. Starea de greață va dispărea și ea imediat. Puneți-vă căștile la loc și vă voi vorbi prin intermediul lor.

— Un elicopter? Lidocaină?... Să mă reanimați?

Bărbatul încuviință, în timp ce eu priveam ca o toantă în toate părțile, ca să mă conving că îmi spunea adevărul.

Aveam impresia că o să-mi explodeze capul. Ce naiba căutam la bordul unui elicopter? Și cine era individul?

Căștile îmi bârâiră de câteva ori. Apoi am auzit vocea calmă și liniștitoare a interlocutorului meu.

— Bun venit la bord, doamnă Faber, spuse acesta într-o engleză exotică.

— Unde... sunt?

Am încercat să mă ridic, dar m-am lovit de centura de siguranță.

— Nu vă forțați, doamnă. Trebuie să vă odihniți cât mai mult timp posibil. Suntem amici. Tocmai v-am salvat viața.

Chiar dacă nu l-am recunoscut pe bărbatul care îmi vorbea, mi-am dat seama că mi se adresa cu o anumită familiaritate. În catedrală, colonelul Allen îmi vorbise într-un mod asemănător, dar nu era el. De fapt, m-am uitat după el prin avion, dar în zadar, ceea ce îl făcu pe individul cu mustăți stufoase din fața mea să zâmbească amuzat. În gesturile lui se putea citi o mândrie nedisimulată dar, oricât mă chinuiam, nu reușeam să îmi amintesc unde îl mai văzusem. Cei doi tineri care îl însoțeau nu mă ajutară să îmi dau seama. Mă priveau cu o curiozitate de entomologi. Țineau în mâini puști cu lunete. Când i-am privit mai bine, am descoperit ceva: unul dintre ei, cel care era mai aproape de cabină, era tânărul cu tatuaj în formă de șarpe pe obraz!

Când își dădu seama că l-am recunoscut, tânărul mă privi fără să spună nimic.

— Ascultă! M-am răsucit în scaun, încercând să scap din hamul care mă susținea. Dacă sunteți...!

— Liniștiți-vă, doamnă Faber. Vă rog.

— Dar l-am văzut pe băiatul acela!

Individul cu mustăți mă privi amuzat.

— Cine sunteți? am strigat eu. Ce vreți de la mine?

— Of. Interlocutorul meu adoptă o postură teatrală. Ați și uitat deja, doamnă?

— Vă... cunosc de undeva?

Dacă voise să mă tulbure și mai tare, reușise.

— Îmi frângeți inima, spuse el și zâmbi din nou. Mă numesc Artemi Dujok. Și nu știți cât de mult mă bucur că v-am găsit la timp.

— Artemi Dujok?

La naiba.

Trecuseră cinci ani de la prima și ultima dată când îl văzusem pe individ, dar creierul meu amorțit își aminti numaidecât. Tocmai ce mă întâlnisem cu el în „somnul de moarte” din care tocmai mă trezisem!

Cert este că, surprinsă și curioasă în același timp, i-am aruncat o privire ranchiunoasă. Da. El era.

— Doamne Artemi Dujok... am repetat eu. Îmi amintesc de dumneavoastră. Într-adevăr. Dar...

— Mă bucur. Am fost la nunta voastră, în Wiltshire. Sunt prieten cu Martin.

— Martin! Cerule mare! Pupilele mi se dilatară din cauza neliniștii. Știți că...?

Dujok îmi întinse un șervețel.

— Știu totul, doamnă. Încercați să vă păstrați calmul. Știu prin ce-ați trecut. Creierul dumneavoastră a fost într-o stare de comă mai bine de douăzeci de minute. Nicio victimă bombardată cu unde delta nu trebuie să facă eforturi prea mari.

— Ce vreți de la mine? i-am răspuns eu, fără să înțeleg un singur cuvânt din tot balamucul acela. Ce căutăm într-un elicopter? Poliția mi-a spus că Martin a fost răpit...!

— Tocmai despre aceasta trebuie să vorbim. Ați văzut dovada de viață pe care au transmis-o răpitorii?

— Filmulețul?

Dujok încuviință.

— Mi-am dat seama ce voia Martin să spună în el, doamnă Faber.

Am înlemnit.

— Soțul dumneavoastră a fost foarte isteț când v-a transmis un mesaj codificat. Pe care doar cineva care îl cunoștea la fel de bine ca soția lui l-ar fi putut descifra...

— Cineva...? Cum ar fi dumneavoastră? i-am răspuns eu oarecum ironică. Și colonelul Allen mi-a spus că îl cunoștea pe Martin, ba chiar că au lucrat împreună. Unde e?

Dujok ignoră întrebarea.

— Da, doamnă. Cineva ca mine. Un prieten bun. Trebuie să știți că dețineți o piatră foarte râvnită. Și că, împreună, o vom recupera și îl vom salva pe soțul dumneavoastră.

— Știți unde se află piatra?

Elicopterul se ridică ușor, intrând într-un nor.

— Vom ajunge acolo în câteva minute, spuse acesta. Țineți-vă bine.

38.

Nu dăduse un astfel de ordin. Era sigur de asta.

De aceea, când Antonio Figueiras văzu silueta întunecoasă a elicopterului planând la câțiva metri deasupra acoperișului catedralei, își dădu seama că încă un lucru îi scăpase de sub control.

— Vă rog să mă iertați. Abia de îi strânse mâna monseniorului Martos, înainte să îi întoarcă spatele. Și dumneavoastră, părinte Fornés. Vă voi suna să vă iau declarația.

Inspectorul o rupse la fugă fără să privească înapoi. Și asta ura cel mai mult pe lume. Nu faptul că lăsase pe cineva cu fraza neterminată, ci că trebuia să facă brusc efort fizic. Era prea bătrân pentru excese de genul acesta. Și nici plămâinii nu îl mai ajutau. Dar, dacă voia să ajungă la timp ca să vadă chipul pilotului din elicopter și să își dea seama ce naiba se întâmpla acolo, trebuia să facă tot posibilul. „Cineva o s-o încurce azi, mormăi el. Pe cuvântul meu.”

Coborî în goană panta care dădea spre fațada catedralei. Și, când ajunse în sfârșit în Piața Obradoiro, gâfâind, cu cămașa udă learcă, își dădu seama că monstrul nu îi aparținea. Cum de nu își dăduse seama înainte? Aparatul care lua în înălțime la câțiva metri de el avea o anvergură de două sau trei ori mai mare decât elicopterul lui micuț. În plus, avea niște elice foarte ciudate. Două erau enorme și se roteau, fiecare în alt sens, deasupra elicopterului, în timp ce o a treia se rotea în partea posterioară. Nu avea plăcuțe de înmatriculare sau vreo inscripție, sau cel puțin el nu reuși să le observe, și era vopsit pe de-a-ntregul în negru.

Împins de curenții de aer creat de elice, reuși să se apropie de patrula pe care o lăsase să supravegheze locul.

— La naiba! mormăi el, ducându-și din instinct mâna la pistol.

Scena pe care o văzu îl lăsa fără cuvinte. Cei doi oameni ai lui, cu craniile perforate și acoperite de sânge, se rezemau inerți pe tetiere. Ambii fuseseră împușcați în frunte și, din poziția trupurilor lor, era evident că fuseseră luați prin surprindere. Figueiras își scoase arma și o îndreptă spre cer, dar pierduse deja ținta din vizor. Ar fi putut paria salariul lui pe un an că asasinul era fugarul pe care îl dăduseră în urmărire și care acum le scăpa în elicopterul acela, chiar de sub nasul lui.

Plin de adrenalină și cu respirația încă întretăiată din cauza alergăturii, era pe punctul de a telefona la comisariat, ca să ceară întăriri, când ecranul telefonului lui mobil se luminează. „Apel primit.”

— Figueiras, spune.

— Antonio, sunt Marcelo Muñiz. Sper că nu te deranjez.

— Nu pot vorbi acum! Îi răspunse acesta amicului lui bijutier, în timp ce inspecta de afară, ghemuit, mașina de patrulă. Te sun eu mai târziu.

— Cum vrei, se resemnă acesta.

— În plus, e cinci dimineața!

— Da, bine. Să știi că din cauza ta mi-am petrecut noaptea căutând informații despre pietrele acelea de care m-ai întrebat.

Inspectorul nu voia să mai piardă niciun minut. Cu toate acestea, nu închise apelul. Nu îl ajuta nici dacă rămânea în suspans. Dacă Muñiz îl sunase atât de târziu, însemna că era important.

— Ei bine? Îi dădu el ghes.

— Am descoperit ce sunt. N-o să-ți vină să crezi!

39.

Dură o vreme până să mă obișnuiesc cu legănatul ușor al elicopterului. Din fericire, când super-mașinăria își finalizează urcușul vertical, stomacul îmi veni la loc și corpul meu începu să își recupereze tonusul dintotdeauna. Singura mea opțiune era să mă relaxez. Teama și confuzia nu aveau să mă scoată din necaz, așa că am răsuflat adânc și mi-am relaxat mușchii, întinzându-mi picioarele și brațele ca în timpul cursurilor de yoga. Trucul funcționează pe jumătate. Îmi simțeam în continuare tâmpetele pulsând, în timp ce ochii îmi erau tot umezi de furie și durere pentru că mă întorsesem în lumea celor vii.

În acel moment, îmi doream să nu mă fi întors. Descoperisem că moartea era o trecere dulce. Nedureroasă. Exact opusul a ceea ce simțeam în clipa aceea.

Oare la ce bombardament de unde se referise domnul Dujok? Detaliul acela mă puse dintr-odată pe gânduri.

De ce spusese că avea să îl salveze pe Martin de individul de la ambasadă cu care discutasem înainte să mă trezesc legată în elicopterul lui? În fața mea, sprijinit pe un scaun din piele cu spătar înalt, Artemi Dujok mă privea fără să clipească. Îmi oferii ceva de băut, în timp ce toți cei aflați la bord încercam din răspuțeri să ne păstrăm calmul ori de câte ori traversam un nor.

— Spuneți-mi un lucru, doamnă Faber. Soțul dumneavoastră v-a povestit de ce s-a dus în Turcia? mă întrebă el, urmărind cum înghițeam cu greu băutura tonică oferită.

— Mai mult sau mai puțin... am încercat eu să răspund cât mai neutru posibil. Mi-a spus că vrea să își finalizeze studiul despre dezghețul de pe vârfurile muntoase ale planetei. Și cum eu aveam să fiu foarte ocupată cu restaurarea catedralei, a presupus că era cel mai bun moment să facă această călătorie.

— Înseamnă că nu v-a povestit...

— Ce vreți să spuneți? Având gura plină de băătură, formulasem întrebarea oarecum ezitant.

— Martin s-a dus la muntele Ararat ca să returneze adamanta dumneavoastră. De acolo provine piatra. Știați?

— Eh... Și asta, bineînțeles, am înghițit eu în sec, mințind.

— Ascultați-mă bine, doamnă Faber. Eu și soțul dumneavoastră lucrăm împreună de ani de zile. Încercăm să găsim puținele pietre ca adamanta dumneavoastră, răspândite prin întreaga lume. Știm amândoi cât de extraordinare sunt, dar nu aveți nici cea mai mică idee ce putere pot genera când sunt puse la un loc. De fapt, am descoperit semne care indică faptul că foarte curând va trebui să ne folosim de tot potențialul lor pentru a ne proteja de ceea ce se pare că va fi o catastrofă globală. O lovitură asupra biosferei de care soțul dumneavoastră este cât se poate de sigur. De aceea este foarte important să colaborăm și să fim sinceri unul cu celălalt. Înțelegeți?

Dujok îmi vorbi pe un ton foarte serios, fără urmă de emfază sau viclenie în glas.

— Ce vreți? Să mă speriați?

— Bineînțeles, doamnă. Încerc să vă spun că Martin este implicat într-o operațiune de nivel înalt și că, dacă nu v-a informat despre toate aceste detalii până acum, a fost doar ca să vă protejeze. Iar acum este în pericol. Situația s-a schimbat și amândoi suntem obligați moral să îl ajutăm. Trebuie să aveți încredere în mine, doamnă. Știu că nu mă cunoașteți mai deloc, dar vă promit că nu vă va părea rău.

— Mă veți ajuta să îl salvez pe soțul meu?

Individul cu mustăți încuviință.

— Bineînțeles. Dar ca să facem aceasta, avem nevoie de piatra dumneavoastră. Vă amintiți când v-a cerut să i-o aduceți? Când a ascuns-o?

— Cu o lună în urmă, mai mult sau mai puțin... am spus eu, suspinând. Chiar înainte să plece în călătorie. De fapt, ne-am certat și i-am returnat-o.

Artemi Dujok încuviință ca și cum ar fi cunoscut acel detaliu.

— Atunci a ascuns-o într-un loc sigur, spuse el ca și cum ar fi gândit cu voce tare. O ascunzătoare specială, într-un punct geografic de mare forță energetică, unde, pe lângă faptul că avea să fie în siguranță, avea și să se încarce cu putere.

— Chiar așa?

Părea o întrebare lipsită de încredere.

— Dar, cel mai important, trebuie să se fi asigurat că oameni precum cel care era cu dumneavoastră mai înainte nu aveau să o fure, doamnă Faber.

— Bărbatul acela voia să îmi fure piatra? Colonelul Allen? Am ridicat din umeri.

— Da. Era singurul lucru care îl interesa de la dumneavoastră. Să fiți sigură de aceasta. Dacă i-ați fi dat-o, poate că nu ați mai fi apucat această reîntâlnire...

Elicopterul se înclină atunci într-o parte, iar sângele mi se urcă la cap. Afară, cerul începuse să se lumineze, anunțând răsăritul soarelui. Armeanul încă nu îmi spusese încotro ne îndreptam.

— Și de unde știu că pot să am încredere în dumneavoastră, domnule Dujok?

— O veți face, zâmbi acesta. Este doar o chestiune de timp. Martin mi-a povestit multe despre relația voastră și despre lucrurile pe care ați reușit să le faceți cu adamantele. Ba chiar mi-a cerut ca, dacă el pățește ceva în vreuna din misiunile lui, să mă ocup de siguranța dumneavoastră. Se temea pentru dumneavoastră. Motiv pentru care știu lucruri despre căsnicia voastră pe care poate că nici dumneavoastră nu vi le amintiți...

— Vorbiți serios?

— Bineînțeles. Colțurile buzelor i se ridicară, ca și când ar fi vrut să zâmbească din nou, mai ironic de data aceasta. De exemplu, v-a explicat Martin vreodată de ce v-ați căsătorit în Biddlestone? Știți de ce m-a invitat la ceremonie?

L-am privit pe Artemi Dujok în ochi. Era clar că bărbatul cu mustați stufoase și purtare cavalească încerca să îmi câștige încrederea. În pupilele lui negre se citea profunzime și mister. Le văzusem licărind nu cu mult timp în urmă, pe târâmul celălalt, și eram cât se poate de convinsă că erau aceleași.

— Cred că știu, domnule Dujok... Ați fost la Biddlestone ca să recuperați ceva, i-am răspuns eu, amintindu-mi ce văzusem chiar înainte să mă trezesc în elicopterul lui. Un obiect pe care l-ați dezgropat pe ascuns din biserică, în timp ce noi ne căsătoream, nu-i așa?

Pupilele i se contractară ca și când ar fi fost lovite de o rază de soare.

— Ca să vezi... spuse el ezitant. Nu vă înșelați deloc. Îmi permiteți să vă întreb cine v-a spus despre aceasta?

— Am văzut eu.

— Într-adevăr? spuse el și se aplecă în față.

— Chiar înainte să mă treziți în acest elicopter.

— Am înțeles... zâmbi el, mulțumit, lungindu-și pe un ton pompos răspunsul. Perfect. Nu știți cât de mult mă bucur că v-ați păstrat vechiul dar, doamnă. L-ați mai activat și altă dată?

„Câte lucruri cunoaște individul acesta despre mine?”

— Posibil, am răspuns eu, plecându-mi privirea.

— În regulă, conveni el. Îmi asum răspunderea pentru suspiciunile dumneavoastră. Dar poate vă voi ajuta să le risipiți dacă înțelegeți ce s-a petrecut la nunta dumneavoastră. V-ați căsătorit în Biddlestone conform unui ritual angelic secular. Ați oficiat ceremonia citind din *Cartea lui Enoh* în loc de *Biblie* și v-ați dedicat unul altuia utilizând aceleași pietre folosite ultima dată de John Dee ca să comunice cu ființe celeste în secolul al XVI-lea.

— Aveți de gând să îmi vorbiți despre îngerii? am spus eu, evident supărată. Dujok nici măcar nu clipi.

— John Dee, așa cum probabil v-a povestit soțul dumneavoastră, a fost ultimul occidental care a reușit să comunice cu ei, doamnă. Și, la fel ca dumneavoastră, nu a fost chiar un mistic. Nu suferea de transe extatice sau altceva de genul acesta. Era mai degrabă un om de știință, iar apropierea de ei a fost de natură rațională. S-a folosit de trei elemente ca să reușească în acest

demers: niște pietre cu puteri enorme, un *medium* pe nume Edward Kelly, care știa cum să privească în ele și să extragă informații din interiorul lor, și un fel de masă sau tablă inscripționată cu simboluri care, împreună cu celelalte elemente, deschidea acel canal de comunicare cu Cerul. Ca să funcționeze, toate aceste instrumente trebuiau combinate la anumite date și în anumite locuri, iar Dee a reușit să le descopere.

— Tot nu înțeleg ce are asta de-a face cu faptul că ați fost la nunta noastră, domnule Dujok... am spus eu, încercând să-i forțez mâna.

— E foarte ușor de priceput.

— Așa sper. Continuăți.

— La sfârșitul vieților lor, John Dee și Edward Kelly au căzut în dizgrație și au fost urmăriți de contemporanii lor. Toate acestea s-au petrecut din cauză că au folosit greșit instrumentele pe care le posedau. Kelly, de exemplu, a devenit foarte arogant. S-a considerat moștenitorul tradiției profetice inițiate de Enoh și continuată de Ilie sau chiar de Sfântul Ioan. Dar, spre deosebire de aceștia, a căutat să se îmbogățească folosindu-se de pronosticurile primite de la îngeri. A fost doar o chestiune de timp până când totul s-a întors împotriva lui. Motiv pentru care, când s-a despărțit, în sfârșit, de John Dee, acesta din urmă a hotărât să ascundă pietrele și tabla, ca să nu mai ajungă pe mâini nepotrivite. Pe primele le-a ascuns într-un exemplar din *Cartea lui Enoh*, pe care familia Faber îl păstrează de generații întregi. În ceea ce privește tabla, aceasta a fost îngropată în Biddlestone, în partea exterioară a absidei bisericii. Acum înțelegeți? Magul a ales acel loc din motive magice și pentru că, în dialectul vechi Wiltshire, Biddlestone înseamnă „Biblie din piatra”. Așa își considera și Dee tabla: o adevărată *Biblie*, un suport viu pentru cuvântul lui Dumnezeu.

— Și cum ați știut că tabla se afla acolo?

— Martin a descoperit acest lucru, studiind ultimele observații făcute de Dee, păstrate în Muzeul Ashmolean din Oxford. A făcut această descoperire cu puțin timp înainte să vă cunoască, doamnă. Când v-a întâlnit pe dumneavoastră, a crezut că era predestinat să reconstruiască instrumentul de invocare folosit de Dee. Avea pietrele. Știa unde se află tabla și, în timpul unei călătorii în Spania, ca să parcurgă Camino de Santiago, s-a întâlnit cu dumneavoastră și și-a dat numaidecât seama că aveți abilitățile de *medium* de care avea nevoie. Știți la ce mă refer, acel dar al clarviziunii despre care au vorbit atât de mult spiritiștii englezi în secolul al XIX-lea.

Dujok respiră adânc, apoi continuă:

— Nu este de mirare că, având adamantele, avea să se gândească să recupereze tableta, pentru a pune la un loc cele trei elemente. Reunite, după ce au stat separate timp de patru secole, ar fi reușit să binecuvânteze din abundență căsătoria voastră. Voi doi ați fi putut deschide un canal direct de comunicare cu Cerul!

— Și de ce v-a chemat pe dumneavoastră? am insistat eu.

— L-am cunoscut pe Martin în Armenia, pe când încă lucra pentru guvernul Statelor Unite...

— Lucru pe care l-am aflat astăzi.

— Bine. Important este că atunci l-am convins să nu mai caute pietrele pentru țara lui. Guvernul lui nu avea să le folosească în scopuri pașnice și cred că nu ar fi știut nici cum să le utilizeze în mod corect. Dar, după ce a renunțat la postul lui din cadrul Agenției Naționale de Securitate, problemele au început să se țină scai de el. Motiv pentru care, cu aproximativ un an în urmă, a hotărât să separe adamantele și să îmi încredințeze spre păstrare tableta. Avea de gând să le țină separate până acum. Soțul dumneavoastră a găsit un motiv să le reunească și să încerce să comunice cu îngerii lui Dee.

— Un motiv? Ce anume?

— Pietrele acționează prin vibrație, doamnă. Reacționează la stimuli sonori, la ultrasunete și la anumite frecvențe din spectrul electromagnetic. În această etapă, soarele este în plină fierbere. Furtuni solare l-au umplut de pete, iar erupțiile de heliu au atins cele mai mari cote din ultimul secol. Este nevoie doar de un vânt solar, încărcat cu trilioane de electroni, care să lovească Pământul în plin și pietrele, tableta și catalizatorul lor, adică dumneavoastră, veți dispune de suficientă energie ca să „apelați” Cerul. Problema însă, spuse el pe un ton mai lugubru, este că mai multe persoane cunosc acest lucru, și mă tem că l-au sechestrat pe Martin ca să se asigure că vor putea controla acest „apel”.

Elicopterul făcu două sau trei mișcări bruște, ca și cum ar fi străbătut un drum pavat cu pietre, dar eram atât de absorbită de povestea domnului Dujok, încât nu le-am acordat nici cea mai mică atenție.

— Atunci... nu credeți că a fost răpit de un grup terorist kurd?

— Mă îndoiesc. Tuși, simțindu-se aparent încurcat. Este ceea ce vor foștii șefi ai lui Martin să credeți, ca să nu puneți prea multe întrebări.

— Dar au revendicat acest lucru în filmuleț!

— Nu este adevărat. Cel care a organizat această operațiune este mult mai puternic decât Partidul Muncitorilor din Kurdistan (PKK). Pe lângă el, PKK este la fel de inofensiv precum un țânțar.

— Și la cine vă referiți?

— Nu pot vorbi despre aceasta... Nu acum.

— Ați putea să-mi spuneți măcar unde mergem.

— Asta vă pot spune. Zâmbi, după care întinse mâna spre medalionul pe care îl purtam la gât. Acolo unde a început totul pentru voi doi.

Dujok lăsă fraza neterminată, ca și cum spera să îmi dau singură seama la ce se referea. Dar nu mi-am dat seama.

— Ultima frază spusă de Martin în filmuleț... V-o amintiți? „Calea spre reîntâlnire ți se va arăta întotdeauna.” Am încuviințat, zâmbind când i-am auzit pronunția în spaniolă. A spus-o în spaniolă pentru că vă era adresată. Înțelegeți ce vrea să spună?

— Nu...

— Unde v-ați întâlnit? Unde v-ați cunoscut?

— În Noia. Acolo locuiam... Chiar la capătul parcursului Camino de Santiago.

— Și acesta este blazonul satului dumneavoastră, corect? spuse el, mângâind medalionul pe care îl purtam la gât, imaginea unei bărci și a unor păsări care zburau pe deasupra ei. Acolo mergem, doamnă. Să ne reîntâlnim cu soțul dumneavoastră.

40.

La ora șase fără un sfert dimineața, sala de ședințe 603B de la etajul șase al clădirii de birouri a Ambasadei Statelor Unite din Madrid era cufundată în întuneric. Fumul de țigară plutea ca o ceață în fața unei imagini afișate pe perete de un proiector Sony Full HD. Era singurul colțișor din clădire în care încă se putea fuma fără teama de a fi sancționat, deși, sincer vorbind, sancționarea era cea mai mică preocupare a lui Rick Hale la momentul respectiv. Atașatul de informații din sediul consular tocmai ce purtase o convorbire telefonică cu unul dintre agenții grupului din care făcea parte, pentru care lucrurile nu merseseră chiar bine.

Hale trebuia să încheie ședința de briefing¹⁹ cu orice preț.

— Dânsa este Julia Álvarez. Cetățenie spaniolă. Treizeci și cinci de ani. Despărțită recent de Martin Faber, bărbatul care a fost răpit de PKK cu câteva zile în urmă, pe granița turco-armeană, spuse el pe un ton profesoral, în fața unei fotografii color a unei femei roșcate, atrăgătoare, făcută cu ajutorul unui teleobiectiv. Imaginile pe care le vizionați au fost obținute ieri-seară, în Santiago de Compostela, situat în extrema nord-vestică a Peninsulei Iberice.

Atașatul vorbea o engleză cu un accent sudist, ca de solist de muzică country. Părea tulburat și nefericit. Și chiar așa era. Probabil că bărbatului scund, chel și neîncrezător nu îi plăcea prea mult întâlnirea lui matinală cu doi birocrați recent sosiți de la Washington. Și cu atât mai puțin faptul că îl convocaseră în toiul altei operațiuni secrete delicate.

— Aseară, continuă el, comandantul Allen a vorbit cu doamna Faber ca să o informeze despre răpirea soțului ei. Urmând protocolul nostru pentru cazuri de divulgare de secrete oficiale, am vrut să urmărim orice pistă referitoare la viața privată a lui Martin Faber. După cum știți, orice lucru care să ne confirme bănuielile.

— Vorbiți-ne despre aceste bănuieli, domnule Hale. Nu aveți încredere în fostul dumneavoastră agent de la granița armeană?

Cel care adresase întrebarea se numea Tom Jenkins, consilier al președintelui. Era ciudat că un individ ca el făcea muncă de teren, dar sosise cu nicio jumătate de oră în urmă la Madrid, cu ordinul explicit de-a se informa despre cazul Faber și se prezentase numaidecât la ambasadă, solicitând acea întâlnire.

— De fapt, domnule, ar trebui să știți că Faber nu mai lucrează pentru noi din 2001, se scuză atașatul.

— Nu mai lucrează pentru NSA din 2001, preciză acesta.

Hale înghiți gălușca, în timp ce Jenkins, un individ de vreo treizeci de ani, blond ca un predicator mormon și cu ochii de un albastru ca de gheață, profită de moment ca să discute despre o altă chestiune:

— Veți vedea, domnule Hale. Când am revăzut fișa agentului Faber, în Biroul Președintelui, am descoperit un lucru foarte interesant. După ce a acceptat să fie trimis în zona kurdă dintre Armenia și Turcia, Martin Faber le-a solicitat celor de la Langley diverse informații confidențiale.

— Informații?

¹⁹ Ședință de *briefing*: ședință de instructaj (în lb. engleză în original) (n. red.).

— Imagini, ca să fim mai exacti.

Richard Hale ridică din umeri.

— Vă ascult.

— Vă voi ajuta să vedeți miezul problemei: chiar înainte de a demisiona din cadrul Agenției Naționale de Securitate, domnul Faber a solicitat să i se trimită cu valiza diplomatică, la Erevan, o colecție de imagini aeriene vechi, obținute în zona în care lucra. Fotografii făcute între anii 1960 și 1971. Au fost făcute în secret, de avioane spion U2 și SR-71 și de satelitul nostru KH-4 și toate corespundeau zonei muntelui Ararat. Exact unde a dispărut acum. Ce coincidență, nu vi se pare?

— Ați spus KH-4? spuse Hale. E o relicvă de pe vremea lui Kennedy, domnule! Sateliții de acel tip nu mai sunt folosiți de ani de zile.

— Nu contează, îl întrerupse consilierul. Acele imagini surprinse de satelitul orbital din seria Keyhole pe care le-a solicitat Faber erau considerate materiale foarte sensibile la vremea respectivă. Nu uitați că muntele Ararat a fost granița naturală dintre Turcia și, pe atunci, Uniunea Sovietică și divulgarea lor ar fi presupus un incident diplomatic grav. Poate chiar un război.

— Presupun că acum îmi veți spune de ce era interesat Faber de acele fotografii.

— Corect, domnule Hale. Și vă rog să ne spuneți ce știți despre aceasta. În acele fotografii, la o cotă de aproximativ cinci mii de metri, se poate vedea ceva ce i-a ținut ocupați ani de zile pe cei din Departamentul de Analiză al CIA. Au numit-o „anomalia din Ararat” și, chiar dacă la început au bănuț că era vorba de o stație sovietică de spionaj și transmisiuni, profilul structurii dreptunghiulare, foarte bine delimitat, situat pe marginea unuia dintre ghețarii cei mai apropiați de vârf, nu a fost identificat ca nimic cunoscut.

Atunci Jenkins îndreptă telecomanda proiecteurului către laptop. Apăru o imagine alb-negru, cu un vârf de munte de formă triunghiulară. Înconjurat cu un cerc de culoare roșie, sub un strat subțire de zăpadă se putea vedea ceva de mărimea unui submarin nuclear, fusiform și cu margini drepte. Era negru și părea să strălucească în lumina soarelui.

— Și vreți să spuneți că nu este un buncăr sovietic? zise Hale.

— Știm amândoi că nu este un buncăr, domnule, răspuse Tom Jenkins hotărât, apoi continuă: Veteranii ca dumneavoastră cunosc povestea. Și mai știți că cei de la Langley au ajuns la concluzia că acest obiect „parcat” pe ghețarul Parrot ar putea fi doar Arca lui Noe. Sau mă înșel?

— Păcat că sunt ateu, domnule Jenkins. Nu cred în povești de adormit copiii, spuse Hale.

— Sau în povești ebraice, domnule, îi întrerupse fără urmă de ironie în glas o tânără care stătea în fundul sălii, sprijinită de perete lângă extingtor, având aproximativ aceeași vârstă ca Jenkins.

— Bine, fie, povești ebraice, încuviință atașatul.

Femeia era foarte frumoasă și avea pielea de culoare închisă și purtarea inconfundabilă a cuiva care servise mult timp în armată.

— Și, dacă îmi permiteți, domnilor, continuă aceasta, aș spune: inclusiv povești sumeriene.

— Sumeriene? spuse Rick Hale luat prin surprindere.

— Povestea originală despre Potop este sumeriană, domnule Hale. Orice student la Istorie Antică știe că ei au fost primii care au elaborat o cronică a Marii Inundații în care este menționată o arcă salvatoare.

— Mă scuzați, doamnă. Dar cine sunteți dumneavoastră?

— Ellen Watson, se prezintă aceasta, făcând un pas în față și întinzându-i o mână lungă și îngrijită. Și eu lucrez pentru Biroul Președintelui. Îmi permiteți să trecem direct la subiect?

— V-aș mulțumi dacă ați face-o, îi răspuse Hale zâmbind, oprind proiectorul și aprinzând lumina în sală.

— Foarte bine, acceptă femeia. Vorbiți-mi despre Proiectul Elijah²⁰ la care lucra Martin Faber.

Atașatul ambasadei simți un nod în stomac. „Cum naiba...?”

— Vă referiți la Operațiunea Elijah?

— Cum spuneți dumneavoastră.

Rick Hale înghiți în sec:

— Nu vă pot oferi detalii fără să verific mai întâi ce nivel de acces la secrete oficiale aveți, doamnă. Este vorba despre siguranța națională.

— Nivelul meu de acces este același ca și cel al Casei Albe, domnule Hale, îi răspuse aceasta.

— Îmi pare rău. Nu este suficient. Nu aici.

— Să înțeleg că nu îmi veți povesti despre Elijah?

Femeia se întunecă la față.

²⁰ Elijah: în lb. română *Ilie*. Profet și făcător de minuni, din secolul al IX-lea î.Hr. Conform Cărții Regilor, Elijah a apărat venerarea lui Iahve în fața celei a zeului canaanit Baal. A înviat morți, a pogorât focuri din Ceruri și a fost ridicat la Ceruri într-un vârtej. (n. red.).

— Nu fără un ordin în scris de la directorul Agenției Naționale de Securitate, Michael Owen. Îl cunoașteți, nu-i așa?

— Ce păcat, răspuse femeia. Deși presupun că ați putea măcar să îmi spuneți ce i-a povestit soția domnului Faber agentului de la NSA care a vorbit cu dânsa. Știți dacă au discutat despre Arcă? V-a spus ceva despre obsesia secretă a soțului ei față de acea relicvă biblică?

Hale nu aprecie umbra de ironie din întrebările ei. În plus, știa că dacă nu avea să îi ofere un răspuns convingător, lucrurile s-ar fi putut înrăutăți.

— Mă tem că discuția dintre ei a fost mai prozaică decât vă imaginați, domnișoară Watson, spuse acesta în cele din urmă.

— Prozaică?

— Agentul meu nu a avut timp să discute amănunțit cu ea. A fost victima unui mic... Hale se forță să găsească un cuvânt mai neutru... contratimp.

— Ce fel de contratimp?

Privirea lui Jenkins licări.

— Momentan, dispun doar de detalii confuze, recunoscui Hale reticent. Dar chiar înainte de a mă întâlni cu dumneavoastră am fost apelat de agentul pe care l-am trimis la Santiago, comandantul Nicholas Allen, care nu are vești bune.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți, protestă Ellen.

— Deoarece nu știți că, în noaptea aceasta, colonelul Allen a intervenit *in extremis* într-un schimb de focuri de armă în care, din câte se pare, se intenționa uciderea doamnei Faber.

— Au încercat să o ucidă pe Julia Álvarez?

— Nu vă alarmați. Nu a fost rănit nimeni. Doamna Faber a rămas sub protecția omului nostru, și... ei bine... tot ce pot să vă spun este că, în timp ce vorbeau, ambii au fost victimele unui atac de tipul EM. Allen a fost scos din joc timp de o oră, iar femeia a dispărut. S-a emis deja un ordin de căutare.

— Un atac EM? Electromagnetic? spuse Tom Jenkins, uimit. Într-o zonă urbană din Spania? Sunteți sigur? E aproape ca și cum i-ai acuza pe ruși că folosesc arme nucleare de joasă putere ca să atace un supermarket din New Hampshire.

— Știu că vi se pare ciudat. Uzul armelor electromagnetice este restrâns la câmpurile de testare ale Departamentului Apărării, dar mai multe țări ostile dețin cunoștințe de bază despre acestea. De fapt, dacă vă uitați pe internet, veți rămâne cu impresia că sunt de domeniu public.

— Nu înțeleg unde vreți să ajungeți, domnule Hale, protestă Ellen, ținându-l cu privirea.

— NSA crede că un inamic al Statelor Unite pune ceva la cale pe la spatele nostru, mormăi Hale. Ceva de proporții.

— Și ați încălca și alt secret dacă ați fi puțin mai explicit în ceea ce privește identitatea acestui dușman-fantomă, domnule Hale? spuse Watson pe un ton ironic.

Individul scund și dezagreabil își atinse neliniștit chelia.

— Ce vă voi spune trebuie să rămână între noi, îi avertiză el, sever. Ați înțeles?

— Bineînțeles, zâmbi Ellen.

— Voi încerca să vă explic totul în modul cât mai simplu posibil, doamnă. Agenția mea crede că cineva care poate opera cu arme EM portabile s-a interesat de Faber în Turcia și Armenia. Considerăm că mai întâi l-au scos din joc pe el. Și acum au procedat la fel și cu soția lui.

— Și credeți că are de-a face cu „anomalia de pe Ararat”? îl întrerupse Jenkins.

— Nu știm.

Femeia insistă și ea:

— Și NSA crede că acest dușman atât de bine înarmat este... PKK? Să fim serioși!

Richard Hale, transpirat, făcu semn spre dosarele cu emblema CIA pe care le lăsase pe masă, chiar înainte să înceapă întâlnirea.

— Este tot ce vă pot spune momentan, zise el. Dacă vă uitați peste documentație, veți găsi un raport complet despre circumstanțele în care a dispărut agentul Faber. Chiar dacă este puțin probabil să fi știut că Faber era unul de-al nostru, totul arată spre PKK.

— Vreți să ne faceți să credem că un grup de separatiști kurzi, care abia de au bani să își cumpere muniție pentru armele lor Kalașnikov, dispun de o armă de înaltă tehnologie?

Comentariul lui Jenkins îl neliniști și mai tare.

— Nu trebuie să îi subestimăm.

— Ce vreți să spuneți mai exact?

— Poate că în spatele PKK se ascunde cineva superior, ca tactică și tehnologie.

— Poate? Presupuneți sau aveți dovezi?

— Uitați-vă peste raport, insistă acesta. Veți găsi un detaliu care... hmm... ar putea sprijini această idee. Martin Faber a fost răpit în timpul unui trafic infernal pe șoseaua care unește Bazargan, din Armenia, cu localitatea de frontieră Gürbulak. Este o zonă muntoasă dificil de accesat, presărată cu sătucuri, unde granița este închisă oficial din 1994 și având o densitate a populației minusculă.

— Și?

— Sursele noastre subliniază faptul că în ziua în care a dispărut, fără vreun motiv anume, o cădere de curent totală a lăsat fără energie toată zona.

— O cădere de curent totală? Ochii albaștri ai consilierului prezidențial licăriră când acesta își aprinse bricheta.

— Nu a fost o simplă pană de curent electric, continuă Hale. Blocajul de trafic s-a produs pentru că ceva a oprit motoarele tuturor vehiculelor pe o rază de treizeci de kilometri. La fel s-a întâmplat și cu releele de telefonie mobilă care aveau inclusiv baterii de urgență suplimentare. Și cel mai ciudat a fost că a afectat și telecomunicațiile prin satelit, stațiile de emisie-recepție ale polițiștilor, pompierilor, spitalelor și până și turnul de control al aerodromului din Igdir, de pe teritoriul turc. A fost ca și cum s-ar fi deschis o umbrelă electromagnetică pe o arie de cincizeci de kilometri pătrați, care a blocat trecerea energiei timp de câteva ore.

— Vreți să spuneți ceva asemănător Efectului Rachel, mormăi Ellen. Ați auzit despre acesta, corect?

Richard Hale rămase stupefiat. Cei doi știau mai mult decât crezuse el.

— Știți despre Efectul Rachel? bombăni el.

Termenul provenea dintr-o poveste veche din timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Se presupunea că tocmai el trebuia să fie mai informat decât colegii lui cu privire la acel episod. Cu ani în urmă, Hale publicase un articol pe această temă într-o revistă de informații. Din câte își amintea el, în iunie 1936, Rachel Mussolini, soția dictatorului italian, plănuise să petreacă mai multe zile în Ostia, în apropiere de Roma, când vehiculul oficial în care se afla rămase fără nicio putere, în mijlocul unui blocaj rutier de proporții epice. Soțul ei o avertizase, mai în glumă, mai în serios, cu puțin timp înainte ca aceasta să plece din palatul guvernamental: „Nu m-ar surprinde să ai parte de o mare surpriză în timpul excursiei de astăzi, draga mea”. Și așa a fost. Șoferul s-a chinuit în zadar să repornească mașina. Blocajul a durat aproape o oră și a afectat toate vehiculele care circulau în acel moment în apropiere de ea, până când, cu o sincronizare inexplicabilă, toate motoarele au repornit în același

timp. Un raport ulterior emis de Il Duce a pus fenomenul respectiv pe seama unor experimente realizate atunci în zonă de Guillermo Marconi. Aparent, în timp ce părintele radioului investiga frecvențe de emisie de lungă distanță, dăduse peste un fel de „rază a morții” pe care Mussolini, mai întâi, și Administrația Truman, după aceea, au dorit să o monopolizeze în scopuri militare. Era vorba de o simplă lățime de bandă, capabilă să interfereze cu orice motor cu combustie internă, civil sau militar, terestru, aerian sau nautic. Unii aliați au ajuns să creadă că „raza” aceea a fost vinovată și de moartea a sute de animale de talie mică și medie de la ferma Marconi. Animale care, având un simț al auzului mai sensibil ca omul, au receptat semnalul, fiind dezorientate și apoi ucise din cauza unei hemoragii cerebrale. De fapt, acest efect colateral îl impresionase atât de mult pe Marconi, încât acesta a oprit numaidecât toate testele.

— Efectul Rachel... încuviință Hale. De ani de zile nu a mai vorbit nimeni despre el, doamnă. Dar, dacă tot veni vorba, pana din Santiago de Compostela și cea din Bazargan ar putea avea o cauză asemănătoare.

— Ar putea... repetă Watson. Păcat că nu ne puteți fi de prea mare ajutor, domnule Hale. Nu ne lăsați altă opțiune decât să investigăm pe cont propriu. Și cert este că președintele nu se va opri din cauza opacității NSA.

— Sau a Operațiunii Elijah, adăugă Jenkins.

41.

Lumina zorilor inundă covorul verde neregulat care se întindea până la gura râului Tambre, umplându-l de frumoase străluciri aurii. Stând în elicopterul lui Artemi Dujok, un prototip experimental secret numit Sirkowsky X4, din câte îmi explicase acesta, am observat cele două centrale hidroelectrice ale Unión Fenosa și profilul primelor păduri de pin și stejar. Am recunoscut podurile de peste râu, bărcuțele pentru creșterea moluștelor, dealurile presărate cu case din piatră și chiar și clopotnițele parohiale din copilărie. San Martín sau San Martiño. Santa María. San Juan. Toate acele elemente, blocurile de piatră înverzite de mușchi, umbrite de luminile clare obscure ale unui cer încă înnorat îi confereau locului acea atmosferă unică de confruntare între rural și modern care m-a fascinat dintotdeauna.

— Vă simțiți bine?

Armeanul mă scoase din reverie vorbindu-mi din nou prin intermediul căștilor.

— Da, bineînțeles... Doar că nu mi-am văzut niciodată satul de sus.

— V-ați dat deja seama spre care parte din Noia ne îndreptăm?

— Păi, am ezitat eu, dumneavoastră sunteți expertul în ghicitori. Colonelul Allen crede că mesajul lui Martin ascunde un fel de indicație cifrată. O aluzie la locul în care mi-a ascuns adamana înainte să plece.

— Nicholas Allen? Întrebă Dujok apatic.

— Din câte se pare, și el îl cunoaște bine pe Martin, am spus eu, conștientă că îl provocam.

— Știu.

— Și dumneavoastră ați descifrat mesajul? Știți ce a vrut să spună *de fapt* în filmuleț? I-am întrebat eu, privindu-l cu atenție.

— Veți vedea.

Apatia lui Dujok dispăru când pilotul încetini, ca și când ar fi căutat un loc bun în care să aterizeze.

— Să vă spun ce vom face, doamnă, zise el. Vom ateriza în Noia, iar eu voi căuta adamana pe care Martin a ascuns-o aici. După ce o vom găsi, o vom activa. Ați înțeles?

M-am înfiorat. Nu mi-ar fi plăcut să trezesc piatra fără ca Martin sau Sheila să fie prezenți. Știam că, odată pornită, efectele ei erau imprevizibile.

Dar Artemi Dujok era hotărât să o facă.

— Nu este un simplu capriciu, doamnă Faber. Piatra ne va spune unde se află sora ei. Adică adamana pe care ne-a arătat-o Martin în filmuleț. Pietrele acționează prin rezonanță și sunt capabile să comunice una cu cealaltă, la mii de kilometri distanță, datorită emisiilor lor de înaltă frecvență.

— Colonelul Allen mi-a spus același lucru.

— Nu aveți de ce să vă îngrijorați. Nici din cauza lui, nici din cauza pietrei.

Am simțit din nou un gol în stomac.

— Bineînțeles, schimbă Dujok subiectul, ca și când și-ar fi dat seama că mă simțeam neliniștită și voia să mă distragă în timp ce pilotul efectua ultimele manevre. Cunoașteți bine legenda întemeierii localității Noia?

— Vă referiți la povestea care spune că Noe a debarcat aici după Potop? Să fim serioși! am spus eu, râzând neliniștită. Mașinăria începu să vibreze. Credeam că sunteți mai deștept de-atât. Doar nu credeți așa ceva, nu-i așa?

Mustățile i se clătinară în sus și în jos când trenul elicopterului Sirkowsky atinse solul. Aproape că nu îmi dădusem seama cât de mult coborâserăm.

Pilotul încerca să oprească în apropierea râului, într-o zonă în care se reparau bărci de pescuit, departe de linii de înaltă tensiune și de arbori.

— Poate că vă dezamăgesc dacă vă spun că este doar o poveste de adormit copiii... am spus eu în șoaptă, privind cu coada ochiului pe fereastră. Doar o legendă. O poveste inventată în Evul Mediu ca să înnobileze un loc. Ca să îl facă interesant.

— Nu sunt de acord! Individul tocmai acționase deschiderea ușii electrice și se pregătea să coboare din elicopter. Studiez astfel de povești de mai bine de treizeci de ani. Armenia, doamnă, este țara lui Noe. Și mă interesează tot ce are de-a face cu povestea lui, cu Potopul și cu lucrurile care nu sunt spuse în *Biblie* cu privire la originile civilizației noastre. Chiar dacă se întâmplă la celălalt capăt al lumii. Și pe soțul dumneavoastră la fel, bineînțeles.

— Este normal să fiți interesat de legende, am spus eu.

M-a surprins faptul că oamenii lui, inclusiv pilotul, abandonară nava ca și cum s-ar fi aflat într-o zonă de război sau ceva de genul ăsta, sărind în timp ce elicele încă se învârteau.

— Știți ce? am continuat eu, văzându-l cum se întinde spre mine ca să mă ajute să cobor. Și pe mine mă atrag astfel de povești. Influențează arta și imaginația oamenilor. Dar, din prudență, nu le-aș lua niciodată *ad litteram*²¹.

Atunci, Dujok sări din elicopter și mă invită să îl urmez.

— Nu le subestimați! exclamă el. Gândiți-vă la legende ca la niște păpuși rusești: când le descoperi, îți dai seama că provin din altele și mai vechi. Să le studiezi e ca și cum ai căuta o comoară. Fiecare păpușă disecată te duce mai aproape de sursa originală. De adevăratul ei ADN. Toate conțin ceva real. Un lucru care, povestit altfel, poate că a fost uitat cu milenii în urmă. De aceea, când ajungi la cea mai veche versiune, descoperi că aceasta îți oferă cele mai bune informații.

— Unde vreți să ajungeți cu acest raționament, domnule Dujok?

— Eu și Martin ne-am împrietenit discutând despre astfel de povești. Vă amintiți cum v-ați cunoscut?

— Păi... a ajuns în Noia parcurgând Camino de Santiago.

— Exact. Dar nu ca un simplu pelerin. Căuta povești primordiale, ca aceea a lui Noe.

²¹ *ad litteram*: expresie însemnând „textual, cuvânt cu cuvânt” (în lb. latină în original) (n. red.).

— Continuați să glumiți, l-am întrerupt eu. El Camino a fost ruta urmată de pelerini pentru a ajunge la mormântul Apostolului Iacob. Nu are nimic de-a face cu Noe!

Dujok nu păru deranjat de insolența mea.

— Ah, nu? Atunci de ce stema satului dumneavoastră este o arcă? De ce cel mai înalt munte care se vede aici se numește Aro? De ce purtați simbolul lui Noe într-un medalion de argint?

Părea că se amuză. Atunci își scoase arma, le dădu instrucțiuni oamenilor lui să îmbrace un fel de mantale negre împotriva prafului, asemănătoare cu cea pe care o văzusem cu câteva ore în urmă în catedrală, și adăugă:

— El Camino este mult mai vechi decât șarada aceasta cu apostolul la care vă gândiți dumneavoastră. Se parcurge de cel puțin patru mii de ani.

— Șaradă, ziceți?

— Încă nu v-ați dat seama? Presupusa Cale a Apostolului Iacob acoperă un teritoriu presărat cu toponime care au de-a face cu Noe. Nu este vorba doar de Noia, ci și de Noain în Navarra, Noja în Santander, Noenlles în La Coruña, râul Noallo în Orense... Doar în nordul Spaniei și, ceva mai sus, în Marea Britanie și Franța, există nume atât de asemănătoare care împărtășesc legende înrudite. Astăzi, aproape toată lumea le ignoră; nici măcar universitățile nu le mai acordă importanța pe care o merită.

Am rămas perplexă.

— Dar dumneavoastră da, din câte observ.

— Da, și mă îmboldi să îl urmez. Și Martin la fel. De fapt, când l-ați cunoscut, el urma acest „drum al lui Noe”, nu al Sfântului Iacob. Știa că aceste toponime, care aveau de-a face cu Noe, făceau parte dintr-o „rută secretă”, care ducea spre un loc anume, care avea legătură cu muntele Ararat din Turcia.

— Aici? în Noia?

— Exact. Dacă ruta spre Santiago se oprește la mormântul Apostolului, drumul lui Noe duce la...

— Mormântul lui Noe??

42.

Ellen Watson nu reuși să găsească un loc mai bun de unde să sune. Ieși din Ambasada Statelor Unite ale Americii din Madrid pe ușa care dădea spre strada Serrano și căută un locșor discret, departe de priviri curioase. Fiind foarte devreme, orașul era relativ pustiu. Zona cu magazine de lux era aproape goală, străbătută doar de taxiuri libere și două-trei camioane cu marfă. Totuși, liniștea aceasta nu era suficientă pentru consiliera președintelui. Trebuia să activeze telefonul prin satelit, codificat, pe care îl purta la ea. Și trebuia să o facă fără să atragă atenția. Biserica iezuită urâtă de la celălalt capăt al străzii, deschisă credincioșilor care participau la misa de la ora șapte, adică peste jumătate de oră, i se păru locul perfect.

Așa cum își imaginase, biserica era încă goală. Se îndreptă însoțită de zgomotul tocurilor spre un colțișor din apropierea unei ferestre și, uitându-se împrejur, tastă cele șaisprezece cifre ale unui număr codificat din Washington DC.

Legătura se stabili după al doilea ton de apel.

— Sunt Ellen. Parola este Belzoni, spuse ea încet.

Individul de la celălalt capăt al liniei îi răspunse pe un ton afectat, dar evident preocupat.

— A mea este Jadoo. Așteptam să ne suni. Ai noutăți?

Ellen se simți ușurată când îi auzi vocea.

— Mai mult sau mai puțin, domnule, răspunse ea. Aveați dreptate: aici se întâmplă ceva neobișnuit. Ieri-noapte, cei din Serviciul Secret s-au dus să o caute pe soția fostului agent NSA sechestrat în Turcia și susțin că, în timpul întâlnirii, au fost atacați cu arme electromagnetice.

— Se poate așa ceva?

— Din câte ne-au explicat ei, da.

Linia amuți o clipă, apoi se restabili, fluidă. Era *spider*-ul de siguranță, care urmărea orice posibilă interceptare. Nu găsi nimic.

— Crezi că această căutare are de-a face cu Operațiunea Elijah?

— Sunt sigură de aceasta, domnule. I-a surprins faptul că ne-am înfățișat atât de repede să le cerem explicații.

— Deși, bineînțeles, probabil că nu ți-au spus nimic...

— Ca întotdeauna. Susțin că nu deținem nivelul de confidențialitate necesar pentru a afla informații despre proiect.

— Ca de obicei. Individul părea resemnat.

Ellen nu era convinsă că era momentul potrivit ca să îi spună la ce se gândise încă de când afluase de răpirea lui Martin Faber, dar hotărî să riște. Știa ce însemna să joace totul pe o singură carte cu interlocutorul ei. Dacă reușea, misiunea ei avea să ia o turnură importantă, iar dacă eșua, putea fi scoasă din joc.

— Mai avem o opțiune, domnule, spuse ea în cele din urmă.

— Ce anume?

— Să o cereți chiar dumneavoastră.

— Poftim?

— Să solicitați acces la fișierele Elijah, domnule. Trebuie să înțelegeți. Sunteți singurul pe care nu îl pot refuza. Fata respiră adânc, apoi continuă: Îmi pare rău că trebuie să vă spun asta, dar poate că a sosit momentul să riscăm totul. Proiectul Elijah a fost reactivat ca să urmărească una dintre pietre și, pentru prima dată după ani de zile, au probleme. Dacă domnul Faber nu ar fi fost sechestrat, nu am fi știut niciodată despre această operațiune. Tocmai de aceea cred că ar trebui să profităm de acest incident ca să intervenim și să le arătăm că le cunoaștem mișcărilor.

Când își termină „discursul”, Ellen își strânse pumnii. La capătul celălalt al liniei, interlocutorul ei părea să își caute cuvintele potrivite.

— Mă voi gândi la asta, spuse el în cele din urmă, șovăitor. Promit. Tom ce spune?

— I se pare ciudat că delegatul NSA la Madrid nu a menționat deloc pietrele. Pentru că, mai mult ca sigur, asta s-au dus să-i ceară soției lui Martin Faber. Cel puțin una dintre ele.

Bărbatul de la telefon făcu o altă pauză, apoi spuse:

— Ascultă-mă bine, Ellen, zise acesta pe un ton blând, dar evident autoritar. Dacă tu și Tom recuperați piatra înaintea celor de la NSA, vom reuși să obținem un avantaj ca să îi forțăm și să clarificăm lucrurile. Ai putea să te ocupi de asta?

— Bineînțeles, domnule. Deja o facem.

— Poate că, în timp ce voi vă ocupați de asta, eu voi face ce mi-ai cerut. Te voi ține la curent.

Ellen Watson se lumină la față.

— Domnule.

— Ellen... De data aceasta, când îi pronunță numele, interlocutorul ei păru mai solemn ca de obicei: Știi că o să te descurci.

Femeia recunoscuse numaidecât siguranța din vocea interlocutorului ei. Știa cum să îi insuflă patriotism și să îi dea parcă aripi să îndeplinească orice misiune. Fraza „Știi că te vei descurca” implica, în plus, un lucru foarte important pentru ea: putea dispune de orice resurse avea să ceară pentru a-și duce la îndeplinire sarcina primită. Motiv pentru care se simțea norocoasă. Doar o mână de oameni de pe planetă se bucurau de privilegiul de a se scălda zilnic într-o astfel de energie, de a simți pe pielea lor încrederea deplină a președintelui Statelor Unite. Iar ea, Ellen Elizabeth Watson, se număra printre aceștia.

— Mulțumesc, domnule președinte. Dacă femeia aceea mai are piatra, o vom aduce numaidecât la Washington.

43.

Era ora șase și jumătate dimineața când Artemi Dujok, îmbrăcat cu un pardesiu negru sub care se putea vedea o armă semiautomată ușoară și cromată, mă lăsă să văd în sfârșit încotro ne îndreptam. La început nu mi-a venit a crede. Nici el, nici oamenii lui nu spusese nimic despre destinația noastră finală. Armeanul nu îmi explicase nici cum reușise să deducă dintr-un filmuleț înregistrat în spaniolă, o limbă pe care nu părea să o vorbească, locul în care Martin îmi ascunsese adama. Dar când el și soldații lui mă escortară dincolo de biserica San Martiño, eram aproape ferm convinsă de viclenia celor doi. Dujok, pentru că ne îndrumase până acolo. Iar Martin, pentru ascunzătoarea pe care o alesese... dacă chiar o făcuse!

Când am trecut de teatrul din Noia și eram pe punctul de-a apuca pe una dintre cele trei șosele care traversau satul, vocea domnului Dujok răsună peste croncănitul tot mai puternic al pescărușilor. Era un sunet familiar din acel sat de pe coastă, în care mi se întâmplaseră atâtea lucruri bune.

— Martin mi-a povestit că v-ați cunoscut într-o biserică foarte deosebită.

Comentariul lui nu mă surprinse deloc. Mă resemnasem deja cu gândul că individul știa lucruri despre viața mea privată pe care eu nu le împărtășisem niciodată nimănui, așa că am încuviințat simplu.

— În biserica Santa María la Nueva. „A Nova” îi spun localnicii, așa-i?

— Chiar așa, am spus eu încet.

Dumnezeule! Ne îndreptam spre *acea* biserică.

— Martin mi-a vorbit mult despre ea, continuă el. A fost locul care l-a impresionat cel mai mult din tot pelerinajul. Chiar mai mult decât catedrala din Santiago.

— Doar n-o să-mi spuneți că acolo se află mormântul lui Noe, nu-i așa?

Dujok se opri.

— Serios acum! Nu faceți pe proasta, doamnă Faber. Știu că acolo v-ați cunoscut dumneavoastră și Martin. Că pe atunci lucrați la restaurarea ei și că i-ați fost ghid. Dumneavoastră ar trebui să știți cel mai bine dacă există sau nu un mormânt al lui Noe în biserica Santa María. Nu credeți? Pentru binele dumneavoastră și al lui Martin, sper să nu vă jucați cu mine. Nu mai avem mult timp la dispoziție.

— Dar nu știu nimic despre niciun mormânt al lui Noe în Santa María! am protestat eu.

— Asta rămâne de văzut. Mergeți înainte!

Am simțit un nod în stomac. Un fel de apăsare care mi-a creat un gust acru în gură și care mă stoarse de puțină bucurie pe care o simțisem pentru că eram din nou în Noia. Am mai făcut doi sau trei pași în ritmul lui Dujok și al celor trei adepți tineri ai lui, dar, înainte să se termine strada Curro și să cotim spre Santa María a Nova, am hotărât că aveam nevoie de explicații suplimentare.

— Îmi pare rău, domnule Dujok, am spus eu, oprindu-mă în mijlocul drumului. Înainte să intru în biserică, trebuie să mă lămurii în legătură cu un lucru.

Armeanul se apropie de mine, surprins.

— În regulă. Ce vreți să știți?

— Cum ați dedus din filmulețul lui Martin unde anume trebuia să venim? Nu vorbiți spaniolă...

*Touché!*²²

Dujok făcu fețe-fețe. Expresia dură de până atunci i se îndulci brusc, colorându-i pomeții închiși la culoare, practic ascunși sub mustățile lui. Făcu chiar și riduri în jurul ochilor și izbucni într-un hohot de râs.

— Asta vreți să mă întrebați? spuse el, râzând cu poftă.

— Da.

Atunci îi porunci ceva unuia dintre tineri. Celui cu tatuaj pe obraz, care mă găsisse în catedrală. Îi spuse Waasfi și, pe limba lui, îi ceru să scoată ceva din

²² *Touché*: formulă cu sensul „atins, lovit”, preluată din scrimă (în lb. franceză în original) (n. red.).

rucsacul mic pe care îl ducea în spate. Era un dispozitiv electronic cu un logotip în formă de măr pe spate, identic cu cel al colonelului Allen. Poate chiar al acestuia. Negru, cu margini argintii și cât se poate de neted.

— Ați mai văzut documentul, spuse el zâmbind, activând filmulețul de pe ecranul principal al consolei. Dar vă rog să vă mai uitați o dată la el. Vă voi explica de ce.

Imaginea lui Martin îmbrăcat în portocaliu, înconjurat de răpitorii lui, apăru pe ecranul întunecat al dispozitivului. Am înghițit în sec. Vocea lui, chiar dacă înceată, se auzi foarte clar:

„Julia, începu el. Poate că nu ne vom mai vedea niciodată... Dacă nu scap cu viață din asta, vreau să îți amintești de mine ca de bărbatul fericit care și-a găsit jumătatea în tine... Dacă irosești timpul, totul va fi fost în zadar. Descoperirile pe care le-am făcut împreună. Lumea care s-a deschis în fața noastră. Totul. Luptă pentru mine. Folosește-ți darul. Și nu uita că, chiar dacă te vor urmări ca să îți fure ceea ce ne aparține, calea spre reîntâlnire ți se va arăta întotdeauna.”

Am rămas mută, uitându-mă în gol la ecran.

— Ce este? mă zgândări Dujok. Nu ați observat nimic?

Nu știam ce să-i răspund.

— Dacă am observat ceva? Ce-ar fi trebuit să observ?

Armeanul mă rugă să mă concentrez pe cuvintele lui Martin și, în timp ce îmi întindea o pereche de căști ca să aud mai bine, îmi ceru ceva ce nu știam dacă voi reuși să fac.

— Uitați de imagine. Încercați să vă distanțați cât mai mult posibil și apoi spuneți-mi dacă percepeți ceva ciudat în cuvintele lui Martin. Orice ar fi. Un cuvânt care pare nelalocul lui. O inflexiune a vocii lui. Orice lucru contează!

Nelămurită, mi-am pus căștile și-am ascultat încă o dată mesajul, cu ochii închiși.

— Ce este? V-ați dat deja seama? mă îndemnă el, plin de speranță.

Dujok mă privea zâmbind, ca și cum soluția la problemă ar fi fost floare la ureche.

— Nu știu dacă la asta vă referiți, am spus eu ezitând, dar se pare că există o mică problemă la sonorul filmulețului. În două locuri crește în volum, ca și cum Martin ar vorbi mai tare.

— Exact.

— Exact? Și ce înseamnă asta?

Dujok puse iPad-ul în rucsacul băiatului tatuat și mă privi cu un aer de superioritate.

— Mi-ați putea spune cele două fraze pe care soțul dumneavoastră le pronunță mai tare?

— În spaniolă?

— Oh, da. Bineînțeles.

— Una este... am repetat rapid: „Dacă irosești timpul”. Cealaltă, la sfârșit; „Ți se va arăta”.

— Superb. Asta este. Încă nu v-ați prins?

L-am privit pe Dujok nelămurită. Cu siguranță că își pierduse mințile. Niciuna dintre fraze nu făcea câtuși de puțin aluzie la biserica Santa Maria a Nova.

— Veți vedea, doamnă Faber, spuse armeanul, înduioșat parcă în cele din urmă de uimirea mea: Soțul dumneavoastră, la fel ca John Dee pe care îl admiră atât de mult, este un maestru când vine vorba de a strecura mesaje oculte în limbajul uzual. Pe când lucra la NSA l-au antrenat să o facă și, credeți-mă, era printre cei mai buni în acest domeniu. Așa că, atunci când i-au cerut să înregistreze un filmuleț ca să vă atragă atenția, Martin a recurs la o tehnică de codificare simplă și invizibilă pentru cei care nu o cunosc. În Evul Mediu se numea „previziune fonetică”. Ați auzit vorbindu-se despre așa ceva?

Am clătinat din cap că nu.

— Așa mă temeam și eu, zâmbi el. Așa cum vă spuneam, este ușor de detectat dacă se cunoaște. Este vorba despre o disciplină care a atins apogeul în Franța, unde limba vorbită și cea scrisă nu corespund atât de exact precum spaniola și permit interpretări duble. Să zicem că ați pronunța mai tare „*par la Savoie*”²³, interlocutorul ar putea înțelege din greșeală „*parla sa voix*”²⁴, care se pronunță la fel. Dee s-a folosit de astfel de trucuri orale într-unele din conferințele lui prin Europa, transmitând mesaje ascunse ambasadurilor Majestății Sale Elisabeta I chiar sub nasul publicului. Martin a fost fascinat de această abilitate și a cultivat-o în anii în care a lucrat pentru Agenția de Securitate nord-americană, jucându-se cu sonoritatea limbii engleze și a celei spaniole.

— N-am știut nimic despre asta, am spus eu încet.

— Curios este că omofoniile, așa sunt numite acum acest tip de jocuri, funcționează cel mai bine dacă nu se cunoaște limba în care sunt formulate.

²³ *par la Savoie*: prin Savoia (în lb. franceză în original) (n. tr.).

²⁴ *parla sa voix*: vorbi vocea sa (în lb. franceză în original) (n. tr.).

Dacă un spaniol aude „*el tiempo dilapidas*”²⁵, spuse Dujok cu un accent puternic, va înțelege fraza în sensul literal. Însă cineva care nu vorbește spaniolă și este obișnuit cu astfel de jocuri ar putea înțelege altceva. *Adevăratul sens.*

— Și ce credeți că înseamnă „*el tiempo dilapidas*”?

— Exact locul în care mergem, doamnă, zâmbi el. Santa María a Nova.

— Nu înțeleg.

— Dacă nu mă înșel, Santa María a Nova mai este cunoscută și ca „el templo de las lápidas”, spuse el în spaniolă. „*El templo di lápidas*”.²⁶

„La asta se referă previziunea fonetică?”, am mormăit eu în sinea mea.

Mi-am amintit de un astfel de joc pentru copii cu care mă întrețineam în pauze. Fraze cu dublu sens ca „yo lo coloco y ella lo quita”²⁷, care, cu ajutorul punctuației, chiar dacă suna la fel, devenea „yo loco, loco, y ella loquita”²⁸. Sau celebrul joc de cuvinte cu care Quevedo a insultat-o pe regina Mariana a Austriei, bătându-și joc de șchiopătatul acesteia, recitându-i „entre el clavel blanco y la rosa roja, su majestad escoja”²⁹. Dar nu am răspuns. Și, de fapt, Santa María a Nova era o biserică din secolul al XIV-lea cu o particularitate anume, care o făcea unică în lume: adăpostea cea mai mare colecție de pietre funerare vechi din întreaga Europă. Și își dobândise pe bună dreptate porecla de „el templo de las lápidas”.

Dacă una dintre acele pietre funerare era mormântul pe care îl căutam, am presupus că armeanul avea să mă ajute să o gășesc.

— Spuneți-mi atunci, domnule Dujok, ce înseamnă *se te da visionada*³⁰? I-am întreat eu.

Un zâmbet întunecat i se creionă pe față.

— Aveți răbdare. Fraza aceasta ne va duce spre mormântul potrivit.

²⁵ *el tiempo dilapidas*: irosești timpul (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

²⁶ *el templo di lápidas*: templul pietrelor funerare (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

²⁷ *yo lo coloco y ella lo quita*: eu o așez și ea o mută (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

²⁸ *yo loco, loco y ella loquita*: eu sunt nebun de legat și ea la fel (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

²⁹ *entre el clavel blanco y la rosa roja, su majestad escoja*: printre garoafe albe și trandafiri roșii, majestatea sa șchioapătă / majestatea sa alege (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

³⁰ *se te da visionada*: ți se va arăta (în lb. spaniolă în text) (n. tr.).

44.

Roger Castle era sigur că cineva din atotputernica Agenție Națională de Securitate se jucase de-a v-ați ascunselea cu el încă de când se instalase în Biroul Oval. Oricum, nu avusese niciodată o părere prea bună despre Serviciile Secrete; de fapt, în timpul ultimei campanii electorale susținuse reducerea bugetului din zece cifre alocat acestora din fondurile publice, ceea ce îi câștigase câțiva inamici importanți în sânul Agenției. Dar când lupta se dădea la astfel de cote și după doi ani, ca șef al Biroului Executiv, pentru Castle era evident că îi subestimase. Voturile nu aveau să fie suficiente ca să intre pe porțile acesteia. Sau, cel puțin, nu pe porțile „marelui secret”.

Marele secret.

Termenul părea desprins dintr-un scenariu demodat de la Hollywood. Dintr-un film din acelea de categoria a doua, cu extratereștri criogenizați prin cine știe ce deșert din sud-vestul țării. Dar, în spatele acestei etichete, se ascundea ceva foarte grav. Mai devreme sau mai târziu, în orice sferă înaltă a vieții publice a țării, fraza în cauză ieșea la suprafață, punându-l pe președinte într-o situație cât se poate de incomodă.

„Nu am auzit niciodată vorbindu-se de el”, mințea el când era întrebat. Și îl durea să o facă. Întruchipa autoritatea supremă în Statele Unite ale Americii și, sincer vorbind, îl măcina faptul că nu știa despre ce naiba era vorba. O vreme, nu-i acordă prea multă atenție, convins că era vorba de vreo glumă internă din rândul comunității implicate în Servicii Secrete. „Marele secret constă în faptul că nu există niciun mare secret”, voia el să creadă. Dar faptul că nu acorda prea multă atenție unui lucru nu însemna că uitase de el.

Castle știa foarte bine că era o poveste prea veche ca să fie ignorată.

O auzise prima dată în cadrul unui forum oficial, pe când încă era guvernatorul statului New Mexico, în timpul unei recepții cu indieni hopi la Capitoliul din Santa Fe. Pe atunci, nativii din rezervațiile din nordul statului erau preocupați de faptul că clima era în schimbare. Ploile erau rare, iar Rio Grande își pierduse 15 la sută din debit. „Totul prevestea Marea Catastrofă, domnule”, i-au zis aceștia. „Marele secret constă în a ști când și cum va veni și în a fi pregătiți”, rosti în portavoce un bătrân șef indian de aproape nouăzeci de ani, cunoscut sub numele tribal de Ursul Alb. După care adăugă: „Albii ne ascund de mult timp detaliile despre această zi mare și înfricoșată”. „Zi mare

și înfricoșată? spuse onorabilul Castle atunci, zâmbind ca să destindă puțin atmosfera. Credeam că asta a fost ziua cu bombardamentul de la Hiroshima!”

Roger Castle nu se mai gândise la această chestiune decât o lună mai târziu, în ziua morții tatălui său, William Castle II. De la acesta moștenise totul: averea, inteligența, asemănarea cu John Wayne în *El Álamo*³¹ și, mai presus de orice, necredința. Să crezi în ceva care nu putea fi măsurat, cântărit sau convertit în dividende era o pierdere de timp de neiertat.

În timpul războiului, William Castle II făcuse parte din grupul de matematicieni și fizicieni teoreticieni ai Institutului de Studii Avansate Princeton, care verificaseră calculele pentru Proiectul Manhattan. Aproape nimeni nu știe însă că, la încheierea războiului, după finalizarea construirii primelor bombe atomice, majoritatea membrilor au continuat să se întâlnească discret, sub denumirea de „The Jasons”. Au devenit un fel de companie informală de consultanță pentru instituțiile militare; au elaborat soluții pentru Cambodgia și Vietnam și, în pofida discreditării din partea pacifiștilor, unii dintre ei, precum tatăl lui Castle, au știut cum să își salveze reputația academică.

Pe când era copil, trei sau patru veri la rând, Roger petrecuse ceva timp printre acei erudiți, în timp ce aceștia dezbăteau subiectele lor de discuție plictisitoare. În timpul interminabilelor mese de discuții organizate de tatăl lui, s-a vorbit pentru prima dată de scuturi antirachetă, război electronic, internet, chiar dacă, bineînțeles, nu i-au spus niciodată așa, și chiar și despre viitorul spionaj prin satelit. Motiv pentru care, atunci când William Castle II, pe patul de moarte, a cerut să fie lăsat singur cu fiul lui și i-a spus despre „ziua mare și înfricoșată”, Roger fu atât de afectat, că nu avea să uite niciodată discuția.

— Cu puțin timp în urmă, o delegație de indieni hopi mi-a spus despre un grup de erudiți care au păstrat secretă această dată, i-a spus el, încă uimit.

— Despre noi era vorba, fiule.

— Dar chiar crezi în asta, tată? I-a întrebat el, cu ochii plini de lacrimi.

— Eu nu cred. Sunt om de știință, mai ții minte?

— Și atunci?

— O știi, fiule. O știi.

În patul lui, consumat de un cancer de pancreas implacabil, patriarhul familiei Castle îi mai dezvălui ceva: faptul că Serviciile Secrete încercau să afle,

³¹ *El Álamo*: film american de aventuri pe tema bătăliei de la El Álamo dintre armata mexicană și cea a SUA, care l-a avut în distribuție pe John Wayne. (n. red.).

sub acoperirea unei așa-numite Operațiuni Elijah, acel moment din viitorul nostru apropiat. Trecuse mult timp de când tatăl lui nu mai participase la întâlnirile grupării, dar era sigur că exista deja o zi Z, marcată pe undeva. NSA, Agenția Națională de Securitate, coordona documente ale tuturor organismelor federale care prezentau interes pentru ei, de la NASA la NOAA, Administrația Națională a Oceanului și Atmosferei. După atâția ani de examinat informații seismice, radioactive, niveluri de raze cosmice sau de electricitate din atmosferă, ar fi trebuit să fi calculat deja o dată.

— Dar nenorociții ăia, Roger, dau explicații doar celor din industria armamentului, spuse acesta. Nu le pasă deloc de democrație. Știi că o informație exactă cu privire la viitorul planetei le va asigura controlul deplin asupra ei. Motiv pentru care îl păstrează pentru ei. Nici măcar pe președinte nu îl vor informa. În vremuri de haos, democrația pe care o reprezintă acesta nu va avea nicio valoare.

— Niciunui președinte? Nu i-au spus niciunui președinte până acum?

Tatăl lui se strâmbă din cauza durerii.

— Proiectul este atât de secret, încât foarte puțini oameni au știut de existența lui. Președinții vin și pleacă, fiule. Sunt politicieni. Dar genul acela de oameni rămân. În plus, cum niciunul nu i-a întrebat despre un astfel de proiect, nici ei nu l-au făcut cunoscut. Înțelegeți? Dacă vei ajunge vreodată într-o poziție înaltă, va trebui să faci tu primul pas și să întrebi.

Ellen îi spusese același lucru. Era un sfat bun. Și exact asta avea de gând să facă. Era sigur de asta.

„A sosit momentul să riscăm totul”, îi sugerase consiliera lui credincioasă.

Roger Castle, al patruzeci și cincilea succesori al lui George Washington, auzise multe despre Elijah. Sursele lui erau impecabile, se afla în fruntea națiunii și era dispus să afle tot ce se putea despre acel subiect.

„Acum sau niciodată”, își spuse el în sinea lui.

45.

Se auzi o bufnitură surdă. Metalică.

Protejați de ultimele minute de întuneric ale nopții, al doilea dintre oamenii lui Dujok, pe care armeanul îl strigase Janos și care părea a fi mut, acționă fără să ezite. Folosi un dispozitiv care semăna cu un aparat de sudat

minuscul pe lacătul porții metalice a bisericii Santa María a Nova, care cedă cu o detunătură bruscă. Am fost singura care s-a speriat.

Parcă din inerție, am intrat toți cinci în grădina bisericii și am străbătut cărăruia care ducea spre lăcaș. Pietrișul trosni sub bocanci, scoțând un murmur supărător sub picioarele noastre. Atunci mi-am dat seama cât de încordați erau bărbații. Buna dispoziție a lui Dujok dispăruse, fiind înlocuită de o preocupare instinctivă, animalică, pe care am observat-o în purtarea lui. Janos bombăni ceva în armeană, de neînțeles pentru mine. Se certau pe tema genții de nailon pe care o cărau după ei. Sau cel puțin așa mi s-a părut. Dar Dujok sfârși prin a se impune, autoritar. Era evident că oamenii se temeau de ceva. Își scosese războierii: patru semiautomate israeliene Uzi, cu lunetă. Unul dintre ei avea la centură un Sig-Sauer de rezervă și se uitau unul la altul și în jurul lor, ca și cum cineva sau ceva avea să ne atace.

Dar cine ar fi făcut așa ceva?

Cunoșteam biserica Santa María a Nova ca în palmă. Era o capelă foarte liniștită, situată în centrul unuia dintre sătucurile acelea în care nu se întâmplă niciodată nimic. Biserica era înconjurată de blocuri și se afla în inima unei parcele care era în continuare folosită drept cimitir. În partea stângă se odihneau morții cei mai vechi. Mormintele de piatră păreau năpădite de buruieni. În partea dreaptă, în schimb, pietrele funerare erau albe, strălucitoare și cu flori la bază. Cele două sectoare erau unite de plăci de granit, presărate peste tot. Era vorba de vestigii dintr-o epocă uitată. Plăci care acoperiseră trupurile unor artizani, canonici și chiar și pelerini, care se descompuseră cu secole în urmă și care îi conferiseră locului porecla de „templu al pietrelor de mormânt”. Sau *laudās*, cum se spune în dialectul galician.

Locul nu mă înspăimântase niciodată. În pofida atâtor morminte, nimic de acolo nu mi se părea amenințător. Chiar nimic.

Locul era plin de pace.

— De ce sunteți înarmați, domnule Dujok? am întrebat eu în șoaptă.

Armeanul mă ascultă rigid, ca și cum ar fi presimțit că ceva avea să iasă prost. Am observat că mi-a răspuns indispus:

— Ați uitat deja ce ați pățit în Santiago, doamnă? mormăi el.

Ne-am oprit amândoi sub portalul micuț care proteja intrarea în biserică. Acolo se afla scena cu Închinarea Magilor pe care o curățasem chiar eu. Se înălța deasupra porții, cu statuile ei cu aspect romanice și portretul episcopului Berenguel de Landoira, în genunchi, privind în gol. Janos nici măcar nu ridică

privirea, ca să admire ansamblul. Avea lucruri mai urgente la care să se gândească. Cum ar fi următorul lacăt. Acesta era vechi. Cu cheie mare, pe o poartă din lemn. Dură mai mult să îl forțeze cu, așa cum am aflat mai târziu, laserul lui mic, cu gaz ionizat.

— Înainte! porunci Dujok când ultimul obstacol cedă. Nu avem timp de pierdut.

În biserică am intrat doar eu și Dujok. Janos, Haci, pilotul, și Waasfi rămaseră afară, păzind intrarea, asigurându-se că nu vom fi deranjați. Odată intrați, vocea lui groasă răsună în toate părțile.

— Ei bine? Unde se află lespeda cea mai veche?

— Sunt câteva sute, am spus eu pe un ton plângăreț, întrezărind la picioarele mele primele pietre de mormânt. Nimeni nu știe care este cea mai veche!

Dujok se apropie atunci de panoul cu întrerupătoare, pe care tocmai îl descoperise lângă ușă, și le apăsă. Locul se luminează ca prin farmec. Atmosfera se încălzi dintr-odată. Lumini indirecte și reflectoare cu halogen luminară colecția impunătoare de lespezi de mormânt, care se afla la câțiva metri mai încolo. Se întindeau pe verticală, suspendate pe structuri de oțel. Erau de toate mărimile și formele: plate, din piatră, cu pelerini cu toiag, bastoane și scoici, altele cu semne indescifrabile, ca niște ochi sau gheare; sau cu foarfece, instrumente de țesut, săgeți și chiar și pălării. Dar fără vreo inscripție.

— Dumneavoastră sunteți experta, doamnă, spuse el privind în jur. Aici vă ați întâlnit cu Martin, cu cinci ani în urmă, și aici s-a întors cu o lună în urmă, ca să ascundă talismanul dumneavoastră nupțial. Unde l-ar fi putut lăsa?

M-am uitat atent la biserică. De când fusesem aici ultima dată, naosul vechi devenise o sală modernă de expoziții. Mi se părea foarte schimbată. Bineînțeles, elementele esențiale erau în continuare la locul lor. Podeaua, de exemplu, era formată din vreo cinci sute de lespezi anonime, asemănătoare celor expuse stând în picioare. Fuseseră ornate cu basoreliefuli grosolane de ciocane, ancore, tălpi de pantofi și ustensile care aminteau de profesia trupurilor pe care le acoperiseră cândva. Și, evident, nu mai rămăsese nici urmă din băncile, confesionalele sau altarele care marcau altădată biserica.

— Bine, insistă armeanul. De unde începem, doamnă?

— Cred că este absurd să căutăm un mormânt milenar în acest loc, domnule Dujok. Cele mai vechi abia de au șapte sute de ani, am spus eu hotărâtă.

— Și dacă vă chinuiți puțin memoria? Vă amintiți ce i-a atras cel mai mult atenția lui Martin când a venit prima dată aici?

Era o idee bună.

— Nu știu dacă ne va ajuta.

— Încercați. Nu putem pleca de aici fără adamantă. Avem nevoie de ea ca să îl găsim.

— De acord, am spus eu, suspinând. În ziua în care l-am cunoscut, Martin lăsa impresia că este un tip care le știe pe toate. Mi-l și imaginez. A intrat pe acolo, am spus eu, arătând spre lateralul bisericii. Venise pe jos de la Santiago până aici, deoarece considera că niciun pelerinaj nu era autentic dacă nu trecea de catedrala din Compostela și nu ajungea până aici.

— V-a spus de ce?

— Păi... nu era primul care venea la Noia mânat de astfel de idei. Mulți dintre cei care fac acest pelerinaj susțin că, după Santiago de Compostela, mai rămâne de parcurs o etapă. O zi în plus de mers, la care se încumetă doar cei cu adevărat inițiați. De fapt, acest obicei este precreștin. Foarte vechi. Trebuie să ajungi pe coastă și să vezi soarele scufundându-se la vest ca să înțelegi că aici este capătul lumii. *Terra dos mortos*.³² Acel *Finis terrae*³³ roman, unde se termina pământul ferm și începea „marea întunecoasă”. La urma urmei, locul în care era cel mai ușor să strigi la zei și să implori protecție.

— Care este exact motivul pentru care există adamanta...

— Da, am încuviințat eu, aveți dreptate. Dar pe atunci nu știam nimic despre asta. În plus, Martin avea propriile lui idei în această privință. Era obsedat de copiatul într-un carnețel al semnelor lăsate de zidari pe care le găsea pe pereții bisericii.

— Semne? Ce semne?

— Ca acela, i-am spus eu, arătând spre una dintre arcadele care susțineau acoperișul bisericii. Îl vedeți?

Era un fel de triunghi, simplu, gravat cu multă precizie.

— Sunt sute de astfel de semne, am continuat eu.

— S-a mai interesat și de altceva?

— De multe lucruri... Motiv pentru care a solicitat să vorbească cu un expert al bisericii. S-a nimerit să fiu eu, am zis zâmbind. Cred că i-a atras foarte mult atenția faptul că pământul pe care au fost ridicate aceste ziduri a fost

³² *Terra dos mortos*: Ținutul morților (în lb. galiciană în original) (n. red.).

³³ *Finis terrae*: Capătul Pământului (în lb. latină în original) (n. red.).

adus de la Ierusalim. I-am explicat cum cruciații îl transportaseră cu tonele, ca să îl împrăștie în fundația bisericii Santa María și prin cimitirul de afară.

Dujok făcu ochii cât cepele.

— Într-adevăr?

— Există o explicație, domnule Dujok. Cei din Noia credeau că atunci când avea să vină Apocalipsa, pământul sacru de la Ierusalim avea să fie primul loc în care va coborî Iisus Hristos. Spuneau că cei care vor fi îngropați în el cu siguranță aveau să învie din morți. Așa că, fiind siguri că aceasta era ultima biserică creștină înainte de a ajunge la stâncile care marcau capătul lumii, i-au pus temelia pe pământ sfânt, pentru a o sfinți și mai mult.

— Hmm. Înseamnă și altceva, bombăni el.

Nu eram sigură că auzisem bine.

— Altceva? am întrebat eu. Ce anume altceva înseamnă, domnule Dujok?

Armeanul clătină din cap.

— Pământul din Ierusalim posedă o compoziție mineralogică unică, doamnă, spuse el foarte serios. Cu precădere așa-numitul Munte al Templului, unde se înalță Cupola Stâncii. Acolo, nivelul fierului depășește media, fapt pentru care este un conductor de electricitate extraordinar. Așa s-ar explica, de exemplu, obsesia celor din vechime de a se descălța când călcau pe pământ sfânt. Într-un fel, erau conștienți că dacă nu interferau cu curentul natural al pământului, nu aveau de ce să se teamă. Dar dacă o făceau, puteau muri fulgerați.

— Vorbiți serios?

— Vă amintiți de cei care au atins fără voie Chivotul Legământului...

„Oh, da, mi-am spus în sinea mea. Sheila mi-a vorbit despre ei.”

— Asta ar însemna să admitem că electricitatea era cunoscută cu secole înainte de Volta!

— Și chiar era cunoscută, doamnă. Egiptenii din vechime galvanizau bucăți de metal datorită unor mici descărcări de curent. La Muzeul Arheologic din Bagdad s-a păstrat, până la invazia americană, un vas vechi de aproape două mii de ani, care servea la fabricarea electricității în cantități mici. Chiar și adamantele o acumulează ca să-și îndeplinească funcțiile. Nu credeți că ar trebui să fim capabili să distingem elementele de știință din metaforele religioase?

— Și, din câte spuneți dumneavoastră, așa făcea Martin. „Citea” astfel de indicii, nu-i așa?

— Exact! spuse el, zâmbind. Cu cât privim mai în urmă la trecutul nostru, cu atât mai multe astfel de surprize vom descoperi. Sumerienii, de exemplu, și-au asfaltat drumurile. Obicei care s-a pierdut până în secolul XX. Martin era fascinat de astfel de lucruri, așa că nu mă miră că i-a atras atenția o astfel de informație despre sol. Soțul dumneavoastră știa că a existat o epocă în care omenirea s-a bucurat de un progres inimaginabil deoarece ținea legătura cu zeii. Și știa că acest lucru se întâmpla în locuri unde subsolul era puternic încărcat electric. Din nefericire, acel contact s-a pierdut și ne-au rămas doar câteva relicve din acel trecut, pe care am uitat cum să le folosim. Cum ar fi adamantele, care ar trebui să se activeze în astfel de locuri.

Dujok mai înaintă câțiva pași, apoi continuă:

— Ce altceva l-a mai interesat pe Martin, doamnă?

— Păi... o vreme s-a plimbat pur și simplu prin biserică. Înțelegeți? Mi s-a părut o persoană bună de când l-am văzut. Și, cum ajunsese în timpul prânzului, i-am dat voie să se uite peste tot în timp ce eu mâncam... Dacă îmi amintesc bine, am continuat eu, când m-am întors, l-am găsit foarte concentrat, desenând cel mai renumit mormânt al nostru.

— Cel mai renumit mormânt al vostru?

— Cel de acolo, i-am spus eu, făcând semn spre un mausoleu destul de bine conservat. Era format dintr-un sarcofag din piatră și o sculptură în formă de corp omenesc pe post de capac, care se odihnea la mai puțin de trei metri distanță de noi. Nu vi l-am arătat deoarece cunoaștem toate detaliile despre acel ansamblu. Și pot jura că nu are nimic de-a face cu vreun Noe.

Dujok se apropie de el, să îl admire. Era un monument funerar superb, aparent renescentist, protejat sub una dintre nișele funerare interioare ale bisericii. Sarcofagul fusese meticulos decorat cu îngeri, blazoane de familie și inclusiv o emblemă destul de mare, cu un taur și o vacă păscând sub un șir de chiparoși.

— Din ce epocă este? Pare mai modern decât celelalte...

— Așa este, domnule Dujok. Personajul sculptat pe capac poartă veșminte specifice secolului al XVI-lea. Pălăria înaltă, perna, roba lungă cu pliuri sunt tipice pentru comercianții din timpul Renașterii.

— Și se știe cine a fost?

— Bineînțeles, am încuviințat eu. Știm cum se numește și câteva date despre el. Dacă vă aplecați spre partea superioară, puteți citi chiar dumneavoastră pe panglica sculptată pe pernă. Scrie Ioan d'Estivadas. Juan de Estivadas. Ciudat este că e scris invers. Ca și cum ar fi fost criptat. Vedeți?

— Sad-av-itse-d-na-oi. Io-an-d-Esti-va-das... repetă Dujok trecându-și degetele peste inscripție.

Armeanul rămase o clipă tăcut, pipăind literele. Am avut impresia că încerca să calculeze ceva. Bătu din degete peste inscripție. O privi de la dreapta la stânga și invers. Ba chiar și suflă peste litere, ridicând un mic nor de praf. Când termină, Dujok părea foarte mulțumit.

— Doamnă, spuse el, apoi își dresе vocea, solemn, știu exact ce-a vrut soțul dumneavoastră să vă spună prin al doilea indiciu din mesaj.

46.

Președintele se hotărî cu puțin înainte de miezul nopții.

La ora aceea, departe de privirile presei, vehiculul lui oficial îl lăsă în fața sediului NSA din Fort George Meade, la câțiva kilometri nord de capitală.

— Bună seara, domnule președinte.

Un funcționar cu înfățișare serioasă îi deschise ușa de la limuzină. Cele patru gorile din Serviciul Secret intrară primele. Secretara personală și șeful de cabinet grăbiră pasul în urma lui POTUS – acronim pentru *President Of The United States* – după ce li se spuse că drumul era liber. Ultimul raport transmis din Madrid de consilierii lui prevedea furtuni.

— Directorul Owen vă așteaptă deja, domnule președinte.

— Este o onoare, domnule președinte.

— Bun venit la NSA, domnule președinte.

Salutările deveneau tot mai siropoase cu fiecare pas făcut prin labirintul de birouri, săli de ședințe și camere de înaltă securitate. Doar Michael Owen, afroamericanul cu privire impenetrabilă și maniere impecabile, care îl aștepta în zona de protocol de la ultimul etaj, părea contrariat de vizită.

Owen era dobermanul care proteja secretele națiunii. Niciodată nu era binedispus. Subordonații lui credeau că era din cauza faptului că nu se resemna să umble cu piciorul lui ortopedic pe coridoarele Agenției, dar nu acesta era adevăratul motiv. Nu în seara aceea. Rămăsese treaz din cauza unui agent aflat în deplasare în Spania. Și asta-i mai lipsea: să vină președintele într-un moment nepotrivit. „Pe toți sfinții, bombăni el în timp ce dădea ture în jurul mesei. S-au pus cu toții de acord să vină pe capul meu?”

Când președintele Castle îi bătu la ușă, îl invită să se așeze pe una dintre canapelele din biroul lui, îl servi cu o cafea tare și se pregăti pentru ce era mai rău.

Castle rosti doar două cuvinte. Două cuvinte care îl obsedau.

„Marele secret.”

Owen înghiți în sec.

— Bine, Michael, continuă președintele fără să bea din cafea. Sper că ai pregătit documentația pe care ți-am cerut-o.

— Mi-ați dat doar o oră la dispoziție, domnule președinte.

— Mai mult decât suficient! Vreau să știu în ce stadiu se află... Cum o numiți voi? Operațiunea Elijah? POTUS îl privi sfidător. New York Times o făcuse celebră de fiecare dată când apărea o criză. Ți se pare chiar atât de dificil să urmezi un ordin direct? Am crezut că, după atentatele din Cecenia, a devenit foarte clar care este atitudinea la care mă aștept de la acest birou.

— Domnule, în timpul acordat, abia de se poate...

— O să vezi, Michael, îl întrerupse președintele, cu o blândețe prefăcută, am deja douăzeci și cinci de luni petrecute la Casa Albă, în care am citit nenorocitele tale de rapoarte zilnice despre treburi care țin de siguranța națională. Toate sunt foarte meticuloase. Îmi sosesc în birou la prima oră din zi. Sunt sintetice. Chiar didactice. Mi-ai vorbit despre finanțe, arme nucleare, terorism biologic, ba chiar și despre misiuni pe lună cu piloți umani, dar niciunul dintre ele nu a menționat această operațiune.

— Așa e, dar...

— Directore Owen, îl întrerupse președintele din nou, înainte să îl minți pe președinte, trebuie să știi că cei de la Casa Albă și-au făcut treaba. Ieri am trimis doi consilieri în Spania, să investigheze dispariția unuia dintre agenții tăi secreți. Din informațiile pe care le dețin, bărbatul a participat la un moment dat într-o operațiune numită Elijah. Castle savură perplexitatea care începuse să se citească pe chipul interlocutorului lui. Acesta a fost sechestrat în Turcia, așa că ne-am gândit că soția lui, care locuiește în continuare în Europa, ne-ar fi putut oferi informații utile. Și atunci s-a întâmplat un lucru ciudat: oamenii tăi ne-au luat-o înainte, ca niște câini înfometaji. Cel mai rău este însă, continuă el, că NSA încă nu m-a informat de răpirea acestui cetățean american. A trebuit să aflui prin canale neoficiale. Și cu mai puțin de o oră în urmă am fost informat că și soția acestui agent a dispărut. Ce naiba se petrece aici, Michael? Ce ar trebui să știu și nu mi-ai povestit încă?

Pe chipul directorului Owen se putea citi duritate. Se uită în treacăt la cei doi însoțitori ai președintelui, dându-i de înțeles acestuia că prezența celor doi îl incomoda.

— Înțeleg. Vrei să vorbim fără martori, corect? Castle îi înțelese gestul.

— Dacă se poate, domnule.

— Nu îmi place să am secrete față de echipa mea, Michael. O știi foarte bine.

— Chiar dacă nu mă credeți, nici mie, domnule. Dar este absolut necesar de data aceasta. Directorul se opri puțin, apoi continuă. Vă rog, domnule președinte.

Roger Castle acceptă.

Un minut mai târziu, când rămaseră singuri, președintele fu surprins că șeful celei mai mari organizații de informații secrete de pe planetă se ridică de pe canapea și apucă o *Biblie* groasă, cu coperte roșii, pe care o așezase, cu puțin timp înainte, pe masa lui de lucru.

— Trebuie să vă mai cer un lucru, domnule.

Owen o așează în fața lui POTUS și, cu un ton solemn, îi ceru ceva la care sincer nu se așteptase.

— În virtutea funcției pe care o dețineți, domnule, vă rog să jurați că nu veți dezvălui nici unei terțe persoane oricare din informațiile pe care vi le voi încredința.

Roger Castle îl privi uimit.

— Ce-i asta, Michael? Am depus deja un jurământ când am preluat funcția.

— Îmi pare rău, domnule președinte. Poate că vi se pare deplasat, dar, dacă vom vorbi despre Operațiunea Elijah, va trebui să vă supuneți propriilor protocoale. Cam învechite, nu contest, dar protocoale.

— Învechite?

— Operațiunea care vă interesează, domnule, a fost creată în timpul președintelui Chester Arthur. Este prima operațiune demarată de națiunea noastră și se poate căpăta acces la informațiile aferente ei doar dacă se depune un jurământ special.

— Chester Arthur? Fir-ar al naibii! Au trecut mai bine de o sută de ani de atunci!

Michael Owen încuviință.

— Puțini oameni în poziția dumneavoastră au solicitat acces la Elijah, domnule. Poate că vi se pare demodat, dar a fost prima operațiune la scară largă a serviciilor noastre secrete; motiv pentru care se bucură de un statut

diferit. Până în momentul de față nu intră sub sfera de aplicabilitate a legii cu privire la libertatea informațiilor și foarte puțini oameni știu măcar de existența ei. Doar Eisenhower, în 1953, și George Bush tatăl, în 1991, au solicitat acces la ea. Și ambii au respectat procedura.

Owen așteaptă ca Roger Castle să se hotărască ce voia să facă, dar afroamericanul impunător insistă, privind fix spre *Biblie*:

— Este necesar, domnule.

— Aș deveni complice la ceva ilegal, Michael?

Directorul NSA își trecu greutatea când pe un picior, când pe celălalt, clătînând din cap că nu.

— Bineînțeles că nu.

Fără prea multă tragere de inimă, președintele puse mâna pe *Biblie* și jură să păstreze secrete informațiile care aveau să i se divulge. După aceea, Owen îi înmână un document în care era avertizat de consecințele legale în caz de sperjur, pe care Roger Castle îl semnă.

— Sper să merite, bombăni el uitându-se la stilou.

— Veți aprecia singur acest lucru, domnule. De fapt, ce știți despre președintele Arthur?

Întrebarea directorului părea pusă cu intenția de a detensiona lucrurile. Castle aprecie armistițiul și se gândi preț de o fracțiune de secundă, încercând să își amintească ultima dată când auzise vorbindu-se despre el.

— Bănuiesc că știu cam ce știe toată lumea despre Arthur, spuse el, zâmbind. Nu se poate spune că s-a numărat printre cei mai îndrăgiți președinți ai noștri. Cei de la Washington îl numeau „șeful elegant”. Și, din câte știu eu, lui i se datorează decorațiunile somptuoase din Casa Albă. Dormitorul meu este proiectat de Tiffany’s, la cererea lui. La fel și bugetul pentru petreceri oficiale!

— Permiteți-mi să vă spun că, în spatele acelei fațade, se ascundea un om mai puțin frivol decât credeți dumneavoastră, domnule. Chester Arthur a fost al cincilea fiu al unui predicator baptist irlandez, de la care a moștenit pasiunea pentru *Biblie*. Așa cum bănuți, a fost o obsesie privată și a avut grijă să nu o facă publică. Nici măcar soția lui nu știa de ea. Poate nu știți că în Arhivele Naționale există doar trei role de microfilm cu notițele lui personale, și nici acolo nu a lăsat să se întrevadă acest devotament...

— Trei role?

Owen încuviință:

— Restul hârtiilor le-a ars chiar el, înainte să părăsească funcția de președinte.

— Erau alte vremuri, spuse încet președintele. Îți imaginezi ce s-ar întâmpla dacă așa face și eu la fel? Continuă, te rog.

— În timpul mandatului Arthur, a existat un mic detaliu, aproape anecdotic, care îi dezvăluie adevăratul caracter: a creat Biroul Naval de Informații, primul serviciu secret al națiunii. Arthur a discutat cu mai mulți amirali despre necesitatea de a descoperi dovezi referitoare la un lucru care îl obseda. Vă imaginați despre ce este vorba?

Președintele negă.

— Potopul Universal, domnule.

— Continuă.

— Trebuie să înțelegem totul în contextul acelei epoci, domnule președinte. În cel de-al doilea an al mandatului Arthur, prim-gubernatorul din Minnesota și membru al propriului partid, Ignatius Donnelly, a publicat o carte foarte apreciată: *Atlantis, or the Antediluvian World*³⁴. Donnelly petrecuse luni întregi în Biblioteca Congresului, căutând dovezi cum că Atlantida despre care vorbește Platon în dialogurile lui a existat cu adevărat și că, așa cum credea el, a fost distrusă în timpul Potopului. De fapt, Donnelly este în continuare considerat drept cel mai cult om care a făcut vreodată parte din Camera Reprezentanților. Nu este de mirare că faptul că un alt erudit ca Arthur i-a citit cartea avea să îl neliniștească. La fel și momentul în care au ajuns la Casa Albă primele vești cu privire la erupția vulcanului Krakatau. Imaginați-vă puțin: vulcanul a ras un arhipelag întreg printr-o explozie de zece mii de ori mai puternică decât bomba de la Hiroshima, creând valuri de patruzeci de metri înălțime, care au măturat de pe fața pământului zeci de localități.

— Și toate acestea s-au petrecut în timpul mandatului Arthur?

— Da. De aceea este de înțeles de ce Arthur a poruncit Marinei să adune informații despre Potop și să determine dacă acesta s-ar putea repeta, mai devreme sau mai târziu.

Castle continuă să îl privească pe directorul Owen cu o oarecare neîncredere.

— Sper să fie adevărat...

— Este, domnule.

³⁴ *Atlantis, or the Antediluvian World: Atlantida, lumea dinainte de Potop* (în lb. engleză în original) (n. red.).

— Atunci, adăugă el pe un ton grav, dacă obiectivul aceluia ordin prezidențial a fost studierea Potopului, de ce și-a numit președintele Arthur operațiunea Elijah și nu Noe?

Owen zâmbi. Castle își păstrase instinctul fin care îl adusese în Biroul Oval.

— Încă nu v-am explicat un lucru important, domnule, răspunse el. Pe Chester Arthur nu îl interesa să dovedească faptul că Potopul lui Noe chiar a avut loc. În această privință nu avea nici cea mai mică îndoială. Voia însă să știe dacă s-ar fi putut dezlănțui ceva asemănător în timpul mandatului lui.

— Și avea motive ca să se teamă de așa ceva?

— *Biblia*, domnule președinte, lasă să se întrevadă existența unui nou Potop, după cel trăit de Noe, când Maleahi își scrie ultimele cuvinte din *Vechiul Testament*. Poftim. Citiți aici.

Owen îi întinse din nou *Biblia* roșie, de data aceasta deschisă la capitolul al treilea din Maleahi:

„Iată, voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată”.

— Vedeți? „Ziua mare și înfricoșată” este asociată cu întoarcerea lui Ilie. O credință care, evident, dăinuie și în ziua de astăzi în rândul iudeilor, care îl așteaptă la fiecare Paști și îi rezervă inclusiv un loc la masa lor. Imaginați-vă puțin: Chester Arthur a fost obsedat de acest lucru. Motiv pentru care operațiunea poartă numele profetului care va anunța Apocalipsa viitoare. Și vă asigur că stabilirea acelei zile a devenit obiectivul principal al administrației lui. Ca să reușească acest lucru, a implicat Marina, dar și oameni de știință din diverse discipline, în cadrul unui proiect pe care niciunul dintre participanți nu a îndrăznit să îl încheie până astăzi.

— Și... au reușit? Lui Castle nici prin gând nu-i trecuse că fraza pe care o rostise tatăl lui muribund ar fi putut proveni din *Biblie*. Au aflat când va fi ziua respectivă?

— Să spunem că, într-un final, toate acele creiere luminate au ajuns la o concluzie unică.

— Surprinde-mă.

— Au recitat textele biblice și și-au dat seama că nici Noe și nici Ilie nu au dobândit informații despre catastrofă datorită abilităților lor de a observa Natura. De fapt, niciunul dintre ei nu a fost în stare să calculeze data la care avea să vină sfârșitul lumii, ci ambilor le-a fost descoperită de o instanță

Superioară. Owen clipi oarecum neliniștit. O Inteligență Supremă. Marele Arhitect. Dumnezeu. Înțelegeți?

— Dumnezeu, bineînțeles, repetă Castle, incredul. Și?

— Cred că nu ați înțeles, domnule: obiectivul operațiunii este să se stabilească o cale de comunicare cu El, ca să ne prevină de o situație asemănătoare, dacă este cazul. Vrem să avem aceeași asigurare de viață ca Noe. Pur și simplu.

— Poftim?

— Operațiunea Elijah caută un canal de comunicare cu Dumnezeu, domnule. De aceea se ocupă NSA de ea. Sau nu se numără printre sarcinile noastre să protejăm comunicările guvernamentale?

— Glumești, așa-i? Mi-e greu să îmi imaginez un fel de grup de rugăciune în sediul serviciului secret militar al acestei țări.

— Nu este un grup de rugăciune, domnule președinte, îl corectă Owen. Este un grup de comunicare.

Roger Castle făcu ochii mari.

— Vrei să spui că de mai bine de o sută de ani, mai întâi prin intermediul Biroului Naval de Informații și apoi al Agenției Naționale de Securitate, a existat un program secret și constant prin care se încearcă să se vorbească fizic cu Dumnezeu?

— Este vorba de lucruri mai raționale decât par, domnule. În timpul președintelui Arthur, spiritismul era la modă. Jumătate din lume credea că poate să comunice cu lumea de dincolo. Și, din câte se vedea, progresele făcute în domeniul electricității și al telefoniei aveau să continue să crească exponențial, așa că nimănui nu i se părea neverosimil ca într-o zi să reușim să comunicăm cu lumea de dincolo. Ba chiar și cu Cerul, la nevoie.

Pe chipul lui POTUS se putea citi consternare:

— Spune-mi, Owen, cât ne-a costat toată treaba asta?

— Elijah nu are un buget alocat, domnule. Dacă necesită vreo informație sau resurse, se solicită prin intermediul agenției oportune.

— Și de ce nu a pus nimeni capăt acestei nebunii, Michael? Pentru că este o nebunie, nu-i așa?

Owen îl privi sever, se ridică din fotoliu și își târî piciorul ortopedic spre fereastră.

— Vă amintesc că și Proiectul Apollo a fost o nebunie, domnule. Și totuși, am reușit să ducem doisprezece americani pe Lună. Proiectul Elijah încă nu a fost închis, deoarece în vremurile noastre a dat niște rezultate interesante.

— Glumești din nou.

Era a treia oară în decurs de câteva minute când președintele nu credea ce auzea.

— Operațiunea Elijah a evoluat mult din vremea lui Chester Arthur, domnule. Acum există inițiative de căutare de informații în spațiu, foarte asemănătoare ca filosofie cu Operațiunea Elijah.

— Bineînțeles, încuviință el. În 1882 nu dețineam radiotelescoape...

— De aceea s-a creat un grup care să adune de peste tot radiourile care s-au folosit în lumea antică pentru a ține legătura cu Dumnezeu, și să încerce să le pună din nou în funcțiune. Un grup de erudiți, ai cărui membri s-au tot schimbat pe parcurs, s-a ocupat de ele. Ceea ce fac ei este știință pură. Dar utilizând baze atât de străvechi și rezultate atât de avansate, încât, dacă ar fi făcute publice, ar părea magie.

— Numai o clipă. Ai spus radiouri?

Roger Castle era de-a dreptul uimit.

— Vă amintiți vechile radiouri din galenă, domnule?

— Bunicul meu avea unul...

— Sunt radiouri primitive, care funcționau pe baza unei pietre sulfuroase cu nervuri de plumb. Mineralul în sine putea detecta variații în câmpul electromagnetic înconjurător. Nu avea nevoie de baterii, se alimenta chiar cu energia undelor radio, și avea o schemă de funcționare cât se poate de simplă. În interiorul mecanismului de captare, și cu o antenă potrivită, o simplă piatră putea demodula ușor emisiuni de undă medie.

— Și tehnologia aceasta era cunoscută pe vremea lui Noe?

— Așa credem, domnule. De fapt, știm că predecesorii noștri au folosit pietre ca să vorbească cu Dumnezeu. Era vorba de minerale modificate electromagnetic, capabile să interfereze pe frecvențe specifice de comunicare. Existența lor nu a putut fi păstrată secretă pentru multă vreme. Toate cărțile sacre le menționează: Tablele Legii, Kaaba, piatra lui Iacob, „piatra destinului” scoțiană, „piatra susurătoare” a Oracolului din Delfi, Lia Fail irlandeză... Erau cunoscute chiar și de aborigenii australieni. Le numeau „pietrele sufletului” sau *churingas*.

„Pietre!”

În mintea președintelui se aprinse o luminiță, când își aminti că Ellen Watson îi promisese că avea să îi aducă una dintre ele.

— Foarte bine, Michael. Ascultă-mă cu atenție. Vreau să știu totul despre acest proiect. Ce program are. Cine face parte din el. Ce pași se vor urma ca să

își atingă obiectivul. Și, de asemenea, adăugă el, privindu-l în ochi pe directorul NSA, de ce au dispărut două persoane care au legătură cu aceste pietre.

— Nicio problemă, domnule. Deși trebuie să vă spun că întrebările dumneavoastră pică într-un moment delicat pentru Operațiunea Elijah.

— Ce vrei să spui?

— Pentru prima dată în ultima sută de ani avem de-a face cu un inamic serios.

— Poftim?

— Cineva se folosește de cunoștințele lui de tehnologie antică pentru a deschide acea cale de comunicare înaintea noastră. Și datorită lui au dispărut acele două persoane. Dar suntem deja pe urmele lui, domnule.

— Și cine naiba este capul acestor lucruri?

Owen se depărtă de fereastra de unde se vedea Washington Memorial, încă luminat, ca o flacără în miezul nopții, și îl privi la rândul lui pe președinte în ochi:

— Ca să vă răspund la această întrebare ar trebui să ieșim din clădire, domnule. Bănuiesc că limuzina dumneavoastră este în continuare afară, așa-i?

— Bineînțeles.

— Dacă porunciți să elibereze drumul, la ora aceasta, am putea ajunge la NRO în patruzeci de minute.

— La Biroul Național de Recunoaștere? Acum?

Owen încuviință.

— Trebuie să vedeți ceva important.

47.

— „Se te da visionada”³⁵. „Juan de Estivadas”. „Sadavitsed Naoi”. Nu înțelegeți?

Am clătinat din cap, nelămurită. Armeanul mă privea cu ochii lui vioi, ca și cum i-ar fi fost greu să admită că logica noastră era atât de diferită.

— Este o anagramă! exclamă Dujok. E clar ca bună ziua!

— Sunteți sigur?

³⁵ se te da visionada: ți se va arăta (în lb. spaniolă în original) (n. tr.).

— Absolut. Fraza pe care v-a trimis-o Martin în filmuleț este o anagramă a numelui care figurează pe acest mormânt. Nu vă dați seama? A folosit aceleași litere, dar în altă ordine. Martin nu vă putea spune verde în față unde să căutați piatra, dar v-a sugerat codificat să veniți la această biserică și să vă uitați în acest mormânt. Adamanta dumneavoastră se află aici.

— Certitudinea dumneavoastră mă uimește.

— Știi cum funcționează mintea lui Martin, doamnă Faber. A folosit unul dintre cele mai vechi sisteme de codificare ale omenirii. Dacă schimbați ordinea literelor acestui nume, ați putea forma fraza pe care v-a transmis-o soțul dumneavoastră cu o precizie absolută. Vă amintiți ultimele cuvinte spuse de soțul dumneavoastră?

— Bineînțeles... că da, am reușit eu să îngân. „Calea spre reîntâlnire ți se va arăta întotdeauna”.

— Ei bine, dacă o traduceți așa cum propun eu, sensul ei este mai mult decât clar: „Calea spre reîntâlnire”, adică prin care îl puteți găsi, „este Juan de Estivadas”. Înțelegeți? „Juan de Estivadas” și „se te da visionada” se formează pornind de la aceleași litere. Nici mai mult, nici mai puțin.

M-am scărpinat în cap, nedumerită.

— Nu înțeleg un lucru, domnule Dujok: ce are de-a face Estivadas cu Noe?

— Asta ar trebui să vă întreb eu. Ați spus că știți totul despre el.

— Aproape tot, l-am corectat eu. În Noia există inclusiv o stradă care îi poartă numele. A fost producătorul de vin al satului. S-a născut în vremea Regilor Catolici, chiar înainte de descoperirea Americii, și a fost căsătorit cu o femeie de origine bună pe nume María Oanes. Sunt lucrurile pe care le dezvăluie biografia lui. Cum cred că înțelegeți, un personaj care a trăit în secolul al XVI-lea nu este un candidat bun ca să ocupe locul lui Noe...

— Așa credeți? spuse Dujok și zâmbi. Ia gândiți-vă puțin, cu atenție, și veți vedea că totul se regăsește în datele pe care tocmai mi le-ați spus.

— Nu înțeleg...

— Este foarte ușor, doamnă. Este foarte probabil că acest Estivadas nu a existat niciodată. Că a fost un simbol. Profesia lui de producător de vin seamănă foarte mult cu a lui Noe, care a fost cultivator de viță-de-vie. Inclusiv numele de familie al soției lui are semnificații clare dinainte de Potop. Babilonienii îl numeau pe zeul Enki Oannes. Cunoașteți *Epopeea lui Ghilgameș*?

Am tresărit.

— Bineînțeles, am răspuns eu.

— Atunci nu trebuie să vă explic că Enki l-a avertizat pe acel Noe mesopotamian, Uta-napiștim, ca să nu piară înecat de ape. În plus, spuse el lovind lespedea de mormânt, aici scrie numele de botez al lui Estivadas, Juan, Ioan, invers: Naoi. Noe. Este clar mormântul pe care îl căutam.

L-am privit mută de uimire.

— Haideți, doamnă! mă îndemnă el. Spuneți-mi: ce se ascunde în acest mormânt?

— Nimic... din câte știu eu. Când l-au mutat din locul original, din biserica San Martiño, era deja gol.

— Ei bine, este foarte probabil ca acum să conțină ceva. Mă ajutați să mut capacul?

48.

Pentru prima dată și fără a fi considerat un precedent la un marxist ca el, lui Antonio Figueiras i-ar fi plăcut să fie precum Sfântul Martín de Porres, ca să se poată afla în două locuri odată. Dacă ar fi putut fi în două locuri în același timp, nu ar fi trebuit să aleagă dacă să urmărească elicopterul care îi scăpase de sub nas, și în care se afla asasinul celor doi polițiști ai lui, sau să se ducă la prietenul lui, Marcelo Muñiz, ca să-l lămurească ce descoperise despre pietrele deținute de soții Faber.

Comisariatul lui contactase deja radarul militar din munții Barbanza, de pe Costa da Morte, cerându-le să verifice planul de zbor al aeronavei, așa că, în timp ce echipa lui obținea informația în cauză, el hotărî să meargă la bijutier.

Chiar în spatele parohiei Santa María Salomé, pe o străduță îngustă în care se înghesuiau, una lângă cealaltă, o mercerie, un hotel modest și câteva restaurante scutite de mulțimea de pelerini și turiști, se afla apartamentul lui Marcelo. Bijutierul renovase una dintre cele mai vechi clădiri din Santiago, transformând-o în muzeul lui particular. Era un loc de vis. Plin de antichități, cărți și suvenire din călătorii. Rafturile lui păreau să aibă un răspuns la orice. Și exact de aceasta avea nevoie și Figueiras. Răspunsuri. Primele estimări medico-legale îi confirmaseră cele mai mari temeri: cartușele găsite lângă agenții asasinați corespundeau cu cele pe care poliția le recuperase din interiorul catedralei. Concluzia aceasta, în loc să îl încurajeze, îl frustrase și

mai tare. Dacă ar fi ajuns cu un minut mai devreme în piață, doar cu unul, l-ar fi reținut pe asasin și poate că ar fi reușit să își salveze și oamenii.

— Și spui că a fost și un elicopter? Ești sigur?

Muñiz pregătise cafea și madlene și le așezase impecabil pe masa din salon. Stătea într-un capăt al mesei, ras în cap, în cămașă, dar cu papionul lui nelipsit și privindu-l uimit pe inspector.

— L-am văzut cu ochii mei, Marcelo. Se întâmplă ceva important.

Figueiras părea să își fi pierdut mințile. În comparație cu înfățișarea impecabilă a lui Muñiz, arăta ca un vagabond. Ochelarii pe care îi purta abia de reușeau să ascundă oboseala provocată de o noapte foarte lungă. Avea buzele crăpate, cămașa toată șifonată și părul murdar și ciufulit.

— Ei bine... Poate că te pot ajuta, spuse acesta, servindu-l cu o ceașcă de cafea și îndepărtându-se.

Bijutierul sorbi din cafeaua lui, ascunzându-și zâmbetul larg înainte să continue:

— Știi de ce pietrele importate de soții Faber sunt atât de valoroase.

Inspectorul își ridică privirea din ceașcă și se uită la el, în așteptare.

— Spune odată! Haide!

— Primul indiciu mi l-ai dat tu, când mi-ai spus despre declarația lor vamală. Îți amintești? Am pornit de la ea. Am consultat internetul și am descoperit ceva interesant. Pietrele acelea, prietene, sunt de origine extraterestră.

— Să fim serioși, omule!

— Antonio, nu glumesc, răspunse Muñiz foarte serios. Privirea lui obraznică se încețoșase. Am căutat originea lor pornind de la numărul de înregistrare și cred că am descoperit ceva. Înainte ca soții Faber să le aducă în Spania, au stat o vreme la un laborator de investigații mineralogice al Muzeului Britanic. Nu există un raport cu privire la concluziile acestuia. Din păcate. Dar în baza lor de date am găsit data de intrare și ieșire a pietrelor și un detaliu foarte ciudat.

— Haide, Marcelo... Nu am toată ziua la dispoziție.

Muñiz își aranjă papionul și zâmbi larg:

— Registrul nu spune că ar fi fost Martin Faber cel care a încredințat pietrele Muzeului Britanic, ci o companie numită The Betilum Company. TBC. Îți sună cunoscut?

Figueiras, încă somnoros, clătină din cap.

— Am căutat datele acestei companii peste tot în rețea și nu am găsit nimic. Este un fel de companie-fantomă. Totuși, când eram pe punctul de-a mă da bătut, mi-a venit o idee...

— Ce anume?

Chiar dacă Muñiz era recunoscut ca un geniu informatician, explicațiile lui începeau să depășească așteptările inspectorului.

— Azi-noapte am căutat denumirea pe una dintre cele mai renumite pagini de comerț cu antichități. Nu am găsit nimic... În schimb, când m-am uitat peste lista de clienți VIP care cumpără cărți antice la licitații importante, bingo! I-am luat urma.

— Ce urmă? repetă Figueiras nerăbdător.

— Compania aceea, The Betilum Company, cumpără de ceva vreme cărți foarte rare prin intermediul rețelei. Cărți scumpe. Toate au de-a face cu magia, astrologia, evangheliile apocrife și astfel de lucruri. Ultima carte achiziționată a fost *Monas Hieroglyphica*³⁶, un text publicat în Olanda în 1564, în limba latină, de un anume Ioannes Dee, *Londinensis*³⁷.

— Și știi despre ce e vorba?

— Aici lucrurile devin chiar interesante! Este un tratat despre un simbol care, conform autorului, dacă este folosit cum trebuie, ar putea garanta controlul Universului. Acest Dee susținea că acel semn grafic conținea principiile elementare ale întregii creații. Un fel de cheie master prin care se putea controla după voie Natura. Într-un cuvânt, a fi asemenea lui Dumnezeu.

— Un simbol? Muñiz era a doua persoană care îi vorbea despre simboluri în dimineața aceea.

— Bineînțeles. Vrei să îl vezi? Poftim.

Figueiras scoase un carnețel din buzunar și îl copie cât de cât. Nu i se părea prea grozav.

³⁶ *Monas Hieroglyphica*: un simbol ezoteric conceput de John Dee, astrologul și magul de curte al Elisabetei I a Angliei și care întruchipează viziunea lui Dee asupra unui Univers unitar compus din alte simboluri astrologice și ezoterice (în lb. latină în original) (n. red.).

³⁷ *Londinensis*: londonezul (în lb. latină în original) (n. red.).

— Îți spune ceva?

— Sincer, nu.

— Am mai descoperit ceva care o să-ți placă, Antonio, continuă bijutierul: acest John Dee a devenit celebru pentru capacitatea lui de a manevra pietre magice în timpul domniei reginei Elisabeta, care este exact epoca în care au fost inventariate cele două pietre ale soților Faber. Pietrele lui Dee erau profetice, foarte rare. Serveau pentru a vedea viitorul, pentru comunicarea cu spiritele și alte lucruri de genul acesta... Și cele mai multe dintre ele erau de origine meteorică. De aceea ziceam că sunt extraterestre. Cred, continuă el entuziasmat, că este vorba chiar de pietrele aduse de soții Faber în Spania, când au hotărât să se mute.

— Ești sigur?

Marcelo îndepărtă ceștile de cafea de madlenele aflate pe masă și îi întinse niște copii xerox ale unor pagini care păreau să provină dintr-o carte veche. Erau scrise în latină. Lui Figueiras i se încetoșă privirea numai uitându-se la ele.

— Aruncă un ochi peste ele. Sunt pagini din *Monas Hieroglyphica*, îi spuse Muñiz entuziasmat. Un prieten din Los Angeles le-a scanat și mi le-a trimis pe e-mail, nu demult. Uite. Aici. În prologul lucrării adresate împăratului Maximilian de Habsburg, pasionat de știință și de magie, Dee explică faptul că simbolul lui este un fel de cheie matematică prin care poate contacta Cerul. Adică, folosește un limbaj obositor ca să spună că oricine recuperează semnele unei scrieri ancestrale și uitate și dispune de „pietrele lui Adam”, adică de o mostră din materia divină, l-ar putea invoca pe Dumnezeu și ar putea vorbi cu El.

— Pietrele lui Adam? Ce naiba mai sunt și astea?

— Pietrele lui Adam. Adamante. Poartă diverse nume, Antonio, dar mereu sunt descrise ca fiind minerale aduse din Paradis. Adică, pietre care au căzut pe Pământ și care au fost venerate ca niște obiecte sacre, prin intermediul cărora se puteau vedea lucruri îndepărtate, ca un fel de televizor... Evident, trebuie să fi fost vorba de un fel de meteoriți, care trebuiau activați printr-un ritual magic corespunzător. Ascultă, îi spuse el, arătându-i una dintre pagini. Aici scrie foarte clar: cine le posedă „*aeream omnem et igneam regionem explorabit*”, va explora toată regiunea aeriană și vulcanică.

- Primus Ipse abibit: Regissimeque, pòst; Mortalium con-*
spicietur oculis. Hac, O Rex Optime, Vera est, toties de-
cantata (e& sine Scelere) MAGORVM INVISIBI-
LITAS: Quae (vt Posteri omnes fatebuntur Magi) no-
stra est MONADIS. concessu Theorij. Expertissimus.
- II. *MEDICVS; etiam ex eisdem, facillimè Hippocratis My-*
sticam assequetur voluntatem. Sciet enim, QVID, CVI,
ADDENDVM ET AVFERENDVM sit: vt, ipsam
Artem sub maximo MONADIS nostrae Compendio, e&
MEDICINAM ipsam contineri, Lubens deuide, fateri
 12. *Velit. BERYLLISTICVS; hic, in Lamina Chrystal-*
lina, omnia quae sub (caelo LVNÆ, in Terra vel Aquis ver-
santur, exactissimè videre potest: e& in Carbunculo siue
 13. *Caro Lapide, Aëream omnem e& Ignem Regionem ex-*
plorabit. Et, si VOARCHADVMICO, nostrae Hie-
roglyphicæ MONADIS, Theoria vigesima prima, satis fa-
ciat, Ipsique, VOARCH BETH ADVMOTH, Specu-
landum ministret: Ad Indos vel Americanos, non illi esse
Philosophandi gratia, peregrinandum, fatebitur.
14. *Tamque de ADEPTIVO genere. (quicquid vel*
ARIOTON Ars subministrare, vel polliceri possit, vel
viginti Annorum maximi Hermetis labores sunt assecuti)
licet ad Parisiensis, sua MONADE peculiari (Anagogi-
ca Apodixi illustratum) aliàs scripserimus: Vestrae tamen
Majestati Regiæ, constanter asserimus, LD OMNE, Analo-
gico nostrae MONADIS Hieroglyphicæ Opere, ita ad viuũ
exprimi, vt Similius aliud Exemplum, humano generi non
possit

Figueiras căută fraza cu degetul arătător.

— Și uită-te ce scrie înainte de fraza respectivă, îi spuse Muñiz, în spatele lui. Sunt trei litere ebraice chiar înainte de cuvântul „lapide”, adică piatră.

— Nu înțeleg ebraică, protestă Figueiras.

— Sunt literele álef, dálet și mem.

אדמ

Consoanele din numele Adam. „Adam lapide” înseamnă „pietrele lui Adam”, adamante, pietrele din Paradis.

— Și crezi că pietrele soților Faber fac parte din această categorie de pietre? întrebă acesta când dădu peste propoziția care le menționa.

— Nu din această categorie. Sunt chiar pietrele în cauză, conchise bijutierul. Apropo, știi ce înseamnă *betilum*?

Figueiras clătină din cap, observând neliniștit că îi vibra buzunarul. Tocmai primise un mesaj pe celular.

— Bănuiam eu. Muñiz zâmbi, apoi continuă: Este un cuvânt de origine biblică, Antonio. Bet-El a fost locul unde Iacob a avut viziunea cu scara care ajungea până la Cer. Patriarhul a avut această viziune după ce a adormit pe o piatră neagră. Una dintre adamante. Numele înseamnă „casa lui Dumnezeu”, și, încă din Evul Mediu, termenul „betilo” se aplică meteoriților cu anumite proprietăți.

— Și cât valorează unul? spuse inspectorul, deblocând celularul și căutând SMS-ul primit.

Muñiz fu uimit de ignoranța și de lipsa de sensibilitate a prietenului lui.

— Depinde.

— Depinde?

— Da. De proprietățile, de vechimea, de parcursul ei... Unele, cu un istoric ca al pietrelor lui Dee, ar putea costa o avere. Și, dacă îți pot deschide și porțile Cerului, nici nu are sens să mai vorbim.

— Crezi că Cerul are porți?

— Sunt un om credincios. Nu ca tine...

Dar Antonio Figueiras nu mai era atent la el. Mesajul primit era un ordin de la comisar. Încercase din nou, fără succes, să îl sune, așa că acum îi ordona în scris, iritat. Trebuia să iasă în întâmpinarea unor întăriri „cu totul deosebite”, care erau pe punctul de a ateriza pe aeroportul din Lavacolla. Numai decît.

49.

Capacul sarcofagului lui Juan de Estivadas era plin de cicatrici. Chipul proprietarului fusese desfigurat cu dalta de cine știe ce ticălos, și se vedea un orificiu pe lateral, care fusese reparat grosolan, cu ciment. Artemi Dujok își trecu degetele peste deteriorări, dar nu spuse nimic. Nu menționează nici faptul că două din cele șapte blazoane dispăruseră, slăbindu-i structura astfel încât s-ar fi putut prăbuși dintr-o împingere.

— Nu stați așa, pur și simplu! mă îndemnă Dujok, intuind că îmi făceam griji în legătură cu integritatea monumentului. O să îl mutăm doar câțiva centimetri. Aruncăm o privire și îl lăsăm cum l-am găsit.

— Are cinci sute de ani vechime, am bombănit eu.

— Vă promit. Nu va observa nimeni.

Ne-am așezat la picioarele lui Juan de Estivadas și am apucat cele două extreme ale capacului. Prima încercare eșuă. Fie piatra cântărea mai mult decât părea, fie, ceea ce ar fi fost și mai rău, când îi adăugaseră ciment, lipiseră sicriul.

La a doua sforțare, piatra cedă. Un zgomot de fricțiune răsună în naos, lăsând să se întrevadă o gaură neagră și regulată.

Chiar dacă se simțea un miros acru puternic, am fost prima care a aruncat o privire. Am rămas perplexă când am văzut ce era înăuntru.

Cavoul era gol. Absolut gol.

— Nu e nimic aici. În vocea mea se putea citi o dezamăgire deplină.

— Sunteți sigură?

Dujok, care rămase în picioare în fața mea, scoase o lanternă din buzunar și privi lacom în mormânt. Pe fundul acestuia străluciră doar praf și niște pânde de păianjen. În interior, totul arăta și mai jalnic ca pe dinafară. Pereții erau plini de găuri, ca și cum viermii ar fi mâncat calcarul acela fragil și poros. Un strat de negreală gri și uscată, de cel puțin un centimetru grosime, acoperea baza. Din fericire, mulțumită luminii, Dujok descoperi ceva care ne atrase numaidecât atenția: niște urme. Recent făcute. De degete. Începeau din partea dreaptă și aveau să se sfârșească în unghiul interior al colțului, în dreptul meu.

— Poftim! mormăi el, mulțumit, făcând semn spre colțul respectiv. Aplecați-vă! E chiar acolo!

L-am ascultat numaidecât.

Armeanul avea dreptate: chiar în dreptul meu, o mică bucățică de material proteja ceea ce ar fi putut foarte bine să fie adamanta mea. Cineva legase obiectul cu o panglică aurie și îl așezase cu grijă într-un loc în care nu ar fi putut fi văzut în mod accidental.

Emoționată, mi l-am imaginat pe Martin pregătind săculețul cu mâinile lui mari și ascunzându-l acolo, pe furiș. Poate de aceea l-am apucat neștiind prea bine ce să fac cu el.

— Deschideți-l!

Am desfăcut cum am putut cordonul și, tremurând, m-am îndepărtat câțiva pași de sarcofag, căutând un loc în care să contemp lu conținutul săculețului într-o lumină mai bună. Acesta și-a dezvăluit numaidecât secretul. Exact așa cum am presupus, era piatra. Perfectă. Montată într-un cerc de argint, ca să o pot purta la gât. Eram pe punctul de a fi copleșită de un val de senzații și

amintiri pe care le trezea acel obiect, când vocea aspră a lui Artemi Dujok răsună în spatele meu:

— Ce mai așteptați? Trebuie să o activăm numaidecât!

50.

Roger Castle își amintea la perfecție când îi permiseseră să vorbească pentru prima dată în public despre Biroul Național de Recunoaștere. Se întâmpla în septembrie 1992. Tocmai fusese ales senator al statului New Mexico și acel birou militar încă era unul dintre secretele cele mai bine păzite din țară. În acel an, turnura pe care o luase Războiul din Golf și necesitatea de a crea în fața lumii o imagine de țară puternică îl obligaseră pe președintele Bush să recunoască existența acestuia, deschizând astfel o cutie a Pandorei ale cărei fulgere și tunete loviră în plin jumătate din televiziunile de pe planetă. Înainte de această hotărâre istorică, patrioții precum Castle se limitau doar la a face glume referitoare la singurul aspect pe care îl cunoșteau despre el: acronimul. Îl numeau NRO, *Not Referred to Openly*, „necitat în mod explicit”, știind că nu aveau să aibă niciodată acces la bugetul lui, care pe atunci era în jur de șase mii de milioane de dolari anual, și cu atât mai puțin la obiectivele acestuia.

Odată încheiată epoca Bush, Castle visa să viziteze sediul cu instalații de înaltă tehnologie al acestuia și să le pună să lucreze pentru contribuabili. „Ochii și urechile națiunii în spațiu” aveau să fie, în viitorul apropiat, în serviciul tuturor, printre aceștia numărându-se și echipa lui de consilieri, și nu doar pentru cei din domeniul militar. Ultimul POTUS știa că era pe punctul de a intra pe un teren unde nu era îndrăgit.

Michael Owen și Roger Castle ajunseră repede la cartierul general al NRO din Chantilly, Virginia, ascuns într-o clădire discretă de culoarea somonului, care nu ieșea deloc în evidență la exterior. Alaiul micuț de limuzine îi lăsă în parcare din spate și, înainte de ora unu noaptea, stăteau amândoi într-un birou din care se putea vedea sala de control al sateliților. Acolo se lucra douăzeci și patru de ore pe zi, trei sute șaiszeci și cinci de zile pe an.

— Numele meu este Edgar Scott, domnule președinte. Este o onoare să vă avem în mijlocul nostru.

Castle îi strânse mâna unui individ la costum, în jur de cincizeci de ani, ascuns în spatele unor ochelari groși de plastic, pe care, cu siguranță, îl treziseră cu douăzeci de minute în urmă, fără să-i dea nici măcar timp să se bărbiească. Era un funcționar micuț, cu păr grizonant și un craniu lustruit, dinți galbeni și frunte zbârcită. Mai mult ca sigur că nu fusese pus niciodată într-o astfel de situație: să stea față în față cu cel mai puternic om de pe pământ, fără să aibă cea mai vagă idee de ce un incident minor l-ar fi obligat să vină în persoană în biroul lui! „Sau poate nu era vorba despre un incident minor?” se întreba acum în sinea lui, încercând să depisteze orice semn pe chipul impenetrabil al lui Michael Owen.

— Domnul Scott, interveni directorul Agenției Naționale de Securitate, făcând prezentările, este directorul Biroului Național de Recunoaștere și coordonatorul echipei de oameni de știință care se ocupă de Operațiunea Elijah. Este la curent cu toate progresele făcute și vă va răspunde la întrebări.

Castle îl privi pe bărbat. Observă numaidecât starea de perplexitate în care fusese adus individul, acum că era forțat să vorbească despre o chestiune tabu. Dar Owen merse și mai departe:

— Vă rog să îi arătați domnului președinte imaginile captate de unul dintre „ochii” noștri cu două ore în urmă, la ora cinci și douăzeci și trei de minute, ora locală din Spania.

— Cu multă plăcere, domnule director. Scott, ascultător, preluă controlul conversației. Nu știu cât de familiarizat sunteți cu tehnologia noastră de scanare terestră, domnule președinte.

Castle îi zâmbi, încercând să fie prietenos.

— Familiarizează-mă tu, Edgar.

— Dispunem de aproape cincizeci de sateliți orbitali, cu oglinzi și radiometre de rezoluție foarte înaltă, care depind direct de noi, spuse acesta foarte mândru. NSA, CIA, Biroul de Informații al Forței Aeriene, NASA și Marina folosesc zilnic datele obținute de noi. Una dintre componentele cele mai apreciate este detectorul de emisii de energie electromagnetică. Oricare dintre sateliții noștri orbitali este capabil să detecteze variații, oricât de mici ar fi, în câmpul EM al planetei. Am fi în stare, de exemplu, să determinăm temperatura unei supe de crab din sala de mese a Casei Albe și să știm exact din ce este făcută. Ar fi suficient să examinăm diferențele create de căldură în electromagnetismul înconjurător ca să obținem compoziția ei chimică.

— Și eu care credeam că construim sateliți ca să putem citi Pravda pe care o deschide Vladimir Puțin la birou în fiecare dimineață! glumi Castle.

— Și asta se poate, domnule. Dar, cu tot respectul, nu se numără printre prioritățile noastre.

— Bine, Edgar. De acum înainte voi servi doar *vichysoise*³⁸, glumi el din nou. Și, spune-mi, ce anume s-a captat ieri-noapte în Spania?

— Nu am mai văzut niciodată așa ceva, domnule: un satelit de ultimă generație, *HMBB*, calibrat ca să emită alerte înainte de orice activitate energetică neobișnuită în zone ample din Iran, Irak și India, ne-a alarmat. Parcurgea un traseu de rutină la patru sute de kilometri înălțime, înainte să ajungă în poziția finală deasupra Orientului Mijlociu, dar când a trecut peste estul Peninsulei Iberice, a detectat ceva în mod accidental.

Edgar Scott scoase dintr-un tub negru niște hârtii rulate, pe care le desfăcu pe masă.

— Vă voi explica pas cu pas, continuă el. Aici este o imagine obținută la o sută de mii de picioare de la sol, cu aproximativ patruzeci și opt de ore în urmă. Petele luminoase care se văd aici și aici, spuse el arătând spre două zone mici din nordul Portugaliei, simt orașele La Coruña și Vigo, de pe coasta spaniolă vestică. Uitați-vă la zona aceasta întunecoasă de aici. Spre interior, la aproximativ patruzeci de kilometri în linie dreaptă de la mare, se află orașul Santiago de Compostela. Îl vedeți? Abia de se văd două sau trei puncte luminoase.

Președintele încuviință.

— Și acum uitați-vă la imaginea surprinsă de același satelit în noaptea aceasta, cu puțin timp înainte de răsăritul local al soarelui.

Bărbatul era complet absorbit de o a doua imagine, de aceeași mărime. Aceasta încă emana vapori de alcool, datorăți tipăririi recente.

— De ce emite Santiago o lumină atât de intensă? Întrebă președintele, văzând că negura din imaginea anterioară dispăruse.

— Mă bucur că ați observat, domnule. *HMBB* a emis o alarmă când a detectat fenomenul. Acesta a durat aproximativ cincisprezece minute, și a avut o putere EM nemaivăzută până acum.

— Nu a mai detectat-o nimeni? Chinezii? Rușii?

— Nu cred, domnule. Dacă ar fi fost vorba, să spunem, de o bombă cu puls magnetic, toată energia orașului ar fi fost absorbită la detonare și strălucirea ar fi durat mai mult. Atunci ar fi atras atenția oricărui satelit orbital. În schimb, acțiunea s-a concentrat într-o zonă urbană foarte limitată. Veți vedea mai bine

³⁸ *vichysoise*: supă groasă din cremă de praz, ceapă, cartof, la care se adaugă smântână și zeamă de pui, servită rece (în lb. franceză în original) (n. red.).

Într-o imagine amplificată a zonei, spuse Scott, derulând o imagine cu o rezoluție mai mare, care permitea vizionarea profilului unor străzi periferice luminate de felinare. Aici. Emisia EM a lăsat în întuneric o zonă de doi kilometri pătrați în jurul acestei clădiri mari de aici.

Castle se aplecă în față, curios. Reuși să identifice o siluetă cruciformă, gri.

— Ce este?

— O catedrală, domnule președinte. Emisia a pornit din această zonă, deși nu am reușit să ne dăm seama dacă din interiorul acesteia sau dintr-una din casele din jurul ei.

Directorul NRO își desfăcu puțin cravata, ca și cum îi era greu să spună ce-i stătea pe limbă:

— Probabil că este de prisos, domnule, dar trebuie să spun că în această zonă nu există laboratoare de știință, câmpuri de teste militare sau vreo instalație suspectă care ar putea emite o rază atât de puternică. Și mai neliniștitor este faptul că...

— Da...?

— În plus, credem că a fost orientat intenționat spre straturile superioare ale atmosferei.

— Straturile superioare ale atmosferei?

— Să vă explic, domnule președinte, interveni Scott din nou. Cineva din nord-vestul Spaniei tocmai a trimis un mesaj de înaltă energie în spațiul profund. Și nu știm nici cine a fost, nici cum a făcut-o, nici, bineînțeles, ce conținea. Și mai rău este că nu cunoaștem niciun obiect capabil să genereze o astfel de putere de emisie. Nimic... Poate cu excepția câtorva dintre relicvele pe care Operațiunea Elijah încearcă să le controleze de fiecare dată când apar în vreun punct de pe planetă.

— Cel mai interesant, domnule, adăugă Owen, este faptul că soția fostului membru al Operațiunii Elijah, de care ați întrebat în biroul meu, se afla acolo în momentul emisiei. Apoi a dispărut.

— Într-adevăr?

— Acum înțelegeți de ce l-am trimis pe unul dintre cei mai buni agenți ai mei ca să vorbească cu ea? Înțelegeți în ce situație delicată ne aflăm? Directorul NSA se întunecă la față. Un astfel de emițător ar trebui să se afle sub controlul nostru.

Roger Castle se aplecă din nou peste imaginea prin satelit care surprinsese raza electromagnetică.

— Și satelitul vostru nu a reușit să-i fotografieze pe cei care au răpît-o? Îl întrebă pe directorul Owen.

— Nu, domnule. Dar suntem siguri că această distorsiune s-a produs în același timp cu răpirea. Vă spune ceva?

Castle clătină din cap.

— Mie da, adăugă el trist. Sunteți strateg, domnule președinte. Luați în calcul toți factorii acestei ecuații: cineva neidentificat a capturat un fost agent care a lucrat în Proiectul Elijah; urmărește o rudă directă a acestuia și știe cum să utilizeze „pietrele radio”, punând în funcțiune o tehnologie neutilizată din vremuri biblice... Oare scopul lor nu este identic cu al nostru?

— Să ia legătura cu Dumnezeu...? spuse președintele încet, neîncrezător.

— Domnule, cu permisiunea dumneavoastră, Operațiunea Elijah încă poate fi prima care să ridice din furcă acel telefon. Lăsați pe noi.

51.

— Și cum naiba activez adamanta?

Dujok mă privi de parcă aș fi fost o proastă.

— Așa cum ați activat-o dintotdeauna, doamnă, răspuse el. Nu v-au arătat că pietrele se pun în funcțiune prin anumite tonuri de vibrație? Nu v-a spus soțul dumneavoastră că anumite sunete modulate de glasul uman pot modifica structura materiei?

Armeanul avea din nou dreptate. Știam toate acestea. Cel puțin în teorie, dar eram atât de emoționată de tot ce se întâmplase în ultimele câteva ore, încât creierul meu alungase calitățile memoriei pe plan secund. Nerăbdătoare să recuperez talismanul și să dau fuga să îl caut pe Martin, cu siguranță că uitasem cel mai important lucru: fără invocația potrivită, fără vocalizarea corectă a farmecelor lui John Dee care aduceau pietrele la viață, adamantele rămâneau un mineral oarecare.

— Când această piatră va fi activată, prezise armeanul, cea pe care o are Martin va rezona la rândul ei, prin imitație. Este ceea ce filosofii naturaliști ca Dee sau Roger Bacon numeau *speculum unitatis*, unitatea oglinzilor, sau ceea ce fizicienii moderni numesc întrepătrundere cuantică. Gândiți-vă puțin: două particule atomice care provin din aceeași „mamă” acționează mereu în același fel, indiferent de distanța care le separă.

— Și așa vom ști unde se află Martin? am întrebat eu, neîncrezătoare.

— Exact. Dispunem de tehnologia necesară pentru a detecta orice emisie electromagnetică de tipul celei pe care o va emite piatra dumneavoastră, oriunde s-ar produce aceasta. Dacă adamanta lui Martin reacționează la fel ca a dumneavoastră, vom obține coordonatele aproape în timp real. Faceți-vă treaba dumneavoastră. Eu mă voi ocupa de restul...

— Și dacă nu se activează? am întrebat eu neliniștită, neștiind câtă putere avea amfitrionul meu. Și dacă nu funcționează?

— Aveți darul, doamnă. Concentrați-vă pe adamanta dumneavoastră și recitați ce știți. Atâta tot.

Nu îmi dădu nicio altă opțiune.

Tremurând, am luat adamanta în ambele mâini și am scos-o din inelul de argint care o transforma într-un colier. Între timp, Artemi Dujok își luă telefonul mobil și tastă o adresă în navigatorul lui pe internet. Spuse că trebuia să consulte starea magnetică a soarelui în ultimele ore, pe pagina Administrației Naționale a Ocenelor și Atmosferei din Statele Unite ale Americii, NOAA. Știam, datorită muncii lui Martin în calitate de climatolog, că pe internet se difuzau, în timp real, imagini ale soarelui, măsurători ale razelor X, trasând astfel o hartă cu aurorele boreale prevăzute și informații despre furtuni magnetice, ba chiar posibile întreruperi ale aparatelor radio provocate de exploziile de energie solară. Până nu demult, oamenii de știință bagatelizaseră efectele acestora asupra climei și inclusiv asupra activității seismice a Pământului, dar numărul celor care începeau să le ia în serios creștea constant. Aparent, Dujok se număra printre aceștia din urmă.

Când văzu imaginea soarelui, verde, presărată cu pete întunecoase, armeanul păru satisfăcut.

— Este un moment perfect, spuse acesta. Atmosfera noastră este plină de vânt solar, doamnă Faber. Toate elementele sunt în favoarea ceremoniei dumneavoastră.

Nu am vrut să mă gândesc prea mult la ce urma să fac. Acea combinație ciudată de înaltă tehnologie și magie medievală mă înfiora. Preferam să nu știu ce se întâmpla afară și să mă concentrez doar pe piatra din fața mea. Am mângâiat adamanta cu vârfurile degetelor și, cu ochii închiși, am ridicat-o spre cer. Apoi, alungând din mintea mea orice neliniște sau presiune, am început să declam primele cuvinte din cartea de invocații a doctorului Dee:

— *Olsonf vors g, gohó lad Balt, lansh calz vonpho...*

Nu o mai făcusem niciodată singură. Nu mi se permisesse niciodată să recit acele cuvinte în lipsa instructorilor mei. Și chiar dacă Sheila mă obligase să le memorez, spunându-mi să le păstrez pentru o ocazie importantă, teama pe care mi-o insuflau pietrele depășise mereu curiozitatea. Cel puțin până în ziua aceea.

Însă nu mi-aș fi imaginat niciodată că, în timp ce rosteam acele cuvinte vechi, lumea, biserica Santa María, podeaua ei acoperită de lespezi de mormânt și chiar și prezența permanentă a lui Artemi Dujok aveau să dispară din fața ochilor.

Și așa a fost. Și încă în ce hal!

Brusc, totul se întunecă.

Ca și când cineva străin mie ar fi preluat controlul.

52.

„Ceva nu este în regulă.”

Nicholas Allen încercase de câteva ori să deschidă ochii, dar în zadar. Nu știa unde se afla. Părea să aibă urechile înfundate, își pierduse simțul echilibrului și cicatricea enormă de pe frunte îi pulsa violent. Dacă ar fi trebuit să ghicească în ce poziție se afla, ar fi spus că este culcat la pământ, cu fața în jos, dar simpla idee că ar fi putut fi așa i că este se părea una îndepărtată. Bineînțeles, ochii nu erau singura parte a corpului care nu răspundea. Brațele și picioarele îi erau rigide ca niște țepușe și simțea o apăsare puternică pe piept, care îl forța să respire în secvențe scurte și istovitoare. Ultimul lucru pe care și-l amintea cu claritate era conversația telefonică pe care o purtase cu Michael Owen dintr-una din cele patru piețe care înconjurau catedrala Santiago de Compostela. Îl informase despre dispariția Juliei Álvarez, apoi pierduseră brusc legătura.

După aceea, deduse el, probabil că leșinase... din nou!

Dacă nu se înșela, toate acestea erau efectele secundare obișnuite ale unui lucru pe care, din nefericire, colonelul Allen îl cunoștea foarte bine.

Greață, furnicături, somnolență, pierderea cunoștinței... Totul se potrivea.

— Domnule Allen! Domnule Allen! O voce care colonelului i se păru că venea de la mare distanță îl trezi la realitate. Îi vorbea într-o engleză stricată, care părea să vină de la celălalt capăt al unui tub foarte lung. Știu că mă

auziți... Ați fost dus la secția de terapie intensivă a spitalului Nuestra Señora de la Esperanza. Astăzi este, hmmm, 1 noiembrie. Nu prezentați răni recente vizibile, dar ați suferit mai multe crize epileptice. Sunteți legat de pat. Vă rog să nu încercați să vă mișcați. Am anunțat deja ambasada în legătură cu locul unde vă aflați.

„Măcar o veste bună”, se gândi colonelul.

— Echipa de medici crede că vă aflați în afara oricărui pericol. Încercați să vă odihniți, în timp ce vom încerca să ne dăm seama ce anume v-a provocat aceste tulburări.

„Știu eu! voi el să strige. Sunt efectele unei explozii de câmpuri electromagnetice de înaltă frecvență!”

Dar nici corzile vocale nu îl ascultară.

Medicii nu aveau de unde să știe că pacientul lor fusese implicat, în mod voluntar, într-un program secret al armatei americane, menit să experimenteze câmpuri electromagnetice (cunoscute ca EMF), și că știa cel mai bine care erau consecințele acestora. Știa că orice ființă umană care ar intra în contact cu un astfel de câmp, de o anumită putere, și-ar vedea organele vitale afectate așa cum erau acum ale lui. Consecințele unei expuneri continue fuseseră documentate în programe la fel de secrete ca Proiectul Manhattan. Sub epigraful îndoielnic de „interrelaționare biologică”, acele documente guvernamentale menționau foarte clar faptul că „rănilor electromagnetice” afectau cu precădere auzul și văzul. NSA și Agenția pentru Proiecte de Cercetare Avansate în domeniul Apărării (DARPA) descoperiseră cum să direcționeze aceste câmpuri împotriva anumitor subiecți din cadrul unei mulțimi. De asemenea, inventaseră și „gloanțe acustice”, care vibrau la o sută patruzeci și cinci de decibeli și puteau fi trase cu tunuri sonice de înaltă precizie. Folosindu-se de acestea, puteau lăsa fără cunoștință – sau chiar ucide – un anumit subiect dintr-o mulțime, fără ca însoțitorii acestuia să observe ceva ciudat în jurul lor. Și mai înfricoșător era faptul că o puteau face fără să lase vreo urmă care să indice cauza decesului. Dacă victima nu reușea să se îndepărteze la timp de o împușcătură sonică, oasele începeau să îi tremure și craniul să i se agite atât de tare, încât presiunea sângelui îi putea provoca o hemoragie în doar câteva secunde. Și dacă cumva era ziua ta norocoasă și doza acustică nu era letală, ți-ai fi amintit doar un zumzet asemănător cu cel generat de liniile de înaltă tensiune.

Ca sunetul pe care îl auzea acum Nicholas Allen.

Trebuia să afle cine, în afară de guvernul lui, se mai afla în posesia unei astfel de jucării. Iar colonelul Allen bănuia deja despre cine era vorba.

„Vechii tăi prieteni au trecut pe aici”, îi spusese el directorului agenției din care făcea parte.

Cu toate acestea, uitase să îi aducă aminte că și el îi cunoștea bine pe acei „prieteni”. Se întâlnise cu ei cu mult timp în urmă, într-o misiune pe care nu avea să o uite toată viața.

Se întâmplase în munții din Armenia. În apropiere de nenorocita aia de fundătură a lumii.

Și, din cine știe ce motiv ciudat, imaginile acelea îi reveneau acum în memorie.

*Vestul Armeniei,
11 august 1999*

Nick Allen se afla în fața Catedralei Echmiadzin, sediul pompos al „Vaticanului armean”, și credea că se gândise la toate. În Paris era miezul zilei și o eclipsă solară impresionantă începea să întunece jumătate din Europa. În schimb, la șaisprezece grade latitudine nordică, ceasul arăta ora trei după-amiaza, astrul suprem strălucea puternic și nu exista post de televiziune care să nu transmită în direct evenimentul astronomic. Toate afixau cele mai apocaliptice comentarii posibile. „Designerul Paco Rabanne a profetizat că stația rusă *Mir* va cădea peste capitala Franței, provocând cel puțin un milion de morți”, spunea unul dintre ele. „Nostradamus a numit această eclipsă «regele groazei» într-unul din catrenele lui profetice.” Pe Narek TV, o blondă platinată, așezată în fața unei ilustrații cu Turnul Eiffel în fundal, îl întreba pe invitatul ei: „Și toate acestea au cumva de-a face cu Efectul 2000? Știți dumneavoastră, problema de programare care cică va paraliza de Anul Nou toate calculatoarele?” „Bineînțeles. Toate sunt conectate între ele! Evenimentele de la Paris marchează începutul sfârșitului nostru, domnișoară.”

Noul șef de operațiuni al lui Allen nu ar fi putut alege un moment mai bun pentru misiunea respectivă. Catedrala și împrejurimile acesteia erau pustii. Până și patriarhii cei mai bătrâni se aflau în fața televizoarelor. Încet, îmbrăcat în negru și dotat cu pistolul lui de încredere cu șaisprezece gloanțe, intră în biserică, lăsând în urmă icoanele maestrului Hovnatanian. Era singurul loc din lume în care se puteau contempla celebrele sale portrete cu apostolii lui

Hristos. Locașul era plin peste tot de lumânări aprinse, pâlpâind ca și cum ar fi înălțat rugăciuni, și de un miros puternic de tămâie. Nimic din toate acestea nu îl impresionează. Singurul lucru care îi atrase atenția unui om ca el, obișnuit cu operațiuni de asalt, era faptul că măsurile de siguranță din acel loc erau atât de slabe. Nu erau nici măcar camere de luat vederi și, bineînțeles, nici urmă de paznici înarmați sau detectoare de metale. Avea de-a face cu persoane încrezătoare... Lucru care, în mod paradoxal, îl neliniștează.

— Totul este în regulă, Nick?

O vibrație ușoară în urechea dreaptă îi confirmă faptul că Martin Faber, responsabilul cu operațiunea, avea grijă de el din furgoneta Lada, pe care o parcaseră la aproximativ două sute de metri distanță. Martin ajunsese în Erevan cu o săptămână înainte, ca să pregătească totul. Venise cu un set de instrucțiuni foarte precise sub braț și o reputație impecabilă de „calculator uman”. Pe Allen nu îl impresioneau astfel de profiluri, prefera oamenii de acțiune în locul teoreticienilor, dar măcar știa că nu avea să îl lase baltă.

— Totul este în regulă. Catedrala este pustie, răspunse el.

— Excelent. Satelitul te recepționează foarte bine. Sensorii termici arată că te afli lângă altarul principal. Corect?

— Corect.

— Dacă este să judec după culoarea care îmi apare pe termoecran, aș spune că pari neliniștit.

O spusese pe un ton amuzat.

— La naiba, bombăni Allen. Mi-e cald, iar aici e ca în frigider. Nu e vorba de nervi... O să fac pneumonie în miez de august!

— Bine, bine. Ochiul Cerului confirmă că perimetrul este pustiu.

— În plus, adăugă Allen cu întârziere, nu îmi plac bisericile!

Allen încercă să pășească în liniște, îndreptându-se spre partea din spatele altarului. În partea dreaptă, după ce trecu de tabloul cu patriarhul suprem Grigor Lousavorich, ajunsese la încăperea pe care o căuta: muzeul episcopal.

— Ar trebui să știi, șopti Faber, că în această catedrală se află unele dintre cele mai vechi relicve ale creștinismului. E păcat că nu îți plac, Nick. Biserica creștină din Armenia este mai veche chiar și decât cea romană și adăpostește obiecte cu adevărat valoroase.

— Serios...

— Știi că nu te interesează, șopti Faber în cască. Dar dacă ai de gând să rămâi câțva timp în această țară, ar trebui să știi că oamenii de aici au fost primii care au adoptat creștinismul în secolul al IV-lea, și că...

— Poți să taci din gură? se răsti brusc Allen în microfon. Încerc să mă concentrez, ce naiba!

— Ai ajuns deja?

Pe Allen îl deranjă întrebarea:

— Da. Nu se vede prin satelit?

De aproximativ douăzeci de secunde, Martin Faber se lupta cu cele două monitoare care primeau semnale termografice de la KH-11, bătând ușor în ele. Chiar dacă până atunci Agenția Națională de Securitate ar fi trebuit să le fi poziționat deja chiar deasupra lor și semnalul ar fi trebuit să fie excelent, ambele monitoare erau albe.

— Cred că sunt probleme cu antena, se scuză el. Nu te văd.

— Nu contează. Dacă mă asculți, e mai mult decât suficient. E multă liniște aici.

— În regulă. Descrie-mi locul în care te afli.

Allen ascultă.

— Am intrat în muzeu... începu el, în șoaptă. Se pare că nu au prea mulți vizitatori. Toate lucrurile sunt gri, vechi, urâte...

Continuă după două secunde:

— Acum văd o vitrină de sticlă chiar în fața mea. Se află în centrul încăperii. Conține cărți deschise și monede. Pe lateral văd diverse... Nu știu cum să le descriu: ca niște cutii mici agățate pe perete.

— Se numesc relicvării, Nick, îl întrerupse Martin, amuzat. În- dreaptă-te spre peretele din dreapta. Obiectul pe care îl căutăm noi se află în mijlocul peretelui.

— Suspendat?

— O să-l vezi imediat. Ar trebui să te afli deja în fața lui.

— În fața... în centru... repetă el, am două casete din-alea. Par vechi.

— Apropie-te.

— Una dintre ele pare a fi din aur. Dreptunghiulară. Cam de mărimea unei cărți mari. Are o oglindă încrustată în partea inferioară și îngeri în jurul ei.

— Este relicvariul cu Spinul lui Hristos, spuse Martin cu o siguranță copleșitoare. Și celălalt?

— Spinul lui Hristos? Glumești?

— Nick, celălalt, insistă el. Îl vezi?

— Stai așa. Dacă ai mai fost aici, de ce nu te-ai ocupat tu de treaba asta?

Martin îi ignoră protestul. Nu îi putea spune că încercase de trei ori jaful cu pricina și că dăduse greș de fiecare dată. Motiv pentru care hotărâse să îl lase pe seama unui profesionist.

— Să ne concentrăm, Nick. Dacă ceea ce ai în față, continuă el, este un fel de chivot cu o terminație lobată și o cruce de aur cu pietre prețioase încrustată în lemn, înseamnă că ai ajuns unde trebuie.

— Este exact obiectul la care mă uit, răspunse Allen. Ce e?

— Este lemn pietrificat din Arca lui Noe.

— Hm. Pare destul de nouă...

— Te înșeli. Se crede că a fost găsită de Sfântul Iacob în anul 678 d.Hr., în timpul unui pelerinaj pe muntele Ararat.

— Se făceau pelerinaje pe muntele Ararat? spuse Allen. Dar are cinci mii de metri înălțime!

— Înainte se făceau, deși majoritatea nu ajungeau niciodată în vârf. Nu este un munte prea docil. Sfântul Iacob a adormit la jumătatea drumului, deși se spune că, pentru a-l încuraja, Dumnezeu în persoană i-a pus o bârnă din Arcă în poală.

— Pfff, protestă Allen. Parcă ai fi o enciclopedie.

— Încerc doar să mă documentez în legătură cu obiectivele.

— Atunci îmi pare rău să îți spun că nu este o bârnă; doar o tăbliță.

— Ai luat-o?

— Afirmativ.

— Bine... spuse Martin, ezitând. Poate că au tăiat-o în mai multe bucăți, pe care le-au împărțit în toată regiunea. Scoate-ți uneltele și extrage-o. Îți amintesc că nu ne interesează lemnul, ci piatra în formă de rinichi.

— Of! Chiar nu vrei o bucată din Arcă?

— Nu. Doar piatra.

— Cea neagră?

— Exact. Este o *heliogabalus* veche, o „piatră a soarelui”. Scoate-o cu grijă din formă și înlocuiește-o cu replica creată.

Americanul pipăi zidul, ca să se asigure că obiectul nu era conectat la nicio alarmă. Trase și de relicvariu, să vadă dacă nu cumva avea să cedeze, și după ce îl cântări în voie, scoase dintr-un buzunar o dălțiță mică, de felul celor folosite de ceasornicari, și începu să lovească în partea superioară a inelului care înconjura bijuteria. Când trase de inel, piatra ateriză cuminte în mâna lui. Allen o puse bine, apoi picură niște soluție adezivă în locul rămas gol și introduse copia pe care Martin o adusese de la Londra. Se potrivea la

milimetru. Nick zâmbi. Aveau să treacă luni întregi până când cineva să își dea seama de schimb.

— Gata.

— Perfect, spuse Martin Faber pe un ton triumfător. Pune la loc relicvariul și ieși de-acolo.

— Ascultă... răsună din nou vocea lui Nick în interiorul furgonetei. Îmi spui de ce nu te-ai ocupat singur de treaba asta? Nu aveai nevoie de ajutor pentru asta.

Dar de data aceasta Faber nu răspunse.

Pentru că, de fapt, nu putea.

Un călugăr cu barba lungă deschisese ușa laboratorului lui mobil și îl țintea acum cu un pistol mitralieră. Fără să spună ceva, îl obligă să deconecteze contactul radio, să lase în urmă calculatoarele și să se îndrepte spre piața pustie a catedralei cu mâinile deasupra capului. Alte trei umbre traversară grădinile Catedralei Echmiadzin, îndreptându-se spre intrarea principală. Se duceau după Nick. Se opriră lângă mormântul patriarhului Teg Aghexander și îl așteptară pe colonelul Allen. Chiar dacă bărbații purtau tunici negre până în pământ și crucifixe la gât, se comportau ca niște soldați profesioniști.

Înainte ca Allen să bănuiască măcar că ceva nu era în regulă, îl aveau deja în vizorul armelor, fără posibilitate de scăpare.

Individul care părea să conducă contraatacul făcu un pas în față.

— Sunteți *persona non grata*³⁹ în Echmiadzin, colonele Allen, spuse acesta într-o engleză perfectă, pe un ton sarcastic, zâmbind sinistru pe sub mustățile lungi. Statura interlocutorului lui nu păru să îl intimideze câtuși de puțin. Vă așteptam.

— Serios?

— Oh, da. Colonelul Nicholas J. Allen. Născut în august 1951 în Lubbock, Texas. Absolvent cu onoruri. Lucrați pentru Agenția Națională de Securitate în Armenia și ați venit în capitala sfântă a țării căutând ceva ce nu vă aparține. Nu face parte din tradiția voastră și nici nu este de competența voastră.

Ochii americanului licăriră.

— Și cine naiba ești dumneata?

— Un vechi inamic al țării dumneavoastră, colonele.

Nick nu răspunse.

³⁹ *persona non grata*: termen utilizat în relațiile diplomatice referitor la o persoană care nu este acceptată într-un anumit teritoriu sau localitate (în lb. latină în original) (n. red.).

— Americanii se încăpățânează să ignore ce fel de pământ este acesta, continuă el. Cred că dacă au studiat paginile pe care *CIA Factbook*⁴⁰ le dedică Armeniei, știu suficient de multe lucruri despre cultura noastră. Ce jalnic! Voi nici nu existați încă pe când noi aveam deja patru mii de ani de civilizație.

— Ce doriți?

Allen ținea în continuare mâinile sus, privind spre piața din fața lui și simți cum frigul din biserică dispărea treptat de pe pielea lui.

— Ce i-ați făcut colegului meu? Știți la ce riscuri vă expuneți reținându-l?

— Să fim serioși, colonele. Nu vă îngrijorați. Colegul dumneavoastră nu ne va deranja. Zâmbi din nou cinic. Deși, dacă vă grăbiți atât de tare să îl revedeți, este suficient să ne returnați ce ați furat. Vi se pare o înțelegere bună?

— Nu știu la ce vă referiți.

— Nu faceți pe prostul cu mine, colonele. De data aceasta, ochii interlocutorului lui licăriră. Ați venit până aici pentru a fura unul din lucrurile cu care se mândrește această națiune. Au încercat și alții înaintea dumneavoastră și au plătit cu viața. Lucrurile sacre, dacă nu știi cum să le manevrezi,ucid. Nu vi s-a spus?

— Dacă vă referiți la relicvării, sunt tot înăuntru...

Bărbatul cu mustăți plescăi din limbă de trei ori, clătinând din cap.

— Relicvariile sunt cele mai puțin importante. Vrem piatra pe care ați extras-o din ele, colonele. Face parte din încărcătura originală a Arcei lui Noe și este de o valoare inestimabilă pentru noi.

— Of... Chiar credeți chestia aia cu Arca?

— Blestemat este cel care nu crede în nimic, spunea Victor Hugo, zise armeanul. O știți la fel de bine ca mine.

— După aceea crede...

— Să vă informez cum stau lucrurile, colonele. Poate că așa veți înțelege ce încerc să vă spun. Știți de ce noi, armenii, numim țara noastră Hayastan? Vă voi explica eu: înseamnă „pământul lui Hay”, sau al lui Haik, fiul lui Togarma, nepotul lui Gomer, strănepotul lui Iafet și stră-strănepotul lui Noe. Aceștia au repopulat aceste vărfuri după Potop și s-au angajat să protejeze relicvele pe care le adăpostesc. Araratul, muntele pe care s-a oprit Arca, se află la doar șaiszeci și cinci de kilometri distanță. Poporul meu a fost instruit să îl păzească, atât pe el, cât și comorile prețioase pe care le ascunde. Nu este vorba de credință. Suntem pe deplin convinși de existența ei și obligați să o păzim. Apoi

⁴⁰ *CIA Factbook*: sursă informativă editată de CIA conținând informații, în stil almanah, despre țările lumii (în lb. engleză în original) (n. red.).

adăugă sever: Pe de altă parte, colonele, ar fi trebuit să vi se spună că în Armenia furtul unei relicve care are de-a face cu Noe este o ofensă care se plătește cu viața.

— Numai o clipă, spuse colonelul, începând să se neliniștească. Sunt american. Nu puteți să...

Bărbatul izbucni în râs. Cei doi însoțitori ai lui își mișcară armele, îndreptându-le spre pieptul colonelului și împingându-l spre exteriorul zonei îngrădite.

— Cine sunteți? Lucrați pentru Biserica armeană?

— Numele meu este Artemi Dujok, colonele. Și Dumnezeu mi-a dăruit resurse nelimitate ca să protejiez ceea ce îi aparține. Acum, vă rog să îmi înapoiati piatra.

Americanul intui numaidecât încotro îl duceau. Puțin mai departe de grădinile Catedralei Echmiadzin se ivea un pasaj strâmt care părea să nu ducă nicăieri. Locul era întunecos. Chiar și așa, reuși să vadă cum doi bărbați de-ai lui Dujok îl obligau pe Martin Faber să îngenuncheze cu fața spre zid, în timp ce îl ținteau cu armele lor automate. „Ne vor executa”, se gândi el.

— Ei bine? Preferați să o iau cu forța, colonele?

Insistența lui Dujok avea să îi ofere ocazia de a ieși de acolo. Sau cel puțin așa crezu el. Când își coborî mâinile ca să scoată piatra din buzunar, Allen se roti și îl lovi pe acesta în mandibulă. Se auzi o bufnitură seacă, de parcă s-ar fi rupt un lemn. În timp ce Dujok se clătina, fără să înțeleagă ce se întâmpla, sângerând, cu nasul rupt, americanul simți o rafală de gloanțe șuierând pe lângă capul lui. Colonelul se aruncă la pământ. Își balansă greutatea trupului enorm pe brațe și reuși să îl lovească cu piciorul în genunchi pe primul însoțitor înarmat al lui Dujok.

Soldatul țipă de durere, în timp ce bărbatul din fața lui, aflat încă în umbra frescei Sfântului Poghos, trase încă un rând de gloanțe care, din fericire, nimeriră biserica, ciobindu-i ușa și blocurile de piatră de lângă intrare.

— Opriți-! îl auzi strigând pe Dujok, care își freca fața de durere.

Allen își trase respirația cum putu, în timp ce pieptul îi palpita puternic. Îl mai pocni o dată pe pistolarul căruia îi rupsesse meniscul, apoi îl apucă de subsuori și-l aruncă cu putere spre tovarășul lui, care își coborî din instinct arma.

Dar încăierarea aceea avea să se încheie repede.

După ce depăși elementul-surpriză, Dujok își scoase de la spate un cuțit cu lama dreaptă pe care îl înfipse cu toată puterea în chipul colonelului. Impactul

fu nedureros, ca o zgârietură. Dar lama îi secționă pielea capului, despicându-i carnea de pe frunte. Osul era acum vizibil, iar sângele îi șiroia dens și de neoprit, orbindu-l.

Înainte ca instinctul lui de supraviețuire să îl facă să își ducă mâinile la rană, i se păru că vede ceva ce nu avea să uite niciodată: individul cu mustăți stufoase apucase un fel de scapular care îi atârna peste piept și îl ținea ridicat, țintind direct spre capul lui.

— Sunteți mai prost decât mă așteptam, colonele Allen, spuse acesta și își sorbi enervat din propriul sânge.

Atunci, un zumzet surd, ca zgomotul a un milion de albine înnebunite, al căror fagure ar fi fost distrus cu un ciocan, ieși din acea cutie neagră, strângându-l într-o îmbrățișare înfricoșătoare. Era prima dată când auzea așa ceva. Erau unde de foarte înaltă frecvență.

53.

Când am deschis ochii, mi-am dat seama că mă durea capul îngrozitor și îmi era greață.

— Sunteți bine, doamnă?

Chipul lui Artemi Dujok era mult prea aproape. Am înțeles numaidecât că mă culcaseră pe podeaua bisericii Santa María și că armeanul mă îngrijise. Cu toate acestea, nu părea impacientat. Ceea ce mă mai liniști.

— Ce... ce s-a întâmplat? am mormăit eu.

— Felicitări. Ați reușit să activați adamanta, spuse acesta zâmbind.

— Într-adevăr?

— Da.

— Brusc, totul în jurul meu a dispărut, am reușit să îngân eu. S-a întunecat. Și am crezut... am crezut...

— Liniștiți-vă. Nu ați pățit nimic, doamnă. Doar că... ați leșinat când v-ați expus câmpului electromagnetic puternic al pietrei. Așa se întâmplă de obicei. După ce vă ridicați și beți ceva, vă veți reveni imediat.

Dar sănătatea mea nu era cel mai important lucru la momentul respectiv.

— Și ce se va întâmpla acum? am întrebat eu.

— E foarte ușor. Piatra dumneavoastră ne va ajuta să facem un lucru pe care orice credincios îl caută într-o astfel de biserică, afirmă acesta. Să vorbim cu Dumnezeu.

Dezgustul meu nu trecu neobservat.

— Credeam că îl căutam pe Martin, am protestat eu.

— Dumnezeu este totul, doamnă. Asta îl include și pe soțul dumneavoastră.

Motiv pentru care, mulțumită darului care doarme în interiorul dumneavoastră, i-am trimis un semnal.

— Un semnal? am spus eu, pălind. Lui Dumnezeu?

— Și pietrei lui Martin, normal.

54.

— Doctore Scott! Trebuie să vedeți ceva numaidecât! Idioții ăștia nu mă lasă să trec!

Monitorul interfonului video de pe biroul lui Edward Scott se luminează pe neașteptate, sperându-i pe cei trei bărbați care se concentrau în continuare pe imaginile preluate prin satelit din nordul Spaniei. Din motive de siguranță evidente, încăperea aceea din cadrul Biroului Național de Recunoaștere fusese pusă sub paza a patru agenți ai serviciului secret, care nu lăsau niciun angajat să se apropie la mai puțin de cincisprezece metri. Cu toate acestea, nu avuseseră suficient timp la dispoziție ca să anuleze sau să filtreze comunicațiile interne între încăperea respectivă și restul clădirii.

— *HMBB* tocmai a detectat o altă emisie de tip X! Țipă disperat individul de pe monitor.

— Emisie de tip X? Michael Owen își ridică privirea, întrebător. Angajatul BNR reușise să acceseze sistemul de transmisiuni intern al clădirii, fața lui rotundă, roșie din cauza surescitării, fiind vizibilă pe interfonul video.

— În regulă, Mills, răspunse liniștit directorul lui. Vin acum.

Responsabilul-șef al Agenției Naționale de Securitate făcu o grimasă:

— Stai puțin. Ce naiba este o emisie de tip X? Și, mai exact, unde vă duceți?

— Așa am numit semnalul detectat cu câteva ore în urmă la Santiago. În cazul în care s-a detectat o emisie de același fel și cu cel puțin aceeași durată ca prima, ar fi mai bine să mergem în sala de control, să vedem despre ce e vorba. Mă puteți însoți sau puteți să așteptați aici, cum doriți.

— Dacă nu îl deranjează pe domnul președinte... spuse Owen.

Roger Castle era deja în picioare și îl urma pe Scott.

— Să mergem, spuse el însuflețit.

Cei trei trecură pasarela metalică ce separa zona administrativă și birourile de zona tehnică. Scott se identifică în fața cititorului de irisuri de lângă o ușă blindată și, după un hârâit slab, ajunseră într-un salon cu un ecran de plasmă enorm. Încăperea era cufundată în penumbră și mirosea a cafea proaspăt făcută. Se părea că îi aștepta o noapte lungă. În jurul panourilor de control erau cel mult zece persoane, ceea ce îl liniști pe președinte. Cu puțin noroc, nici măcar nu aveau să își dea seama că era acolo.

Dar nu fu chiar atât de norocos. Grăsuțul pe care îl văzuseră câteva secunde mai devreme prin interfonul video veni grăbit spre ei și se opri brusc când îl recunoscu pe președinte.

— Domnule? se fâstâci el.

— Dânsul este Jack Mills, domnule, șeful de la monitorizare, interveni doctorul Scott, salvându-l pe individ de la un moment jenant.

— Este o onoare, domnule președinte!

— Vă rog să vorbiți mai încet și să fiți discret, răspunse Castle.

— Bineînțeles, domnule președinte!

La momentul respectiv, pe ecranul enorm se vedea o hartă a lumii pe care se puteau ghici orbitele numerotate și colorate ale mai multor sateliți geostaționari, iar sub aceștia, pe hartă, erau notate diverse coduri pe care Owen și Roger Castle le interpretară ca fiind obiective pe care le urmăreau din pozițiile lor.

— Unde este emisia X? îl întrebă Castle pe Mills.

— Îi urmărim semnalul de mai bine de șase minute, domnule. O veți vedea mai bine pe monitoarele mici.

Cei patru se aplecară deasupra uneia dintre consolele din sală, pe care se putea vedea o imagine în timp real a Peninsulei Iberice. Mills dădu la o parte resturile ultimei gustări pe care o luase și tastă câteva comenzi. Imaginea începu să se deruleze încet, în timp ce zona selectată se amplifică treptat, cu o precizie absolută.

— Iarăși Santiago? întrebă Castle, văzând încotro se îndreptau cursoarele.

— Nu, domnule președinte, bombăni acesta. De data aceasta recepționăm două semnale aproape simultane. Primul a fost detectat de *HMBB* în nordul Spaniei, într-o localitate numită Noia. La cinci și patruzeci și șapte de minute, ora noastră. Cu trei minute în urmă.

— Noia?

— Se află la aproximativ patruzeci de kilometri vest de semnalul anterior, domnule.

— Iar cel de-al doilea?

— A început cu douăzeci de secunde după aceea. Un alt „ochi” al nostru, KH-19, tocmai l-a localizat în vecinătatea muntelui Ararat. Tocmai ce am stabilit coordonatele și corespund unei zone din apropierea frontierei dintre Iran și Turcia.

— Nu acolo a fost sechestrat...?

— Foarte aproape de acel loc, domnule președinte, îl întrerupse Owen, încercând să controleze o informație pe care voia să o păstreze în perimetrul controlat de el. Castle îi înțelese intenția.

— Și știți cine ar putea emite semnalele respective?

Jack Mills ridică din umeri și zâmbi strâmb, stânjenit. Voia să îi atribuie un nume și un chip inamicului Operațiunii Elijah, dar nu era deloc ușor:

— Nu avem nici cea mai vagă idee, domnule.

— Ruși? Iranieni?...

— Nu știm, domnule, insistă acesta.

Roger Castle se întoarse atunci spre directorul Agenției Naționale de Securitate, pe care îl întrebă sever:

— Răspundeți-mi dumneavoastră, domnule Owen: ce probabilitate există ca acele anomalii să fi fost provocate de vreuna din pietrele pe care le căutați prin proiectul vostru?

— Este foarte probabil, domnule.

— Și avem vreun plan pentru a le recupera?

— Bineînțeles. NRO s-a conectat la centrul nostru de date și la unitatea de intervenție rapidă a Marinei. În momentul de față, dacă totul va decurge conform protocolului, echipelor care se află cel mai aproape de zonele geografice în cauză li s-a transmis ordinul de a cerceta respectivele arealuri.

Roger Castle privi îngrijorat spre monitor, apoi se îndreptă spre ușă și îi ceru lui Michael Owen să îl urmeze. Trebuia să îl mai întrebe ceva; ceva care îi dădea ghes încă de când vorbise ultima dată la telefon cu consiliera lui, Ellen Watson, care se afla acum în Madrid, destul de aproape de zona în care tocmai se detectase acea rază electromagnetică.

— Michael, din cauza acelor pietre au dispărut doi oameni, iar unul dintre ei este cetățean american. Sper că vei face mai mult decât să muți sateliți pe orbită și să îmi aduci doar fotografiile în Biroul Oval.

— Am înțeles, domnule.

— Ține-mă la curent. În ceea ce vă privește pe voi, li se adresează el celor doi oameni de știință, ridicând vocea și privindu-i fix, cred că veți ști cum să păstrați secretă această vizită. Trebuie să dau câteva telefoane.

55.

— V-ați descurcat bine, doamnă Faber, spuse Artemi Dujok, apoi își dădu jos rucsacul și își porni laptopul, căutând o rețea la care să se conecteze. Părea mai însuflețit ca niciodată. Își lăsase arma și adama pe sarcofagul lui Juan de Estivadas.

Strălucea.

— Să vă spun ceva: este admirabil faptul că soțul dumneavoastră a recurs la o frază atât de semnificativă precum „ți se va arăta” ca să ne ajute să îi înțelegem mesajul. Într-un fel, adăugă el, această capacitate de clarviziune a dumneavoastră a făcut mereu ca legătura pe care o aveți cu aceste pietre să fie atât de deosebită. La fel i s-a întâmplat și ultimului proprietar...

— John Dee?

Armeanul introducea frenetic ceva comenzi în laptop, dar își ridică pentru o clipă privirea spre mine.

— John Dee? Nu. Bineînțeles că nu!

De data aceasta, eu am fost cea surprinsă.

— Ah, nu?

— Ultima dată când aceste pietre au fost menționate în istorie a fost în 1827, spuse el, apoi continuă să tasteze. Se spune că un tânăr american din Vermont, Virginia, ar fi intrat în posesia lor. A ambelor. Chiar dacă povestea lui seamănă foarte mult cu cea a lui Dee. Culmea coincidențelor a constatat în faptul că acest tânăr a afirmat că pietrele i-au fost înmânate de o creatură angelică. Împreună cu o carte din plăcuțe de aur, scrisă într-un limbaj străin, pe care a reușit să îl traducă datorită pietrelor.

— Nu am auzit niciodată vorbindu-se despre așa ceva...

— Ciudat, doamnă Faber. Este un episod foarte cunoscut. Mai ales în Statele Unite, patria soțului dumneavoastră.

— Ah, da?

— Poate că dacă vă voi spune numele tânărului care a primit pietrele, o să vă dați seama, adăugă el pe un ton misterios: Joseph Smith.

— Joseph Smith?

— Fondatorul mormonilor, spuse el și zâmbi fără să își ridice privirea din laptop. Sau, mai precis, al Bisericii lui Iisus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

— Serios?

— Smith a fost fondatorul și profetul acesteia. Și, înainte ca acea carte cu pagini din aur să dispară, au existat numeroși martori care au văzut-o, ba chiar au dat declarații notariale cu privire la existența acesteia.

— Mormonii au legătură cu adamantele?

Cert era că nu știam mai nimic despre mormoni. Mă născusem într-o țară catolică, așa că nu prea m-au interesat mișcările creștine de factură nouă. Cu toate acestea, deoarece am lucrat în restaurarea artei sacre în numeroase biserici din Galicia, știam că mormonii își fotografiau de ani de zile pe microfilme cărțile vechi cu botezuri și decese, pentru a le strânge în Utah înainte de „sfârșitul zilelor”. Considerau, sau cel puțin așa mi-au povestit preoții parohiali, la fel de speriați ca mine de această obsesie a lor față de registrele pe care le țin, că doar cei al căror arbore genealogic este arhivat într-un buncăr special pe care l-au construit în Salt Lake City vor avea cu adevărat o șansă la viața veșnică.

— Smith nu numai că a intrat în posesia adamantelor, doamnă, continuă Dujok, trezindu-mă la realitate, dar le-a și redenumit ca în Antichitate; când veți ști, veți aprecia și mai mult valoarea lor infinită.

— Și mai mult?

— Da, spuse el. O să vedeți: printre revelațiile pe care le-a avut Joseph Smith datorită pietrelor s-a numărat faptul că patriarhul Avraam a fost unul dintre cei mai cunoscuți posesori ai pietrelor. Probabil că le-a moștenit de la urmașii lui Noe. Și le-a numit Urim și Tumim.

— Urim și cum...?

— Înseamnă „lumini” și „recipiente” în limba ebraică veche, doamnă Faber. Bineînțeles, patriarhul le-a folosit în ghicirea viitorului și în scopuri de comunicare în Ur, cetate în apropiere de orașul modern Nasiriya, în Irak, unde s-au descoperit și tăblițe din lut din secolul al XVII-lea î.Hr., cu fragmente din *Epopoea lui Ghilgameș*.

— Adică Avraam a avut aceste pietre...

— Corect. Lista personajelor importante care le-au deținut până în 1827 este impresionantă. De la Moise la Solomon, care le-a păstrat împreună cu comorile din Templu, apoi împărați romani, papi, regi, oameni de afaceri, politicieni...

— Și ce s-a întâmplat cu Smith?

— A înnebunit, i-a răspuns Dujok pe un ton grav, concentrat pe graficele care îi apăreau pe ecran. Și-a asumat atât de mult condiția de ultim profet trimis de Iisus Hristos ca să ne răscumpere, încât a fondat biserica și, câțiva ani mai târziu, a fost asasinat de dușmanii lui din Illinois. În ceea ce le privește pe Urim și Tumim, probabil că au dispărut în agitația de atunci. Nu s-a mai auzit despre ele niciodată... Cel puțin nu în mod public.

Dujok ridică o sprânceană, ca și cum ar fi încercat să sublinieze suspansul din afirmațiile sale.

— În mod public? Ce vreți să spuneți?

— Cu patruzeci de ani în urmă, într-un loc necunoscut, în timpul administrației Chester Arthur, au fost aflate în sud-vestul Statelor Unite. Se aflau în posesia unor indieni hopi, cu care Arthur a negociat ca pietrele să rămână în custodia lui. Abia atunci, în primele laboratoare ale Marinei, s-a descoperit că nu se comportau ca restul materiei cunoscute. Își modificau greutatea, culoarea sau temperatura, sau toate odată, ca și cum ar fi comunicat sau ar fi reacționat la semnale externe.

— Și asta sperați să se întâmple și acum, așa-i?

— Nu sper, spuse el, făcând semn spre laptopul lui. Chiar se întâmplă. Priviți aici!

56.

Bip. Bip. Biiip. Ellen Watson primi trei mesaje consecutive pe telefonul ei BlackBerry. Asistenta președintelui le deschise când avionul cu care călătorea coborî spre aeroportul din Lavacolla, la 16 kilometri est de Santiago de Compostela, și antena telefonului captă semnalul de la cele mai apropiate relee. Toate trei mesajele erau marcate drept urgente.

Primul era de la prostănaclul de Richard Hale, care îi lăsase o impresie deplorabilă la Madrid. Conținea un fișier text, o fotografie recentă a Juliei Álvarez, „lată obiectivul. Căsătorită de cinci ani cu Martin Faber, fost agent

NSA”, și un scurt rezumat al conversației pe care o purtase Nick Allen cu aceasta înainte de dispariția ei în Santiago. „Inspectorul Antonio Figueiras vă va ajuta cu orice aveți nevoie. Se ocupă de caz pentru poliția locală”, apoi un număr de mobil.

Ellen memoră informațiile, aruncă o privire la fotografie și închise documentul dintr-un click. „Și va trebui să discut și cu colonelul Allen”, adăugă ea pentru sine.

Al doilea, mai criptic decât primul, era de la biroul din Washington. I se păru ciudat. Ultima dată când vorbise cu cineva de la birou, primise ordin să se urce în primul avion disponibil spre Galicia. „Piatra pe care o căutăm a fost detectată acolo, îi spusese acesta. O alta a reacționat la 5.594 de kilometri spre est, pe teritoriul Turciei.” Dar acum, în scris, un alt mesaj îi spunea să consulte ultimele imagini obținute de satelitul *HMBB* deasupra estuarului din Noia și să se concentreze asupra pietrei celei mai apropiate de ea. Ellen tastă rapid adresa web cu acces restrâns a NRO și, folosindu-și codul și parola de funcționară, căută în baza lor de date. Atunci înțelese de ce Casa Albă era în alertă. „Ai grijă. Elijah este deja pe urma ei, citi ea. Imaginile au fost transmise în această dimineață către *USS Texas*. Nu lăsa garda jos.”

„*USS Texas*? tresări ea. Cum naiba au trimis atât de rapid un submarin?”

Al treilea mesaj se dovedi a fi cel mai detaliat dintre toate. Era de la un consilier științific al președintelui și includea o analiză comparativă între informațiile culese de *HMBB* și cele de la un satelit privat vechi de șapte ani, de-a dreptul antic când vine vorba de explorare spațială, numit *GRACE* (*Gravity Recovery and Climate Experiment*). Concluzia analizei comparative era destul de ciudată: intensitatea câmpului gravitațional în zona spre care se îndreptau se redusese cu două procente, fără vreo altă cauză aparentă în afara emisiei electromagnetice detectate de *HMBB*.

— Ai văzut asta, Tom?

Thomas Jenkins se amuza răsfoind ziarul. Bărbatul cu cravată Saks în dungi își ridică privirea de la rubrica de sport a ziarului și se uită la tabelul pe care i-l arăta Ellen. Nu părea prea fericit văzând datele conținute de acesta.

— Mă tem că va trebui să ne despărțim, spuse el. După ce aterizăm, vei închiria o mașină și te duci la Noia. Adamanta Juliei Álvarez se află acolo. Trebuie să pui mâna pe ea.

— Și tu?

— Eu mă voi întâlni cu colonelul Allen și îl voi lua cu mine în Turcia. Îl voi căuta pe Martin Faber și voi recupera piatra lui. Ne vedem la Washington în trei zile. Patru, dacă apar dificultăți.

— Ești sigur?

— Categorie.

În timp ce Jenkins se îmbrăca și se pregătea de coborâre, îi puse colaboratoarei lui o altă întrebare inoportună, care avea să o pună din nou la încercare.

— Știai că Martin Faber este climatolog? spuse el, privind-o cu coada ochiului.

— Da, admise aceasta. I-am studiat fișa postului când președintele ne-a cerut să îl investigăm.

— Profilul unui climatolog, Ellen, diferă foarte mult de cel al unui meteorolog. Din punctul de vedere al apărării naționale, este logic ca NSA să angajeze meteorologi care să evalueze dacă o anumită zi este bună pentru a lansa o rachetă balistică sau pentru a face o probă aeriană în atmosferă. Dar un climatolog nu prezice nimic pe termen scurt. Studiază clima per ansamblu și, în cazul în care face previziuni, acestea sunt imprecise și pe zeci de ani. Jenkins așteaptă o clipă ca Ellen să pătrundă sensul explicației, după care o întreabă: De ce crezi că au nevoie de astfel de oameni ca angajați?

Tom Jenkins nu vorbea niciodată doar ca să se afle în treabă. Să călătorești cu el era ca și cum te-ai fi mișcat pe o tablă de șah. Te obliga să fii atent la cele mai mici mișcări pe care le făcea și să fii precaut cu tot ce spuneai și făceai, dacă nu voiai să fii făcut knock-out. Ellen se gândi la toate aceste lucruri înainte să răspundă.

— Și dacă Proiectul Elijah ar avea de-a face, de fapt, cu clima? spuse ea. Nu ar fi prima dată când NSA studiază cum ar putea modifica ecosistemul dintr-o regiune, pentru a o destabiliza politic. Adu-ți aminte de *High Frequency Active Auroral Research Program*, HAARP, care studiază ionosfera. A fost conceput pentru a calcula influențele magnetismului terestru sau solar și modul în care acestea ar putea provoca schimbări atmosferice. În anumite manuale de informații, aceste proiecte par un fel de semințe ale armelor viitorului. Ba chiar dincolo de cele termonucleare...

— Are sens. Bine, Ellen, mormăi Jenkins, sorbind din ceașca cu cafea, pe care i-o înapoie însoțitoarei de bord. Dacă NSA ar fi avut nevoie doar de informații despre vreme, ar fi fost suficient să apeleze la Stația Meteorologică Națională și să folosească datele oferite de aceasta. Dar este clar că Proiectul

Elijah înseamnă mai mult de atât. Spune-mi, atunci, ce rol au niște pietre vechi în tot acest demers? De ce crezi că sunt atât de interesați de ele? Crezi că pot modifica clima?

— Momentan, știm că emit unde EM capabile să ajungă în spațiu, Tom, spuse Ellen. Și se pare că, în zonele în care acționează, pot modifica intensitatea gravitației terestre. E clar că nu sunt niște pietre normale.

— Așa crezi?

— Poate că nici măcar nu sunt pietre în sensul strict al cuvântului. Poate sunt un compus artificial creat în trecut. Un fel de cristal al Atlantidei. O bucată de kriptonită... Sau mai știi eu ce.

Consilierul președintelui râse de o asemenea idee.

— Și ce legătură ar avea cu clima?

Lui Ellen nu îi plăcea că o lua așa la întrebări. Totuși, Tom era un expert al ideilor stranii. La Washington avea o reputație îngrozitoare. În biroul lui Castle, se spunea că „blondul de gheață” era în stare să facă echipe întregi să gândească în direcția și cu subtilitatea de care avea nevoie, ca mai apoi să le măcelărească fără milă, generând confruntări între diverși agenți. Îi spuneau „Discordia”.

— Pietre și climă...

Fără să vrea, Ellen se concentrează pe problemă.

— Poate... Poate că undele pe care le emit acele minerale pot opri furtuni, sau le pot declanșa, sau poate modifică grosimea stratului de ozon, spuse ea în cele din urmă. În zone seismice, o schimbare gravitațională ar putea dezlănțui un...

— Stai așa!

Tresări când Jenkins o întrerupse.

— Președintele crede că Elijah este un program menit să prevadă, cu o precizie incredibilă, catastrofele globale. Se lumină la față, ca și când și-ar fi dat seama de ceva care îl depășise până atunci. Nu are sens ca totul să se bazeze pe o piatră care modifică clima, Ellen! De fapt...

— De fapt?

— Dacă proiectul a fost creat pentru a identifica din timp o catastrofă planetară, un climatolog ar fi o piesă fundamentală, și efortul de a deține această piesă ar justifica orice cost.

— Atunci, cu tot respectul, nu înțeleg de ce un bărbat precum Martin Faber ar abandona un proiect preferențial ca acesta.

Jenkins vru să răspundă, când simți o bufnitură seacă, marcând faptul că aterizaseră.

— NSA, adăugă el imediat ce zgomotul exterior se potoli, susține că Faber și-a abandonat postul la scurt timp după ce a fost trimis în Armenia, la sfârșitul lui 1999.

— Și se știe de ce?

— Există o scrisoare de demisie oarecum ciudată, în care a afirmat că, în acea țară, a descoperit adevărata credință. La început nu i-am acordat nicio importanță. Majoritatea demisiilor în cadrul Serviciilor Secrete sunt motivate de femei sau se datorează convertirilor religioase. În ambele cazuri, de obicei agentul moare din cauza regretelor. Dar, acum că am recitat demisia lui Martin Faber, mi-am dat seama că, în cazul lui, lucrurile au stat altfel. Nu am observat nicio îndoială morală. Ba din contră: a pretins că practicantii celei mai vechi religii din lume i-au oferit răspunsuri la toate întrebările. Motiv pentru care a plecat din NSA.

— Cea mai veche... religie?

— Cei din Agenție încă își aduc aminte de scrisoare. A fost foarte originală. Ca să îți faci o idee despre asta, a datat-o cu anul 6748 conform calendarului noii lui religii. Cică era exact intervalul de timp trecut de la ultimul Potop Universal.

— Poftim? Ellen făcu ochii mari. Duse din instinct mâna spre steaua lui David pe care o purta la gât. Calendarul lui e mai vechi și decât cel ebraic?

— Așa este. Ellen, ai auzit vreodată de yazidiți?

57.

La ora aceea, pe ecranul laptopului mic al lui Dujok, se putea vedea o hartă a lumii intens colorată. Partea din dreapta a monitorului era plină de cifre în trei culori care se derulau cu mare viteză, în timp ce în partea de sus și în cea de jos se mișca un cursor, care marca anumite coordonate geografice, și logouri pe care nu le înțelegea.

— Aplicația coordonează o rețea de sateliți de orbită joasă, folosind instrumente pentru a măsura variațiile din câmpul magnetic terestru, spuse armeanul, fără să își ridice privirea de pe grafic. Dacă are loc o modificare mai

mare de 0,7 gauss în intensitate, se declanșează o alarmă și zona este marcată cu roșu pe acest grafic. Vedeti?

M-am apropiat de calculator ca să înțeleg mai bine, dar nu am reușit să pricep mare lucru.

— Dacă mărim zona Peninsulei Iberice, spuse el, tastând rapid niște comenzi, veți vedea că gura estuarului din Noia s-a colorat în roșu. Poftim.

— Asta a fost din cauza pietrei?

— Nu. Asta este *din cauza pietrei*, sublime el. Încă emite semnalul.

— Și ați găsit-o deja pe cea a lui Martin?

— Programul procesează informațiile chiar acum, doamnă Faber. Un semnal identic a apărut la câțiva kilometri de frontiera dintre Turcia și Iran, în zona de influență a muntelui Ararat.

— Acolo se află acum soțul meu? am spus eu, înghițind în sec.

— Probabil.

— Iar această informație – am ezitat dacă să întreb sau nu – poate fi obținută și de altcineva? De colonelul Allen, de exemplu?

— Colonelul Allen, doamnă, probabil că este deja mort.

— Mort?

— Când v-am salvat în Santiago, am eliberat o descărcare de geoplasmă de un tesla, aproape zece mii de gauss intensitate, motiv pentru care v-ați pierdut cunoștința. Nu este prima dată când colonelul este supus la astfel de descărcări. Și, credeți-mă, puține organisme vii pot suporta mai multe „focuri” de genul acesta fără să cedeze.

58.

Pacientul din salonul 616 încă nu reacționa, chiar dacă semnele vitale – temperatura corporală, pulsul, frecvența respiratorie și tensiunea arterială – indicau faptul că se afla în afara oricărui pericol. Injecțiile cu adrenalină încă nu reușiseră să îl trezească. După ochi, Nicholas Allen părea să se afle în continuare în faza REM a unui somn neobișnuit de lung. Poate că de aceea medicii din spitalul Nuestra Señora de la Esperanza nu păreau prea siguri de modul în care starea lui avea să evolueze în următoarele câteva ore.

— Posibil să se trezească în scurt timp... spuse șeful secției de terapie intensivă în timpul primei ședințe cu echipa, la ora șase dimineața, dar la fel

de bine s-ar putea ca, din cauza comei, sistemul lui nervos să cedeze definitiv și pacientul să nu își mai revină.

— Putem face ceva pentru el? Întrebă un altul.

— Nu prea. Părerea mea este că nu ar trebui îl tratăm deloc până nu știm ce a pățit.

— Dar este inconștient de câteva ore, domnule doctor, răspuse una dintre asistente.

— Rămân la aceeași părere. Cât timp este stabil, nu vom interveni. Mai bine așteptăm să se trezească și să aflăm din ce cauză a ajuns în stadiul acesta.

Niciunul dintre ei nu avea cum să își imagineze că creierul celui uriaș lucra chiar atunci la rezolvarea problemei. De fapt, circuitele lui neuronale treceau în revistă ultima dată când fusese lovit de o forță supraomenească identică celei care îl afectase și acum.

Memoria celulară a lui Allen își amintea foarte bine.

Între Armenia și Turcia.

11 august 1999

Total s-a petrecut după jaful nereușit din Catedrala Echmiadzin. Rănit la frunte, dezarmat și doborât de gorilele lui Artemi Dujok, Nick Allen fu scos din oraș într-un camion frigorific și dus clandestin de cealaltă parte a frontierei cu Turcia. Lângă el se afla și tolmacul de Martin Faber. Nu reușea să-și scoată din cap ideea că dacă nu ar fi fost surprins în centrul de control improvizat din apropiere de incinta sfântă, lucrurile ar fi decurs altfel. Dar la ce bun să se plângă? Cert era că tânărul birocrat, întins lângă el, arăta mult mai bine ca el însuși. Allen nu văzu niciun hematom sau vreo rană semnificativă și, chiar dacă nu făcuseră decât să îi lipească bandă adezivă peste gură, părea speriat și incapabil să acționeze. În cazul lui, din nefericire, lucrurile stăteau altfel. Pierduse mult sânge, se simțea prea slăbit ca să fugă, mușchii brațelor și ai picioarelor îi erau înțepenți și era conștient de faptul că supraviețuirea lui depindea de energia pe care ar fi economisit-o până când îl vor duce la un spital. Dacă aveau de gând să o facă.

Timp de șapte ore interminabile, fără apă sau aer proaspăt, niciunul dintre cei doi nu dădu vreun semn că ar fi vrut să comunice.

Exodul lor dură mai mult decât se așteptaseră. Dacă tipul acela cu înfățișare de sihastru, de la Echmiadzin, încerca să îngreuneze lucrurile pentru o eventuală echipă de salvare a NSA, atunci se descurca foarte bine. Pentru

Început, îi îndepărtaseră de catedrală, ducându-i spre un fel de câmpie neprimitoare, în mijlocul pustietății, care îi tulbură încă de la prima vedere. Nu se mai aflau în Armenia muntoasă, ci pe o platformă infinită, de unde silueta munților din Armenia părea doar o umbră, în spatele căreia, în decurs de câteva minute, avea să apună soarele.

El și Faber reperară numaidecât clădirea care se înălța la nicio sută de metri distanță de ei. Pe partea cealaltă a unei depresiuni enorme și întunecoase, la câțiva pași mai încolo, se putea vedea un fel de minaret cu bază circulară, mai lat în partea inferioară decât în cea superioară, vechi, care semăna cu un deget îndreptat spre cer. Fusese acoperit parțial de un turn din cărămizi uscate la soare, ca și cum cineva ar fi vrut să ascundă structura respectivă de priviri indiscrete.

— Unde... unde suntem? mormăi Nick. Nu mai sângera acum.

— În Kurdistanul liber, colonele, spuse Artemi Dujok pe un ton solemn, făcând o mișcare amplă cu brațele înspre abisul care îi despărțea de clădiri. Pământul sfânt al urmașilor lui Noe.

Martin respiră adânc.

Individul nu îi mințea. Probabil că parcurseseră aproape patru sute de kilometri până să ajungă acolo. Din noua lor poziție, vârfurile înzăpezite al muntelui Ararat, aflat nu departe de ei, străluceau în lumina târzie a după-amiezii. Estimă că se aflau în apropiere de versantul sudic, într-un punct aflat la egală distanță față de granițele Armeniei, Turciei și Iranului.

— Și ce căutăm aici? întrebă Allen din nou, lovind fără chef podeaua, ca și cum ar fi încercat să își recupereze tonusul muscular. Nu puteți reține doi cetățeni americani!

Individul cu mustăți mari și oamenii lui zâmbiră strâmb.

— Haide! Nu recunoașteți locul, colonele?

— Eu da, îi întrerupse Martin, arătând spre orizont. Acela este Agri Daghi, „muntele durerii”, în limba turcă. Sau Urartu, „poarta care duce în sus”, în armeană.

— Foarte bine, domnule Faber. Astăzi veți afla de ce turcii o numesc așa.

— Acesta este planul vostru? bombăni el. Ne veți abandona acolo? Pe munte? O să ne faceți vânt în vreo râpă?

— Nu, nu. Nimic de genul acesta. Dujok zâmbi din nou în felul lui ciudat. Atunci ați dispune de o ocazie nemeritată de a fugi de soarta dumneavoastră, domnule Faber. Și vrem să vă doară. Credeți-mă: noi, yazidiții, suntem conștiințioși în ceea ce facem.

— Yazidiți?

Din cine știe ce motiv, Martin tresări când auzi acel termen. Tânărul trimis de NSA îl privi surprins pe armean, în timp ce acesta se îndreptă spre marginea gropii și o examinează cu o satisfacție neliniștitoare. Cu toate că era în toiul lunii august, după apusul soarelui începu să se simtă un vânt rece din nord, care îi neliniștește și mai tare pe prizonieri.

— Știi cine sunt...? întrebă Allen încet, când Dujok se îndepărtă de ei.

Martin răspunse numaidecât:

— Bineînțeles, spuse el în șoptă. Tatăl meu mi-a vorbit mult despre ei. A explorat aceste regiuni cu ani în urmă și ne povestea lucruri înfricoșătoare despre oamenii aceștia. Cei de-aici cred că îl venerază pe diavol, dar adevărul este că ei păstrează singurul cult al îngerilor din lume. Sihaștrii yazidiți nu își rad niciodată mustățile. Uită-te la ei! Cred în reîncarnare. Nu mănâncă salată. Și nu poartă haine albastre. Se consideră supraviețuitorii mai multor potopuri și, prin urmare, singurii apărători fideli ai relicvelor precum cea din Catedrala Echmiadzin.

— Fanatici... spuse Allen în glumă, tulburat.

— Dar nu asasini.

— Și totuși, în catedrală aproape că m-au ucis!

Martin Faber nu știe ce să-i răspundă. Oricum, n-ar fi ajutat cu nimic să-i explice unei persoane care fusese rănită cu un cuțit yazidit de ce familia lui era fascinată de acești oameni. Părinții lui Martin petrecuseră ani de zile cercetând teologia lor ciudată și îi considerau pașnici. Sau poate că fuseseră orbiți de legăturile subtile dintre aceștia și John Dee. Atât yazidiții, cât și adepții magului englez susțineau că reușiseră să stabilească o comunicare cu inteligențe superioare, ba chiar că ar fi văzut „cărți” și „table celeste” care le-ar fi permis accesul direct la Creator.

Și tocmai asta căuta Martin în Armenia, inspirat de tatăl lui, dar impulsivat și de proiectul pentru care milita.

— Să vă spun ceva, zise Artemi Dujok, răsucindu-se pe călcâie, întrerupându-i pe prizonierii lui din șușoteli. Îl privea pe tânărul Martin. Nu ar trebui să mă mire faptul că ați moștenit ambiția tatălui dumneavoastră.

— Tatăl meu? tresări acesta. Îl cunoașteți?

— Domnule Faber, vă rog. Ingenuitatea dumneavoastră mă emoționează. Îi cunosc pe toți cei implicați în Proiectul Elijah. La un moment dat, chiar și eu am lucrat pentru el. Chiar înainte să vă amintiți dumneavoastră ceva. Totuși, l-

am abandonat când am descoperit adevăratele intenții ale țării dumneavoastră.

— Ați lucrat pentru Elijah?

În ochii armeanului se văzu o scânteiere. La fel și în ochii lui Martin.

— Da. Și, din câte văd, încă vreți să obțineți monopolul asupra pietrelor, cu orice preț.

Nicholas Allen era uluit. Nu reușea să înțeleagă despre ce vorbeau oamenii aceia. Yazidiții îi cunoșteau pe părinții colegului lui? Ce naiba era Proiectul Elijah? Și de ce avea brusc impresia că Agenția lui îl trimisese într-un cuib de viespi, fără ca măcar să fi avut bunul-simț să-l anunțe despre existența acestuia?

— Ce nu înțeleg eu prea bine, spuse Martin, fără să știe ce gânduri îi treceau prin minte colegului lui sleit de puteri, este de ce ne-ați adus aici. La unul din celebrele turnuri...

Dujok se apropie de prizonierii lui cu mâinile la spate:

— Apreciez faptul că recunoașteți locul, domnule Martin Faber. Exact cum mă așteptam de la dumneavoastră.

— Am citit despre ele în cărțile lui William Seabrook. Și în cele scrise de Gurdjieff.

„Turnuri?” Allen devenea tot mai consternat. „Gurdjieff? Seabrook?”

— Și, din întâmplare, ați citit ce spun Pușkin sau Lovecraft despre noi? spuse armeanul, zâmbind răuvoitor. Poate că știți deja, dar obligația mea constă în a vă spune că toți mint. Gurdjieff, cel mai celebru mistic din țara mea, nici măcar nu a văzut aceste turnuri. Cu toate acestea, în Europa s-a bucurat de o popularitate nemeritată, doar pentru că își publica pamfletele în limba franceză.

— Dar William Seabrook chiar v-a descoperit secretul, corect?

— Seabrook, da, bombăni armeanul.

— A fost un ocultist care a lucrat și ca reporter pentru *The New York Times*, la începutul secolului XX...

— Știu cine a fost Seabrook, domnule Faber. Primul care a publicat detalii despre aceste construcții, îl întrerupse armeanul, făcând semn spre turnul de piatră ascuns de ziduri subțiri de cărămizi uscate la soare și de folii de plastic. Prostul le-a numit „turnurile răului”, deoarece credea că emanau vibrații prin care Satana domina lumea. Dar, când a scris despre ele, nici măcar nu a putut demonstra existența lor. Cele mai multe fuseseră distruse sau, în cel mai bun caz, îngropate sub alte structuri.

— Am citit *Adventures in Arabia*, încuviințată Martin, satisfăcut că îi putea distra atenția călăului lui. Și am observat că nu specifica pozițiile exacte...

— Nu le-a cunoscut niciodată. De aceea nu le-a divulgat. Niciunul dintre acei *sheikh* yazidiți cu care a vorbit în anii 1920 nu i le-ar fi spus. A trebuit să se mulțumească cu a presupune că cineva foarte pregătit, în negura timpului, le-a răspândit pe întregul continent și că noi, din când în când, le vizitam, ca să vedem dacă încă funcționau.

— Și acesta este unul dintre ele?

— Așa este, încuviințată armeanul. Familia mea a fost obligată să îl ascundă pe vremea lui Seabrook, din cauza scrierilor acestuia. Cartea lui a reușit să îi stigmatizeze pe cei din satul meu ca închinători la diavol și să susțină că turnurile respective erau controlate de rău.

— Și nu este așa? Nu sunteți sataniști? interveni Nick ezitant, obosit. Picioarele începură să-i tremure, și îi era din ce în ce mai greu să respire. Începea să spere că, orice i-ar fi așteptat, avea să se termine repede.

— Bineînțeles că nu!

— Și atunci, de ce vreți să ne sacrificați? ripostă el. Starea colonelului se înrăutățea. Fruntea rănită îi era umedă din cauza febrei. Sudoarea aceea rece nu prevestea nimic bun. Nu asta fac cei care venerază răul? Sacrificii umane?

Dujok se opri și se aplecă deasupra texanului.

— Să vă spun un lucru interesant, colonele, spuse el încet. Nu vă voi executa eu. Nu vreau să îmi mânjesc mâinile cu sângele vostru. Din fericire, prin faptul că ați furat o relicvă sacră, meritați o ordalie. Știți ce este o ordalie?

Nick Allen nu avea nici cea mai mică idee. Nu mai auzise niciodată cuvântul. Iar Dujok, care își imagina deja cum stăteau lucrurile, îi explică numaidecât:

— Este o judecată a lui Dumnezeu, colonele, spuse el. Dreptate pură pronunțată de Cel Atotputernic. O sentință de neînduplecat. Instantanee. Precisă. El va hotărî soarta voastră. Vi se pare în regulă?

— Sunteți nebun...

O altă rafală a vântului nordic rece, posibil o reflexie a furtunii care se forma în dreptul vârfului mai puțin înalt al muntelui Ararat, puse capăt acelei conversații.

— Nu avem timp de pierdut. Armeanul se îndreptă de spate, ignorând disprețul de pe chipul prizonierului lui.

La un semn al lui, doi bărbați îi împinseră mai aproape de marginea aceluia crater întunecos. Era o prăpastie îngrozitoare: sub marginile ei se deschidea

un abis vertical, un gol parcă săpat cu dalta, de unde, când se apropiară, ieși o rafală neașteptată de aer cald. Oare Dujok avea de gând să-i arunce acolo? În aceasta consta ordalia?

Era un termen pe care Faber îl cunoștea foarte bine.

Fusese inventat de Sfânta Inchiziție în Europa din vechime și se referea la judecățile împotriva vrăjitoarelor și ereticilor prin care se renunța la procedura normală, forțându-i pe acuzați să își dovedească nevinovăția învingând flăcările sau plutind cu mâinile și picioarele legate, în fața unui grup de clerici. Nu credea că aveau să îi arunce în gol. O ordalie trebuia să le ofere o șansă cât de mică să se apere. Și o astfel de prăpastie nu părea să le ofere o astfel de ocazie.

— Ce vei face cu noi, Dujok? întrebă Martin neliniștit, când ajunse deja pe buza prăpastiei.

— Vă vom testa credința, domnilor.

Armeanul apucase relicva mică din Echmiadzin și o ținea acum deasupra capului. Piatra în formă de rinichi strălucea, ca și cum ar fi fost un diamant. Probabil că de la sine, deoarece se lăsase deja întunericul și strălucirea aceea nu ar fi putut proveni de la nimic altceva.

— Domnule Faber, știți deja de ce aceste relicve sunt numite pietrele soarelui?

Martin nu se aștepta la această întrebare. Dujok continuă, fără să lase piatra din mâini:

— *Heliogabalus* sunt minerale speciale, care reacționează doar la anumiți stimuli ai Astrului Rege. Cu doar câteva ore în urmă, o eclipsă totală de soare a umbrit o latitudine apropiată celei la care ne aflăm noi, făcând vizibilă o parte din coroana lui de plasmă. Chiar dacă nu ați observat, această energie a lovit pământul și, datorită ei, cele șapte turnuri ale îngerilor care au mai rămas pe lume s-au activat timp de câteva ore. Dacă una dintre aceste pietre se află în imediata vecinătate a acestora, va recepta energia respectivă și ar putea dezlănțui o reacție interesantă.

— Ce reacție?

— Noi o numim Slava lui Dumnezeu, domnule Faber, spuse armeanul, zâmbind. *Biblia* ebraică o numește *kabod*. Este strălucirea Părintelui Veșnic. Același foc pe care l-a contemplat Moise pe muntele Sinai. Cel care făcea rugul să ardă fără să fie mistuit, și prin care vorbea Inefabilul... De fapt, este cel mai vechi canal de comunicare cu Dumnezeu. Doar că pe voi, dacă nu aveți darul necesar pentru a primi această lumină, vă va ucide.

- John Dee a văzut acel foc și nu a murit, îi răspunse Martin sfidător.
- A fost o excepție. S-a folosit de clarvăzători care aveau acest dar și care i-au dezvăluit farmece care l-au protejat.
- În cazul acesta, spuse Faber zâmbind, aducându-și aminte de anii în care studiase formulele magice folosite de Dee, doresc să văd această Slavă.
- Pe chipul maestrului yazidit se văzu o strălucire malefică.
- Atunci, domnilor, așa să fie.

59.

39° 25' 34" N.

44° 24' 19" E.

Cifrele pâlpâiră în lateralul monitorului, luminând chipul armeanului.

— Am găsit, strigă acesta, fără să îi pese de cât timp stătea așezat pe podeaua de piatră a bisericii Santa María a Nova, cu șezutul înțepenit și înghețat. Artemi Dujok se gândea la alte lucruri. Poate că cel mai mult îl îngrijora ca eu să nu descopăr înșelătoria spre care mă îndruma. Dar, ingenuă, nici măcar nu îmi imaginam ce mă aștepta.

Se concentră și introduse imediat coordonatele respective în programul cartografic gratuit Google, și așteptă ca globul pământesc să nu se mai învârtă în jurul propriei axe, ci să se apropie de obiectiv.

Ne-am ținut amândoi respirația. Așteptam ca datele furnizate de sateliți să ne ajute să-i luăm, în sfârșit, urma lui Martin. Imaginile furnizate de aplicație aveau să ne ajute să ne facem cât de cât o idee referitor la poziția lui și a adamantei.

Harta se mută numaidecât din Europa spre est. Trecu de Balcani, Grecia și, două secunde mai târziu, se concentra pe un punct de intersecție între granițele Armeniei, Iranului și Turciei.

La 39 de grade latitudine nordică, harta începu să se rotească mai încet și să își mărească suprafața pe ecran. Când se opri de tot, imaginea obținută fu dezolantă:

— Asta... este? am întrebat eu, nevenindu-mi a crede. Dujok încuviință.

Era o imagine a unui teren plan, ocru, complet lipsit de pomi; o suprafață monotonă, pietroasă și infinită, întreruptă de câte un pâlc de cabane presărate pe dealuri line, despădurite.

— Programul nu dă coordonate precise, se scuză Dujok, în timp ce mișca imaginea în sus și în jos. Vom cerceta împrejurimile, să vedem dacă găsim ceva interesant.

Peisajul se derulă ascultător sub mișcarea cursorului, oferindu-ne o panoramă tot mai descurajatoare. Singurul drum care se vedea părea traversat de urme de roți de la vehicule de gabarit mare, probabil camioane grele, și se întindea de ambele părți ale celui mai apropiat punct de frontieră din Gurbulak. Era o câmpie netedă. Fără accidente orografice semnificative, localități sau așezări care să prezinte interes. În sfârșit, la niciun kilometru distanță de un sătuc numit Hallaç, în interiorul unei zone militare împrejmuite, am observat ceva curios. Poate singurul lucru anacronic din locul acela: acoperișul nou, impecabil, al unei case enorme, și o pistă de pământ bătătorit, care ar fi putut servi la aterizarea unor avioane mici. Într-o parte, scris cu caractere mari și groase, cineva trasase un nume identificabil doar din aer: Turkiye. Turcia. Și, la începutul pistei, la o sută de metri mai spre sud, silueta unei clădiri sau a unei instalații fusese ștearsă deliberat din imaginea surprinsă de satelit.

Știam că aceste „ștersături” pe software-ul Google Earth erau ceva obișnuit. Când încercasem să folosesc programul ca să studiez orientarea unor biserici creștine în partea veche a orașului Ierusalim, am văzut că aceasta era secretizată din „motive de siguranță” și nu se putea consulta nici măcar harta urbană. Același lucru se întâmpla și în cazul instalațiilor militare sensibile din Gibraltar, Cuba, China și multe alte locuri. Dar ce ar fi putut să se ascundă în Hallaç?

Când am mutat cursorul spre sfârșitul pistei, am descoperit o altă surpriză. Era și mai ciudată decât zona cenzurată, dacă se putea așa ceva: un orificiu rotund, regulat, un puț enorm, cu un diametru de aproximativ patruzeci de metri, se căsca în pământul acela sterp.

Dujok se opri cu cursorul deasupra lui și începu să îl mărească.

— Ce este chestia aia? am întrebat eu.

Nu mă băgă în seamă. Am văzut că citea datele periferice pe care i le oferea programul. Înălțime: 1.446,58 metri. 39° 25' 14" nord. 44° 24' 06" est. Și mai calculă ceva: distanța față de vârfurile gemene ale muntelui Ararat. Erau foarte aproape. La aproximativ treizeci de kilometri în linie dreaptă. După aceea, foarte concentrat, începu să rotească imaginea, pentru a o vedea din toate unghiurile posibile.

— Ce este? am insistat eu.

Dujok nu își lua nicicum ochii de la acea „rană” geologică ciudată. Arăta de parcă acolo ar fi căzut o rachetă, lăsând în urma ei o gaură enormă, cu un perimetru geometric foarte exact.

Armeanul zâmbi.

— Acolo se află soțul dumneavoastră, spuse el încrezător.

60.

Ani de zile Nick Allen încercase să descrie exact ce pățise în acea gaură din apropierea Araratului, în vara anului 1999. Singurul lucru pe care reușise să îl noteze în raportul pentru Agenție fu că un fel de turbină colosală, o sferă de mărimea unei clădiri de șase etaje, ieși din adâncul unui crater, rotindu-se și rămânând imponderabilă, la câțiva metri de turnul ascuțit și de grup.

Într-o primă fază, furtuna pe care o dezlănțuise chestia aceea îl făcu să creadă că era un avion cu decolare verticală. Dar, de fapt, nu semăna câtuși de puțin cu așa ceva. Vocabularul lui Allen nu dispunea de o denumire care să i se potrivească. Cu atât mai puțin când lucrul acela se apropie de el și colonelul își dădu seama că era făcut dintr-o substanță care nu părea a fi metalică. Tubul acela, sau ce naiba o fi fost, părea un fel de cordon ombilical făcut din pereți apoși și orbitori. În plus, emitea o gamă de frecvențe acustice și cromatice care îi afectară cu putere simțurile.

Vederea fu prima care începu să îi furnizeze impulsuri eronate. Siluetele războinicilor yazidiți care îl amenințaseră cu arma în noaptea aceea, pe frontiera turco-armeană, se curbară brusc și chiar și trăsăturile lui ascuțite începură să se dilueze ca untul topit.

„Nu este adevărat, își repetă Allen de nenumărate ori, ca să rămână calm. Nu se întâmplă. Este o halucinație.” Dar gura i se uscă dintr-odată, lăsându-i impresia că limba i se lipise de cerul gurii.

Cât despre auz, reuși să perceapă doar ecourile frazelor pe care le strigau, în limba natală, cei care îl prinseseră.

— Iată Slava lui Dumnezeu! auzi el ca de la distanță, sufocat de scârțâiturile scoase de chestia aceea.

— Slava! strigară ceilalți.

Atunci, Allen făcu imposibilul și se aruncă la pământ. Corpul lui enorm pierduse noțiunea de gravitație. Știa că se afla pe marginea prăpastiei și că, la

un singur pas greșit, ar fi putut cădea în gol. De aceea, chiar dacă îi fu extrem de dificil să își dea seama în ce direcție trebuia să cadă, se aruncă cu nerăbdare la pământ. Chestia aceea plutea la câteva palme distanță de capul lui. Se deplasase deasupra lui și a lui Martin, rotindu-se cu o viteză diabolică, absorbind în calea ei pietre și arbuști. Dacă nu făceau ceva, avea să-i devoreze curând și pe ei.

Atunci îl văzu pe unul dintre războinici prăbușindu-se la pământ.

Iar Dujok deveni o linie orizontală subțire, într-un punct al câmpului lui vizual.

Și în timp ce lumea din jurul lui dispărea, acel glob enorm alungit, care plutea deasupra lui, începu să lumineze în jur, ca și cum ar fi fost din nou zi.

Dar, din cine știe ce motiv ciudat, Slava lui Dumnezeu nu îl omorî.

Ba mai mult chiar, când aceasta trecu peste el, îl auzi pe Martin Faber muștrând chestia aceea. Folosea niște cuvinte ciudate. Ininteligibile pentru el. Cuvinte purtate de vânt peste tot, în timp ce îl înghițea pe tovarășul lui și pe el îl lăsa la o parte, ca și cum nu i-ar fi fost de niciun folos.

Știuse atunci că nu avea să îl mai vadă vreodată. De aceea, acum că știa că era în viață și că sateliții guvernamentali îl localizaseră în celălalt capăt al continentului, avea un motiv puternic ca să trăiască.

Trebuia să vorbească cu Martin. Chiar dacă numai o singură dată. Și să îl întrebe ce s-a petrecut în pântecul aceluia monstru.

61.

— Vorbiți serios? Acolo se află soțul meu... chiar acum?

Artemi Dujok nu se lăsă impresionat de disperarea mea. Era foarte concentrat pe imaginile cu zona aceea pustie din nord-vestul Turciei, afișate pe ecranul laptopului, ca și cum acestea i-ar fi putut spune ceva ce nimeni altcineva din lume nu ar fi putut înțelege.

— Trebuie să vă spun ceva, doamnă Faber...

O spusese pe un ton solemn.

Pentru o clipă, m-am temut, neștiind la ce să mă aștept. Nu își mișcă ochii. De aceea, când continuă, m-am simțit foarte ușurată.

— Cunosc locul acela, adăugă el gânditor. Am fost acolo împreună cu soțul dumneavoastră, cu ani în urmă.

— Într-adevăr?

— Da, spuse el încet, cu o voce ușor tremurândă. Acolo am devenit *sheikh*-ul lui. Învățătorul lui. Dacă răpitorii lui l-au dus acolo, înseamnă că știu despre pietre mai mult decât am presupus.

— Cât de mult?

— Mult, spuse el sec. Pregătiți-vă. Plecăm.

62.

În apropiere de Noia, la doar trei mii navale de micul golf A Barquiña, numit așa în amintirea legendarei opriri a bărcii lui Noe în golful vecin, *Sirena de Lalín*, o barcă de pescuit de șaptesprezece metri lungime, încerca să își repare, la momentul respectiv, șubredul său generator Caterpillar, de patru sute de cai-putere. Marea agitată îi gripase motorul principal și îl inundase pe cel auxiliar, lăsând echipajul format din unsprezece oameni eșuat lângă coasta din Vigo, gata să își piardă încărcătura de mrene și cod. La ora aceea, nimic nu funcționa la bordul vasului de pescuit. Inginerul-șef, un galician rotofei din Muxia, cunoscut pentru faptul că își ungea chelia cu ulei de măsline, ca să o facă să lucească, ceruse să se deconecteze transformatorul de curent, și, împreună cu acesta, radarul, sonarul, radioul și chiar și cuptorul cu microunde, ca să poată lucra fără riscuri în măruntaiele navei. Fu primul care observă turbulența.

O observă deoarece, chiar în acel moment, era întins pe chila vasului *Sirena*. Își lipise urechea dreaptă de lemn, să vadă dacă elicea reacționa la ajustările pe care le făcea, când auzi acele trei bufnituri surde, foarte rapide. Și aproape. Foarte aproape.

Poc. Poc. Poc.

Tito, așa se numea bărbatul, nici măcar nu avu timp să reacționeze. După impact, văzu un lucru pe care nu reuși să-l priceapă: ceva ca o săgeată imensă străbătea podeaua, la jumătate de metru distanță, rupând carena în drumul ei și deschizând drumul pentru apa care îl udă până la oase. Se auzea ca un cearșaf sfâșiat de un cuțit de măcelar. Inginerul păli. Dar ruptura continuă să se extindă. Înaintă în zigzag prin compartiment, ca un șarpe, fără ca bietul Tito să mai apuce să vadă ceva. Spuma mării și forța apei erau atât de impetuoase,

încât înainte să reușească să se ridice și să se apropie de scara care ducea spre punte, *Sirena* îl trase spre fund, expulzându-l în abis ca pe o zdreanță.

Zgomotul ajunsese la cabină în clipa în care bietul marinar își dădea ultima suflare, marea acoperindu-l în întregime. Cei trei colegi care beau bere cu căpitanul se legănă, cu scaune cu tot, și căzură ca niște păpuși de cârpă. Puțin mai jos, în zona cabinelor, unghiul spre care începuse să se încline nava făcu ca toate dulapurile să se deschidă, aruncând haine și unelte spre pereții de lemn. Tristán, responsabilul cu rețelele, se împiedică de un cufăr, căzu cu fața la pământ și își fractură gâtul de tocul unei uși. Nu simți nicio durere. Din nefericire, ceilalți doi tineri asupriți de soartă, frați și mai puțin norocoși, căzură în compartimentul de marfă, unde fură striviți de paleții pe care urmau să îi folosească pentru a descărca peștii pe care îi prinseseră în ziua aceea.

În total, patru morți și șapte răniți în șase secunde și jumătate.

Câteva ore mai târziu, Serviciul de Salvamari hotărî să îi interneze pe ceilalți marinari de pe *Sirena de Lalín* în spitalul Nuestra Señora de la Esperanza din Santiago, și abia atunci aflară și aceștia ce sau cine îi atacase. Și chiar și așa, aflară detalii despre accident de la un căpitan din Marină, care îi obligă să semneze un contract de confidențialitate, în cazul în care voiau să primească indemnizații și o barcă nouă, metalică, din partea statului.

— Ori semnați toți, ori niciunul dintre voi nu primește un singur euro, spuse acesta, ca și cum ei ar fi fost vinovați de ceva.

Adevărul este că tritonul misterios care îi desfăcuse ca pe o cutie de sardele era catargul fonic secret al unui monstru de o sută cincisprezece metri. Un submarin nuclear din noua clasă Virginia, numit *USS Texas*, care primise ordin de la Departamentul de Apărare al Statelor Unite să se apropie de coastele Vigo, în apele NATO, ca să execute o manevră de salvare despre care nici măcar amiralul la comandă nu avea să afle toate detaliile.

Când se întâmplase accidentul, la bordul submarinului *Texas* luminile roșii de alarmă se declanșară doar când se freacă de *Sirena de Lalín*.

Dar era prea târziu.

— Este inexplicabil, domnule, spuse responsabilul cu sonarul tridimensional de la bordul submarinului, făcându-și cruce. Niciun senzor nu a detectat nimic. Probabil că a fost un fel de contraatac electronic.

— Ne va afecta operațiunea pe uscat? întrebă căpitanul pe un ton repezit.

— Nu, domnule. Se poate debarca chiar și acum, dacă doriți. Sistemul de comunicare și bocaportii nu par afectați.

— Excelent, spuse căpitanul încet. Dă ordinul.

Opt minute mai târziu, echipajul bărcii *Sirena de Lalín* plutea în derivă pe resturile ambarcațiunii, privind uimiți cum o parte a covertei *USS Texas* se deschidea, scoțând un zgomot surd, lăsând să se vadă o barcă cu motor în care săriră șase oameni înarmați cu puști de asalt compacte M4A1, lansatoare de grenade, căști și viziere electronice. Nici măcar unul dintre aceștia nu le aruncă o privire compătimitoare. Urcară rapid în vehicul și o luară grăbiți din loc de-a lungul coastei spaniole, lăsând în urma lor înjurături și insulte într-o limbă pe care nu o înțelegeau.

63.

Artemi Dujok ieși pentru o clipă din naosul bisericii Santa María a Nova, ca să le dea câteva instrucțiuni bărbaților care o păzeau pe dinafară. Nu era necesar să înțeleg limba armeană ca să îmi imaginez ce le porunca: să își adune armele, să anunțe elicopterul și să pregătească întoarcerea noastră. Ne terminaserăm misiunea în Noia.

Din fericire, operațiunea fusese curată, fructuoasă și de scurtă durată. Nu deterioraserăm incinta istorică, în afară de forțarea a două încuietori care se puteau repara fără probleme, și era clar că fusese un exces de zel să care toate acele arme după ei. Mai ales având în vedere diagnosticul fatal pe care Dujok i-l pusese singurului „inamic” care ar fi putut să ne intercepteze: colonelul Allen.

Știu că va părea ciudat, dar în acel moment m-am simțit liniștită pentru prima dată în ultimele câteva ore. Eram epuizată din cauza atmosferei tensionate. Drumurile, nervii și faptul că nu știam nimic despre Martin mă secătuiseră. Iar acum că lucrurile începeau să se clarifice, mintea mea începea să producă primele endorfine de mulțumire.

În toiul acelei stări subite de fericire, când l-am auzit pe Dujok numindu-se maestru al lui Martin, mi-am amintit de un lucru care se petrecuse cu câțiva ani în urmă. La Londra. Tocmai în perioada aceea antrenantă de după căsătoria noastră, plină de atâtea mărturisiri. Unul dintre puținele lucruri pe care mi le-a povestit Martin despre trecutul lui avea de-a face exact cu ceva ce i se întâmplase pe o terasă din nordul Turciei, nu foarte îndepărtată de locul înspre care aveam să ne îndreptăm în curând. Atunci îl cunoscuse pe *sheikh*-ul

lui, un cuvânt de origine arabă care însemna „tutore” sau „înțelept”, și pe care doar acum începeam să îl înțeleg.

Prietenia lor începuse atunci când, pentru prima și singura dată, Martin fusese dus împotriva voinței lui într-un mediu inospitalier, și în care își pierduse un coleg de călătorie. Colegul lui, obișnuia el să spună, era un tip dur, rezistent, care dispăruse în fața ochilor lui, în timpul unei furtuni pe munte. „Știi tu, îmi spuse el, o furtună din-aceea bruscă, ce se produce doar la înălțime și care întotdeauna aduce nenorociri”. De fapt, nu a știut niciodată cu siguranță dacă acel coleg al lui chiar murise sau nu. „Acea furtună, *chérie*, nu a fost una normală.” Martin mi-a spus că a început dintr-odată; că semănase cu un perete gri, aproape solid, care a apărut din fundul pământului și care a urcat până în dreptul lor. Soțul meu mi-a descris-o îngrozit. Trecuseră mulți ani de la acel incident, dar încă avea coșmaruri cu acea mare de praf și pietre care îi atacase. Era destul să povestească despre ea și începea să tremure. În ziua aceea, mi-a explicat el, pentru prima dată, lumea a devenit de neînțeles pentru el. Ciudată. „Ca furtunile acelea magnetice din filmele științifico-fantastice”, mi-a spus el.

Atunci mi-a povestit despre „secretul” lui.

Mi-a spus cum, în mijlocul acelui haos, niște brațe rigide, ca de oțel, l-au ridicat de subsuori și l-au învățit fără milă. Nu văzuse mașinării prin preajmă, nici vreun alt obiect care să poată face așa ceva. Și a insistat asupra faptului că nu fusese vis sau halucinație. Că reușise să îl vadă pe cel care îl apucase. Avea un chip inuman, geometric, cu ochii roșii și lipsit de expresie, care îl impulsiona într-un fel să lupte. „Așa cum a pățit Iacob cu îngerul, îți amintești?”, a adăugat el. Dar Martin nu mai avea forța necesară să se opună. Dezorientat și amortit, se târî până pe marginea unei prăpăstii, încercând să fugă de atacatorul lui. Nu reuși. Și, în loc să scape de furtună și de acel monstru mecanic, din greșeală, se îndreptă direct spre el. Când se răzgândi, era deja prea târziu: intrase într-un fel de peșteră electrică. Plutea aiurea, printre scânteii și fulgere, care roiau în jurul lui.

Martin se opri acolo cu povestitul. Cred că îl speria gândul de a oferi mai multe detalii. Sau poate nu și le amintea. De fapt, ori de câte ori am încercat, după prima lui mărturisire, să îl fac să mai vorbească despre aceasta, se agăța de fiecare dată de aceeași idee. Susținea că scăpase cu viață datorită factorului omniprezent din viața lui: John Dee. Este inutil să mai spun că era obsedat de acesta. Și acum înțeleg de ce.

Pe când se afla în vizuina monstrului, probabil în pântecul acestuia, un mic detaliu l-a făcut să se gândească la magul din Mortlake. Înainte de a-și pierde cunoștința, Martin a fost târât de acel vârtej până în vârful unei roci, de care s-a agățat cu toată puterea lui. Atunci a crezut că a văzut, gravat pe ea, un simbol care i s-a părut numaidecât cunoscut:

Faptul că a descoperit acel simbol al lui Dee pe o piatră aflată atât de aproape de muntele Ararat l-a ajutat să își amintească de o vrajă învățată de la mătușa lui, Sheila. Una dintre formulele pe care magul le folosea pentru a invoca furtuni.

Martin o repetase de atâtea ori, încât, chiar dacă era istovit, reușea să își adune forțele necesare ca să o rostească din nou:

„*Dooaip Qaal, zacar, od zamram obelisong*”, a recitat el din toată inima.

Cuvintele i-au fost luate de vânt și sufocate, ca și cum nu le-ar fi spus niciodată. Pe când se afla pe punctul de a le repeta, ceva se schimbă.

Ca și cum scânteile din jurul lui se îndoieră o clipă de scopul lor.

„*Dooaip Qaal, zacar, od zamram obelisong!*”, repetă el, însuflețit.

Și apoi încă o dată.

După a treia repetare, cuvintele lui provocară o reacție perceptibilă. Ca și cum acea formulă, de genul „Sesam, deschide-te”, ar fi acționat un întrerupător și totul s-a terminat, la fel ca visele urâte. Doar că, de data aceea, totul fusese real. Era rănit, prezenta arsuri de diverse mărimi și abia de mai putea respira. Când văzu că acel câmp electric care îl înconjurase dispăruse, se prăbuși la pământ.

Martin îmi povestea uimit cum un bărbat l-a luat, la scurt timp după acea întâmplare, și cum l-a îngrijit în casa lui timp de opt săptămâni întregi. Omul acela era atât de surprins că un străin supraviețuise atacului „Paznicului Pământului”, încât a tras concluzia că fusese adus în țara lui de Providența Divină. „Dacă l-ai învins pe monstru, așa cum Ghilgameș i-a învins pe leii din oțel, înseamnă că ai sângele puternic”, i-a spus el lui Martin.

S-a dovedit că bărbatul acela, umil și generos, era chiar cel care îl forțase să meargă până acolo. Lipsit de ferocitatea lui inițială, dușmanul lui s-a transformat într-o sursă de înțelepciune și bunătate. I-a vorbit mult despre acei paznici misterioși și despre cum fuseseră lăsați acolo, adormiți, invizibili,

ca să protejeze o comoară veche. De asemenea, l-a învățat și cum să invoce elementele, și cum să își stăpânească frica. „Cum să fii ca Enoh, spunea bărbatul, care a fost luat de vârtej și a reușit, în pofida oricărui lucru, să îl înfrângă și să se întoarcă acasă”.

Martin mi-a vorbit mereu cu afecțiune despre acest bărbat, ca și cum ar fi fost un membru al familiei. Îi spunea „*sheikh*-ul”.

Tocmai ce mi-am dat seama că celălalt nume al lui era Artemi Dujok.

64.

Antonio Figueiras ajunse la aeroport chiar pe când avionul cu cursă regulată, care îi aducea întăriri pe care nu le solicitase, ateriza în Lavacolla. Era neliniștit. Nu pusese geană pe geană toată noaptea, iar veștile primite de la armată despre ascunzătoarea elicopterului nu erau deloc promițătoare. Spuneau că radarele se opriseră de mai multe ori în dimineața aceea și că nu reușiseră să înregistreze anumite operațiuni din apropiere.

Acum, se plimba prin terminalul de sosiri, cu un exemplar din *La Voz de Galicia* sub braț, și îi aștepta pe indivizii respectivi. Doi americani care erau interesați de caz – alți doi! – pe care comisarul principal îl însărcinase să îi primească personal.

— Inspectorul Figueiras?

O voce de femeie îl trezi la realitate. Când se întoarse spre aceasta, mai că leșină de surprindere. O fată tânără, brunetă, bine proporționată, îmbrăcată cu pantaloni strâmți și haină neagră de la Armani, care ținea în mână o servietă, îi întindea mâna în semn de salut. Și ce mână avea! O palmă fină. Niște degete lungi, cu manichiură franțuzească, alunecară precum mătasea în mâna lui aspră.

— Sunt... eu, se bâlbâi el într-o engleză acceptabilă. Iar dumneavoastră trebuie să fiți...

— Ellen Watson, de la Biroul Executiv al președintelui Statelor Unite.

— Biroul președintelui?

Femeia zâmbi. Știa foarte bine ce efect avea modul în care se prezenta.

— Iar acesta este Tom Jenkins, colegul meu, adăugă ea, arătând spre un individ blond, rece. Consilier în cadrul Serviciilor de Informații. Sper să vă înțelegeți bine. Veți lucra împreună.

„Serios?”

După formalitățile de rigoare, Figueiras îi ghidă spre parcare. Frumoasa Ellen se pierdu în direcția firmelor de închiriat vehicule, de unde își luă o motocicletă de mare putere, împreună cu tot echipamentul aferent, în timp ce individul înalt care o însoțea rămase lângă el.

„Ce ghinion!”, înjură el în gând.

Figueiras se gândi că americanul nu era prea vorbăreț de felul lui. Bărbatul se așeză pe scaunul din dreapta al Peugeot-ului inspectorului, își puse centura de siguranță și se limită la a-i cere să îl ducă să îl vadă pe colonelul Allen. Își dădu numaidecât seama că nu avea să scoată nimic de la el despre caz decât dacă îl aborda direct. Și indivizii de felul lui, așa se întâmpla mereu când lucra cu serviciile de siguranță din altă țară, își vedeau mereu de interesele lor. Adică, cereau totul și ofereau, în schimb, cât mai puțin posibil.

— Este un caz complicat, așa-i? spuse inspectorul pe un ton plictisit, în timp ce străbătea șoseaua îngustă a aeroportului, înspre oraș. Se iveau zorii, iar silueta orașului Santiago părea să anunțe o zi și mai lipsită de nori decât cea anterioară. În noaptea aceasta mi-au murit doi oameni, care păzeau un vehicul aerian ce a evadat din piața catedralei. Un vehicul... străin. Știți ceva despre acest lucru?

— În acel vehicul au răpit-o pe Julia Álvarez?

— Cred că da.

Americanul zâmbi enigmatic, dar nu mai adăugă nimic.

— Ce vi se pare așa de amuzant, domnule Jenkins?

— Faptul că astăzi este ziua dumneavoastră norocoasă, inspectore, spuse el și își scoase telefonul mobil din buzunar. Chiar acum, ceea ce căutați dumneavoastră se află staționat aproape de aceste coordonate: 42° 47' latitudine nordică. 8° 53' longitudine vestică.

Figueiras ridică din umeri.

— Nu prea mă pricep la hărți.

— Nu contează. Corespund unui sat numit Noia, inspectore, spuse Jenkins, ca și cum nu ar fi fost interesat să ofere mai multe date. Sateliții noștri au localizat-o pe Julia Álvarez acolo. Dar nu vă faceți griji. Nu îi vom lăsa să o scoată din țară.

— Și cum v-ați gândit să-i opriți? Voi sunteți doar doi...

Pe chipul slab și palid al lui Jenkins apăru din nou acea expresie de autosuficiență.

— Încotro credeți că se îndreaptă colega mea cu atâta grabă?

— Către... Noia?

Jenkins încuviință.

— Odată ajunsă acolo, dacă va avea nevoie de întăriri, va ști cum să le ceară. Putem conta pe dumneavoastră?

Inspectorul se neliniști și trase de volan.

— Bărbații aceia au asasinat doi polițiști, domnule Jenkins! Ar trebui să anunțăm comisariatul și să-i trimitem pe oamenii mei. Nu puteți lăsa o femeie singură să îi înfrunte pe acei indivizi!

Americanul îl apucă de braț, ținându-l lipit de volan.

— Nu vă opriți din condus, inspectore, și nu încercați să faceți vreo prostie, îl mustră el. Este un caz care vă depășește limitele. Lăsați-ne să acționăm în felul nostru și mă voi ocupa personal să vi-i predau dumneavoastră pe asasini.

— În felul vostru? Figueiras părea prost de-a dreptul. Redresă volanul și accelerează din nou.

— Am mobilizat pentru acest caz mai multe resurse decât vă imaginați dumneavoastră. Pentru noi, siguranța Juliei Álvarez și a soțului ei este la fel de importantă ca și pentru dumneavoastră. M-ați înțeles?

— În cazul acesta, domnule Jenkins, voi deveni umbra dumneavoastră, spuse bărbatul, eliberându-și mâna și lovind din nou volanul, făcu mașina să tremure. Cei doi polițiști care au murit mi-erău prieteni.

— Sunt de partea dumneavoastră, inspectore. Puteți să rămâneți cu mine cât doriți, spuse americanul și zâmbi flegmatic. Dar acum, dacă sunteți amabil, mi-ar plăcea să ajung să discut cu colonelul Nicholas Allen. Nu vă luați ochii de la șosea.

Figueiras își aranjă instinctiv ochelarii și apăsă pe accelerație.

— Prea bine. Vom ajunge în cinci minute, spuse el.

65.

Lângă biserica Santa María a Nova se întâmpla ceva rău.

Cu câteva secunde înainte să-și vadă colegul, pe Janos, căzând la pământ și rupându-și nasul, Waasfi, tânărul în care Artemi Dujok avea foarte mare încredere, simți ca un curent trecându-i pe lângă față. Fu o senzație aparte, ca și cum aerul ar fi fost sfâșiat de un țânțar cu un motor cu reacție în fund.

Adrenalina îi crescuse: „Trag în noi!”

Când mai multe bucăți de piatră săriră din pietrele de mormânt din marmură care îi protejau spatele, nu mai avu nicio îndoială. Erau atacați.

Pac, pac, pac.

Alte trei împușcături silențioase se auziră în spatele lui, în timp ce un punct roșu de laser sărea de pe un mormânt pe altul.

Janos se afla la cinci metri de el; îi sângerau fața și brațul stâng și se zvârcolea de durere lângă obiectul pe care armenii îl numiseră tot timpul *Amrak*. „Cutia.” Era un obiect vechi, cam de mărimea unei table de șah, pe care toți juraseră că aveau să o apere cu prețul vieții lor.

Cu câteva minute înainte să intre în Santa María a Nova, Artemi Dujok le ordonase oamenilor lui să o deschidă în apropiere de intrarea în biserică. Dacă piatra pe care o căutau se afla în acel loc, cutia ar fi putut să o activeze. *Sheikh*-ul știa că unul dintre turnurile secrete ale clanului său fusese ridicat cu mult timp în urmă în acel loc. Pe *Finis terrae* din lumea antică. Și mai știa că războinicii lui vor ști cum să controleze acel flux energetic ocult. Trebuiau să deschidă cutia și să o îndrepte spre zidul nordic, tocmai sub nișa unui anumit Pedro Alonso de Pont. Dar Janos se îndoise de idee. Acesta era un mercenar expert în manevrarea substanțelor chimice și bacteriologice, instruit în taberele lui Saddam, înainte ca aceștia să descopere că mama lui era kurdă și tatăl lui preot yazidit, și se plânse întruna că planul lui Dujok era o nebunie. Se temea că, dacă, dintr-un motiv sau altul, cutia ar fi explodat sau ar fi început să fiarbă, așa cum se întâmplase în seara aceea în Santiago, ar fi nimicuit tot pe o rază de zece metri. Adică niciunul dintre ei nu ar mai fi scăpat cu viață de acolo.

Waasfi îl privi fără urmă de compasiune. Destinul, se gândi el, se răzbuna pe faptul că bărbatul păcătos se împotrivise.

Trase liniștit siguranța pistolului-mitralieră, adăugându-i armei un sofisticat vizor electronic cu infraroșii. Știa că maestrul lui făcea în interiorul bisericii ceva important și că succesul lui depindea de modul impecabil în care avea să își execute misiunea. De aceea, așa cum fusese învățat, își evaluă poziția înainte să mângâie măcar trăgaciul.

Când îl văzu pe Janos târându-se spre un loc sigur, lăsând o dâră de sânge în urma lui, știu că acesta nu se va putea apăra. Urma apoasă care i se scurgea de sub braț arăta că avea un plămân perforat. Din câte se părea, nici Dujok nu îl putea ajuta până nu ieșea din biserică. Iar Haci, celălalt coleg al lui, se afla, la momentul respectiv, în afara câmpului său vizual. Se instalase într-un chioșc, lângă intrarea în cimitir.

Poate că deja era mort.

Ce altceva ar mai fi putut să meargă prost?

Ah, da. *Amrak*.

Cu câteva momente înainte de împușcături, cutia avusese o reacție ciudată. Fără tragere de inimă, Janos îi desfăcuse capacul de plumb, lăsând ca aerul să îi mângâie conținutul. Atunci îi aruncă o privire. Nu reuși să priceapă ce vedea: o suprafață dură, neagră, plină de noduli și proeminențe, aparent unite de urmele unui scris vechi, care nu semăna cu nimic din ce văzuse înainte. Ca și cum asta nu ar fi fost destul, când obiectul intră în contact cu atmosfera umedă din Noia, începu să își schimbe culoarea. „Tăblița” se înroși și demară o secvență de scârțâituri tânguitoare, care îl descurajară.

„Ce naiba...?”

Waasfi îi porunci prin interfon să o depoziteze lângă mormântul marcat și să o lase în pace.

De parcă ar fi putut să o facă!

Un proiectil de calibrul treizeci îl lovi din spate, doborându-l. Impactul fu atât de brutal, încât Janos simți cum inima i se opri preț de trei secunde, lăsându-l fără răsuflare.

Atunci Waasfi îl văzu pe agresor alergând prin perimetrul de piatră înfrunzit, care înconjură cimitirul. Avea o armă de asalt. Părea bine antrenat. Alerga în zigzag, aplicând tehnici evazive care îi erau cunoscute. „SEAL?” Armeanul nu își mișcă niciun mușchi. Rămase locului ca un copac, încercând să vadă clar obiectivul. Din nefericire, când reuși să o facă, intrusul îl văzu și el, la rândul lui.

Nu avu de ales. Waasfi apăsă pe trăgaci și rafala celor șase gloanțe pe secundă îl țintui pe individ de pietrele funerare. Era mort.

Nici măcar nu se bucură. Auzi un alt sunet inconfundabil: ghete călcând pietrișul în spatele lui, așa că trase o a doua rafală de focuri. Și de această dată, un alt corb înarmat cu echipamentul de asalt al Marinei Statelor Unite se prăbuși la pământ.

Doi.

Adrenalina îi curgea deja prin tot corpul.

Își aminti brusc de Haci. Chiar dacă atacatorii lui folosiseră amortizoare, colegul lui ar fi trebuit să audă măcar împușcăturile sale. Locul în care se aflau era ca un amfiteatru de beton. Parcela pe care se înălța biserica Santa María a Nova era înconjurată de case, aproape toate mai înalte decât clopotnița acesteia, și care o încinseseră ca într-un clește, fără speranță. O palmă dată în

locul acela ar fi răsunat în toate părțile. „L-au împușcat. Cu siguranță”, conchise el. Apoi se gândi la altceva. Își aminti că echipele de asalt americane nu acționau niciodată în perechi. Aveau nevoie de minim șase oameni.

— Aruncați armele și abandonați-vă pozițiile cu mâinile sus!

Când auzi vocea amplificată prin megafon, care vorbea în engleză, nu mai avu nicio îndoială.

— Sunteți înconjurați! adăugă individul.

Waasfi se aruncă la pământ, fără să răspundă. Se târî câțiva metri spre o cruce veche de piatră și se ascunse după ea. Știa ce s-ar putea întâmpla. Dacă reușea să identifice din ce direcție îi vorbeau, poate că avea vreo șansă.

Văzu un al treilea soldat îndreptându-se spre ușa bisericii Santa María a Nova, unde se aflau Dujok și Julia Álvarez, care încă nu știau ce se întâmpla afară. *Sheikh-ul* și *clarvăzătoarea* se ocupau cu altceva. Waasfi nu ezită. Îl luă în vizor și, cu o singură împușcătură, îi zbură casca, nimerindu-l letal în osul parietal al craniului. Când îl văzu căzând pe al treilea om, armeanul îi mulțumi lui Dumnezeu și unchiului lui pentru că îl aprovizionaseră cu muniție cu înveliș dur, capabilă să străpungă un blindaj de grosime medie. Erau cele mai scumpe gloanțe de pe piață, dar o asigurare de viață prețioasă dacă nu știai cu ce inamici aveai să te confrunți.

— Predați-vă și abandonați-vă pozițiile! Ultimul ordin primit se confundă cu împușcătura lui precisă. Dacă nu aruncați armele, vom deschide focul greu...

„Focul greu?”

Waasfi își închise ochii pe jumătate.

„Au artilerie?”

Nici nu își termină bine a doua întrebare, când cinci proiectile se înfipseră furioase la trei centimetri de el, zguduind o parte din inscripția din limba latină. „Trag să ucidă.” Armeanul se luptă cu cureaua Uzi-ului lui, acoperită de praf de marmură, dar reuși să se arunce la pământ tocmai când o nouă rafală de gloanțe reteză piatra de care își sprijinise capul.

Când căzu pe spate, Waasfi își văzu călăul.

Era un tip enorm, îmbrăcat în negru, care îl urmărea cu indicatorul lui luminos.

Un alt glonț lovi pământul lângă genunchiul lui. Apoi un altul. Și încă unul. Se afla la mila nenorocitul aceluia cu chipul ascuns de o cagulă, iar tipul părea pus pe distracție.

— Roagă-te, se auzi ordinul macabru al acestuia.

— Ce?

— Roagă-te așa cum știi tu, nenorocitul.

Waasfi își aminti atunci de Melek Taus, îngerul păzitor al clanului lui, și se agăță de patul armei sale, cel puțin să moară ca un erou. Ultimul lui gând se îndreptă către unchiul lui. Omul care îl transformase în ceea ce era acum. *Sheikh-ul Artemi Dujok*.

Dar uriașul nu trase.

Un proiectil amical străbătu cimitirul dinspre est spre vest. Zbură pe deasupra zidului și se împlântă chiar în gâtul soldatului. Geamătul pe care îl scoase acesta când îi sfărtecă corzile vocale îl impresionează pe Waasfi.

„Lăudat fie Domnul!”

Haci, care se târâse din poziția lui inițială până la intrarea în curtea principală a cimitirului, tocmai îi salvase viața.

„Patru”, numără Waasfi.

— Ești bine? Îl auzi pe acesta țișpând din poziția lui.

— Sunt bine!

Războinicul se ridică euforic și îi făcu semn colegului lui să se întâlnească lângă zidul nordic al bisericii. Trebuiau să ducă *Amrak*-ul într-o ascunzătoare sigură. Haci, un individ scund, cu ochii bulbucăți și antrenat ani de zile pe frontiera dintre Armenia și Turcia, parcurse imediat distanța care îl separa de obiectivul lui. Acolo, Janos încă se chinuia să își revină. Ținea cutia strâns în brațe și încerca să se târască spre poarta bisericii. Întins pe jos, între mormintele de piatră, încerca să își concentreze ultimele forțe în picioare, ca să continue să împingă cutia și să o ducă în siguranță. Încă se temea că avea să explodeze.

— Este ultima voastră șansă! Armeanul rănit auzi din nou vocea metalică amplificată, care se afla în afara câmpului lui vizual. De data aceasta însă, i se păru mai îndepărtată. Predați-ne emițătorul și vă vom lăsa în viață. Aveți cinci secunde înainte să deschidem focul la discreție.

„Emițătorul?” pufni Janos în sinea lui, epuizat. „Asta înseamnă pentru ei cutia asta nenorocită?”

— Cinci, patru...

Interlocutorul începuse numărătoarea inversă.

— Trei...

Waasfi și Haci se uitau în toată părțile, neliniștiți, incapabili să determine locul din care li se vorbea.

— Doi...

Vocea lungi imperceptibil numărătoarea înapoi. Dar nu se opri.

— Unu...

În clipa următoare, războinicul simți cum lumea se prăbușește peste el. Un mic nor de fum șuieră în spatele lui, în timp ce un obiect imens și cald îi trecu pe deasupra capului, pătrunzând în interiorul bisericii Santa María a Nova. Chiar dacă Janos își acoperi din reflex urechile, explozia îi sparse timpanele. „Nu voiau cutia?” Janos încă încerca să își revină, când mai multe rafale de mitralieră răsunară deasupra lui. Intui că era vorba de colegii lui, care cercetau locul. Dar ușurarea lui dură puțin, pentru că, pe când încă pipăia cu brațul sănătos locul în care voia să ajungă cu *Amrak*, niște mâini mari îl apucară de subsori și îl târâră în biserică.

— Trebuie să ieșim de aici! îl auzi strigând pe Waasfi. Cât mai repede!

66.

Avu loc o explozie.

Apoi, se auzi un zgomot și am simțit un cutremur infernal, urmat de un miros de praf și ars.

A fost ca și cum îngerul Apocalipsei m-ar fi lovit în spate cu trompeta lui de aur, trântindu-mă peste calculatorul lui Dujok și împingându-mă în sarcofagul lui Juan de Estivadas. „Dumnezeule mare!” Preț de o fracțiune de secundă, am avut impresia că eram împinsă de un uragan. Prima dată mă lovi de piatră, zdrobindu-mi genunchii, coatele și fruntea, după care am căzut la pământ în mijlocul bisericii.

În urma ultimului impact, am crezut că m-am rupt toată pe dinăuntru. Durerea și gustul dulce acrișor al sângelui din gură mă făcură să blestem faptul că nu îmi pierdusem cunoștința. A fost ciudat. O astfel de lovitură ar fi trebuit să mă scoată din joc, dar, în loc să cad în letargie, toate simțurile mi s-au înviorat. Unda expansivă mă trezi. Dintr-odată, totul începu să se învârtă în jurul meu. Eram întinsă cu fața în sus, cu hainele toate rupte, iar una dintre cizme îmi sărise din picior și se afla la câțiva metri distanță.

Preț de câteva secunde nu m-am mișcat. Corpul nu mai trimitea semnale de urgență creierului, care părea să își revină încet din uimire. Atunci, un fum dens s-a răspândit prin toată biserică. Pluti amenințător deasupra mea și, înainte să îmi dau seama, mă învălui complet. Spirale mari de praf, fum și

fragmente de siliciu îmi pătrunseră în plămâni, obligându-mă să tușesc violent și sporindu-mi durerea.

— Sunteți bine, doamnă?

Artemi Dujok apăru dintr-odată dintre nori, clătinându-se și dând din mâini pentru a-i împrăștia.

— Julia! Răspunde-mi!

Fața îi era murdară și părea încordat. Se aplecă să mă examineze. Îmi aruncă o privire ca de doctor și, când se convinse că nu arătam chiar atât de rău, îmi spuse un lucru pe care l-am procesat cu o oarecare întârziere:

— Trebuie să ieșim de aici. Trase tare de mine. Nu reuși să mă ridice. Nu înțelegeți?

— Doriți să... fugim?

Atunci adăugă:

— Știu pe unde... Ridicați-vă.

A doua oară reuși să mă pună pe picioare.

M-am frecat la ochi, încercând în van să scap de fum, în timp ce Dujok mă împingea spre peretele de care, cu câteva minute în urmă, fusese sprijinit sarcofagul.

„Ți se va arăta” se sfărâmasese în bucăți.

Încă eram amețită.

— Să mergem! Urmați-mă!

Știam deja că nu era nicio ieșire în acea direcție, că armeanul mă trăgea către un perete de piatră de șase metri înălțime, prin care era imposibil de trecut. Dar, chiar și așa, l-am urmat. Nu mă așteptasem să mă împiedic de un obstacol care aproape mă făcu să cad lată. Când am văzut că era unul dintre oamenii lui, am început să îmi dau seama de gravitatea situației. Era tipul ras în cap. Stătuse tot timpul întins lângă mine, încovrigat, cu o rană la coastă, care sângera abundent.

— Nu vă opriți! Îmi dădu zor Dujok.

— Și el?

— Janos știe ce are de făcut. Dumneavoastră fugiți!

În timp ce armeanul se pierdea în fumul dinăuntru, creierul meu mai avu nevoie de o secundă în plus ca să-și dea seama ce se întâmplase: o bombă, sau un fel de artefact exploziv similar, explodase în interiorul bisericii și distrusese numeroase plăci de pavaj. Probabil că inamicul acela îngrozitor, despre care Artemi Dujok nu dorise să îmi vorbească, reușise să ne localizeze. Iar dezastrul provocat de atacul lui era devastator. *Laudas* vechi de o mie de

ani săriseră în aer, umplând de resturi tot naosul. Forța exploziei o nimicise chiar și pe cea mai estică dintre ele, una foarte veche, ceva mai întunecată decât celelalte, care până atunci servise ca bază pentru placa de mormânt a secerătorului. Piatra aceea se prăbușise, lăsând să se întrevadă șase sau șapte trepte murdare și înguste, care coborau spre subsol.

La început am crezut că mi se părea. Că era un efect secundar al transei. Santa María a Nova nu avea criptă.

Dar mă înșelasem. Armeanul cobora nestingherit scările și îmi făcea semne să îl urmez.

— Așteptați! am spus eu, încercând să scap de praful din ochi.

L-am urmat pe scările înguste, mulțumindu-l lui Dumnezeu pentru acea minune.

Scările se terminau în fața unui perete care nu prea lăsa loc de manevre. Mi-am dat seama că singura ieșire pe care o ofereau era un fel de crăpătură, de doar patru sau cinci palme înălțime, la baza zidului, pe care Dujok o străbătuse deja.

— Ce mai așteptați? l-am auzit strigând din cealaltă parte.

M-am gândit să nu îi îndeplinesc ordinele, apoi am auzit pași în urma mea. Pași fermi. De soldat. Se auzeau la nivelul principal al bisericii. Dacă era unul dintre cei care atacaseră biserica, sau vreunul dintre hoții de pietre despre care mă avertizase Martin, cel mai bine era să îl urmez pe armean.

M-am aruncat în tunel chiar când la nivelul superior se auzi un alt rând de împușcături.

„Dumnezeule mare! Janos!”

Cu inima cât un purice, sigură că tocmai îl ucisese pe Janos, parcursul meu prin infern se dovedi a fi scurt. Tunelul, sau mai degrabă rămășițele unui vechi drenaj, se termina la aproximativ treizeci de metri distanță în direcția vestică, chiar sub strada Escultor Ferreiro, și se unea cu altele mai ample, care făceau cu siguranță parte din canalizarea orașului. Lumina săracă a zilei, care pătrundea prin una dintre crăpăturile din tavan, mă ajută să îmi dau seama unde mă aflam: acea cloacă din piatră sculptată, foarte veche, duhnea a urină și a ouă stricate, dar ne îndepărta de biserică.

— Ce s-a întâmplat? i-am strigat eu lui Dujok, ridicându-mă în picioare și scuturându-mi hainele, căutând în zadar cizma pe care o pierdusem. Efectele „călătoriei” pe care o făcusem încă nu dispăruseră de tot. Aveam o senzație neplăcută de amețeală și gol în stomac și impresia că urma să mă prăbușesc în orice moment.

— Ne-au găsit, spuse el foarte serios.

— Colonelul Allen?

— Sau oamenii lui. Ce mai contează? mormăi el, trăgând de mine.

Problema este că vin după dumneavoastră... Și după aceasta.

Armeanul ținea piatra mea în mâna stângă. Încă se vedeau semnalele luminoase din interiorul ei. Rămășițe ale unei energii care nu voia să se consume.

— Spuneți-mi un singur lucru... Am înghițit în sec, blocată din cauza a ceea ce vedeam. Îl vom găsi, așa-i?

— Pe Martin? Bineînțeles! Acum știm unde se află. La un pas de Ararat. Îmi pare rău că nu am timp să vă explic mai bine, dar trebuie să plecăm de aici cât mai repede.

— Nu... Nu puteți să mă lăsați așa, domnule Dujok! Nici măcar nu știu dacă dumneavoastră ați făcut sau nu acel nenorocit de „apel” folosind piatra! Eram surprinsă că strigasem acea nebunie, urmându-l pe jumătate desculță, pe un pavaj lipicios și alunecos.

— Tăceți și continuați să mergeți, doamnă Faber.

Ce proastă am fost! În loc să îmi plec capul și să îmi adun forțele ca să-l urmez, am simțit un val necontrolat de panică punând stăpânire pe mine. Am reușit să fac trei pași, chiar patru, înainte ca inima să mi-o ia razna. Eram isterică. Chiar tahicardică. Incapabilă să gândesc cu calm și aproape pe punctul de a vomita din cauza neliniștii.

— Să tac? am spus eu, ridicând tonul mult peste al lui, și făcând ecoul să răsună în cloaca din fața noastră. Mai exact, cum propuneți să tac? Aproape că ne-au omorât din cauza dumneavoastră! Nu ați văzut? Aproape că ne-au omorât!

— Tacă-ți gura.

— Nu vreau! i-am întors-o eu scurt.

Dujok mă strânse de mână până începu să mă doară, dar nu se opri.

— Nu vă dați seama că ne urmăresc?

— Vreau să plec de aici! M-am răsucit pe picioare, scuturând din brațul liber. Lăsați-mă să ies!

— Nu vă opriți! mă îndemnă el.

— Nici să nu vă...

Atunci, aproape pe pipăite, fără să îmi dau seama ce făceam, m-am desprins de el chiar pe marginea unei mici rampe descendente, făcându-l să își piardă echilibrul. Ținând încă piatra în mână, armeanul făcu o mișcare

ciudată ca să nu cadă lat în canalul de apă care curgea pe la picioarele noastre. Cu toate acestea, căzu în genunchi pe pavaj.

Se auzi o bufnitură seacă. Arma lui se lovi de pământ și alunecă, atârând în jos.

Pentru o clipă, ochii îi străluciră de furie.

O furie incandescentă, subită, care mă făcu să înlemnesc.

Preț de câteva secunde, Artemi Dujok mă privi cu o expresie feroce, ca și cum ar fi vrut să îmi smulgă capul. Totuși, împotriva oricărei logici, în timp ce se ridica pe picioare și își freca genunchii, acea expresie dispăru. M-am înfiorat. Ghidul meu își ridică chipul cu mustați mari, blocându-și orice mișcare, ca un câine de vânătoare care simte prada în apropiere.

— V-ați dat seama? șopti el.

Prudența lui mă dezorientă. Nu știam ce să spun.

— Nu observați? insistă el, privind spre tronsonul de galerie pe care tocmai îl lăsaserăm în urma noastră. Nu se aude nimic!

— Nimic... am repetat eu.

— Nu ne mai urmăresc.

Armeanul avea dreptate. Am așteptat muți ca vreun zgomot să dea de gol prezența atacatorilor noștri. În schimb, se auzea doar murmurul lin al apelor, care spălau locul pe unde călcam, dar acele optzeci sau nouăzeci de secunde de tăcere avură un efect benefic pentru amândoi. Calmul și răcoarea din acel loc reușiră să ne liniștească. Cu toate că mă durea mâna și inima încă îmi bătea nebunește, respirația începuse să îmi revină la normal, iar mușchii începură să mi se fortifice din nou. Dintr-odată, presimțirăm o amenințare îndepărtată.

— Trebuie să ieșim de aici... spuse Dujok, deja în picioare.

Am respirat adânc.

— Nu trebuie să vă faceți griji, doamnă Faber. Totul va fi bine.

Foarte departe, deasupra bolților de piatră care ne acopereau, mai mult ca sigur dincolo de biserica Santa María a Nova, se auziră mai multe sirene, care mă convinseseră să o iau din loc.

— Să vă spun ceva, zise Dujok împăciuitor, în timp ce se puse în mișcare, mult mai liniștit. Ați făcut lucrarea lui Iacob.

— A lui Iacob? Care Iacob?

Armeanul zâmbi.

— Patriarhul biblic, doamnă. Iacob a fost un bărbat cu o viață surprinzătoare. A cumpărat dreptul de întâi născut din familia lui de la fratele

său, Esau. S-a luptat cu un înger în carne și oase, pe care a reușit să îl rănească la un picior. Dar, mai presus de toate, a rămas în istorie pentru că, datorită unei pietre ca aceea pe care o aveți dumneavoastră, a avut o viziune extraordinară în drum spre Pământul Făgăduinței.

— Cu o adamantă? În timp ce mă străduiam să nu rămân în urmă, mă întrebam de fapt cum de putea să se gândească la Biblie într-un astfel de moment.

— Într-o zi a adormit pe ea și a rămas uimit de visul pe care l-a avut, continuă el. Brusc, cerurile s-au deschis și Iacob, surprins, a văzut o scară de foc înălțându-se la câțiva pași de el. Puțin mai târziu, o mulțime de creaturi începură să urce și să coboare pe ea, fără să îl bage în seamă. Fără să știe prea bine cum, Iacob reușise să îi atragă pe Mesagerii lui Dumnezeu și, cu ajutorul pietrei, să le deschidă o cale prin care să coboare pe Pământ.

— Ce încercați să îmi spuneți, domnule Dujok? Am respirat adânc. Că la fel ați făcut și dumneavoastră cu ajutorul adamantei mele? Ați deschis o scară către Cer?

Artemi Dujok zâmbi pentru prima dată după mult timp:

— Dumneavoastră ați spus-o. Nu eu.

Un zgomot îndepărtat, brusc, ca și cum s-ar fi prăbușit un zid al bisericii pe care tocmai o lăsasem în urma noastră, ne făcu să grăbim pasul.

— Și cine vă așteptați să coboare pe ea?

— Îngeri. Ființe de lumină. Mesagerii despre care vorbesc toate religiile, doamnă Faber. Când vor ajunge aici, ne vor ajuta să înfrângem apocalipsa cu care ne vom confrunța.

— Chiar credeți asta?

— Nu sunt singurul care o crede, doamnă. Mă trase de braț, conducându-mă spre o lumină aflată la câțiva metri în stânga noastră, la sfârșitul unei răscruci de galerii. Și Martin crede.

M-am abținut o secundă înainte să mai spun ceva. Nu știam dacă să o fac sau nu, dar mi-am făcut curaj să întreb:

— Dacă tot veni vorba, încă nu v-am întrebat dacă știți de ce l-au răpit...

Dujok nu ezită.

— Din același motiv pentru care ne urmăresc și pe noi, doamnă. Vor să pună mâna pe pietrele lui, ca să deschidă acel portal invizibil despre care vorbesc toate religiile de pe planetă, cel care există între lumea cealaltă și lumea noastră, fiind astfel primii care să poată vorbi cu Dumnezeu. Și, pe cât posibil, singurii.

— Și pietrele le sunt de ajuns?

— Nu. Au nevoie și de tăblița care le face să funcționeze.

Armeanul se opri lângă o scară ruginită, care ducea spre tavanul tunelului. La capătul acesteia era o gaură perfect rotundă, prin care zărea profilul inconfundabil al lui Waasfi. Probabil că ne aștepta de ceva timp.

— Tăbliță? Ce tăbliță?

— Urcați. Repede, porunci el. Le voi spune oamenilor mei să v-o arate. Astăzi v-ați câștigat dreptul de a o vedea.

67.

Ușa salonului 616, de la etajul de terapie intensivă al spitalului Nuestra Señora de la Esperanza, se deschise pe neașteptate. Nicholas Allen aștepta înfometat să i se servească micul dejun, așa că, auzind ușa, se ridică în șezut, însuflețit. Ceea ce văzu însă îi tăie pofta de mâncare. „Iar tipul ăsta”, se gândi el, încruntându-se când îl recunosc pe Antonio Figueiras, care venea, cu gândul aiurea, spre patul lui, însoțit de un alt bărbat pe care nu îl mai văzuse până atunci. Ambii păreau hotărâți să vorbească cu el, dar sentimentul de situație urgentă părea mai evident la necunoscutul acela.

— *Mister Allen...* începu într-o engleză de mâna a doua inspectorul, cu fața scheletică și haina făcută praf, un compatriot al dumneavoastră a venit să vă viziteze.

Colonelul, cu perfuzia încă pusă, se uită spre noul venit.

— Dacă e de la pompele funebre, spuse el încet, zi-i că voi scăpa cu viață. Va trebui să își caute alt client.

Tom Jenkins strânse din dinți, simulând un zâmbet.

— Excelent. Mă bucur că v-ați păstrat simțul umorului, colonele, zise el. Înseamnă că vă veți recupera rapid.

— Nu vă cunosc.

— Lucrez la Biroul Președintelui Statelor Unite. Am venit să vă cer ceva în numele lui.

— Ah? Biroul Președintelui? spuse colonelul încet. V-ați mișcat rapid...

— Să vă explic ceva, colonele: la ambasada din Madrid m-au informat că dumneavoastră și Julia Álvarez ați fost atacați, cu aproximativ opt ore în urmă, cu un fel de armă electromagnetică. Puteți confirma? Este adevărat?

Allen îl privi pe individ fără să își ascundă neîncrederea. Suferise acel „accident” în timpul unei misiuni secrete și trebuia să cântărească în ce măsură le putea povesti anumite lucruri unor necunoscuți.

— Cine v-a spus asta?

— Responsabilul cu serviciile de informații din cadrul ambasadei, Richard Hale.

— Ah, da. Rick. Se relaxă puțin. Presupun că directorul Owen v-a pus la curent în ceea ce privește cazul meu.

Tom observă surprinderea de pe chipul inspectorului Figueiras. Cunoștințele lui limitate de limba engleză nu îi permiteau să priceapă detaliile conversației, dar își dădea totuși seama de importanța celor discutate. Figueiras încă nu făcuse legătura dintre căderile de curent din noaptea anterioară și prezența unui puternic emițător de unde electromagnetice în centrul orașului Santiago. Nu știa foarte bine la ce se refereau, dar intuia ceva.

— Spuneți-mi, colonele, continuă Jenkins, știți cumva cine ar fi putut să vă atace?

— Bineînțeles că da. Deja i-am spus șefului Owen. Dar dacă doriți să aflați mai multe... tuși el... va trebui să așteptați până îmi voi redacta raportul final.

— Un raport pentru Proiectul Elijah pe care nu ne vor lăsa niciodată să îl vedem, corect?

Allen nu răspunse.

— Să vă explic ceva: trebuie să o găsim urgent pe femeia care era cu dumneavoastră azi-noapte, colonele, i-o întoarse Jenkins. Nu putem să ne pierdem timpul cu treburi birocratice.

— Urgent? Și de ce are nevoie președintele de ea?

Tom se aplecă deasupra lui, șoptindu-i ceva la ureche, care aproape că îl facu pe Figueiras să tresară, când reuși să audă.

— Știți prea bine de ce. Are nevoie de piatra ei. Președintele dorește să dețină controlul total asupra acestei situații. Și imediat.

Reacția lui Allen la acea mărturisire fu chiar mai explicită decât a lui Figueiras. Oboseala îi dispăru dintr-odată și se retrase între pernele lui, cu ochii larg deschiși.

— Nu știu ce informații dețineți despre Elijah, protestă el, dar proiectul respectiv are prioritate maximă. Nu puteți să mă obligați să vă spun ceva fără acordul superiorului meu. Nimic! Ați înțeles?

Tom îl privi nemilos.

— Nu contează ce spuneți acum, colonele. Veți colabora...

Consilierul președintelui îl privi pe Figueiras, care se uita la ei cu ochii cât cepele. Când Jenkins menționase o „piatră”, *stone*, își aduse aminte de discuția cu bijutierul Muñiz.

— ... Faceți cum vreți, continuă Jenkins. O vom găsi pe femeie folosindu-ne de mijloacele noastre, iar dumneavoastră și șefii dumneavoastră veți fi ca acei inși lipsiți de patriotism, care ignoră ordinele directe ale președintelui lor. Gândiți-vă la asta.

Nick Allen se mișcă în pat, încurcat.

— Pot... să vă pun o întrebare, colonel? Întrebă spaniolul ezitant.

Antonio Figueiras simțea că acum era șansa lui de a afla mai multe despre acea încurcătură. Allen îl privi cu dezgust.

— Inițialele TBC vă spun ceva? Ce știți despre The Betilum Company? spuse el, încercând să rostească numele cât mai corect posibil.

Întrebarea îl surprinse pe Tom Jenkins mai mult decât pe militar.

— Unde naiba ați auzit...?

— Răspundeți-mi, vă rog, insistă inspectorul.

Colonelul îl privi nedumerit.

— Este o companie care face parte din proiectul Agenției pentru care lucrez, inspectore. Înțelegeți că nu vă pot spune nimic despre ea. Este o informație secretă.

— Și știți cumva de ce compania respectivă a cumpărat ediții princeps din manuscrisele unui anume... – fără să se lase intimidat, Figueiras aruncă o privire peste carnetelul lui – John Dee?

Militarul se simți încolțit. Nu era ușor să găsești indicii cu privire la asta. Dee – o știau toți din componența Proiectului Elijah – era obsesia lui Martin Faber. Și a tatălui acestuia. Climatologul se aflase sub controlul tatălui lui, până când ambii plecaseră din NSA și Agenția preluase conducerea proiectului, oferindu-i colonelului Allen partea operativă. De fapt, ultimele lui mișcări fuseseră să achiziționeze tratate de magie legate de acel mag elisabetan, ca să încerce să înțeleagă ce anume îi interesa pe cei doi bărbați Faber la acel personaj.

— Trebuia... începu Nick ezitant, am vrut să descifrăm un semn pe care l-am văzut în niște fotografii vechi. Într-un material secret despre care nu vă pot spune nimic.

— Fotografii? interveni Tom din senin. La Madrid ne-au vorbit despre niște imagini vechi cu muntele Ararat, pe care Martin Faber le-a solicitat celor de la CIA înainte de a demisiona. Despre ele este vorba?

— Posibil, mormăi colonelul fără chef. Chiar dacă încercase să îi ofere lui Figueiras o pistă falsă, individul de la Biroul Președintelui îi zădărniciise strategia.

— Posibil, spuneți dumneavoastră?

— Și simbolul pe care îl investigați? insistă Figueiras mai însuflețit, întinzându-i carnețelul. Semăna cu acesta?

Nicholas Allen se aplecă deasupra paginii mângălite, evident dezgustat. Când recunoscuse simbolul, se încruntă. Smulse carnețelul din mâinile polițistului, întrebându-se cât de multe le putea spune. Desenul acela apărea, într-adevăr, pe coperta unei cărți scrise de John Dee, tipărită în 1564. Nu era un secret. Iar Figueiras, cu siguranță, o știa deja.

— Da, încuviință el, înapoiindu-i numaidecât desenul.

— Și ce legătură are cu pietrele, colonele? îl întrerupse americanul. Figueiras îl privi enervat. El fusese suficient de bine crescut să nu intervină în interogatoriul lui.

Dar Allen se întoarse spre fereastra din camera lui, încercând să îi evite pe amândoi.

— Știți ce? Nu contează dacă nu vorbiți acum, colonele, adăugă Tom Jenkins, punându-i o mână pe picior. O veți face în curând. Știm unde se găsesc cele două pietre în acest moment. Sateliții noștri le-au localizat. Și știm și încotro se îndreaptă Julia Álvarez și răpitorii ei. Și să vă mai spun ceva: vă voi ruga să mă însoțiți. Vom merge în Turcia. Acum.

— În Turcia? spuse colonelul Allen, întorcându-se spre Jenkins. Sunt spitalizat!

— Și eu aș putea să vă însoțesc, sugeră Figueiras entuziasmat, dar Jenkins evită răspunsul, adresându-i-se din nou colonelului.

— Dumneavoastră ați mai fost în locul unde se vor întâlni cele două pietre, vorbiți limba și îi cunoașteți pe ambii dispăruți. Vă cer să îl ajutați pe președintele țării dumneavoastră.

— Și dacă refuz?

— Dacă nu mă însoțiți, colonele, mă voi ocupa personal să nu mai ieșiți din spital... niciodată.

68.

— Ce este mai exact acea tăbliță?

Waasfi zâmbi, făcând ca șarpele pe care îl avea tatuat pe obraz să se încolăcească de parcă ar fi fost speriat. Nu cred că a înțeles vreun cuvânt din ce îi spusese, dar deduse din atitudinea mea că mă refeream la relicva pe care o proteja în geanta de nailon. Explozia nu îl afectase aproape deloc. Hainele nu îi erau nici rupte, nici arse, și arăta destul de acceptabil.

— Tă-bli-ță? repetă el, uitându-se la înfățișarea mea neîngrijită și arătând apoi spre comoara lui. *Amrak?*

Am încuviințat.

— Este o relicvă de pe vremea lui John Dee, doamnă Faber, interveni Dujok în spatele meu. De fapt, el o numea masă de invocare.

În timp ce *sheikh*-ul Dujok ieșea de sub pământ și își scutura praful de pe haine și ghete, băiatul cu tatuaj în formă de șarpe mă lăsă să arunc o privire.

La început am crezut că geanta era goală. Fundul îi era de culoare închisă, zgrunțuros, și nu m-am gândit nici măcar o clipă că „aceea” era faimoasa relicvă a lui Dee. Dar, când m-am uitat mai bine, și deoarece lumina zilei devenea tot mai puternică, mi-am dat seama că mă înșelasem. Bineînțeles că era ceva acolo. Era un pătrat de culoarea cărbunelui, cu o inscripție fină. Era foarte deteriorat din cauza trecerii timpului. Era acoperit de crăpături și proeminente și de niște desene distorsionate, sau poate un fel de scris, foarte ciudate.

— După dispariția Chivotului Legământului, cu aproape o mie de ani înainte să se nască Hristos, Dumnezeu nu a mai dat instrucțiuni referitoare la construirea unui alt artefact sacru, până când l-a proiectat pe cel la care vă uitați acum.

Dujok se apropiase de noi liniștit, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic și avea situația sub control.

— Iar dumneavoastră credeți că Dumnezeu a fost Cel care...?

— A fost arhanghelul Uriel, zâmbi el. Sau cel puțin așa a spus John Dee în cartea lui, *De Heptarchia Mystica*. Uriel i s-a arătat sub forma unei creaturi cu

un cap strălucitor ca Soarele, părul lung, cu o frânghie legată de-a lungul corpului și o lumină orbitoare în mâna stângă. I-a înmânat niște pietre cu care putea să facă invocări, apoi i-a dat indicații ca să construiască această tăbliță sau masă de invocare.

— Asta ați dezgropat în Biddlestone, corect?

— Așa este. Obiectul pe care Martin l-a descoperit și-a vrut să îl activeze în ziua nunții lui. De atunci a dat constant semne de viață.

— Cum ar fi?

— De exemplu, își menține o temperatură constantă de optsprezece grade Celsius. Nicio altă piatră nu face acest lucru.

— Nu pare a fi un detaliu important.

— Toate detaliile sunt importante.

— Atunci, știți de ce i-au oferit-o îngerii lui Dee?

Armeanul se apropie de mine cu un gest de superioritate.

— Este o întrebare bună. Martin și cu mine ne-am întrebat adesea și, în cele din urmă, am ajuns la o concluzie ușor șocantă. Să vă explic ceva: Dee și-a petrecut ultimii ani din viață obsedat de ceea ce el numea Cartea Naturii. Credea că întregul Univers putea fi citit, la fel ca o carte de magie. Credea inclusiv că putea fi manipulat în voie, dacă se cunoșteau cuvintele potrivite care să fie intercalate pe ici, pe colo, dacă se cunoștea foarte bine limba în care a fost scrisă *Facerea*. Problema este că îngerii care l-au vizitat păreau foarte neliniștiți când i-au încredințat tăblița. Dintr-un motiv sau altul, era necesar ca Dee să reușească să înțeleagă, o dată pentru totdeauna, acel limbaj, acea „cabală” care să îi permită să modifice lucrarea lui Dumnezeu. Probabil că a fost ca și când ar fi încercat să-l învețe genetică pe un copil de unsprezece ani. Au eșuat. Atunci l-au amenințat că urmau schimbări climatice îngrozitoare, dezastre fără egal, dacă nu reușea să învețe să folosească tăblița și limba care o activa... Dar Dee a murit fără să reușească.

— Și dezastrelor?

— S-au produs, doamnă, oftă armeanul. S-au produs.

— Serios?

— La câțiva ani după moartea lui, prin 1650, Europa a trăit una dintre cele mai rele perioade privind mediul înconjurător din ultimele nouă mii de ani. Temperaturile au scăzut atât de mult, încât s-au pierdut recolte întregi. Mii de familii au murit de foame, boli și frig. Iar astăzi știm de ce. Totul a fost din vina Soarelui, adăugă el. Activitatea magnetică a Astrului Rege a atins cote istorice minime. În cărțile de astronomie, acei ani sunt cunoscuți sub denumirea de

„minimumul lui Maunder”, iar efectele lor îngrozitoare au continuat până în secolul al XVIII-lea. Cred că despre aceasta au vrut îngerii să îl avertizeze pe Dee, iar el nu a știut cum să interpreteze datele.

— Și dumneavoastră? Credeți că știți să o faceți mai bine ca el?

— Păi... zâmbi armeanul. Dacă acele creaturi ar comunica din nou prin intermediul pietrelor, sunt sigur că ne-am descurca mult mai bine. Spre deosebire de ce se întâmpla în epoca lui Dee, sau a lui Moise, civilizația noastră dispune deja de un limbaj științific și am putea interpreta mult mai riguros avertismentele lor. De aceea pietrele trebuie să fie sub controlul nostru, nu în mâinile celor care doresc să speculeze pe baza lor și să profite de comunicarea cu îngerii pentru cine știe ce scopuri obscure.

— Să înțeleg că nu faceți asta din credință sau din dorința de putere?

— Noi nu, doamnă. O facem doar pentru a supraviețui. Am înțeles că îngerii vorbesc doar prin intermediul tăbliței și al pietrelor, când au ceva foarte important de anunțat. Acest moment se numără printre ele. Sunt sigur de asta.

69.

Când Cadillacul blindat al președintelui Statelor Unite intră în parcarea Casei Albe, razele argintii ale unei luni pline gri, superbe, se revărsau peste principalele monumente din Mall. Umbra obeliscului construit în amintirea lui George Washington începea să se îndrepte, ca o suliță ascuțită, către grădinile reședinței oficiale. Castle îl consideră un semn rău. În această stare de spirit intră în Biroul Oval, gândindu-se ce ar face dacă oamenii lui Owen le-ar fi luat-o înainte observatorilor lui din Spania și ar fi reușit să pună mâna pe piatra care a creat alterațiile detectate de NRO. Oare putea avea încredere în ce-i spunea directorul Agenției Naționale de Securitate? Și cui i-ar fi putut vorbi despre îndoielile lui, ținând cont că jurase să nu se folosească de informațiile cu privire la Proiectul Elijah?

Nu se mai simțise niciodată atât de singur ca acum.

Mai ales acum.

Era sigur că nici măcar vicepreședintele sau vreun alt membru al echipei lui nu ar fi înțeles de ce și-ar fi petrecut un minut măcar din timpul lui ca să își

satisfacă ceea ce, din afară, s-ar fi putut interpreta, în mod eronat, drept o curiozitate personală. Dar nu era așa.

„Măcar Proiectul Elijah există”, se gândi el.

Și, cu o infinită nostalgie, se gândi imediat la altceva: „Tata a avut dreptate”.

Aproape uitase de cina care urmasese acelei primiri a indienilor hopi în Capitoliul din Santa Fe. Memoria funcționa într-un mod ciudat. O notă muzicală, un miros sau o savoare puteau să îl transporte în timp, amintindu-i lucruri la care nu se mai gândise de zeci de ani. De această dată, stimulul fu un cuvânt. Un substantiv propriu, mai exact. Chester Arthur. Ultima dată când auzise vorbindu-se despre el fusese chiar din gura indienilor hopi. Și chiar dacă nu își amintea foarte bine toate detaliile conversației, își aminti ideile principale. Ursul Alb, un individ bine făcut, cu privire de felină și fața brăzdată de riduri profunde, produse de o viață plină de decizii dificile, repetase de mai multe ori că, în 1882, Arthur semnase ordinul executiv prin care predecesorii lui primiseră cele două milioane și jumătate de acri de pământ, în inima Arizonei, care astăzi formau o rezervație impresionantă. „Dar a fost un cadou otrăvit, mormăi acesta. Până la momentul respectiv, toată lumea îmi persecutase tribul: coloniștii ne urau, iar misionarii catolici nu încetau să facă presiuni asupra noastră ca să ne convertim la religia lor. Promisiunea unui pământ propriu, independent, parcă ne-a picat din cer.” „Și în ce constă otrava?” spuse Castle, ridicând din umeri. Știa că președintele Arthur fusese un bărbat sensibil față de minoritățile etnice, care dorise să îi scoată pe americanii nativi din New Mexico și din Nevada și să îi reazeze într-o zonă neutră, ferită de atacuri. Dar Ursul Alb nu acceptă acel punct de vedere.

Bătrânul șef indian avea optzeci și cinci de ani în ziua aceea când Castle vizitase Santa Fe și o poveste pe care voia ca, înainte să moară, să o povestească unui om alb influent. Castle a fost cel ales.

— Să vă spun ceva, domnule guvernator, zise acesta. Mă emoționează eforturile pe care le fac politicienii ca să își protejeze votanții.

— De ce spuneți asta? Nu v-a plăcut recepția?

— Oh, ba da, zâmbi el. Nu mă refeream la aceasta. Mă gândeam că, dacă ați ști ce spun strămoșii noștri despre soarta la care ar trebui să se aștepte Omenirea, poate că nu v-ați fi deranjat atât de mult și ați fi petrecut mai mult timp cu familia.

— Vreți să mă pensionez deja? spuse Castle în glumă.

— Nu. Vreau să vă pregătiți. Profețiile o spun foarte clar.

— Profețiile? Ale poporului dumneavoastră? Castle lăasă la o parte cafeaua. Și ce spun, mai exact?

— Că ne aflăm pe calea finală a celei de-a patra lumi, domnule guvernator. Că noi, sau poate copiii noștri, vom fi martorii dispariției acestei civilizații.

— A patra lume? Eu cunosc una singură...

Bătrânul zâmbi cu bunăvoință.

— Despre primele două știm foarte puține lucruri, domnule. Pe atunci, omul nu exista încă și nu a văzut erupțiile și alunecările de teren care au încheiat primul ciclu al planetei. Și, din fericire, nu a trecut nici prin ghețurile celui de-al doilea. Dar despre al treilea am învățat multe... Prin acela am trecut și noi.

— Serious?

— A treia lume a fost distrusă de o mare inundație.

— Ah! Potopul Universal!

Bătrânul încuviință.

— Voi, creștinii, îl numiți așa. Cu toate că întotdeauna uitați ce s-a întâmplat înainte de catastrofă. Noi, indienii hopi, nu am uitat. Bătrânii noștri încă pronunță numele capitalei vechii lumi. Washingtonul din acea perioadă se numea Kasskara, domnule guvernator. A fost construit pe un teren în mijlocul oceanului, care a fost inundat odată cu creșterea apelor.

— Cunosc și acest mit.

— Toți îl cunoașteți, îl întrerupse bătrânul. Întrebarea este dacă credeți în el?

Ursul Alb își continuă povestea:

— Locuitorii din Kasskara au fost ultimii care au cunoscut privilegiul de a-i vedea pe zeii antici, de a-i atinge și de a vorbi cu ei. Ei îi numeau *katchinas*, „preaînălții și respectații înțelepți”, de la care au primit cunoștințe vaste. Timp de milenii întregi, ei au fost adevărații stăpâni ai Pământului. Dispuneau de mașinării zburătoare; erau capabili să comunice la distanță, să provoace ploaie sau secetă, ba chiar să distrugă o țară într-o singură noapte. Când președintele Arthur a aflat de existența lor și a văzut că acea Kasskara semăna mult cu Atlantida, și-a dat seama că indienii hopi dispuneau de cunoștințe care îl interesau și ne-a propus să le dăm la schimb pentru dreptul de proprietate asupra pământurilor noastre. De aceea am spus că acel dar era otrăvit, domnule guvernator.

Ursul Alb ignoră expresia incredulă de pe chipul lui Castle și al soției lui. Dacă ar fi știut atunci de fascinația lui Chester Arthur pentru Atlantida și „marele secret”, l-ar fi ascultat cu mai multă atenție.

— În pofida progreselor făcute, a științei și tehnologiei incredibile de care dispuneau, continuă indianul hopi, *katchinas* nu au putut opri potopul. De aceea, când au înțeles că nu puteau evita acea catastrofă, au hotărât să salveze câțiva oameni. I-au instruit pe acei supraviețuitori să primească un cadou care, folosit cu prudență, ne-ar fi putut fi foarte util în viitor, când avea să vină sfârșitul următoarei lumi, iar ei nu ar mai fi fost pe-aproape ca să ne ajute.

— O canoe care să ne salveze...?

— O piatră sfântă, domnule guvernator, îl întrerupse indianul, pe un ton foarte serios. Sau, mai bine spus, mai multe pietre, care au fost răspândite în cele patru colțuri ale lumii, ascunse în locuri sacre.

— O piatră nu mi se pare un cadou prea grozav.

— Nu judecați așa ușor. Aici, în New Mexico și Arizona, a fost adusă una foarte puternică. A fost sculptată de *katchinas* și depozitată într-un loc secret, la care are acces doar șeful fiecărui clan, la un anumit interval de timp. O vizitează pentru a vedea dacă are ceva să ne spună. Ceva rău. Președintele Arthur a aflat despre existența ei de la un strămoș de-al meu și a consultat-o de mai multe ori. Eu am văzut-o ultima dată în 1990. Și vă pot spune că este ascunsă tot acolo, domnule guvernator.

— Și v-a vorbit vreodată? spuse guvernatorul zâmbind, uimit de superstițiile indiene.

— Permiteți-mi să vă povestesc: până în această săptămână am crezut că voi muri fără să o aud. La urma urmei, ar fi fost o ușurare. Aș fi preferat ca succesorul meu să poarte această răspundere... Dar, domnule, tocmai s-a întâmplat ceva.

Castle își așează cafeaua pe masă.

— Povestiți-mi.

— Domnule guvernator, din cauza lipsei de ploi din ultimii ani și a faptului că izvoarele și râurile din rezervația noastră au secat, cu două zile în urmă m-am întors la ascunzătoarea pietrei. Și, de această dată, după trei mii de ani de tăcere, piatra a vorbit.

— Serios?

— Nu sunt nebun. Chipul indianului se întunecase. Indiferent că mă credeți sau nu, vorbele ei anunță că sfârșitul celei de-a patra lumi va veni curând.

Poate în câțiva ani. Strămoșii mei au jurat loialitate guvernului Statelor Unite când au semnat acordurile cu președintele Arthur, și apelez la dumneavoastră în baza lor. Știu că guvernatorul poate informa Casa Albă despre acestea, înainte ca totul să se declanșeze. Și trebuie să o facă cât mai curând posibil. Ba mai mult, înainte să faceți ceva, ar trebui să vorbiți cu piatra! Acest lucru v-ar putea oferi argumente în fața incredulilor.

70.

Sergentul-major Jerome Odenwald tremură de furie când vizorul telescopic al rachetelor lui de tip M72 localizează obiectivul. Nenorociții care îi omorâseră pe patru dintre colegii lui și îl răniseră pe un al cincilea meritau să fie pedepsiți. Din cauza lor avea să înfrunte în curând un tribunal militar și să explice de ce un „foc nespecializat” îi micșorase unitatea la minimum și de ce naiba transformaseră centrul unui sătuc de pe coasta spaniolă de nord, aflat în plin teritoriu NATO, într-un câmp de luptă cu risc ridicat pentru populația civilă. A avea noroc dacă nu ajungea în fața Curții Marțiale.

Odenwald era furios. Euforia pe care o simțise când îi zburase creierii individului grav rănit aflat lângă intrarea în biserică se evaporase deja. Înțelegea acum că făcuse o greșeală să îl ucidă. Trebuia să îl fi împușcat în stomac și să îl fi lăsat să sângereze ca un porc până l-ar fi terminat durerea. Chiar dacă nici așa nu ar fi găsit răspuns la întrebările care îl chinuiau acum. De unde făcuse rost nenorocitul de tot armamentul acela de precizie? Și în ce tabără de criminali se antrenase?

Odenwald era sigur de un singur lucru: indivizii pe care îi avusese atunci în linia de tragere nu erau niște teroriști obișnuiți. Sau, cel puțin, nu tipul acela de bărbați „cu profil redus de agresivitate” pe care cei de la Cartierul General le ordonaseră să îi neutralizeze.

Soldatul închise radioul, să nu fie distras de nimic, și se concentrează pe ce avea în vizor.

— V-am prins, spuse el încet.

Trei bărbați și o femeie, Dujok, Waasfi, Hacı și Julia Álvarez, tocmai ieșiră din gura unui canal, foarte aproape de arcadele teatrului Noela. Agentul SEAL îi recunoscuse numaidecât. Fugeau de haosul care se crease mai jos pe stradă,

unde un nor de mașini de poliție și ambulanțe încă încercau să își dea seama ce se petrecuse acolo.

Indivizii aveau noroc. Când sergentul-major era pe punctul de a deschide focul împotriva lor, își dădu seama de un lucru: în pofida semnelor evidente de oboseală pe care le arăta grupul, toți conversau absorbiți în jurul unui obiect dintr-o geantă închisă la culoare, așezată pe asfalt.

„Cutia!”

Pupilele trăgătorului se dilată. Unitatea lui primise ordine precise să recupereze obiectul respectiv.

Jerome Odenwald luă degetul de pe trăgaci și își înclină arma, căutând o altă jucărie sofisticată de-a lui: *whisper detector*⁴¹, un fel de ureche electronică direcțională încorporată în vizorul armei, conectată prin bluetooth la căștile pe care le ținea ascunse sub cagula de lână. Dacă era direcționat corect, senzorul putea amplifica orice conversație de pe o rază de o sută cincizeci de metri. Obiectivul lui se afla în raza respectivă. Îl activă și, fără ca nimeni să suspecteze ceva, se puse pe ascultat.

— ... Doamnă Faber... se auzi clar în căști vocea gravă a lui Artemi Dujok, care lui Odenwald i se păru ca fiind a unui militar: Vă aflați în fața celui mai vechi emițător de radio din lume. Are patru mii de ani vechime și funcționează aproape ca în prima zi.

„Patru mii de ani.” Odenwald ajustă volumul.

— Eu și Martin am încercat ani de zile să îl găsim, continuă Dujok. În cele din urmă, soțul dumneavoastră i-a descoperit ascunzătoarea, descifrând niște tăblițe cu nume de înger pe care le-a scris Dee înainte să moară.

— Și spuneți că, prin intermediul lui, se poate vorbi cu Dumnezeu? Întrebă femeia șovăind, fără să își mute privirea de la geantă.

— O legendă spune că Sfântul Ieremia a folosit-o pentru a asculta Cuvântul lui Dumnezeu și a scrie cartea de profeții care a fost inclusă în *Biblie*. Prin intermediul acestei pietre a știut despre vremurile nefaste care aveau să vină peste Ierusalim, despre Nabucodonosor și exilul în Babilon. De aceea, și ca să evite ca un lucru atât de prețios să cadă în mâna păgânilor, Ieremia a dus-o cât de departe a putut, ascunzând-o în Insulele Britanice.

Julia ridică din sprâncene.

— Până a sfârșit în Biddlestone...

⁴¹ *whisper detector*: microfon direcțional de mare putere (în lb. engleză în original) (n. red.).

— Corect. Acum știm că obiectul acționează doar când detectează câmpul energetic al unei adamante, în anumite zile „deosebite”, și când există cineva ca Ieremia, care să acționeze ca un catalizator. Dumneavoastră, fără să știți, l-ați făcut deja să funcționeze de două ori, doamnă. Nicio altă persoană nu a reușit asta.

Odenwald auzise destul. Era sigur că relicva pe care i se ordonase să o recupereze se afla chiar la picioarele lui. Nu trebuia să știe mai mult de atât. Dacă nu rata împușcătura, și nu exista niciun motiv ca să rateze, cei patru nesuferiți mai aveau trei secunde de trăit, înainte ca *Amrak* să ajungă, în sfârșit, în mâinile lui.

La urma urmei, dosarul lui nu era încă întrutotul ruinat.

71.

În pofida ghidonului și a șeii încălzite ale motocicletei BMW K1200 pe care o închiriasse, Ellen Watson nu reuși să scape de frigul oribil care îi apăsa articulațiile. Din instinct, optase pentru un autovehicul ușor și de viteză. Știa că nu avea timp de pierdut dacă voia să îi ajungă din urmă pe Julia Álvarez și pe răpitorii acesteia, înainte ca ei să părăsească Noia. Și așa-zisul sat de pescari se afla la aproximativ patruzeci de kilometri de Santiago. Trecând printr-o vale plină de brumă și umezeală, până la Noia făceau aproape o oră. Nenorocita de autostradă care ar fi trebuit să unească cele două puncte era în construcție de ani de zile și, în cazul în care nu avea să fie terminată pe loc, călătoria ar fi putut dura la nesfârșit.

Ellen avusese dreptate.

Era ora nouă fără douăzeci de minute, când motorul cu cei o sută zece cai-putere pe care îl călărea străbătu strada Juan de Estivadas. Dacă o urca, avea să ajungă numaidecât în centrul istoric al satului. Inima începu să îi bată cu putere. GPS-ul, conectat prin bluetooth la căștile audio din cascheta ei roșie de motociclist din fibră de sticlă, îi indica distanța rămasă până avea să ajungă la destinație. O mira faptul că, în pofida orei destul de târzii, magazinele și trotuarele erau complet goale.

„Ce se întâmplă aici? Nu iese nimeni pe stradă?”

Când viră și ajunse la ultima pantă care o despărțea de coordonatele introduse în GPS văzu prima siluetă umană. Totul părea normal. Era un băiat

tână, îmbrăcat cu haine negre strâmte, probabil un alt motociclist, ușor înclinat deasupra capotei unei furgonete. Probabil se odihnea. Dar în clipa următoare se alarmă. Bărbatul purta o pereche de ochelari Eagle-1, niște ochelari cu sticlă de policarbonat, concepuți special pentru pușcașii de elită ai armatei americane, pe care îi cunoștea foarte bine. Era un OOPART în toată regula. Un *Out-of-Place-Artifact*. Un obiect care nu era la locul lui. Într-o fracțiune de secundă își dădu seama că cagula de lână îi acoperea o mare parte din față și că un cablu negru îi intra în cămașă, conectat probabil la un fel de dispozitiv de comunicare.

„Pe toți dracii!”

Ellen frână motocicleta, coborî și se aruncă nebunește spre unul dintre portbagajele laterale. Inima i se facu cât un purice.

„O să tragă!” se alarmă ea. Trebuie să îl opresc!

Așa era. „Păsăroiul” acela liniștit tocmai ridicase tubul verde al lansatorului de rachete și îl îndreptase spre un punct din capătul străzii. Un punct, calculă Watson, care probabil coincidea la precizie cu cel reperat de satelitul ei.

„Trebuie să îl opresc!” își spuse ea din nou.

Înainte ca individul să localizeze obiectivul, Ellen îl amenință cu arma:

— Ridică-te! Mâinile sus! strigă ea.

Individul nici nu clipi. Fără să se miște câtuși de puțin, clătină ușor tubul armei și pipăi trăgaciul, pentru a-l acționa. Ellen nu mai stătu pe gânduri. Într-o fracțiune de secundă, trase două împușcături cu Beretta din aliaj pe care o scosese din geanta laterală a motocicletei ei, rupând tăcerea din sat. Poc. Poc. Doar apoi, extrem de neliniștită, își scoase casca și respiră adânc acel amestec de praf și briză marină care plutea în jurul ei și își dădu seama pe cine tocmai împușcase: un bărbat musculos, îmbrăcat cu o uniformă închisă la culoare, folosită în atacurile nocturne de trupele SEAL, al cărui sânge îmbiba pavelele Dumnezeu știe cât de vechi.

„La naiba! Un pușcaș marin!”

Cele două gloanțe îl loviseră în plin. Unul dintre ele, cel mai spectaculos, îi străpunsese gâtul dintr-o parte în cealaltă. Celălalt intrase lângă rinichi și plămâni, letal.

Mai jos pe stradă, chiar unde se termina străduța pe care se afla, alte patru siluete, singurele pe care reuși să le distingă în toată zona, erau ocupate să ducă în siguranță o geantă neagră, în timp ce luau clar poziții de apărare. Trei erau bărbați, înarmați. A patra era o femeie roșcată. I se păru că o recunoaște

din pozele pe care le văzuse la Madrid. Era Julia Álvarez! Și cele două focuri pe care le trase, așa cum se temea, nu trecuseră neobservate.

Ellen Watson, instruită să ia decizii vitale într-un timp-record, se gândea acum în ce fel să înfrunte niște bărbați care, din câte auzise cu câteva ore în urmă, la ambasadă, posedau un armament electromagnetic sofisticat și îl răpiseră mai întâi pe Martin Faber, apoi pe soția lui.

72.

Am început să tremur ca o mucoasă oarecare.

Nici nu se încheiase bine coșmarul cu explozia din Santa María a Nova, că două împușcături răsunară la câțiva metri de noi. Le-am recunoscut numaidecât: detonări seci, puternice, care duseseră la prăbușirea unui individ îmbrăcat cu haine închise la culoare, ascuns în spatele unei furgonete.

— *Anvrep kragoj!* strigă Waasfi în spatele meu.

— Pușcaș! îmi traduse Dujok, alarmat. La pământ!

Dar, spre surprinderea mea, nu se refereau la motociclistul care stătea în picioare în mijlocul străzii, cu o armă scurtă fumegândă în mâini. De fapt, se speriaseră de individul care tocmai se prăbușise la pământ.

— Ascundeți-vă! Repede! mă grăbi Dujok.

Tremurând, m-am ghemuit în spatele unei mașini albastre.

— Ce... ce... se întâmplă? am întrebat eu, bâlbâindu-mă.

Sheikh-ul armean, supărat și scos din minți de furie, agățat de pistolul lui mitralieră îngrozitor, îmi spuse printre dinți:

— Nu știi, doamnă! Nu știi!

73.

La nouă mii de kilometri distanță de coasta galiciană, un super-calculator din Biroul Național de Recunoaștere colecta și analiza toate informațiile înregistrate de satelitul *HMBB* din spațiu.

— Pe toți sfinții! Cine l-a împușcat pe S23?

S23 era numele de cod al agentului Odenwald. O picătură nervoasă de transpirație se scurse pe fruntea întunecată a lui Michael Owen, care hotărâse

să rămână în fața monitoarelor din sala de control, ca să urmărească evoluția așa-zisei emisii electromagnetice. „Din fericire, președintele nu a văzut asta”, se gândi el. Pictograma care figura sub numele de cod al soldatului se făcuse roșie. Era mort. Știrile pe care le primeau în timp real de pe coasta de nord a Spaniei nici că puteau fi mai catastrofale. Căpitanul *USS Texas*, scos din minți, tocmai ce încheiase o videoconferință cu el, furios pentru că nu făcuse rost de o autorizație specială ca să debarce un nou contingent de oameni în estuarul de la Noia. Owen nu voise să riște mai mult. „Aș fi fost nevoit să îi dau prea multe explicații lui Castle”, se gândi el.

Lângă el, copleșit de situație, Edgar Scott își scoase ochelarii și se șterse la ochi cu o batistă.

— Domnule. Directorul NRO părea epuizat. Nu îi fusese ușor să își păstreze calmul în fața președintelui națiunii, fără să îi ofere informația compromițătoare pe care i-o solicita. Nu aș vrea să par inoportun, dar nu credeți că ar trebui să îi împărtășim lui Castle *tot* ce știm?

— Ce vreți să spuneți?

— Vă reamintesc că acea sursă magnetică, spuse el arătând spre un alt indicator de pe marele ecran din sală, nu a fost singura pe care am detectat-o în ultimele ore. De fapt, s-au înregistrat emisii asemănătoare și în alte puncte, dar de o intensitate mai mică. Ierusalim. Arizona. Cazul din Noyon, Franța, dimineața trecută, a fost important.

— Și acum se află sub control, Scott. Nu vom permite să se dezlănțuie o altă criză a catedralelor, ca acea din 1999, nu-i așa?

Directorul NRO nu părea prea sigur pe el.

— Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, domnule...

Ceea ce Owen numea „criza catedralelor” îi răscolea amintiri sumbre. În anul acela, în timp ce Nicholas Allen și Martin Faber încercau să facă rost de o piatră magnetică din familia adamantelor, în Echmiadzin, un om de știință de la Centrul Național de Studii Spațiale din Toulouse descoperia, în timp ce procesa imaginile colectate de un satelit din seria ERS, șase emisii din „categoria X”, provenind din subsolul a șase biserici gotice din nordul Franței. „Goticul timpuriu”, își aminti el. Problema este că inginerul respectiv, un individ prietenos pe nume Michel Temoin, avuse probleme cu superiorii lui din vina unei descoperiri întâmplătoare, asemănătoare celei pe care o detectau acum echipamentele lui. Niciunul dintre șefii săi nu voise atunci să investigheze problema, așa că inginerul sfârși prin a face investigații pe cont propriu, care se dovediră a fi foarte incomode. Nimeni nu îl atenționase că

Întâmplarea avea de-a face cu un proiect foarte secret, care studia acel tip de surse energetice anormale. Inginerul respectiv reuși să recupereze o piatră din fațada unei biserici din Amiens, piatră pe care nu ar fi trebuit să o vadă vreodată fără acordul Proiectului Elijah, ceea ce le cauză probleme serioase. Nimeni nu își dorea ca un subiect atât de delicat, care ar fi putut genera o curiozitate științifică, istorică și politică, să ajungă o informație publică. Din fericire pentru Elijah, în 1999 semnele unei schimbări climatice erau încă rare, așa că presa trecu cu vederea acele emisii. Dar acum lucrurile stăteau altfel. Dacă un alt om de știință independent ar fi reușit să facă legătura dintre activarea tuturor acelor balize vechi de piatră și apropierea unui eveniment geologic grav, un eufemism, de fapt, pentru o catastrofă globală, ar putea avea probleme. Chiar foarte grave.

— Nu se poate întâmpla așa ceva! îl întrerupse Owen ursuz. Evenimentele din 1999 ne-au luat prin surprindere. Emisiile s-au produs chiar după niște anomalii în coroana solară, alimentate de eclipsa din august de deasupra Franței. Cea prezisă de Nostradamus, îți amintești? Întâmplarea din Noyon, chiar dacă a avut loc în aceeași zonă, ar putea fi ceva punctual. Am descoperit emisia. Am trimis o echipă. Iar piatra magnetică pe care cineva a îngropat-o în cripta catedralei se află deja în puterea noastră. Cu asta am încheiat discuția.

— Și va reuși să facă la fel în cazul acesta? spuse Scott arătând spre ecranul pe care satelitul *HMBB* își desfășură acțiunile de verificare deasupra coastei nordice a Spaniei.

Satelitul tocmai procesa o informație de ultimă oră. Owen o interpretă uimit.

— Nu se poate...

Edgar Scott se grăbi să îl contrazică:

— Ba da, domnule.

Calculatorul tocmai terminase de triangulat poziția trăgătorului care îi curmase viața lui S23. În locul identificat, satelitul filmase silueta unei persoane într-un costum de motociclist negru cu gri, imagine pe care o redase deja și o trecuse printr-un filtru de identitate al Agenției Naționale de Securitate. O poză, un nume și un loc au fost de ajuns ca Michael Owen să se prăbușească în scaunul lui.

„Ellen Leonor Watson.”

„Biroul Președintelui, Casa Albă. Washington DC.”

74.

Eram îngrozită. Cu toate acestea, curiozitatea învinse teama și m-am îndreptat spre strada pe care auzisem împușcăturile. Trecuseră două minute de la ultima. Nimeni nu mai apăsase pe trăgaci. Era un semn bun.

Atunci am văzut-o.

Motociclistul era de fapt o femeie, care cobora panta dinspre teatrul Noela, cu mâinile ridicate. Mergea foarte încet. Era singură.

— Am aruncat arma! strigă ea într-o engleză perfectă, care răsună în pereții de piatră din jurul ei. Nu trageți! Lucrez pentru Biroul Președintelui Statelor Unite! Vreau doar să vorbesc cu Julia Álvarez!

Am tresărit când mi-am auzit numele.

Chiar am înțeles bine? A spus cumva că lucra pentru președintele Statelor Unite?

— Țineți mâinile sus și nu faceți nicio mișcare bruscă, o amenință Dujok, arătându-i gura armei pe deasupra capotei după care se baricadase. Ați înțeles?

Femeia încuviință.

Sheikh-ul voia să știe dacă o cunoșteam pe femeie, dar am negat. Nu o văzusem niciodată. Era o fată brunetă, atrăgătoare, pe care nu aș fi uitat-o chiar atât de ușor, dacă aș fi întâlnit-o undeva.

— Pot să vă fiu de ajutor! strigă ea din nou. Știu unde se află Martin Faber! Am coordonatele lui. Vreau doar să fiu sigură că doamna Faber este bine și că încă aveți piatra pe care o caută cei din Proiectul Elijah.

— Ce știți despre asta? Întrebă brusc Dujok.

Ellen zâmbi. O nimerise.

— Sunt consiliera președintelui, domnule. Știu că nu a autorizat acest proiect. Și, dacă voi aveți probleme cu ei, trebuie să știți că și noi suntem în aceeași situație.

De data aceasta, Dujok zâmbi. Am avut impresia că tocmai îi venise o idee. Dintr-o săritură, își abandonă parapetul și se îndreptă spre tânăra, cu țeava îndreptată spre sol:

— Și dacă vă povestesc tot ce trebuie să știe președintele despre Elijah? spuse el. Ne garantați protecție până la sfârșitul misiunii noastre?

— Misiune? Ce misiune?

— Să ajungem în Turcia, să îl salvăm pe Martin Faber și să ducem pietrele într-un loc sigur. Atât.

— Mă luați cu voi?

— Dacă asta doriți, bineînțeles.

Ellen îi întinse mâna. Era cea mai bună șansă a ei de a fi aproape de pietre.

— Ne-am înțeles, domnule. Cu cine am plăcerea de a colabora?

— Cu Artemi Ivanovich Dujok. *Baba sheikh* din foarte respectata și vechea credință Malak Taus. Suntem yazidiți.

— Am auzit despre religia dumneavoastră...

— Dar acum ne veți cunoaște mai bine. Să plecăm de aici!

75.

„Cine are dreptul să-L cheme pe Dumnezeu?”

Creierul lui Roger Castle ardea în timp ce forma cele zece cifre ale numărului de telefon din New Mexico cu care dorea să ia legătura numaidecât. Îi solicită secretarului o linie sigură și cincisprezece minute fără întreruperi, ca să rezolve o problemă personală.

„Și ce ar putea să îi spună un simplu om care să îl intereseze?”

Așezat în fotoliu, cu privirea pierdută spre grădinile Casei Albe, primi numaidecât ton. După al treilea apel, cineva ridică receptorul.

— Andrew? Tu ești?

Andrew Bollinger apărea în agenda privată a președintelui de mai bine de două decenii. Apărea pe primele pagini, la paragraful „astronomi”. De fapt, fuseseră colegi de facultate și membri ai aceleiași echipe de baschet. Încă de când se cunoscuseră, în 1982, Castle se gândise că acel sudist mândru avea să devină un geniu autentic al matematicii și fizicii. Și așa a fost. Bollinger era unul dintre acei indivizi care, cu noroc și fonduri suficiente, aveau să își ajute țara să trimită un om pe Marte. Oricare dintre cei care l-ar fi văzut în acei ani plimbându-se prin campusul din Albuquerque, ar fi pariat pe Bollinger ca fiind tânărul cu cel mai strălucit viitor. Și așa a fost, până când a intrat în politică. Prietenul lui își luase doctoratul în astrofizică la douăzeci și trei de ani, iar după lecturarea tezei, nu trecu mult până ajunse la conducerea celor douăzeci și șapte de antene ale Very Large Array Telescope din Socorro, New Mexico. Sub conducerea lui, VLA-ul a devenit un loc celebru. Era la modă de când

apăruse în filmul *Contact*, cu Jodie Foster, chiar dacă antenele lui nu căutaseră niciodată semnale de radio extraterestre. Cât despre proiectele derulate, nu mai erau finanțate doar de filantropi și companii de comunicare, ci și de mulțimile de curioși care cumpărau tricouri sau luau parte la vizitele ghidate. Toți veneau atrași ca muștele de ceea ce reprezenta VLA-ul: ascultarea „sunetelor” din spațiul profund, quasari, supernove, frecvențele radio naturale emise de stele și inclusiv recepționarea mesajelor de pe sonda *Voyager 2*, de dincolo de Neptun.

Pe bună dreptate, Castle nu reuși să se gândească la un candidat mai potrivit care să răspundă la întrebările care începeau să îl macine.

— Andrew? Andrew Bollinger? insistă președintele. Faptul că dădea un telefon direct unui civil, chiar dacă era un vechi prieten, îi producea o anumită bucurie.

Imediat, o voce masculină îi răspunse:

— Dumnezeule, Roger? Roger! Ce mai faci?

— Bravo! exclamă președintele. Bine că îți mai amintești de colegii tăi.

— Cum să nu! Te văd toată ziua la știri! spuse Andrew, râzând nervos. De când nu am mai vorbit? De vreo patru ani? Sau cinci?

— De prea mult timp, știu. Și îmi pare rău, Andy.

— Spune-mi ce pot să fac pentru președintele meu? Sper că nu e o urgență națională.

Lui Andrew îi plăcea să glumească. Petrecea prea mult timp singur în fața calculatoarelor, iar pe cel pe care îl folosea pentru „contact uman” încerca să îl garnisească cu o anumită doză de umor.

— O să vezi. Trebuie să te întreb ceva.

— Spune, domnule președinte. Trebuie să fie foarte important, dacă m-ai sunat personal.

— Este. Îți aduci aminte de Ursul Alb?

Linia rămase în tăcere pentru o clipă.

— Ursul Alb? Șeful indian hopi?

— Chiar el.

— Bineînțeles că mi-l amintesc! Mai ales după acea excursie ireală pe care am făcut-o toți trei în rezervația lui... sau unde naiba era. Să nu îmi spui că a înviat! Pentru că a murit, nu-i așa?

— Da. Cu câțiva ani în urmă. Dar voiam să te rog să ne amintim împreună de acea excursie. Ai putea?

Cum să uite după-amiaza aceea luminoasă de primăvară pe care o petrecuseră în sudul Carlsbadului, în căutarea unui lucru atât de absurd precum o piatră vorbitoare.

Ursul Alb îi chemase la ora cinci fix la o intersecție a drumurilor interstatale 62 și 285, aproape de frontiera mexicană, să le arate relicva lui cea mai sfântă. Roger Castle, pe atunci încă guvernator, acceptase invitația cu o singură condiție: dorea să fie însoțit de un om de știință de încredere. Unul care să îl ajute să judece ce aveau să vadă. Învățase un lucru din cariera lui politică, și anume să se bazeze pe experți. Erau cea mai bună asigurare de viață a politicienilor. Singurii care l-ar fi putut salva de la greșeli în fața votanților lui și țapii ispășitori perfecți pe care să dea vina dacă ceva ieșea rău.

Bătrânul hopi nu se împotrivi, dar profită și-i ceru ceva în schimb: el și prietenul lui aveau să fie duși la ascunzătoare legați la ochi și nu aveau să povestească nimănui despre acea vizită. Nici înainte, nici după.

Roger acceptă.

Când sosi luna martie, și birourile de stat funcționau cu jumătate de normă din cauza Sărbătorilor de Paști catolice, Castle și Bollinger se lăsară pe mâna indienilor hopi. Într-o luni, 13, guvernatorul lăasă o scurtă notă lipită în agenda lui, indicând doar locul de unde trebuia luat și un mesaj mai în glumă, mai în serios adresat asistentului lui, prin care îi spunea că dacă treceau douăzeci și patru de ore fără să se știe nimic despre el, trebuia să anunțe Garda Națională.

Din fericire, nu fusese necesar. Ar fi întâmpinat probleme serioase în a-i localiza, în special pentru că schimbaseră de trei ori vehiculul de deplasare și majoritatea timpului circulară pe drumuri private, drumuri de pământ îndepărtate de drumurile principale, și nu plățiseră nimic cu cartea de credit. Primul vehicul fu un Sedan negru, apoi o furgonetă și apoi un SUV vechi, dar robust, cu care au călătorit destul de mult pe câmp. Ursul Alb și oamenii lui le-au amintit constant că nu trebuiau să vadă încotro se îndreptau. „Este un loc sfânt. Omul alb nu este bine-venit”, insistaseră ei. Cei doi n-au pus nicio întrebare. Dar, când au ajuns la ascunzătoarea faimoasei pietre vorbitoare, se învârtiseră deja de atâtea ori, că nu ar fi reușit să identifice locul nici în ruptul capului.

Bănuiră că se aflau într-un fel de mină. O grotă întunecată și răcoroasă, luminată de un echipament electrogen, care ducea spre o încăpere mare.

— Să nu vă fie frică, spuse Ursul Alb, ghicind la ce se gândeau.

— Piatra dumneavoastră... spuse încet guvernatorul, incredul, se află aici?

— Așa este, încuviință mulțumit bătrânul. E chiar în fața dumneavoastră, domnule.

Unul dintre însoțitori lumină un obiect care străluci la un metru distanță.

Era un fel de cristal de mărimea unei monede de douăzeci și cinci de cenți. Avea marginile neregulate, fără urme vizibile. Era opac, strălucitor ca obsidianul, și lăsa impresia că fusese smuls nu demult dintr-o stâncă mai mare. Ca o bucată de cremene. Nici măcar nu o protejaseră într-o urnă. De fapt, băștinașii o așezaseră pe un pat subțire din frunze uscate, în centrul unui așa-zis amfiteatru natural. Bollinger și Castle descoperiră un grup de cinci băieți care stăteau în jurul pietrei. Erau foarte liniștiți. Ca niște statui. Își sprijiniseră capetele la câteva palme de piatră și intonau un cântec monoton, trist, abia perceptibil.

— Ce fac acei oameni? întrebă astrofizicianul, intrigat.

Ursul Alb le făcu semn să se apropie. Atunci rămaseră și mai nedumeriți. Nu băieții cântau. Ci piatra! Cântecul ei, le explică bătrânul, acționa ca o undă purtătoare, modulată la intervale regulate de un mecanism invizibil.

— Sunt tineri cu daruri speciale, domnule Bollinger, îi lămuri Ursul Alb. Doar ascultă piatra. Dacă identifică o variație cât de mică în cântecul ei, mă vor anunța.

Andrew rămase stupefiat. „Natura nu face astfel de lucruri”, își spuse el.

— Deci? Mă credeți acum, domnule guvernator? Ursul Alb era în culmea fericirii. Piatra ne vorbește de mai bine de o săptămână.

„Le vorbește?”

Astrofizicianul se apropie de piatră. Îi dădu la o parte pe ascultători și își apropie încet degetul arătător de ea, până o atinse. Apoi, cu consimțământul șefului indian, o duse la buze. Toți îl lăsară să o facă. Inclusiv piatra, care continuă „să cânte”, făcând abstracție de prezența lui. Indienii hopi nu se opuseră când oaspeții lor o luară în mână, o cântăriră, o măsurară și inclusiv o loviră cu degetele și o apropiară de față. Examinarea, care, după câteva momente, deveni destul de dură, ținu aproape o jumătate de oră. Și, în tot acest timp, zumzăitul acela nu încetă nicio secundă. Oricât de mult o priviră și întoarseră pe toate părțile, niciun detaliu nu-i făcu să își schimbe părerea: era naturală, inertă și compactă. Nu era o mașinărie. Nu avea surse de alimentare sau difuzoare. Nu era nici ciupercă, metal sau orice altceva care ar fi putut să emită un semnal. Și cu toate acestea o făcea.

Pe când stăteau lângă onorabilul Urs Alb, după ce plecaseră din acel loc, vorbiră timp îndelungat despre ce văzuseră. Fu o conversație lejeră, care dură aproape două ore și care le lăsă mai multe îndoieli decât certitudini.

— Semnalul acela este conversația pe care piatra o poartă cu tărâmul zeilor, spuse bătrânul la un moment dat.

— Și dumneavoastră o înțelegeți?

Bătrânul hopi îl privi pe Bollinger ca și cum i-ar fi fost milă de ignoranța lui.

— Bineînțeles. Toți cei din rasa mea o înțeleg.

— Și ce spune?

— Vorbește despre ziua sfârșitului.

— Serios? Oferă o dată anume? sări Castle.

— Așa este, domnule guvernator. De mai multe ori. Dar nu utilizează tipul de calendar cu care sunteți obișnuiți. În vastitatea Universului, timpul nu se măsoară în funcție de orbitele pe care le încheie Pământul în jurul micii noastre stele. Trebuie să înțelegeți.

— Și ce timp folosește?

— Timpul Soarelui, domnule.

•

— Sfinte Dumnezeule, Roger. Au trecut mai bine de douăzeci de ani de atunci! protestă energic Andrew Bollinger, la celălalt capăt al telefonului. Aproape că prefer să nici nu îmi amintesc!

— Nu te-ai mai ocupat niciodată de asta? Ce fel de om de știință mai ești și tu?

Bollinger nu râse de sarcasmul prietenului său.

— Am ajuns la o singură concluzie, Roger: în zilele acelea, Soarele a hotărât să ne bombardeze cu o drăguță de furtună electromagnetică. Un fel de uragan *Katrina* de plasmă. Poate că tu nu îți amintești, dar mie mi s-a întipărit bine în memorie data respectivă. La 13 martie 1989 s-au întâmplat multe lucruri ciudate în America. În San Francisco, ușile automate de la majoritatea garajelor din suburbii au început să se deschidă și să se închidă singure, ca într-o scenă din *Poltergeist*. Jumătate din sateliții noștri s-au deprogramat, și până și naveta spațială *Discovery* a trebuit să renunțe la întoarcerea pe Pământ, pentru că indicatorii rezervoarelor de hidrogen au luat-o razna. Și știi ce a fost cel mai rău?

Castle amuțise.

— Faptul că rețeaua electrică din Quebec s-a prăbușit complet. 21.500 de megawați s-au dus naibii în nouăzeci de secunde! Și din senin! Jumătate din

Canada a rămas nouă ore fără electricitate și au trecut luni de zile până să repare toate avariile provocate. Când am aflat despre dezastru, la în toarcerea din excursia noastră, mi s-a părut aproape normal faptul că piatra aceea cânta.

— Nu mi-ai spus niciodată despre toate astea.

— Nu m-ai întrebat niciodată, Roger. Te-ai întors imediat la problemele tale și nu ne-am mai văzut mult timp. Erai foarte ocupat.

Președintele ignoră mustrarea subtilă a prietenului lui.

— Problema este că acum am oameni care caută pietre ca aceea pe care o păzea Ursul Alb, spuse el. Pietre care emit semnale și care ne-ar putea fi utile ca să prezicem catastrofe de acest gen. Echipa mea știe că acele semnale își măresc puterea exponențial și pot ajunge chiar și în spațiu, dar nu știm ce înseamnă acest comportament.

Astrofizicianul nu spuse nimic.

— Nu știu ce crezi tu despre toate astea, Andy, continuă Castle, dar îți voi spune ce cred eu. Dacă piatra aia nenorocită ar fi... – ezită el – un fel de emițător care alertează o civilizație extraterestră în legătură cu ceva anume? E posibil să fi detectat vreo schimbare în magnetismul terestru și să fi început să emită semnale pentru a-i anunța, ca un fel de baliză de S.O.S. sau ceva asemănător... Are vreo logică pentru tine?

— Glumești? Știi de ce condiții extreme are nevoie un semnal pentru a ieși din atmosfera noastră și a ajunge într-un punct îndepărtat al Universului? În plus, mormăi el, chiar dacă s-ar întâmpla așa ceva, chiar dacă celebra piatră a Ursului Alb, sau oricare alta, ar trimite semnale în spațiul cosmic, rețeaua noastră de antene și sateliți le-ar fi detectat.

— Sateliții noștri spion au făcut-o.

— Poftim?

— Planeta noastră transmite un semnal, care nu pleacă de la noi, Andy. Trebuie să știi încotro se îndreaptă acel semnal. Mă poți ajuta cu asta?

— Bineînțeles. Bollinger nu păru prea convins. Dar nu pare a fi prea ușor, Roger.

— Nici nu ți-am spus că ar fi.

— Chiar dacă aș reuși să calculez cursul aceluia semnal și să îi aflui destinația, există cel puțin un miliard de planete extrasolare spre care s-ar putea îndrepta. Am inventariat coloși de mărimea lui Jupiter, cu structură gazoasă, prea aproape de stelele lor ca să existe viață sau vreo civilizație capabilă să asculte orice semnal provenind de pe Terra. Dar...

Andrew Bollinger ezită.

— Pe de altă parte... am făcut și un calcul și am descoperit aproximativ patruzeci de mii de sisteme planetare de „tip solar”, la mai puțin de o sută de ani lumină de noi. Știi la ce mă refer: planete care orbitează în jurul unei stele de tip M, nici prea mare, nici prea mică. Și, chiar dacă, statistic vorbind, doar cinci din o sută îndeplinesc condițiile de locuire similare cu cele de pe Pământ, asta înseamnă că în acel „cartier” cosmic există cel puțin două mii de locuri cu o probabilitate reală de a găzdui pe cineva care ți-ar putea asculta semnalul.

— Atât de multe?

— Poate chiar mai multe, recunosc Bollinger. Motiv pentru care întrebarea ta are un răspuns atât de complex.

— Crezi că este posibil sau nu?

— Că există ființe acolo, departe, care ascultă semnalul emis de niște pietre?

— Îți voi trimite datele acelor semnale, Andy. Tu află tot ce poți. În regulă?

— Desigur, domnule președinte.

76.

Când cele trei elice ale insectei de oțel a lui Artemi Dujok începură să șuiere din nou deasupra capetelor noastre, m-am simțit profund ușurată. Ne îndreptaserăm spre plajă și găsiserăm elicopterul exact acolo unde îl lăsaserăm. Era un semn bun. Dar, cel mai important, nu ne-am mai intersectat cu niciunul dintre soldații care aproape că ne-au ucis în biserica cu lespezi de mormânt. Acum, strângând în palme adamanta, începeam, pentru prima dată după mult timp, să văd în sfârșit luminița de la capătul tunelului. Dujok, sigur pe el, îmi promise că, în doar câteva ore, o zi cel mult, aveam să fiu din nou alături de Martin. Și că, înainte să-mi dau seama, acel coșmar se va fi terminat.

— Și dacă răpitorii lui sunt mai mulți ca noi? am bombănit eu, neîncrezătoare.

— Pentru asta o avem pe ea, zâmbi el, ca și cum acea problemă nu îl îngrijora.

Prin ea, se referea evident la Ellen Watson.

Motociclista nu părea a fi arma secretă de care aveam nevoie într-un moment ca acela. Mi se păru mai degrabă o tânără îngâmfată, îndrăzneată, capabilă de orice ca să-și îndeplinească scopul. Dar, sincer, mă îndoiam că ea singură avea să ne fie de folos ca să oprim un grup de teroriști înarmați până în dinți.

— Dumneavoastră trebuie să fiți Julia Álvarez, corect?

Ochii ei închiși la culoare scânteiară când mă văzu în cabina elicopterului. Mi-am cuplat centura de siguranță și mi-am pus căștile, iar Watson alese scaunul din fața mea și nu își dezlipea privirea de la mine.

— Așa este, am răspuns eu, laconică.

— Mă bucur că v-am găsit.

— Spuneți-mi, am întrerupt-o eu, este adevărat că știți unde se află soțul meu?

— Bineînțeles, încuviință ea. Deși eu și domnul Dujok vom compara coordonatele pe care le deținem abia după ce vom fi în aer, cred că ambii avem aceleași informații. Soțul dumneavoastră se află la frontiera nord-estică a Turciei. Aveți piatra la dumneavoastră?

Un lucru era cert: femeia trecea direct la subiect.

— Da, bineînțeles.

— Și așa putea...? Aș putea să o văd?

Watson părea oarecum neliniștită. I-am întins-o, în timp ce aeronava începea să se ridice de la sol.

— Este... simplă și frumoasă, murmură ea, mângâind-o în palmă. Piatra se stinsese din nou.

— Și foarte puternică, Ellen. Ar putea să te străfulgere dacă nu știi cum să o folosești...

— Ciudat, nu-i așa? ne întrerupse Dujok, mai liniștit acum că „pasărea” lui se ridica încet deasupra estuarului. Că atâția oameni sunt dispuși să omoare și să moară pentru o astfel de piatră...

Ellen se întoarse spre el.

— Ca voi, de exemplu.

— Sau președintele dumneavoastră.

Armeanul o spuse fără să-i acorde prea multă importanță noii lui pasagere. Ridică unul dintre scaunele libere din fața lui și deschise o cameră frigorifică micuță din care scoase mai multe sticle de apă minerală și niște sendvișuri reci pe care le împărți, spre bucuria noastră. Eu eram nespus de slăbită. Nu dormisem toată noaptea, iar stresul provocat de atacul din biserica Santa

María a Nova, chiar dacă mă ținea destul de tare în priză, îmi generase și o poftă de mâncare feroce. Mi-am înfipt dinții într-un sendviș cu crab și salată verde și ascultam cum Dujok și motociclista își continuau conversația.

— Să vedem, reluă femeia, de când știți că în Statele Unite există un proiect pentru a prelua controlul asupra pietrei?

Dujok o privi uimit.

— De când tatăl lui Martin a venit în Armenia să o caute, domnișoară. De mai mulți ani...

— Tatăl lui Martin? Bill Faber? Aproape că m-am înecat cu a doua mușcătură din sendviș.

— William L. Faber. Exact. Vă cunoașteți bine socrul, doamnă?

Am simțit o înțepătură în stomac.

— Adevărul e că, am înghițit eu cu greu, nu l-am văzut niciodată. Speram să îl văd măcar în Biddlestone, dar nu a venit la nunta noastră.

— M-ar fi mirat foarte tare să îl văd acolo! râse armeanul. Este o persoană foarte retrasă. A venit în țara mea în 1950, la scurt timp după ce Pentagonul a fotografiat prima dată o presupusă Arcă a lui Noe pe muntele Ararat, folosindu-se de avioanele lor de recunoaștere. A venit în comunitatea noastră dându-se drept un tânăr pelerin. Le-a povestit tuturor că se afla în căutarea unei pietre sfinte pe care o numea chintamani. Toți au crezut că era un fel de hipiot când le-a povestit cum a străbătut Himalaya în căutarea ei, dar fără rezultat, și că, în final, s-a convins că piatra s-ar fi oprit în munții noștri. Și după ce a câștigat afecțiunea poporului meu, dispărea perioade lungi de timp și nimeni nu știa unde se ducea sau ce făcea.

— A străbătut toată Asia în căutarea unei pietre? am întrebat eu. Și cine a plătit pentru asta?

— Acum știu că au fost cei din Proiectul Elijah, doamnă. Dar pe atunci nimeni nu știa nici măcar de existența lui. De fapt, Bill ne-a povestit că aflase de existența acelei pietre de la un cetățean rus, un pictor destul de renumit pe-atunci, Nicholas Roerich, care a descris piatra ca pe un venerabil instrument de comunicare cu Cerurile. Roerich susținea inclusiv că cel care avea să intre în posesia pietrei avea să dispună de cheia pentru a intra în Shambhala.

— Shambhala?

— Este un mit asiatic vechi și răspândit, doamnă Faber. Shambhala este un regat ascuns, în care trăiește frăția de înțelepți care controlează, în secret,

destinele speciei noastre. Un Paradis pământesc inaccesibil pentru cei impuri și de o putere inimaginabilă.

— Dar Tibetul este foarte departe de Ararat, domnule Dujok... protestă Ellen Watson.

— Nu și pentru un mit ca acesta, domnișoară. Acea piatră chintamani, sau oricum ați vrea să-i spuneți, avea multe lucruri în comun cu adamantele noastre. Adepții lui Roerich spuneau că atunci când chintamani se întuneca, putea să atragă norii deasupra ei. De asemenea, credeau că ori de câte ori devenea mai grea, anunța vărsare de sânge. Și mereu apăreau simboluri pe suprafața ei chiar înainte să se întâmple evenimente importante.

Artemi Dujok înghiți în sec, apoi continuă:

— În sudul Asiei încă se crede că chintamani a ajuns pe Pământ pe spinarea unui cal zburător, și așa este și pictată în cele mai importante temple budiste. În acele tablouri, piatra arată ca un bulb proeminent, care strălucește în interiorul unui cufăr și se deplasează pe o cabalină. Este un semn evident că e vorba despre o piatră care a călătorit peste tot! Bill Faber, bineînțeles, cunoștea istoria calului *Lung-ta* și ne-a spus-o și nouă pe când eram adolescent.

— Și v-a vorbit despre Elijah?

Dujok zâmbi.

— Oh, da. Într-un final am vorbit despre toate. Eu și Bill ne-am împrietenit. A petrecut mai mulți ani în Armenia, după care m-a invitat să studiez în Statele Unite și să mă implic în proiectul lui.

— Și ați găsit ce căutați?

— Mai mult sau mai puțin. După ce a câștigat încrederea *sheikh*-ilor din poporul meu, le-a spus că pe muntele Ararat se ascunde sursa tuturor acelor pietre. Cică acea chintamani pe care o căuta el provenea din Arca lui Noe. Atunci au venit rușii. Armenia era o provincie săracă pentru Politburo sovietic, dar cei din Moscova aflaseră de existența unui „capitalist alb” în regiune și au venit după el. A reușit să scape, dar rușii au profitat de situație și ne-au contaminat cu propaganda lor. Ne-au spus că Faber lucra pentru un proiect secret al dușmanului și că tot ce voia era să ne fure niște minerale de o mare valoare strategică. Și ne-au mai spus ceva, domnișoară Watson: că tatăl actualului dumneavoastră președinte îi sprijinea.

— Tatăl lui Roger Castle știa despre Proiectul Elijah? Sunteți sigur de asta?

— Absolut. William Castle II a fost la curent cu acest proiect secret și a lucrat pentru el. Bill Faber la fel. Și Martin, la rândul lui, a moștenit această sarcină până m-a cunoscut. Ce cerc ciudat, nu vi se pare?

— Bineînțeles.

— Întrebați-vă, domnișoară Watson, de ce președintele dumneavoastră este atât de interesat de Elijah. Cred că ceea ce v-am povestit vă clarifică această îndoială.

— Îl voi întreba, nu vă faceți griji.

— Și, bineînțeles, spuse el, întinzându-i un telefon prin satelit, în timp ce îi studia reacția, aflați de unde au apărut indivizii care ne-au atacat. El i-a trimis?

Watson îl privi cu atenție:

— Vă pot spune și singură, domnule.

— Serios?

— Erau agenți SEAL. Au venit cu un submarin de tip Virginia, care chiar acum navighează în zona estuarului, la câteva mile depărtare.

— Sper că glumiți.

— Deloc. Cei din Proiectul Elijah au trimis submarinul. Sunt sigură de asta. Și cred că președintele nu știe nimic.

Dujok păli dintr-odată, ca și cum acea ultimă frază ascundea o semnificație îngrozitoare.

— Atunci, trebuie să îl sunați!

Închise brusc frigiderul de sub scaun și deveni foarte sever. Dădu niște ordine în armeană pilotului lui, apoi se concentră asupra lui Ellen.

— Ce mai așteptați? strigă el. Dacă monstrul despre care vorbiți e încă undeva jos, înseamnă că preț de cinci minute vom continua să fim în raza lui de acțiune. Sunați chiar acum, pentru numele lui Dumnezeu!

77.

Pentru Michael Owen situația lua o întorsătură proastă. Dacă nu acționa cu prudență, oamenii președintelui aveau să intercepteze adamantele înaintea lui, compromițând scopul final al operațiunii. De parcă asta nu ar fi fost suficient, faptul că se detectaseră și alte „emisii de tipul X” în diverse puncte de pe glob, ca niște ecouri ale semnalului emis de pietrele familiei Faber, nu prevestea nimic bun. Se schimba ceva în geomagnetismul planetei. Poate că

era vorba de un avertisment. Un semnal al sosirii acelei „zile mari și înfricoșate”. Oare țara lui era pregătită pentru asta? Oare Agenția pe care o conducea era pregătită?

Adevărul era că nu.

Din câte știa el, exista un singur precedent cunoscut până în acel moment. Ani de zile se documentase despre singura „zi mare și înfricoșată” despre care vorbeau toate cronicile vechi. Toți predecesorii lui, începând chiar cu Chester Arthur, fuseseră obsedați de același lucru. Dezamăgitor era însă că tot ce învățase și toate dovezile strânse încăpeau într-un singur plic. Un dosar pe care Owen ceruse să îl examineze, pentru a mia oară, în liniștea biroului lui din Fort Meade, Maryland, și la care apela de fiecare dată când ajungea într-un punct mort. „Ca să înțelegem sfârșitul, trebuie să pricepem mai întâi începutul”, se gândi el.

Dar când trecu pragul biroului lui și simți puterea pe care o putea dezlănțui de acolo, ceva îi distrase atenția.

„Veștile pe care le primim din departamentul Oise, la nord-est de Paris, sunt neliniștitoare...”

Televizorul lui enorm cu ecran plat intră în funcțiune, cu volumul dat suficient de tare ca să-i capteze atenția.

Owen își aruncă haina peste o canapea Chester și ascultă. Biroul era prevăzut cu un sistem de scanare pe mai multe benzi a știrilor, care, atunci când detecta ceva important, înregistra materialul, apoi îl rula după ce certifica faptul că Owen se afla în cameră. În dimineața aceea, secretara lui, știind că Owen își petrecuse noaptea la Biroul Național de Recunoaștere urmărind anomalii magnetice, programase aplicația să înregistreze tot ce avea legătură cu subiectul respectiv.

Pe ecranul luminat prezentatoarea știrilor de la ora șapte de pe canalul C-SPAN începu să prezinte informațiile internaționale. Cea mai cunoscută figură a canalului prin cablu Capitol Hill, Lisa Hartmann, părea mai îngrijorată ca de obicei.

— Ce se întâmplă în Franța, Jack?

Fața colțuroasă a lui Jack Austin, corespondentul rețelei în Franța, trecu în prim-plan. Owen îl privi curios.

— Este ora nouă și câteva minute aici, și orașelul Noyon, capitala Picardiei, încă nu înțelege motivul acestei urgențe. Cei douăzeci de mii de locuitori ai acestuia au rămas fără lumină de noaptea trecută. Compania EDF, Électricité De France, nu oferă explicații despre această lipsă de furnizare a energiei

electrice, care afectează inclusiv traficul feroviar sau spitalele și care începe deja să genereze anumite suspiciuni în rândul oamenilor.

— Oamenii se tem? Cred că ar putea fi vorba de un sabotaj terorist?

— Oficialii poliției au fost foarte categorici în acest sens: căderea de curent nu se datorează unor cauze tehnice cunoscute. Trebuie să existe un alt motiv, dar nu este vorba de un atac. Peste noapte au examinat fiecare stație a acestui departament și toate se află în perfectă stare de funcționare. Nici măcar înghețul din aceste zile nu le-a afectat.

— Și ce cauze speculează expertii? insistă Lisa Hartmann din studioul T.V. aflat la Washington.

— O comisie de studiu s-a reunit chiar acum și analizează problema. Toată lumea speră ca pana de curent să nu se extindă și în orașele din apropiere, mai populate, cum ar fi Amiens...

Directorul NSA se uită la ceas și văzu că știrea fusese emisă cu doar șase minute în urmă.

„A început deja?”

Owen alungă gândul. „Dacă ar fi fost vorba de o furtună magnetică, sateliții noștri ar fi fost afectați”, se gândi el. Închise televizorul și se concentrează pe ceea ce venise de fapt să facă. Trebuia să deschidă plicul pe care tocmai îl primise de la arhivă și să îl examineze cu mintea cât mai limpede posibil.

Se apropie de un bufet ascuns în spatele biroului. Se servi cu cafea, adăugă zahăr brun și se apucă de treabă.

Îl liniștea faptul că știa peste ce avea să dea: câteva fotografii vechi, imprimate pe o hârtie care nu se mai fabrica, și documente manuscrise, unele datând de aproape un secol. Le ceruse dosarul celor de la arhiva NSA cu câteva ore înainte, când omul lui de încredere din Spania, Richard Hale, îi povesti prin telefon că Martin Faber se interesase de ele înainte să abandoneze Agenția.

„Martin Faber, bombăni el. Ce căutai tu prin ele?”

Owen avea amintiri plăcute în legătură cu acele hârtii. Prieteni vechi de-ai lui, cum ar fi George Carver, expert CIA în securitate, care murise în urma unui atac de cord în 1994, își petrecuseră ultimele luni din viață încercând să găsească acea himerică Arcă a lui Noe, convingându-l de existența ei și de necesitatea de a o ține permanent sub observație. Carver nu se îndoise că mai aveam multe de învățat despre „ziua mare și înfricoșată” în care Omenirea dispăruse deja o dată, dacă voiam să depășim o altă situație de o asemenea anvergură.

Carver fusese un tip cu principii. Se interesase de această chestiune după ce îl ascultase pe un profesor de la Universitatea din Richmond care, pe când fusese cadet la Academia West Point, își auzise ofițerii vorbind despre un satelit secret al CIA care, în timp ce survola muntele Ararat, fotografiase din întâmplare Arca lui Noe. Carver facu niște investigații la Langley și descoperi, spre surpriza lui, că povestea nu era o glumă. De fapt, în septembrie 1973, unul dintre cei trei sateliți orbitali din seria KH-11 immortalizase ceva ciudat: pe marginile unui ghețar în curs de topire, pe versantul nord-estic al celui mai înalt vârf al Araratului, se vedeau trei grinzi uriașe curbate, din lemn, ca acelea folosite la carena corăbiilor din Antichitate. Și ce altă corabie s-ar fi putut regăsi pe acel vârf de munte, dacă nu celebra Arcă?

Carver se consultă cu toată lumea despre descoperirea făcută. Puse întrebări. Solicită documente, ba chiar reuși să convingă câțiva reprezentanți ai Senatului să meargă până în pânzele albe. Din nefericire, boala îl opri brusc. După moartea lui, prietenul său, profesorul, se chinui și mai tare să scoată la lumină dosarul Arcei și nu se opri până nu reuși să desecretizeze o mare parte din materialul grafic care avea legătură cu „anomalia de pe Ararat”. Asta se întâmpla în 1995. Inutil să mai spunem că subiectul a ajuns pe paginile ziarului *The New York Times* în mai puțin de douăzeci și patru de ore și s-a transformat în bârfa despre care vorbeau toți din comunitatea Serviciilor de Informații.

Printre documentele desecretizate se numărau nu numai pozele făcute de satelitul KH-11, ci și imaginile obținute de avioane spion U2, ba chiar și de eroicii sateliți Corona. Toate datau din anii 1959 și 1960 și demonstau că nenorocirea aia, care semăna cu o cutie enormă de lemn, chiar exista. Și că putea fi văzută doar când ghețurile capricioase o permiteau.

Dar Martin Faber mai solicitase ceva arhivei din Langley.

Ceva care făcea parte dintr-un dosar mai mic, încă secret, de existența căruia știau doar câțiva dintre membrii Proiectului Elijah. Dosar care se afla pe biroul lui chiar în acel moment.

Michael Owen îl mângâie nostalgic.

Își făcuse deja o idee despre ce căuta Faber; despre ce anume îl făcuse să fugă spre Ararat înainte să fie răpit, și chiar despre ce își dorea Dujok. Era vorba de același lucru. Spera doar ca ceea ce detectau sateliții lui să nu aibă legătură cu asta.

78.

— Deja?

Conversația telefonică a lui Ellen Watson fusese atât de scurtă și de seacă, încât am crezut că de fapt nu reușise să ia legătura cu interlocutorul ei. Poate că mi se părea ciudat că o tânără ca ea putea să formeze un număr și să vorbească cu cel mai puternic om de pe planetă.

— Ei bine? o întrebă Dujok neliniștit. Ce-a spus?

Ochii albaștri ai lui Ellen se întunecară.

— Președintele se va ocupa personal ca submarinul *USS Texas* să nu ne facă probleme.

— Atât?

— M-a întrebat încotro ne îndreptăm și dacă aveam de gând să ne deplasăm cu elicopterul.

— Și ce i-ați răspuns? insistă armeanul.

— Că obiectivul nostru se află în apropiere de Turcia, în locul în care s-a detectat semnalul ultimei adamante și că nu am nici cea mai vagă idee cum vom ajunge acolo. Dumneavoastră știți?

Pe chipul armeanului se putea citi o umbră de mândrie.

— Aparatul are o autonomie de zbor de unsprezece ore, ne anunță el. Poate atinge o viteză de șase sute de kilometri pe oră, așa că șapte sau opt ore vor fi suficiente ca să ajungem la destinație, fără să fim nevoiți să facem vreo escală. Ați putea să cereți dumneavoastră să ne autorizeze un plan de zbor?

— Bineînțeles. Aveți nevoie de coordonatele „emisiei de tipul X” pe care le-am triangulat la Washington?

— Nu va fi nevoie, spuse armeanul pe un ton mai liniștit, zâmbind și mângâind computerul pe care văzusem „ecoul” adamantei mele. Semnalul recepționat de aparatele noastre provine de la unul dintre sateliții voștri. Avem încredere în voi.

79.

Pe puntea de comandă a celui mai modern submarin din flota Statelor Unite domnea un sentiment de disperare. Două din cele trei monitoare mari,

care serveau drept panou de comunicare între „pântecul balenei” și exterior, recepționaseră imagini prin satelit în care se vedea cum unitatea lor de asalt cădea sub foc inamic. Toți cei de la bord erau consternați. Satelitul *HMBB* captase momentul precis în care un vehicul neidentificat intrase în zona de luptă și pecetluse soarta sergentului Odenwald, confirmând astfel eșecul misiunii. Și, de parcă asta nu era de ajuns, căpitanul navei încheiase într-o manieră foarte urâtă discuția cu directorul NSA, care îi ordonase să stea cu brațele încrucișate.

Acum li se deschidea un nou front.

— Căpitane, aici sonarul.

Imaginea ofițerului răspunzător de echipamentele de detectare apăru pe al treilea monitor, împreună cu un grafic care reproducea coasta estuarului Muros și poziția ambarcațiunilor care îl traversau la momentul respectiv. Căpitanul Jack Foyle se apropie de ecran, să vadă mai bine.

— Ce se întâmplă, sonar?

— O detectare suspectă, domnule. Un elicopter fără număr de serie și cu emițător-receptorul deconectat a părăsit Noia cu câteva minute în urmă. Se îndreaptă în direcția nord-vest.

— Ei, și?

— Am suprapus poziția lui cu coordonatele pe care satelitul le atribuie anomaliei. Domnule, spuse ofițerul pe un ton sumbru, „cutia” se află la bordul lui. Datele electromagnetice o confirmă.

— La ce distanță se află de noi?

— La mai puțin de zece mile.

Tunul enorm de oțel, antena sofisticată de captare a semnalelor și o parte din spinarea submarinului *USS Texas* ieșeau din apele Atlanticului. Oricât de rapid s-ar fi deplasat, era imposibil să intercepteze „pasărea”.

— Doriți să o doborâm, domnule?

Întrebarea unuia dintre cei trei ofițeri care îl însoțeau pe Jack Foyle îl luă prin surprindere. Era un tânăr șef de echipaj, recent ieșit de pe băncile Academiei, care urmărea fără să clipească modul în care se derulau lucrurile pe puntea de control.

— Ordinul nostru este să recuperăm cutia intactă, soldat. Dacă deschidem focul asupra lor, o vom pierde. În plus, te-ai gândit ce implicații ar exista dacă vom face alte victime într-o țară aliată? Cele din satul de pescari de azi-dimineață sunt de-ajuns...

Șeful de echipaj nu îi răspunse.

— Sonar, știm dacă elicopterul își menține cursul de zbor?

Oamenii priviră din nou spre monitoare.

— Momentan se îndreaptă spre La Coruña, domnule.

— La Coruña?

— Un oraș de mărime medie, la nord de poziția în care ne aflăm acum.

— Dispune de aeroport?

Ofițerul ezită. Se îndreaptă spre monitorul lui și tastă mai multe instrucțiuni înainte să răspundă.

— Întocmai, domnule.

— Comunicații, spuse căpitanul Foyle, răsucindu-se și uitându-se direct la o femeie brunetă care ținea un telefon fără fir în mână. Sună la NSA și cere-le să blocheze aeroportul și să alerteze autoritățile locale ca să controleze garile și autogările. Vom trimite numaidecât un echipaj acolo.

În loc să se întoarcă la postul ei de control și să îndeplinească ordinul, femeia înaintă spre el și-i întinse casca:

— Domnule, aveți un apel.

— Să aștepte! bombăni el.

— Îmi pare rău, domnule. Femeia părea rigidă, palidă. Nu se poate.

80.

Haci era un pilot grozav. Ca să ne scoată de acolo, manevrase elicopterul departe de liniile de înaltă tensiune și sub raza de acțiune a radarelor militare. Știa că zborul nu era înregistrat, că nu dispunea de autorizația spațiului aerian spaniol și că cea mai bună opțiune ca să trecem nedetecțați de autoritățile militare locale era să încerce să se deplaseze fără să fie observat. Așa că, înainte să ne dăm seama măcar, nu ne mai deplasam de-a lungul coastei, ci pasărea noastră de metal o luase pe direcția nord-est, survolând conace și sătucuri din interiorul Galiciei, bucurându-ne de primele semne de libertate. Nu înceta să mă uimească cum un astfel de sentiment putea să apară atât de spontan. Privită din afară, situația mea nu era tocmai promițătoare. Nu pusesem geană pe geană toată noaptea. Trăseseră în mine de două ori. Încă aveam contuzii la gât și la mușchii de la picioare și fusesem la un pas de moarte, sau poate chiar moartă. Și toate acestea, sau aproape toate, din cauza individului care conducea acum expediția noastră.

Cu toate acestea, faptul că știam că, în sfârșit, mă îndreptam spre Martin mă făcea să îngrop orice reproș și să simt o recunoștință tot mai mare față de Artemi Dujok și oamenii lui.

„Sindromul Stockholm, mi-am spus eu în gând. Dar ce mai contează?!”

Eram relaxați, admirând peisajul care se întindea sub picioarele noastre, când unul dintre panourile din cabina de comandă se aprinse, declanșând un lanț intermitent de șuierături.

— Maestre, spuse Hacı în engleză. Am fost localizați de un fascicul de radar.

— Poți scăpa de el?

— Voi încerca.

Elicopterul Sirkowsky X4 coborî din nou până atinse vârfurile eucaliptilor. Mașinăria zumzăia ca un bondar deasupra drumurilor și a unor construcții joase, dar panoul era în continuare roșu.

— Cât de departe suntem de coastă? Întrebă Dujok.

— La trei kilometri, maestre.

— Bine... Dujok își încrucișă mâinile gânditor. Domnișoară Watson, acum vom ști dacă a meritat efortul să vă acceptăm în această călătorie. Dacă șeful dumneavoastră dă ordinul la timp, putem scăpa cu viață. Dacă nu, cel mai probabil că vor începe să tragă în următoarele secunde. Sunteți conștientă de acest lucru, nu-i așa?

— Am încredere în președintele meu, domnule Dujok, spuse Ellen, privindul drept în ochi. Ne va ajuta.

— Să sperăm.

81.

— Vorbesc cu căpitanul Jack Foyle?

Ofițerului cu cel mai înalt rang de pe submarinul *USS Texas* vocea care se auzea în cască printre pârlături, îi se părea cunoscută, îi transferaseră apelul către un receptor micuț din camera de control. Percepu numaidecât aerul de superioritate pe care îl emana bărbatul care întreba de el.

— Căpitanul Foyle la telefon, domnule. Cu cine am...?

— Sunt președintele Castle, domnule ofițer.

Marinarul rămase mut.

— Știu cine v-a trimis pe coasta spaniolă, spuse fără ocolișuri președintele, fără urmă de reproș în voce. Chiar dacă Agenția Națională de Securitate a avut motivele ei să o facă, vă ordon să revocați numaidecât instrucțiunile primite.

— Domnule, eu...

— Dumneavoastră sunteți militar, căpitane Foyle. Îndepliniți ordinele și înțeleg. Nu veți fi pedepsit pentru acest lucru.

— Nu este vorba de asta, domnule. Foyle continuă pe un ton neutru: Am făcut o incursiune pe uscat și am pierdut patru oameni.

— O incursiune pe teren spaniol?

— Corect, domnule.

Preț de câteva secunde, Castle nu spuse nimic. După aceea continuă:

— Și unde sunt cadavrele? Le-ați luat la bord?

— Nu, domnule. Presupun că la această oră ambasada noastră se ocupă de repatrierea lor. Se află pe mâna autorităților locale. Cei patru au fost doborâți de foc inamic în timpul unei încăierări urbane.

— Foc inamic? Neîncrederea președintelui se transformase acum în îngrijorare. Unde?

— În Noia, domnule. Un sătuc pe coasta de vest.

Castle păstră din nou tăcerea. Ellen Watson îl sunase nu departe de acel loc, de la bordul unui elicopter.

— Au murit și civili, căpitane?

— Din câte știu eu, nu, domnule. Dar am provocat daune grave unei clădiri istorice.

— Bine, căpitane, spuse președintele, respirând adânc. Trebuie să știți că circumstanțele care au dus la misiunea dumneavoastră s-au schimbat complet. Vă cer să faceți trei lucruri pentru țara dumneavoastră.

— Trei, domnule?

— În primul rând, să abandonați din acest moment orice acțiune de luptă, de interceptare, sau de orice alt tip. Nu sunteți autorizat să mai efectuați nici măcar o singură acțiune care să provoace pierderi suplimentare. Ați înțeles? Știu, adăugă el, că o aeronavă a decolat din Noia cu câteva minute în urmă. Mai mult ca sigur că ați detectat-o deja. La bordul ei se află personal din biroul meu, implicat într-o misiune specială. M-au informat de prezența dumneavoastră în apele teritoriale spaniole. Lăsați-i să își vadă de drum.

— Domnule... Nu vreau să vă contrazic, dar ocupanții aceluia elicopter au fost cei care au deschis focul asupra soldaților noștri.

— Limitați-vă la a îndeplini ordinele primite, căpitane, îl mustră Castle, pe un ton sever. În al doilea rând, luați legătura cu amiralul celei de-a Șasea Flote, ca să primiți noua dumneavoastră destinație și redactați un raport despre cele întâmplate. Informați familiile victimelor și asigurați-vă că trupurile lor vor fi repatriate cât mai repede posibil. După aceea, abandonați zona în care vă aflați.

— Și cel de al treilea, domnule?

— Vreau să îmi răspundeți la următoarea întrebare, căpitane. Și vă rog să fiți cât se poate de sincer cu mine.

— Bineînțeles, domnule.

— Mai exact, ce trebuia să faceți în Noia?

Jack Foyle ezită pentru o clipă. Directorul NSA îi ordonase ca, indiferent de circumstanțe, să nu dezvăluie sub nicio formă conținutul mesajului criptat în care se specifica misiunea primită. Dar să nu îi răspundă comandantului suprem putea fi numită o „circumstanță”?

— Domnule, Foyle se hotărî rapid, ordinele noastre erau să găsim o sursă de energie electromagnetică mobilă foarte puternică și să o ducem înapoi în Statele Unite pentru a o studia.

— Doar atât?

— Nu. Trebuia să capturăm un civil în viață, și anume Julia Álvarez, și să îi neutralizăm pe însoțitorii acesteia.

— V-au spus de ce?

— Da, domnule. Se pare că acei indivizi plănuiau un atentat la scară globală. Unul de o putere incredibilă, cu arme electromagnetice.

82.

Trei minute mai târziu, semnalul roșu de pe panoul de control al elicopterului Sirkowsky se stinse complet. Eu și Haci am observat primii.

— Am scăpat de ei, maestre, ne informă pilotul.

Artemi Dujok ridică o sprânceană, neîncredător.

— Ești sigur?

— Categorie. Fasciculul de radar nu ne mai urmărește.

Sheikh-ul se întoarse mândru spre Ellen Watson.

— Mulțumesc, domnișoară Watson. Ne-ați făcut un serviciu nemaipomenit.

— Și acum, că v-am demonstrat dorința de cooperare, profită ea de situație, ascunzându-și sentimentul de ușurare, îmi veți spune tot ce vreau să știu despre Proiectul Elijah?

M-am uitat la Dujok. Armeanul îi datora o explicație musafirei lui și eram sigură că avea să i-o ofere fără să se mai eschiveze.

— Nu ați prefera să vă relaxați și să dormiți câteva ore, înainte să ajungem la destinația noastră?

— Vom avea timp și pentru asta. Acum mi-ar plăcea să aflu ce știți dumneavoastră despre acel program secret.

— Foarte bine, încuviință armeanul. Ați câștigat. Ne așteaptă multe ore de zbor. Nu văd de ce nu v-aș împărtăși tot ce știu.

Ellen simți că sosise momentul crucial.

— Să vă explic ceva, domnișoară: din câte știu eu, Proiectul Elijah este o inițiativă veche a Serviciilor Secrete din țara dumneavoastră. Poate una dintre cele mai vechi, deoarece implică siguranța colectivă a națiunii dumneavoastră. Evident, în ultimele decenii a trecut prin faze mai active ca înainte. Noi, yazidiții, am aflat despre existența lui cu mult timp în urmă. Așa cum v-am spus deja, am aflat despre proiect de la socrul doamnei Faber, de la ruși, care ne-au avertizat cu privire la el, și din niște fotografii vechi ale muntelui Ararat. Acestea au fost făcute la scurt timp după izbucnirea Revoluției bolșevice la Moscova, în timpul unei expediții la care au participat ierarhii religiei noastre. De atunci, nimeni din cei care le-au văzut nu au trăit suficient de mult ca să spună și altora despre ele. Dar conțin adevărul suprem referitor la ceea ce urmărește acest proiect...

83.

Prima era o poză veche. Aproape antică.

Michael Owen o scoase din plic și o mângâie cu venerație. Știa că fusese obținută de trupele țarului Nicolae al II-lea în vara anului 1917, într-un loc neidentificat de la frontiera turco-rusă. Era imaginea unui grup de oameni murdari. Păreau obosiți, morți de frig, îmbrăcați cu uniforme de pânză și aveau barba nerasă de câteva zile. Trei dintre ei stăteau în poziție de drepti în fața unei construcții care părea a fi o casă în ruină, recent îngropată de o

avalanșă. Sau poate de un cutremur. Cu toate acestea, era o impresie cât se poate de eronată.

Owen știa cât costase acea imagine care se afla acum în arhivele lor. Serviciile Secrete au plătit cu sânge aducerea ei la Washington. Au făcut-o la patru decenii după ce, întâmplător, imaginea ajunsese în mâinile bolșevicilor. Aceștia o voiau. Ba mai mult, aveau nevoie de ea, mai mult chiar decât de revoluția pe care o declanșaseră. Și nu era greu de înțeles de ce.

La o privire mai atentă și reducând granulația imaginii, casa din spatele soldaților arăta oarecum ciudat. Avea trei etaje și lăsa impresia că fațada i se prăbușise de curând. Curios era însă că, la nivelurile care rezistaseră intemperțiilor, nu se vedeau obiecte întâlnite în mod normal într-o locuință. Nu se vedeau mobilă, haine sau bucăți de grinzi ori cărămizi. Se vedeau în schimb niște încăperi întunecate. Și, dacă priveai cu atenție, ghiceai prezența a nenumărate cămăruțe mici, situate una lângă cealaltă.

Odată ce imaginea era pusă la un loc cu celelalte documente din dosar, *puzzle*-ul începea în sfârșit să se deslușească. Cea de-a doua fotografie, făcută la aproximativ trei sute de metri de casa aceea ciudată, probabil de pe o stâncă situată deasupra ei, părea să conțină cheia pentru a dezlega misterul. Locuința respectivă era de fapt partea vizibilă a unei structuri mari, dreptunghiulare, blocată într-un ghețar imens care, la un moment dat, o rupsese în două, lăsându-i „pântecul” descoperit. Pe verso, scris în limba rusă, cu niște caractere foarte ordonate, se putea citi:

Expediția Romanov. Iulie 1917

Arca lui Noe

Ani la rând, specialiștii speculaseră cu privire la existența unor astfel de imagini. Toate cărțile despre Arcă le menționaseră, însă fără să le reproducă. Vorbeau despre o misiune de explorare pe frontiera turcă, comandată de Nicolae al II-lea cu puțin timp înainte de tulburările care îi pecetluiră soarta lui și a familiei sale, dar nu dețineau dovezi. Toate dovezile se aflau chiar acolo. Povesteau despre sutele de soldați, ingineri, fotografi și desenatori care avuseseră ghinionul de a cădea în mâinile dușmanilor țarului la coborârea lor de pe munte și de a fi acuzați de înaltă trădare. Majoritatea fuseseră împușcați în apropiere de Erevan, iar cei câțiva care reușiseră să scape cu viață nu vorbiseră niciodată despre ce văzuseră în vârf. Pentru un regim ateu, apariția unei relicve biblice era ca dinamita. Însuși „părintele revoluției” le ascunsese

printre documentele lui, refuzând să le distrugă din pricina amestecului de fascinație și dezgust pe care i-l provocau. Ba mai mult, se pare că a trimis mai multe echipe de geniști ca să arunce în aer Arca, dar aceștia, mai puțin experimentați și rezistenți ca soldații imperiali, nu reușiseră să găsească „nava aceea transatlantică” blocată cine știe unde.

Poate că fusese voia lui Dumnezeu.

După aceea, bineînțeles, a urmat jaful.

În 1956, un agent dublu obținuse acces la fișierele tovarășului Leon Troțky și descoperi pozele. Reuși să le sustragă și să le vândă la Berlin unui reprezentat al Ambasadei Statelor Unite. Cu toate acestea, în ziua predării documentelor, el și cumpărătorul lui au fost interceptați în sectorul de est al orașului și ciuruiți de gloanțele Stasi, poliția secretă din Germania de Est. Două zile mai târziu, un căpitan fără scrupule de la un punct de frontieră și un preț de un milion de dolari reușiră miracolul de a le duce la destinație. Proiectul Elijah le obținuse chiar cu prețul vieții unuia dintre cei mai eficienți spioni ai săi.

Pe când se întâmplau toate astea, Michael Owen era copil. Motiv pentru care faptul că privea pozele nu îl făcea să sufere.

Cea care îi atrăgea cel mai mult atenția era ultima fotografie din set. Fusese făcută în partea superioară a „casei”, într-o zonă intactă, care părea să fi fost închisă ermetic. Nu se vedea nicio cameră, ci un perete marmorat în tonuri închise, de care se sprijinea un individ cu sprâncenele și mustățile acoperite de chiciură. Era evident că individul era rus. Avea o privire de cazac, ștearsă din cauza votcii, care părea să spună „îndrăznește numai să ajungi aici, amice”. Fusese preferata lui din clipa în care o văzuse. Îndeosebi dintr-un motiv: soldatul arăta spre niște semne sculptate în zid. Păreau niște inițiale gravate în piatră. Doar patru din acestea erau vizibile, chiar dacă din imagine se putea deduce că exista loc pentru mai multe. Puțin mai jos se putea vedea un fel de mângăleală pe care Michael Owen o cunoștea bine. În secolul al XVI-lea, cineva o numise *Monas Hieroglyphica*. Ceea ce era curios era faptul că niciuna din acele litere sau desene nu erau în ebraică. Dacă într-adevăr era vorba de Arca lui Noe, patriarhul biblic nu își marcaseră nava în alfabetul poporului său, ci într-altul, necunoscut.

7 M 2 M

Aceleași hieroglife pe care i le încredințase, cu mult timp în urmă, celui mai bun analist din cadrul proiectului, William L. Faber. Tot ce îi spusese acesta a fost că proveneau dintr-un alfabet ciudat, care în timpul Renașterii fusese numit „enohian” și care fusese reunit integral, în timpul reginei Elisabeta a Angliei, de un grup restrâns de *medium*-uri. Acesta pornise de la ipoteza că cei care reușeau să pronunțe corect acele litere, și singurul mod în care se putea reuși asta era prin studierea limbii enohiene, ar fi putut activa pietrele și controla mecanismul lor emițător.

Totul indica faptul că Faber era pe punctul de a reuși să o facă, dar, din nefericire, se ascundea într-un loc necunoscut.

În Turcia.

Probabil căutându-și fiul.

84.

Era doar o bănuială.

Dintr-odată, Andrew Bollinger, îngropat între cutii goale de Coca-Cola și cești de cafea cu zaț pietrificat, înțelese foarte limpede de unde să înceapă să studieze problema pe care i-o dăduse vechiul lui amic, Roger Castle. Tipărise e-mailul de la Casa Albă în care primise datele celor două semnale apărute în Spania și Turcia, dar, până în acel moment, nu îi spusese nimic. Absolut nimic.

Totul se schimbă într-o clipă. Îi pică fisa. Cum de nu-și dăduse seama mai repede? De fapt, nu se uita la două emisii identice. Prima, de exemplu, nu iradia dintr-un punct fix; cea de a doua, în schimb, da. În plus, prima se deplasa în baza unui vector direcțional, care părea să se îndrepte spre cea de-a doua. Evident, nu trebuia să caute niciun mesaj extraterestru în acele urme magnetice, ci să localizeze destinația ambelor emisii. Iar obiectivul nu părea să fie, sub nicio formă, vreo planetă îndepărtată.

Așa îi veni și ideea.

Andrew Bollinger îl sună numaidecât pe responsabilul cu antenele telescopului VLA, din biroul lui din cadrul centrului de operațiuni din complex, și îi ceru acestuia să își focalizeze toată puterea de ascultare pe un anumit segment din spațiul radioelectric. Nu avea să dureze mai mult de o jumătate de oră. Sau o oră cel mult. Trebuia să izoleze orice semnal de o anumită

intensitate, de natură electromagnetică, ce traversa în momentul respectiv ionosfera, modulând la frecvența de 1.420 megahertzi, pe o lungime de undă de 21 de centimetri.

— O să începem prin... – se uită pe monitor – a ne apropia cât mai mult posibil de zona 39° 25' N; 44° 24' E.

Bollinger trebui să repete ordinul de două ori.

— Și nu uitați, îl avertiză el pe responsabilul cu antenele, nu mă interesează semnalele care se recepționează în zona și pe frecvența respectivă, ci pe cele care sunt emise. Ați înțeles?

— Pe *acea* frecvență?

Scepticismul tehnicianului lui, care îl ascultase ca și când șeful lui și-ar fi pierdut mințile, reuși să îl irite. Lawrence Gómez, un inginer în vârstă de cincizeci și șase de ani, care le văzuse deja pe toate, nu își explica cum de putea emite cineva la 1.420 MHz. Cu atât mai puțin de ce Bollinger era atât de interesat de un astfel de semnal, când, de obicei, era destul de apatic când venea vorba de urmărirea omuleților verzi. *Omuleții verzi* îl lăsau rece.

— Limitați-vă la a-mi da rezultatele, ordonă Bollinger. Și repede.

Nouă minute mai târziu, cele douăzeci și opt de antene ale VLA, de două sute treizeci de tone fiecare, se răsuceau simultan spre est, îndreptate oblic în direcția orizontului oriental. Atunci, rețeaua computerizată efectuă o operațiune mai puțin obișnuită, fixându-se pe regiunea din jurul Pământului care permitea ieșirea semnalului captat de sateliții Agenției Naționale de Securitate. Spre uimirea doctorului Gómez, sistemul găsi numaidecât ceea ce căuta. În următoarele nouăsprezece minute, și începând chiar din momentul în care intraseră pe frecvență, un semnal puternic de o mie de wați se strecură în analizatorul lui de spectre. Docil, computerul îl înregistrează. Era o singură emisie. Fără îndoială. Dar creierul electronic mai făcu ceva: calculă direcția pe care era focalizat.

Tehnicianul clătină din cap.

— Imposibil.

Gómez repetă operațiunea. Orientă antenele. Calibră calculatorul. Localiză, pentru a doua oară, rikoșeul rezidual al semnalului în stratul Heaviside al ionosferei și îi analiză cursul. Rezultatul rămase același: era un semnal foarte puternic, de origine necunoscută și aproape fără nicio pierdere energetică. Nu mai încăpea nicio îndoială. Tipul acela de jet electromagnetic era îndreptat direct spre Soare.

— Către Soare? Sunteți sigur?

Chipul ars de soare al lui Bollinger păli când răspunse la apelul tehnicianului.

— Îți transmit un semnal modulat pe frecvența hidrogenului, doctore Bollinger. Nu încapă îndoială. Și mai ciudat este că Soarele pare să răspundă cu o emisie cu caracteristici asemănătoare. Dacă nu aș fi știut că așa ceva e imposibil, aș fi spus că cei doi conversează.

Andrew Bollinger se înfioră.

— Ați reușit să verificați dacă este un semnal secvențial?

— Adică dacă poate fi inteligent?

— Da.

— Nu, domnule. Ar dura mai mult.

Directorul VLA se uită preț de câteva secunde la un poster cu sistemul solar, agățat în fața biroului. Un glob roșu enorm, situat în partea stângă, umplea jumătate din imagine. Artistul îl ilustrase cu flăcări de heliu uriașe, care săreau în spațiu și acopereau suprafața unei planete Mercur minuscule și lipsite de apărare. „Soarele conține nouăzeci și opt la sută din materia sistemului solar”, spunea fraza imprimată chiar sub imagine. În momentul de față, lui Bollinger afirmația respectivă i se părea o amenințare.

Ciudat. Afară, în campusul Institutului de Minerit și de Tehnologie de la Socorro, se anunța venirea iernii. În toamna aceea plouase mai mult ca de obicei, iar Bollinger, ca toți ceilalți, își dorea ca soarele să fie milostiv și să întârzie venirea frigului.

Brusc, nu își mai dorea asta.

Se așeză în fața calculatorului și redactă un e-mail pentru doi destinatari. „Sper să mă înșel”, își spuse el. În Colorado Springs, Escadrila Meteorologică numărul 50 a Forței Aeriene încă beneficia de o divizie dedicată climei spațiale. Iar în Greenbelt, Maryland, nu prea departe de Casa Albă, la Goddard Space Flight Center mai exista una. Dacă în ultimele ore s-ar fi produs vreo modificare în comportamentul Astrului Rege, oricare dintre ele ar fi detectat-o deja. Doar oamenii lor de știință ar fi putut să îl liniștească. Prima și singura dată când văzuse o piatră „vorbind” fusese cu puțin timp înainte de marea furtună solară din 1989. Cea care lăsase întreg Quebecul în întuneric și produsese pierderi de sateliți și rețele electrice în valoare de mii de milioane de dolari. Inclusiv accidentul în care fusese implicat petrolierul *Exxon Valdez*, care deversase treizeci și șapte de mii de tone de combustibil în Alaska, ar fi putut fi provocat de o defectare a sistemului de navigație din cauza erupțiilor

solare. Așa că, dacă președintele avea dreptate și acum „vorbeau” și alte pietre, nu era de glumit cu așa ceva.

Știa că de fiecare dată când Soarele strănută, lansează în spațiu miliarde de tone de plasmă. Cu o viteză de 1.500 de kilometri pe secundă, aproximativ două milioane de mile pe oră, încărcătura putea lovi Pământul în două sau trei zile. Mai bine să fie pregătiți.

„Urgent, tastă el. Ați detectat vreun EMC în ultimele ore?”

Acele trei inițiale îl neliniștiră profund. Ejecție de masă coronală. Cea mai rea reacție a stelei care se afla cel mai aproape de lumea noastră.

Acum trebuia doar să aștepte.

85.

Aveam impresia că o să îmi explodeze capul.

După șapte ore și patruzeci de minute de zbor, și de suportat zumzetul monoton al elicelor, sunetele de avertizare de fiecare dată când traversam o zonă monitorizată prin radar sau conversațiile mecanice care ne autorizau să intrăm în spațiile aeriene din Franța, Italia și Grecia, mă simțeam ca și cum aș fi rămas blocată pe un *montagne russe*. Abia de reușisem să dorm. Eram obosită de atâtea întoarceri, discuții și turbulențe, iar corpul meu amenința că avea să cedeze dintr-un moment în altul. Din fericire, am ajuns la obiectivul nostru din partea nord-vestică a Turciei înainte să se întâmple asta. Mașinăria ateriză într-un loc neidentificat, aproape fără să îmi dau seama de ce se întâmpla. Spatele mi-era distrus. Neuronii mei nu erau în stare să proceseze nici măcar un bit de informație în plus, și tot ce îmi doream era să dorm într-un pat normal.

Poate de aceea Artemi Dujok se întoarce spre mine și mă lovi în umăr, ca să reacționez.

— Nu vă opriți! Suntem aproape! mă îndemnă el.

Deja în Turcia se întunecase. O noapte neagră, rece și plină de stele. Coborâserăm cu motoarele elicopterului Sirkowsky pe „modul silențios”, cu câteva minute înainte, la aproximativ trei sute de metri de obiectivul nostru, iar acum, protejați de tăcere și de pustietatea absolută a peisajului, ne propuneam să îl luăm cu asalt. Eu mergeam ca un zombi, în spatele grupului,

târșându-mi picioarele, fără să bag de seamă rafalele de vânt înghețat și uscat care mă loveau peste față.

Nu voiam să mai fac un pas în plus. Cu atât mai puțin spre acel punct pe care Dujok îl descoperise pe calculatorul lui, care arăta ca un crater fără fund.

Mă speria.

Cu toate acestea, mi se întipăriseră bine în memorie acea gaură și modul în care apăruse pe ecranul lui, în Noia, când triangulase locul adamantei lui Martin. El îmi explicase că se numea craterul din Hallaç. Dar acum că mă aflam atât de aproape de muchiile lui ascuțite, pe întuneric, în pofida ochelarilor cu vedere nocturnă și a hainelor pe care ni le dăduse armeanul, eram foarte neliniștită. Și pe bună dreptate. Depresiunea aceea probabil că avea o adâncime de vreo patruzeci de metri. Era o groapă perfectă, cu pereții vitrificați de căldură. O capcană care putea fi accesibilă doar unei echipe de alpiniști grozavi, pe care nu o vedeam pe nicăieri. Deci, cum naiba aveam să coborâm acolo fără să ne pierdem viața pe drum?

— Dacă mergem spre crater, eu nu... i-am șoptit lui Dujok, pregătindu-mă pentru ce era mai rău.

— Nu mergem spre crater, doamnă, ci spre clădirea de lângă el. Semnalul lui Martin venea de acolo.

Calmul lui mă înfioră.

— De la... acea clădire?

Nici noua opțiune nu mi se părea prea îmbietoare. La aproximativ o sută de metri de unde ne aflam, coborând pe o pantă lină, se înălța un imobil fortificat destul de mare, care dădea impresia că era abandonat de ceva vreme. Chiar dacă nu era luminat, pe pereții lui se puteau vedea urme care păreau a fi lăsate de gloanțe. Nu eram expertă în asta, dar văzusem urme asemănătoare în timpul restaurărilor pe care le făcusem. Din cauza Războiului Civil, numeroase biserici parohiale din Galicia semănau cu niște strecurători.

— Și ce o să facem dacă răpitorii lui Martin ne așteaptă înăuntru? i-am șoptit eu, apropiindu-mă de el.

— Ne ocupăm noi de ei, doamnă Faber. Nu vor fi o problemă, spuse Dujok.

— Ah, nu?

— Nu, răspunse el categoric, reducându-mă la tăcere.

Eu, armeanul, cei doi oameni înarmați ai lui și Ellen Watson am ajuns numaidecât lângă fațada clădirii. De fapt, nu era o singură clădire. Corpul principal era integrat într-un grup de clădiri mai mici, care păreau, la rândul lor, abandonate. Cele trei structuri mai proeminente confereau ansamblului

un oarecare aspect de fermă. Dar nu era o fermă. Corpul cel mai mare, o casă cu două etaje și acoperiș din țigla, dispunea inclusiv de un mic minaret. La bază se întindea o curte cu locuri de parcare, iar în fața lui se afla clădirea anexă, care în imaginile prin satelit apărea cenzurată cu o pată albă și care se înălța mândră, având o înfățișare categoric neobișnuită.

Plăci mari de oțel acopereau urât un soi de turn, construit dintr-o singură bucată. Nu am reușit să îl văd prea bine, dar părea un dinte uriaș înfipt în pământ, cea mai mare parte din structura lui fiind subterană. Nu avea ferestre, ornamente sau orice alt tip de elemente de prisos. Și, chiar dacă emana negreșit o senzație de vechime, părea să fie, în același timp, ciudat de avangardist.

— Să mergem! mă îndemnă Dujok, când văzu cât eram de absorbită.

— Ce e asta? l-am întrebat eu.

— O antenă.

— Serios?

— O antenă de semnale de înaltă frecvență, doamnă. Nu vă opriți, vă rog!

— Dar pare foarte veche... am protestat eu.

— Chiar este!

Apoi ne-am îndreptat spre intrarea principală a celei mai mari dintre case. Ne-am așezat toți cinci de-o parte și de alta a pragurilor, așteptând un semnal de la liderul nostru. Poarta, un panou enorm de lemn consolidat cu cuie și fier forjat, era larg deschisă, chiar dacă încă nu văzusem și nu auzisem nimic suspect. Ellen Watson, care era dezarmată, ca și mine, protestă.

— Vom intra pur și simplu?

Dujok încuviință.

— Da. Și voi veți intra primele, spuse el, uitându-se la noi.

— Noi?

— Nu mi se pare o idee prea bună...

— Nu e o idee, mormăi Dujok. E un ordin.

Spunând asta, îndreptă țeava puștii spre stomacul meu.

86.

Nici Dante nu și-ar fi putut imagina un infern mai rău.

O izbucnire lungă de cinci mii de kilometri, încărcată cu plasmă fierbinte de 5.800 de grade Celsius, se înălță solemn deasupra suprafeței solare. Cele două sonde STEREO pe care NASA le lansase pe orbită heliocentrică pentru a urmări orice modificare a Astrului Rege, numite *Ahead* și *Behind* datorită poziției relative față de obiectivul lor, fură primele care detectară anomalia. Ambele funcționau ca o pereche de ochi giganti și furnizau imagini tridimensionale cu orice lucru care se întâmpla pe suprafața soarelui. Cu toate acestea, nefiind orientate ca să intercepteze semnalele direcționate către Soare – cine ar fi făcut așa ceva? –, nu captară fasciculul magnetic imens, care lovise cu puțin timp înainte în apropiere de pata 13.057.

Cu aproximativ treizeci de secunde în urmă, zona de umbră a 13.057 abia de era de mărimea Pământului. Câmpul magnetic intens fu alterat de acea serie de semnale și începu rapid să se transforme, absorbind petele 12.966 și 13.102. Automat, fără să necesite intervenția vreunui operator de la Goddard Space Flight Center din Maryland, sondele STEREO începură să înregistreze mișcări în magma solară și să transmită primele informații către bază. Procesorul în valoare de două milioane de dolari avu nevoie doar de câteva secunde ca să indice 13.057 ca fiind răspunzătoare de explozie. Silueta ei de formă ovoidală dispăruse din citirile cu ultraviolete, lăsând în locul ei acel monstru incandescent, care se deplasa pe suprafața aspră a Soarelui cu aproape trei sute de kilometri pe secundă.

Ceea ce urmă depăși orice scară de activitate solară cunoscută.

Valul de plasmă căzu în fotosferă, ca un trunchi de copac care cade într-un lac liniștit. Doar că, de data aceasta, perimetrul undelor concentrice pe care le-a provocat depășea un milion de kilometri. Un tsunami magnetic și cu gaz la o temperatură de neconceput, care distrugea tot în calea lui. Un vuiet surd străbătu astrul înainte ca, la fel ca într-un joc de domino de proporții uriașe, următoarea piesă să intre în acțiune. Catralioane de particule de înaltă energie, în special protoni, fură loviți de gaz, se accelerară și ieșiră dincolo de heliosferă. În urma lor venea cel mai brutal carusel radioactiv ce îl percepuseră vreodată sondele STEREO.

Datorită acelei detectări, programul *Solar Terrestrial Relations Observatory* avea să intre cu siguranță în istorie.

Dar camerele cu ultraviolete ale sondei *Ahead* mai captară ceva.

Ca niște degete mari și încovoiate ale unui Nosferatu cosmic, un curent magnetic cu o suprafață de cel puțin patruzeci de mii de kilometri se declanșă după marea de protoni. Se mișca precum coada unei șopârle, îndreptându-

se când la dreapta, când la stânga, în funcție de curentul generat de polii săi. Ocazional, pe suprafața steii noastre se deschideau și se închideau găuri colosale cu un diametru de cinci ori mai mare decât cel terestru. Păreau niște guri înfometate. Niște maxilare diabolice dispuse să devoreze totul.

În opt minute, toate acele radiații urmau să ajungă pe Pământ, ca o palmă subită de căldură. Avea să fie doar un avertisment pentru ceea ce avea să se întâmple.

Ploaia de plasmă urma să aibă loc ulterior, cu optsprezece până la treizeci și șase de ore mai târziu, dacă se adevereau calculele. Măsurătorile sondelor STEREO aveau să calculeze într-o clipă ce zonă de pe planetă avea să fie afectată. Se confruntau cu cea mai mare ejecție de masă coronală a Soarelui detectată vreodată. O erupție de tipul X23. Iar consecințele ei erau imposibil de prevăzut.

Tocmai când sonda STEREO *Behind* trimise pronosticul cu privire la locul în care avea să lovească tsunamiul magnetic, sosi și întrebarea directorului marelui radiotelescop de ajutorare: „Urgent. Ați detectat vreo EMC în ultimele ore?”

Dar cei din Goddard Space Flight Center se confruntau deja cu o altă urgență. Dețineau coordonatele unde avea să lovească valul de plasmă.

Trebuiau să anunțe numaidecât autoritățile turce.

87.

Ezitând, am intrat în casă.

Pe bună dreptate. Nu era curent electric, solul era presărat cu moloz, și îmi tremurau picioarele de frică. Nu înțelegeam de ce Artemi Dujok, prietenul lui Martin, cel care își riscase viața ca să mă protejeze și să mă aducă până acolo, mă amenința acum cu arma și mă privea ca și cum aș fi fost cel mai mare dușman al lui. Ellen Watson, lângă mine, era la fel de nedumerită. Haci era chiar în spatele ei, cu țeava mitralierei lui înfiptă în rinichii ei și cerându-i să se supună fără cârtire liderului lui. Dar toată această situație, oricât de absurdă părea, probabil că avea logică pentru armean. Dujok nu era un fanatic. Nu mi se păruse niciodată că ar fi. Simțeam impulsul de a-i găsi o scuză. Motiv pentru care m-am agățat de faptul că pe chipul lui nu părea să se citească încordare, ci euforie. Mi-era greu să cred că avea să ne rănească.

Armeanul ne conduse în liniște prin labirintul de coridoare, scări și încăperi, ducându-ne spre o cameră de la etajul inferior care, spre deosebire de celelalte, dispunea de curent electric. La început, lumina îmi răni ochii. Am ridicat mâinile ca să-i feresc de singurul bec care atârna din tavan și le-am ținut la ochi preț de câteva secunde. Haci mă îmbrânci ferm cu arma, în spate.

— Iu-lia Al-vrez! spuse el.

Atunci am deschis ochii.

Fu o surpriză enormă și neașteptată. Chiar dacă mă aflam în cealaltă parte a lumii, într-un loc pe care nici măcar nu mi l-aș fi putut imagina, am recunoscut încăperea.

Ellen la fel.

M-am răsucit pe călcâie să-i cer o explicație lui Dujok, dar acesta deveni dintr-odată amenințător și îmi ceru să mă întorc la loc.

— Mai aveți multe de văzut, mormăi el.

Nu încăpea nicio îndoială: pereții decojiți și acoperiți de mușcări din fața mea, graffiti care se vedeau printre fragmentele de ghips care încă nu picaseră, masa șubredă și până și becul acela chior de deasupra noastră erau aceleași cu cele din filmulețul cu răpirea lui Martin. Acolo fusese înregistrată! În încăperea aceea de nici cincisprezece metri pătrați!

Mă năpădiră mii de întrebări.

— Ca să vezi... În sfârșit ai ajuns. Nu-mi place să aștept.

Vocea îmi părea cunoscută. Mi s-a părut numaidecât că mi se adresa mie. Vorbea engleză, cu un accent britanic impecabil, sacadat, ca și cum i-ar fi făcut plăcere să se întâlnească cu acele persoane pe teritoriul lui.

— Toți așteptam cu nerăbdare vizita ta, draga mea.

„Draga mea?”

Mintea mea era aproape sigură. Părea absurd, dar exista o singură modalitate de a afla adevărul.

Dumnezeule mare.

M-am întors din nou și am rămas mută de uimire.

— Daniel...? Daniel Knight?

La doar câțiva pași de mine, un individ roșcat, îmbrăcat într-un hanorac gros și bocanci de munte, cu fața ascunsă după o barbă roșie, care îl făcea să pară mai feroce decât era de fapt, mă privea cu o expresie ciudată de satisfacție.

— Mă bucur că îți aduci aminte de prietenia noastră. Au trecut cinci ani de când ne-am văzut ultima dată, draga mea. Cinci ani în care nu mi-ai telefonat o singură dată.

— Vă... cunoașteți? întrebă ezitant Ellen Watson.

Am încuviințat.

— A fost la nunta mea, am spus eu pe un ton foarte serios. Este un vechi prieten de-al soțului meu.

— Și ceva mai mult de-atât, draga mea.

— Da... este adevărat, i-am zâmbit eu fără chef. M-a instruit cum să folosesc adamantele.

Chiar dacă Daniel Knight nu era înarmat, emana impresia că deținea controlul asupra situației. Nu reușeam nicicum să pricep ce naiba căuta acolo un șoarece de bibliotecă asemenea lui, sau de ce încă nu îi poruncise lui Dujok să nu ne mai amenințe cu arma.

— Și Martin? l-am întrebat eu severă. Știi unde e?

— Draga mea, spuse el, apropiindu-se de mine și punându-și degetul arătător pe buzele mele, ar trebui să te bucuri mai tare că ne reîntâlnim. La urma urmei, te voi ajuta să închizi cercul. A sosit momentul să afli răspunsul la toate întrebările tale.

— Cum rămâne cu Martin? Știi unde e? am insistat eu.

— Soțul tău e bine. De fapt, și el te așteaptă de ceva timp. Vrei un pic de ceai?

— Ceai??

— Ar fi bine să te hidratezi, draga mea. La fel și prietena ta, adăugă el, uitându-se la Ellen. Lucrarea care te așteaptă nu o să îți prea acorde ocazia de a bea.

— Lucrare? Ce lucrare?

— Să fim serioși, Julia. Daniel clătină ușor din cap, de parcă m-ar fi dojenit pentru ceva ce trebuia să știu deja. O lucrare care te va răscumpăra, deoarece face parte din destinul tău, indiferent că vrei sau nu.

— Nu știu la ce te referi.

— Ah, nu? zâmbi el. Permite-mi să-ți aduc aminte. Când Martin te-a lăsat în Santiago, ca să plece în Turcia, i-ai spus că nu îl mai vei ajuta cu „vrăjile” lui. Ai spus vrăji, îți amintești? Și ai mai spus că nu vrei să mai auzi despre pietrele lui, de John Dee sau de Apocalipsa lui... vreodată. Te-ai grăbit să te îndepărtezi de drumul tău. De misiunea pentru care te pregătise viața. Din fericire pentru tine, eu și vechii mei prieteni te vom ajuta să revii la ea...

— I-am spus să facă ce vrea cu ea! am protestat eu. Și să nu mă mai implice în obsesiile lui! Atâta tot. M-am răsucit din nou. Martin e implicat în toate astea? Spune-mi!

— Nu sunt obsesii, draga mea.

— În plus – eram atât de nervoasă că nu mă puteam opri din vorbit – ce legătură are asta cu răpirea lui... Nu mai înțeleg nimic!

— Răpire? Fața rotundă și păroasă a lui Daniel se luminează. Să fim serioși! Ești o femeie inteligentă. Gândește-te la tot ce s-a întâmplat în ultimele săptămâni. Mai întâi, Martin ți-a ascuns adama într-un loc sigur, pentru că nu ai vrut să mai colaborezi cu el. După care s-a concentrat asupra cercetărilor lui, venind aici. Și sunt sigur, draga mea, că știai la fel de bine ca și el că prezența ta în Turcia, alături de el, avea să fie indispensabilă mai devreme sau mai târziu. Mă înșel?

Am simțit un val de căldură sufocant în obraji.

— Nu înțeleg unde vrei să ajungi, Daniel...

— Julia, Julia, spuse el și mai bucuros ca înainte. Ridurile din jurul ochilor îi intensificară magnetismul ciudat pe care îl emana. Te-ai căsătorit cu un bărbat care avea nevoie de cineva ca tine ca să ducă la îndeplinire o sarcină mai înaltă, o misiune care era mai presus chiar decât căsătoria voastră. Martin a căutat ani de zile o femeie cu darul clarviziunii. Cineva care să îl ajute, care să ne ajute în lucrarea cu pietrele și stabilirea unei legături cu ierarhiile îngerești.

— Așa cum făcea John Dee cu *medium*-urile folosite de el, am bombănit eu, fără chef. Știi povestea.

— Așa este, Julia.

Daniel tresări imperceptibil când mă servi cu ceai din recipientul de metal care se afla pe masă. Minte mea nu aprecie gestul. Încerca din răspuț să potrivească lucrurile absurde care mi se întâmplaseră în ultimele câteva ore.

— Atunci... Atunci, interveni Ellen, care se afla încă lângă mine, ați înscenat răpirea ca să o atrageți pe Julia până aici?

Ocultistul zâmbi.

— Este o modalitate de-a privi lucrurile, doamnă Watson.

— Dar de ce? am răbufnit eu.

— Dacă Martin te-ar fi rugat să îl însoțești pe muntele Ararat și să îți aduci adama pentru o ultimă ceremonie, nu ai fi acceptat, așa-i?

Am ezitat o secundă. Ceva din ultima lui frază reuși să mă neliniștească de tot. O aluzie voalată care îmi confirma, fără urmă de îndoială, că Martin era vinovat de toate acele lucruri. Dar de ce nu se arăta la față?

Am respirat neliniștită încă o doză din aerul rece și umed din acea încăpere.

— Aveam nevoie de o motivație puternică să te aducem până aici. Și repede, continuă Daniel. Nu știi încă, Julia, dar există motive cosmice foarte puternice pentru care am activat chiar acum adamantele. Aveam nevoie de prezența ta, indiferent cum, și acest plan ni s-a părut cel mai puțin intimidant pentru tine.

— Mai puțin intimidant, bineînțeles...

— Știi că îl iubești pe Martin. Iar iubirea este o slăbiciune foarte umană. Motiv pentru care am apelat la inima ta bună. Și iată-te aici! Tocmai la timp!

— Să te ia naiba, Daniel, am șoptit eu. Aproape că m-au omorât din cauza voastră.

Ocultistul sorbi o înghițitură din ceașcă, o sorbitură al cărei sunet se împrăștie în întreaga încăpere. Ellen, lângă mine, îi aruncă o privire disprețuitoare, pe care Knight o înfruntă.

— Îmi pare sincer rău, se scuză el fără să-și ia ochii de pe ea. Nu prevăzusem că responsabilii cu Proiectul Elijah aveau să intercepteze filmulețul nostru și cu atât mai puțin că aveau să hotărască să vină după tine. Din fericire, adăugă el lovindu-l pe Dujok cu palma peste spate, ți-am trimis niște înșeri păzitori care să vegheze la siguranța ta.

— Și acum ce urmează? Ce-aveți de gând să faceți cu mine? Mă veți obliga să particip din nou la jocurile voastre?

Knight mai sorbi o dată din ceai, apoi îmi răspunse:

— De data aceasta nu e vorba de un joc, draga mea, zise el. La intervale regulate de timp, atmosfera și solul acestei planete primesc o supradoză de magnetism solar, care transformă, timp de câteva ore, lumea noastră într-un fel de far cosmic. Ani de zile, la observatorul din Greenwich, am adunat informații cu privire la aceste momente. Sunt foarte rare. Au loc doar o dată sau de două ori în fiecare secol. Și sunt scurte. Dar, în timp ce majoritatea colegilor mei s-au limitat la a elabora grafice statistice, eu am comparat acele date cu anumite situații istorice. Mi-am dat seama că, dacă știi cum să profiți de acele forțe și să le canalizezi prin intermediul instrumentelor necesare, poți trimite mesaje că în niște sfere ale realității despre care nici nu ți-ai imagina că există și ai putea primi ajutor de la ele.

Interlocutorul meu închise ochii pe jumătate, misterios.

— John Dee a reușit să ia legătura cu îngerii pentru că primele lui încercări de a intra în comunicare cu ei au coincis cu una dintre cele mai mari furtuni solare din istorie. Soarele a luat-o razna la sfârșitul lunii mai 1581. În data de 25 a acelei luni s-a produs cel mai înalt vârf de activitate, când s-au observat aurore boreale uriașe sub Tropicul Racului. Câmpul magnetic al Pământului nu mai suportase niciodată până atunci o deformare atât de mare din cauza unei emisii energetice. Acum știm că, atunci când s-a întâmplat acest lucru, John Dee se ruga în capela lui privată din Mortlake. Un zgomot l-a făcut să se apropie de fereastră. Poate că au fost trosniturile aurorei. Nu vom ști niciodată. Adevărul este că, uimit, a văzut un fel de copil-înger cu o piele strălucitoare care plutea în fața lui, la aproximativ trei metri de sol. A deschis geamul, l-a atins cu vârful degetelor, iar acesta i-a dăruit niște pietre pe care, de atunci înainte, magul avea să le folosească în invocările lui. Dee avea pe atunci cincizeci și patru de ani. Era deja bătrân pentru vremea respectivă. Și nu credea în fantezii. De fapt, printr-un *medium* pe care l-a angajat mai târziu și folosindu-se de acele pietre, a reușit să stabilească o legătură pe care nimeni nu mai reușise să o realizeze de cel puțin patru mii de ani. Important este că – Daniel tuși, înghițind în sec și punând la o parte ceașca – acele circumstanțe cosmice sunt pe punctul de-a se repeta. Se apropie o nouă furtună solară... iar tu ai darul de a activa pietrele. Ce putem să cerem mai mult de-atât?

Îmi venea să plâng. Să îi spun în față că nu mă interesau experimentele lui. Că mă săturasem să fiu cobaiul lui în Londra. Dar m-am abținut. Dacă Daniel, pe care până atunci îl considerasem un intelectual inofensiv, era capabil să pună la cale astfel de lucruri, poate era mai bine să nu îl înfurii din nou.

— Nu reușesc nicicum să pricep, am spus eu în cele din urmă, stăpânindu-mi furia, obsesia asta a voastră de a lua legătura cu îngerii. Sau a lor, am spus eu, arătând spre Artemi Dujok, care ne privea fără să clipească.

— Pentru că încă nu știi totul despre noi.

— Cum ar fi?

— Draga mea: yazidiții și familia mea aparțin unei vechi dinastii angelice. Încă nu ți-ai dat seama?

— Of, să fim serioși!

Aș fi putut jura că Daniel îmi savura uimirea. Își netezi barba cu ambele mâini și, aplecându-se spre mine, mă privi cu ochii lui deschiși la culoare. Nu îl mai văzusem niciodată pe Daniel atât de aproape, chiar dacă asta nu explica de ce mă simțeam atât de neliniștită.

— Suntem descendenții unui specii căzute în dizgrație, care încearcă doar să ia din nou legătura cu originile lor și să iasă din această lume, spuse el pe un ton solemn; fără urmă de viclenie sau intenții ascunse. Vorbea la modul foarte serios. Familia mea a rămas prinsă în această lume de mii de ani. Așa cum povestește *Cartea lui Enoh*, ne-am amestecat cu oamenii și am conviețuit cu voi. Cu toate acestea, în pofida mulțimii generațiilor care au trecut din acea perioadă de dinainte de Potop, nu am uitat niciodată cine suntem și de unde venim.

Daniel respiră adânc, apoi continuă:

— Așa că ceea ce tu numești obsesie pentru noi este un proiect. O veche dorință vitală.

Nu am răspuns. Nu am îndrăznit.

Nici Ellen.

— Și, așa cum ai presupus deja, continuă el, Dee a fost și el unul de-al nostru; poate cel care a ajuns cel mai departe în dorința noastră de-a ne întoarce acasă. Dar, de la moartea lui, în 1608, nu am avansat prea mult pe drumul deschis de el.

— Cred că glumești... pufni americanca, cel puțin la fel de uimită ca și mine.

— Deloc, domnișoară. Întrebați-i pe yazidiți. Când Daniel făcu semn spre Dujok, m-am intimidat. Abia cu câțiva ani în urmă am descoperit că și ei provin din aceiași îngeri care au populat Pământul cu zece mii de ani în urmă. Au supraviețuit Potopului, la fel ca predecesorii noștri, dar, spre deosebire de clanul nostru, au știut cum să își protejeze mai bine originile. A fost o adevărată descoperire să aflăm că ei controlau forțe pe care noi le-am pierdut din vedere cu secole în urmă. Și o fac pentru că au rămas credincioși pământului unde a început totul. Chiar aici, în acești munți, se odihnește ultimul vestigiu al acestei lumi de dinainte de Potop. Ultima piesă a tehnologiei angelice intacte care a mai rămas pe Pământ și care ar putea să ne ajute să restabilim legătura cu casa noastră.

Am rămas gură-cască.

— Arca lui Noe, presupun...

— Așa este. Dumnezeu i-a dat instrucțiuni lui Noe ca să își construiască o ambarcațiune, dar predecesorii noștri au supravegheat construirea ei.

— Și craterul de afară? ne întrerupse din nou Ellen. O altă consecință a acelei tehnologii?

Daniel zâmbi. Cred că îl distra tonul iscoditor și ironic al lui Ellen.

— Craterul din Hallaç. De acolo au ieșit pietrele care au stat la baza acestei tehnologii, răspunse el. Au fost un fel de bioxid de siliciu al calculatoarelor moderne. Dar yazidiții îl protejează de generații, nelăsând ca rocile lui sfinte, cu proprietăți de transmitere, să cadă în mâinile cui nu trebuie.

M-am uitat la Dujok bănuitoare.

— Îngeri? Yazidiți? Voi? Ce nebunie mai e și asta? Doar nu o să-i crezi, nu-iașa, Julia? pufni Ellen Watson, incapabilă să-și stăpânească frustrarea. Este cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit în viața mea!

— Vă asigur că nu mint, agent Watson, răspunse Daniel impasibil, ca și cum nu-i păsa ce credea acea femeie despre el și îmi vorbea doar mie. O parte din omenire, fie că o credeți sau nu, descinde din ființe care s-au amestecat cu oamenii în negura timpului. Suntem făcuți din carne și oase. Avem același ADN ca voi, dar nu suntem pur umani.

— Ba bine că nu! spuse Ellen ofensată. Cum de ați putut să o înșelați în halul ăsta pe Julia? Cum a putut propriul ei soț să...?

— V-am spus deja că această misiune este mai presus decât căsnicia lui. Poate că nu înțelegeți, dar specia noastră are un simț al eticii puțin mai pragmatic ca al vostru. Poate că suntem mai reci, mai rașionali, dar asta ne face clar mai eficienți. Și mai puternici.

— Specia voastră? Care specie? Americanca era furioasă foc. Am lăsat-o să se descarce. N-am auzit niciodată despre voi!

— Cum să nu, răspunse Daniel deloc intimidat. Toate tradițiile sfinte vorbesc despre noi și arată cum am fost condamnați să rămânem în această lume pentru că ne-am amestecat cu oamenii. Suntem copiii unor exilați. Chinuiți. Voi înșivă ne-ați învinuit pentru toate relele, când tot ce am încercat să facem a fost să vă îmbunătățim genetica, pentru a semăna cât mai mult cu a noastră, și ați inventat ca să ne descrieți mituri precum cele ale lui Lucifer, Toth, Hermes, Enki sau Prometeu. Pe de o parte, vă fascinează acele personaje care au adus cunoașterea în lume, dar, pe de altă parte, vă sperie faptul că, mai devreme sau mai târziu, vor cere să li se plătească favorurile. Motiv pentru care ne-ați demonizat. În trecut, ne-ați urmărit, acuzându-ne de tot felul de aberații. Am fost etichetați drept eretici, magicieni, vrăjitori sau chiar vampiri. Și chiar dacă mulți dintre noi ne-am refugiat în științe oculte, a fost pentru că prin ele predecesorii noștri au reușit să mascheze cunoașterea pe care au adus-o din locul lor de origine. Asta explică de ce prezența noastră în Istorie este intermitentă. Eram obligați să protejăm acele informații până

când puteam să le înțelegem din nou și să le folosim pentru a lua legătura cu casa noastră și să cerem permisiunea să ne întoarcem...

— Și ați descifrat-o deja? am întrebat eu, neîncrezătoare.

— Da, Julia, zâmbi el. Cu ajutorul lui Martin, al tatălui lui, al lui Dee și al misticilor precum Emmanuel Swedenborg, William Blake sau alții ca ei, am înțeles în sfârșit „vechea știință” și știm cum să o folosim ca să efectuăm apelul.

— Și cine se presupune că va veni după voi? țipă Ellen. O escadrilă de îngeri înaripați? Extraterestrii, la bordul unei farfurii zburătoare?

Daniel ridică o mână, cerându-i să se liniștească.

— Nu, agent Watson. Nimic de genul acesta. Contrar credinței populare, îngerii nu au aripi. Și o spune și *Biblia*. Avraam, Tobias sau Iacob, de exemplu, s-au întâlnit cu noi față în față și ne-au descris așa cum suntem de fapt: bărbați și femei dintr-un loc îndepărtat, dotați cu un psihic mai alert ca al vostru. Avem o altă sensibilitate. Putem intra în legătură cu orice creatură vie și să o înțelegem fără să fim nevoiți să vorbim cu ea sau să o punem sub microscop. Putem auzi și vedea părți din spectrul electromagnetic pe care voi nu le puteți vedea. Dar nu mai multe...

Am clătinat din cap, mai neîncrezătoare ca niciodată. Lui Daniel nu păru să-i pese.

— Iar acel psihic, Julia, ne permite să admirăm oameni ca tine, spuse el. În mod curios, posezi un dar pe care noi l-am pierdut. O genă care s-a defectat în ramura principală a îngerilor, dar care, amestecându-se cu ADN-ul uman, a rămas latentă în codurile voastre genetice. Acea genă sublimă vă dă capacitatea de a lua legătura cu transcendentul și apare la unul dintr-un milion de indivizi, prin mecanisme genetice dificil de înțeles.

— Iar îngerii au pierdut-o? Ați uitat cum să vorbiți cu Dumnezeu? Ellen devenea tot mai ironică.

— Da, cu multe generații în urmă. Dar, din fericire, v-am transmis mai departe această capacitate. Atunci când fiii lui Dumnezeu s-au unit cu fiicele oamenilor. Vă sună cunoscut? De aceea unii dintre voi, adăugă el, privindu-mă insistent, din când în când, o dezvoltați. Și de aceea căutam oameni care au acest dar. Într-un fel, sunt singura noastră speranță de a lua din nou legătura cu originile noastre.

— Ce poveste ciudată, am spus eu.

— Știi, încuviință Daniel. Acum înțelegi de ce Martin s-a bucurat atât de mult când te-a cunoscut, Julia? A crezut că a găsit cheia care avea să deschidă din nou poarta spre Cer.

— Și el unde e?

Daniel îl privi pe Dujok cu coada ochiului. Acesta stătea în continuare în picioare, lângă mine, cu pușca în mână, atent la orice mișcare. Armeanul părea să aștepte și el un răspuns.

— E pe munte, spuse Daniel în cele din urmă. Se pregătește să efectueze apelul... Te așteaptă.

88.

Biroul Executiv al Președintelui Statelor Unite (EOP) este un organism deseori subestimat. Compus din personalul de încredere al autorității naționale supreme, se împarte în unități care se ocupă cu informarea președintelui pe diverse teme, precum mediul înconjurător, trezorerie sau securitatea internă a Casei Albe. Uneori, șeful lui dă instrucțiuni directe unuia dintre angajații săi, fără ca asistentul președintelui să știe, dar, atunci când o face, îi acordă o mare onoare celui ales.

În ultimul an și jumătate, Tom Jenkins gustase de mai multe ori din acea ambrozie rară. Se număra printre pușinii care aveau telefonul personal criptat al președintelui și autorizația expresă de a-l suna în orice moment al zilei. Cel mult zece oameni, printre care prima doamnă, fiica lui sau Ellen Watson, se bucurau de acel privilegiu, iar Tom încerca să nu abuzeze de el.

Imediat după întâlnirea cu colonelul Allen, în salonul de spital al acestuia din Santiago de Compostela, Jenkins își trase unul dintre cartușe telefonându-i lui Roger Castle.

— Nu vreau să vă copleșesc cu micile detalii legate de acest caz, domnule, se scuză Jenkins, dar am nevoie ca cineva să facă presiuni asupra Agenției Naționale de Securitate, pentru ca individul acesta să colaboreze cu noi.

Roger Castle se afla la o cină cu ambasadorii europeni, în Salonul Roșu din reședința lui oficială. Președintele o salvase deja pe Ellen, care, Slavă Domnului, îi urmărea acum îndeaproape pe Julia și pe răpitorii ei, dar, dacă voia ca operațiunea să rămână secretă, știa că trebuia să intervină din nou și să facă ce-l rugase Tom.

— Nu îți face griji, Jenkins. O să mă ocup de această problemă.

— Mulțumesc, domnule președinte... „Consilierul de fier” al președintelui șovăi o clipă. Poate că nu este necesar să vă spun, dar eu și Ellen credem că ați făcut un pas important prin faptul că v-ați implicat în această problemă. Zilele Proiectului Elijah sunt numărate.

Castle nu răspunse.

Câteva minute mai târziu, când avu ocazia să plece de la banchet și să îl sune pe Michael Owen, tatonă terenul.

— Bănuiesc că ai fost deja informat ce-a pățit bărbatul pe care l-ai trimis în Spania după adamantă, nu-i așa?

Directorul imperturbabil al NSA își dădu numaidecât seama că președintele Castle îi dădea târcoale. Tocmai citise raportul preliminar pe care i-l trimisese Nicholas Allen din spital, prin e-mail cifrat, și știa și despre eșecul echipei de pe *USS Texas*, precum și de contraordinele pe care le primiseră de la președinte. Prin urmare, era conștient că lucrurile nu mergeau prea bine.

— Sunt la curent cu totul, domnule. De la răpirea lui Martin, am suferit un al doilea atac cu arme electromagnetice într-o zonă civilă. Situația este îngrijorătoare...

— Te-am sunat ca să îți propun ceva, Michael. Vreau să te gândești cu atenție la asta. Poate că știi deja că am trimis doi oameni care se ocupă de caz, care au localizat pietrele și pe teroriștii pe care îi cauți. Știm încotro se îndreptau și aș putea să le împărtășesc aceste informații oamenilor tăi, în cazul în care colaborezi cu mine.

— Și eu dețin această informație, domnule președinte. Sateliții pe care îi folosiți se află sub administrarea mea, răspunse el sec.

— Nu înțelegi, Michael. Ne confruntăm cu un dușman comun. Și eu îmi doresc la fel de mult ca tine acele pietre, și mai știu că Proiectul Elijah le cunoaște mai bine ca oricine altcineva. Îți propun să ne unim forțele, ca să le recuperăm. Să ne ajutăm reciproc.

— Să ne unim în fața dușmanului nostru comun? Așa cum au făcut Reagan și Gorbaciov la Geneva?

Castle zâmbi. Își amintea foarte bine episodul. Războiul Rece dintre Moscova și Washington trecea prin cel mai delicat moment al său. Era în toamna anului 1987 și predecesorul lui, Ronald Reagan, avea în față un acord prin care trebuia să încheie un pact pentru reducerea arsenalelor nucleare, pe care nu știa dacă omologul lui sovietic avea să îl semneze. Atunci a rostit una din acele fraze care aveau să rămână în istorie: „De multe ori cred că

deosebirile noastre de păreri ar dispărea rapid dacă am fi invadați de extraterestri. Oare nu există deja o forță extraterestră printre noi?”

— Exact, încuviință Castle, ca Reagan și Gorbaciov.

— Prea bine, domnule președinte. După întâlnirea noastră de azi-dimineață, dumneavoastră faceți deja parte din Elijah. Nu am niciun motiv ca să nu iau în seamă colaborarea cu dumneavoastră. Ce vreți să facem?

— Contactați-vă omul din Spania și cereți-i să urmeze ordinele date de oamenii mei. Vreau să urmărească pietrele până la ascunzătoarea lor finală și să le recupereze pentru noi.

— Doriți să mă ocup de logistică? Omul meu dispune de un avion privat care se află la dispoziția lui și care l-ar putea duce până în Turcia.

— E mai mult decât m-aș fi așteptat. Mulțumesc, Michael.

— În regulă, adăugă Owen pe un ton neutru. Și, ca să nu aveți îndoieli în ceea ce privește dorința mea de a coopera, domnule președinte, permiteți-mi să vă împărtășesc ultimele vești.

Președintele își schimbă casca.

— Ce vești?

— Nu prea încurajatoare, domnule.

— Numai din-astea am primit în ultima vreme, se plânse el.

— Tocmai am detectat o explozie electromagnetică colosală deasupra ecuatorului Soarelui. Încă nu știm dacă are legătură cu razele de tip X pe care le-am interceptat pe Terra, dar, dacă se confirmă că unda ei expansivă se îndreaptă spre noi, ar fi ca și cum ne-ar fi detonat o bombă cu impulsuri în nas.

— O bombă?

Castle își aminti ce-i spusese căpitanul submarinului când vorbise cu el. Menționase ceva despre un atentat la scară globală. Marea temere a lui Owen.

— Da, domnule. De ce credeți că Elijah vrea cu orice preț să aibă sub control acele pietre? În afară de faptul că sunt un radio supranatural, dacă sunt folosite greșit, ar putea provoca o catastrofă.

89.

— Îngeri? Chiar ați crezut vreun singur cuvânt din toate prostiile alea?

Ellen răbufni după ce Daniel poruncise să fim duse într-o încăpere fără ferestre, unde urma să ne petrecem noaptea. Avea ochii roșii și părea foarte obosită.

— Adevărul este că nu știu ce să spun... am șoptit eu, în timp ce verificam starea jalnică în care se aflau paturile noastre. Două saltele de paie deasupra a două rame ruginite din pricina umezelii.

— Cum adică nu știți ce să spuneți? strigă ea. Îngerii nu există, doamnă Faber! Nu înțelegeți? Oamenii aceștia au descoperit o sursă de energie puternică și încearcă să o mascheze cu ajutorul unei mitologii depășite. Dacă le veți acorda chiar și un strop de încredere, vor continua să vă înșele. Ba mai rău: vor obține ce vor, distrăgându-ne atenția.

— Ce vreți să spuneți?

— Știți ce spunea Arthur C. Clarke? „Nicio tehnologie superioară nu poate fi deosebită de magie.” Cred că definește foarte bine situația cu care ne confruntăm.

— Acum înțeleg, am spus eu, deschizând ochii. Statele Unite sunt interesate de pietre deoarece cred că fac parte dintr-o tehnologie superioară. Corect?

— Dacă Artemi Dujok ne-a spus adevărul, un proiect secret din cadrul guvernului meu încearcă, de mai bine de un secol, să analizeze acea tehnologie. Președintele meu a descoperit acest lucru și vrea ca această chestiune să iasă la lumină, la fel ca dumneavoastră. Suntem de aceeași parte, Julia.

— Doar că eu și soțul meu suntem niște pioni la care se poate renunța.

— Nu am spus asta. Martin Faber este cetățean american.

— În regulă... Trebuie să ne liniștim. Am acumulat foarte multă tensiune.

Ellen se așeză pe pat.

— Da. Aveți dreptate.

— Mâine dimineață vom merge pe munte. Să-l căutăm pe Martin. Atunci se va lămuri totul, am spus eu, oftând. Spuneți-mi un lucru: atât de importante sunt pentru țara dumneavoastră niște pietre vechi cu anumite capacități electrice?

— Sunt mai mult de-atât, așa cum bine știți.

— Știți ceva despre originile acelei tehnologii?

Ellen se întinse pe pat, privind fix la tavan.

— Îmi vin în minte mai multe variante. Ar putea fi resturile unei tehnologii preistorice, pe care am pierdut-o după o catastrofă climatică; sau o moștenire

lăsată aici de o omenire de pe altă planetă; sau un fragment dintr-o tehnologie a viitorului, adusă din greșeală în timpurile noastre...

— Și zici că nu crezi în îngerii! Mă surprinde, Ellen.

— Îngeri, fantome, zei, spirite... Sunt doar cuvinte care ne ascund ignoranța. Dacă am putea duce becul de aici în epoca Mariei Tudor, spuse ea, arătând spre tavan, ne-ar acuza de vrăjitorie pentru că am creat o rocă incandescentă.

— John Dee a trecut prin asta... am șoptit eu. Poate că aveți dreptate.

— Ați auzit vreodată despre „cultele cargo”, doamnă Faber?

Am dat din cap că nu.

— S-a întâmplat la sfârșitul celui de-Al Doilea Război Mondial, în insulele din Noua Guinee, care nu au avut aproape deloc contact cu omul alb. Armata noastră pregătea frontul împotriva Japoniei, așa că am decis să le întrerupem aprovizionarea și să dispunem de baze de unde îi puteam ataca. Dar nu vreau să te obosesc cu o poveste atât de veche, Julia...

— Din contra. Continuă, te rog, am insistat eu.

Ellen respiră adânc.

— În regulă. Am început să instalăm bazele pe insule din sudul Pacificului. Imaginați-vă efectul pe care l-a avut asta asupra băștinașilor: dintr-odată, mii de oameni apăruți de nicăieri, înarmați cu bastoane de foc și păsări metalice, au pus stăpânire peste pădurile din apropierea satelor lor și le-au exploatat ca amplasamente pentru instalațiile lor militare. În naivitatea lor, au crezut că suntem zei și că dețineam puterea infinită asupra naturii.

— Și de ce l-au numit „cultul cargo”?

— Pentru că, văzând cum acei zei lăsau să cadă din cer tot mai multe containere pe care scria „cargo”⁴², au crezut că am hotărât să deschidem porțile Paradisului ca să le împărțim și lor din bogățiile noastre. De fapt, atunci au apărut mai multe religii care încă există.

— Serios?

— Da. Toate acestea din pricina unei „tehnologii superioare”, pe care ei au crezut-o magică. Înțelegi unde bat?

— Înțeleg doar că preferi o viziune materialistă asupra lucrurilor în locul uneia religioase.

— Bineînțeles. Și fii sigură că această viziune va fi cea care ne va scoate de aici. Nu îngerii.

⁴² cargo: încărcătură (în lb. engleză în original) (n. red.).

— Ce vrei să spui?

— Suntem deja de câteva ore în Hallaç, doamnă Faber. La astfel de înălțimi, mai mult ca sigur că sateliții noștri au triangulat deja poziția relicvelor lui Dee. Nu cred că vom mai fi singure pentru multă vreme.

90.

Încă nu se făcuse după-amiază în Santiago de Compostela, la aproape șase mii de kilometri vest de Hallaç, când inspectorul Antonio Figueiras era pe deplin convins că fusese păcălit. Americanul care îi promisese noutăți despre cei care îi ucisese pe oamenii lui dispăruse. Naiv, îl crezuse când îi spusese că îl lua pe spionul care inițiasse focurile de armă în catedrală ca să tragă o concluzie în urma investigațiilor făcute. Îl crezuse și atunci când, copleșit de referințele lui impresionante, de costumul scump și de aroma învăluitoare a *aftershave*-ului pe care îl folosea, Tom Jenkins îi jurase că nici ei, nici Julia Álvarez nu aveau să părăsească Spania înainte să se consulte cu el.

Acum, confruntat cu dovezi de netăgăduit, își dădea seama că fusese tras pe sfoară.

Un telefon primit de la biroul Poliției Naționale de pe aeroportul din Lavacolla îl informase că americanii se îmbarcaseră într-un LearJet 45 strălucitor, același cu care Nicholas Allen aterizase la Santiago, și părăsiseră țara la doar o oră de la toate acele promisiuni deșarte. Obținuseră un plan de zbor preferențial, cu escală la Istanbul, cu permisiunea de-a se deplasa până la aeroportul din Kars și un rezervor plin de combustibil din partea Ministerului Apărării din Spania.

Când află toate acestea, era deja prea târziu. Dacă informațiile primite de la aeroport erau corecte, Jenkins și Allen erau deja în mișcare de trei ore, timp în care nu primise nici măcar un mesaj de la american. Nimic.

Iată, deci, cum stăteau lucrurile: martorul lui principal dispăruse după ce trecuse prin Noia. La fel și întăririle lui americane. Iar știrile transmise constant din acea localitate de nici cincisprezece mii de locuitori de pe Costa da Morte erau cum nu se poate mai rele. Confirmau faptul că elicopterul asasinilor aterizase foarte devreme în afara satului și că lăsase din nou o dâră de sânge în urma lui.

Toată lumea din Noia vorbea numai despre asta. Ocupanții aceluia elicopter purtaseră o bătălie deschisă împotriva soldaților americani, care se soldă cu alte patru cadavre pentru medicii legiști și cu numeroase daune patrimoniale.

Nemaiavând pe cine să interogheze, Figueiras hotărî să se întoarcă în locul de unde începuse coșmarul lui. Se gândi că, dacă reușea să colaboreze cât de cât cu preotul catedralei, poate ar fi putut să descopere și alte detalii utile, până la primea telefonul așteptat de la american.

De aceea, la nouă fără un sfert seara, cei doi bărbați se întâlniră în fața catedralei, lângă Poarta Sfântă. Nu era o întâlnire secretă, nu aveau nimic de ascuns, dar nimeni nu îi văzu.

— Povestești-mi despre acel simbol care a apărut în catedrală, părinte.

Figueiras puse întrebarea imediat ce desluși silueta părintelui Benigno Fornés în lumina palidă a felinarelor din Santiago. Ploaia se oprise și temperatura începuse să crească. Când îl văzu în picioare, în piață, tremurând tot, aproape că i se făcu milă de acel bătrân de șaptezeci și unu de ani, gârbovit, cu care nu își amintea să fi schimbat vreodată o vorbă prietenoasă. Aproape. Pentru că, înainte ca acesta să apuce să-și scoată mâinile din manta, polițistul lansă o serie de întrebări pe care le acumulasă în ultimele ore.

— Încă mai credeți că este un fel de semnal al sfârșitului lumii? Cum i-ați spus aseară? Un semn al îngerilor Apocalipsei?

Benigno Fornés înghiți în sec. Fața i se încreți în timp ce privea cu neîncredere la inspector, și îi întinse fără chef mâna, resemnat:

— Ați venit târziu, bombăni el.

Preotul părea obosit și adevărul era că nu avea dispoziția necesară pentru o discuție pe teme angelologice cu un comunist.

— Dumneavoastră nu credeți în nimic, comisare. Sunteți ateu. Un om fără speranță. De ce să îmi pierd timpul ca să vă explic niște noțiuni legate de credință?

— Nu v-am sunat din cauza credinței, părinte, zâmbi Figueiras, cinic. Mă voi mulțumi să știu de ce, după împușcăturile de aseară și după ce a apărut acea inscripție în catedrală, a fost răpită Julia Álvarez.

Preotul se întunecă la față.

— Julia a fost răpită?

— Asta am spus, părinte.

— Nu... nu știam nimic despre asta, domnule comisar, se bâlbâi el. M-am gândit că nu a venit astăzi la lucru pentru că încă o interogați.

Figueiras nu îi mai oferi niciun detaliu. Era o chestiune secretă, așa că hotărî să treacă direct la subiect:

— Vă amintiți elicopterul pe care l-am văzut în zori?

— Cum aș putea să-l uit? Încuviință părintele.

— Credem că aparține unui grup terorist.

Preotul îl privi nedumerit. Cei din ETA, organizația teroristă bască, mai puseseră niște bombe în Santiago în trecut, dar, din câte știa el, nu avuseseră niciodată acces la astfel de mijloace.

— Este vorba de niște fanatici cu legături internaționale, părinte, spuse Figueiras, înțelegând la ce se gândea. Au dus-o în Turcia. E de presupus că tot ei l-au răpit și pe soțul ei.

— Ah! L-au sechestrat și pe Martin?

Preotul părea trist și sincer.

— Da. Știți de ce?

Fornés, un galician pursânge, bombăni ceva drept răspuns. Era convins că interlocutorul lui îi putea face necazuri dacă spunea ceva nepotrivit.

— Și dumneavoastră? pufni el. La ce vă gândiți? Credeți că răpirea ei are legătură cu semnul?

— Sau poate cu lucrarea ei la galerie. Nu știu. Poate ați văzut ceva suspect în ultimele zile. Poate că doamna Faber s-a purtat ciudat la lucru? Orice. Perspectiva dumneavoastră ne-ar putea fi de folos, zâmbi el. Sau cel puțin ei.

Cei doi se refugiară în catedrală. Ajunseră la una dintre ușile de serviciu, pe care Fornés o deschise atent cu o cheie mare de fier și intrară pe coridorul dinăuntru, pavat cu piatră, care răsună sub tălpile lor. Bătrânul înainta cu pași mărunți, deschizând, una după alta, uși vechi decorate cu imaginile Apostolului Iacob.

— Ce îmi puteți spune despre oamenii care au răpit-o pe Julia, inspectore? Știți că o apreciez foarte mult pe fată...

— Sincer să fiu, nu prea multe. Doar că jumătate din lume îi caută.

— Ah, da?

— Statele Unite investighează cazul.

— Logic... mormăi Fornés în timp ce deschidea ultima ușă, pe care era pictat Sfântul Iacob, ucigătorul de mauri, împărțind săbii în timpul bătăliei de la Clavijo. Martin e american.

Părintele Benigno caută întrerupătorul de lumină din acea încăpere și se așează în spatele unei mese mari de stejar.

— Nimic altceva? Nu mai aveți nimic altceva de spus despre acei indivizi?

Pentru prima dată, Figueiras se simți intimidat. Preotul își așeză mâinile pe masă, ca și cum ar fi așteptat să primească ceva.

— Ba da, recunosc inspectorul. Se pare că au dispărut din cauza unor pietre. Nu sunt bijuterii, dar se pare că sunt destul de valoroase. În plus, sunt legate într-un fel sau altul de un alt simbol.

— Un alt simbol, inspectore?

— Îhî. Iar cum dumneavoastră sunteți expert în astfel de lucruri, continuă Figueiras, poate dacă v-ați uita peste el, mi-ați putea spune cum să continui.

— Pot să îl văd?

— Bineînțeles.

Figueiras se căută în haină, încercând să găsească ceva. Scoase dintr-un buzunar un carnetel de notițe care se deschise chiar la desenul pe care îl copiasse în casa bijutierului Muñiz și i-l întinse preotului. Era ca o mângălitură cu o lună în loc de coarne și un trei întors în loc de picioare.

— Știți ce-ar putea să însemne, părinte?

Preotul luă carnetelul și îl privit sever.

— Hmmm. Pare un semn lapidar, murmură el. Ochii lui scrutară avid desenul.

— Un semn lapidar, desigur... spuse inspectorul cu dezamăgire în glas. Fornés nu îl băgă în seamă.

— Semnele lapidare sunt însemne vechi, de origine incertă, inspectore, continuă preotul. Cu siguranță sunt preistorice și pot fi vechi de patru până la zece mii de ani. Galicia este plină de astfel de semne. Posibil să fie regiunea din Europa cu cele mai multe simboluri de genul acesta. Când se găsesc pe pietre în mijlocul câmpului se numesc petroglife, dar dacă sunt descoperite într-o biserică, sunt clasificate ca semne de zidărie. Cele mai renumite sunt cele din Noia. Le cunoașteți?

— Noia?

Preotul își dădu seama că îl șocase pe Figueiras.

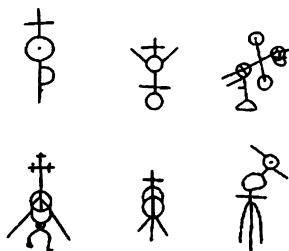
— Acolo se păstrează cea mai importantă colecție de lespezi funerare gravate din lume. Pe multe dintre ele apar astfel de semne. Aproiați-vă. O să vă arăt.

Fornés se aplecă spre un dulap închis cu două uși simple din lemn. Apucă o cheie mică din grămada de chei pe care o purta agățată la curea și îl deschise. Puse rapid pe birou un volum uriaș, plin cu înscrisuri vechi.

— Chiar dacă nimeni nu știe cu exactitate dacă sunt litere, ideograme sau reprezentări schematice ale unui lucru, este important faptul că astfel de

simboluri nu au apărut niciodată pe clădiri civile, spuse preotul, frunzărind cartea aceea groasă. Asta dovedește că este vorba de un tip de icoane sfinte, cu toate că cele din biserica Santa Maria de Noia depășesc toate canoanele, credeți-mă. Priviți aici.

Din cartea pe care o alesese decanul, apărură numaidecât o sumedenie de desene ciudate. Păreau niște schițe trasate începând de la cruci grosiere și cercuri. La fel ca semnul lui Dee. Inspectorul le examinează, sigur de faptul că toate astea însemnau ceva, dar incapabil să își dea seama ce anume.

— Se știe la ce foloseau? murmură el absorbit, răsfoind paginile din urmă și pe cele anterioare, la fel de pline de mâzgălituri similare.

— Nu. Nimeni nu le-a explicat încă sensul într-o manieră convingătoare, inspectore. Fiecare istoric are teoria lui, iar eu, bineînțeles, o am pe a mea.

— Serios? Și care este teoria dumneavoastră?

— Aceste semne complexe de aici, cum ar fi cercul cu punctul în mijloc care se repetă de mai multe ori, au legătură cu familiile. Ar putea fi un fel de scuturi heraldice primitive. Precum fierul înroșit care se folosea la marcarea vitelor, care datează din perioada preistorică.

— E destul de vag.

— Aveți dreptate. Dar nu sunt prea multe de spus.

— Și cel pe care vi l-am arătat? Întrebă inspectorul șovăitor. Știți cărei familii i-ar putea aparține? Sau din ce epocă este?

Figueiras îl privi cu o anumită nerăbdare în timp ce închidea cartea.

— Cred că știu unde vreți să ajungeți cu aceste întrebări, inspectore. Dar mă tem că veți da de un drum fără ieșire.

— Dar îl recunoașteți sau nu? insistă inspectorul.

— Semnul care vă interesează atât de mult este o reproducere a celui mai vechi simbol din Noia. O raritate absolută. Prin urmare, este și cel despre care deținem cele mai puține informații. Dacă vă ajută cu ceva, cei de-acolo cred că îl reprezintă pe patriarhul Noe.

— Pe Noe?

Preotul se încruntă din nou, observându-l cu atenție.

— Știți ce? Dacă mă gândesc mai bine, poate că știți deja motivul pentru care soții Faber au fost duși în Turcia.

— Motivul? Ce motiv?

Părintele Fornés se simțea adus la disperare. Inspectorul era de-a dreptul prost.

— Nu v-au învățat la școală că celebra Arcă a lui Noe s-a oprit pe cel mai înalt munte din Turcia? Nu ați auzit niciodată vorbindu-se de muntele Ararat, inspectore?

— Nu mi-au plăcut niciodată orele de religie, părinte.

91.

Previziunile lui Daniel Knight se îndeplinesc întocmai.

Așa cum ne anunțase, veni să ne trezească înainte de răsăritul soarelui. Foarte amabil, ne ceru să ne îmbrăcăm cu hainele de alpinism pe care le pregătise pentru noi și ne chemă ca, peste jumătate de oră, să servim micul dejun. Eu și Ellen ne-am supus fără să cârtim. Încă adormite după discuția din celula noastră improvizată despre *culturile cargo* și natura îngerilor, ne-am înfofolit în niște salopete termice groase, cu fibră de plumb, după cum scria pe una dintre etichete, ne-am încălțat cu niște șosete groase de lână și cu niște bocanci de munte grei, după care l-am urmat.

Ceva mai pline de viață, eu și Ellen am servit niște iaurt cu fructe, brânză, miere și fructe uscate. Imediat după aceea, încă pe întuneric, trezite de primele rafale de aer înghețat din ziua aceea, am fost conduse până la elicopterul Sirkowsky de un grup de bărbați pe care nu îi mai văzusem înainte. Toți păreau niște tipi duri, cu fețele tăbăcite, cu capetele acoperite de turbane pe care se pusese un strat de chiciură și îmbrăcați în niște haine vechi. Își cărau mitralierele AK-47 pe umăr și, din câte ne-am putut da seama, nu vorbeau o boabă de engleză.

— Grăbiți-vă, doamnelor! ne îndemnă Artemi Dujok din ușa elicopterului. Astăzi va fi o zi mare!

L-am privit cu dispreț. Încă nu îmi venea să cred că maestrul lui Martin mă înșelase în halul acela ca să mă aducă până acolo.

Armeanul părea fericit. Probabil că în lumea lui totul era în ordine. Avea pietrele, masa de invocare... și mă avea pe mine, la mila lui, la sute de kilometri de orice loc în care aș fi putut cere ajutor.

Zborul nostru fu scurt.

La nici treizeci de kilometri de craterul Hallaç se putea vedea ultima tabără de bază înainte de piscul Marele Ararat. Acesta se afla la o înălțime de patru mii două sute de metri, îngropat sub o pătură de zăpadă din care abia dacă se zăreau vârfulurile ascuțite a sute de roci bazaltice. Dujok, mult mai relaxat decât în după-amiaza anterioară, ne explică în ce fel, datorită elicopterului, economisiserăm cel puțin două zile de ascensiune, precum și faptul că nu fuseserăm nevoiți să ne punem colțarii începând de la două mii de metri altitudine, sau să suportăm rafalele de vânt, ploaia și zăpada pulverizată, care, în acea perioadă a anului, ne-ar fi transformat ascensiunea într-un adevărat chin.

— De aici, drumul până la Arcă nu e chiar atât de dificil, ne promise el, ca să ne liniștească. Nu reuși să o facă.

Situată pe un versant mai mult sau mai puțin plan al Araratului, tabăra de bază era întruchiparea singurătății. În lumina zorilor, apărură profilele a cinci-șase corturi iglu de campanie mici și al unuia mai mare, care servea la depozitarea apei și a alimentelor. Haosul creat de elicele noastre le făcu pe toate să se cutremure.

— Știați că mulți kurzi încă sunt convingși că e imposibil să escaladezi acest munte? ne murmură Daniel în căști. Părea vesel. Cu chef de vorbă.

— Nu mă miră, am spus eu fără tragere de inimă. Daniel nici măcar nu tresări.

— Cred că Ararat a fost atins de degetul lui Dumnezeu și că nimeni nu poate profana comoara sfântă pe care o adăpostește, adăugă el, în timp ce ne împărțea niște pastile de Diamox pentru răul de înălțime. E bine să ținem cont de astfel de lucruri și să nu ofensăm muntele. Noi îl abordăm pe versantul sudic, cel mai pașnic. Partea de nord este un canion impenetrabil. Se numește Garganta de Ahora, sau de Arghuri, adică „plantația de viță sălbatică”⁴³, cu toate că acolo jos nu crește nimic, de mii de ani. Ca să înțelegeți mai bine, sectorul acesta din Ararat este mai abrupt decât canionul din Colorado și cu mult timp în urmă a fost un vulcan...

⁴³ Interpretare ciudată aparținând autorului, deoarece în spaniolă „garganta de ahora” înseamnă, mai mult sau mai puțin, „gâttelejul de acum” (n. red.).

O umbră de îngrijorare mă facu să îmi dezlipesc fața de geam. Mă distrase modul în care elicele noastre ridicau un vârtej de praf de zăpadă în apropierea taberei, dar informația aceea mă alarmă. M-am uitat la vârful lui golaș, amenințat deja de primii nori de furtună din ziua aceea.

— Și... mai e activ?

— Oh, nu, nu... clătină Daniel din cap. Nu a mai dat semne de viață de secole întregi. Cu siguranță că atunci când a ajuns Noe pe aici, deja „nu mai funcționa”.

— Mai bine așa... pufni Ellen.

— Cu niște poale așa fragile ca acestea, accentuă el, orice erupție ar fi distrus vestigiul Arcei. Ar fi fost îngrozitor.

— Cu toate că a fost un cutremur în anul 1840 care aproape că a distrus-o, țipă Dujok din cabină.

— Cutremur? Să înțeleg că este o zonă seismică?

— Așa e! Capacitatea distructivă a aceluia seism a fost comparabilă cu erupția vulcanului Sfânta Elena. A distrus mai multe sate din regiune, a ucis două mii de persoane și a dărâmat Mănăstirea Sfântul Iacob, unde erau păstrate cele mai importante relicve ale Arcei lui Noe. Până atunci, fie că mă credeți sau nu, se făceau pelerinaje sporadice pentru a vedea Arca. Încă s-au mai păstrat jurnalele multor credincioși care o admirau și se rugau la epava ei.

— Serios?

— Oh, da, confirmă Daniel. Toată lumea de aici cunoaște poveștile sau a auzit vorbindu-se despre pietrele sfinte care se aflau la bordul ei. Pe oricine ați întreba, vă va povesti despre oameni măreți care, după catastrofă, au trimis expediții ca să pună mâna pe acele comori. Napoleon al III-lea, Nicolae al II-lea, viconte James Bryce, CIA. Lista este lungă. Dar nimeni nu vă va spune că multe dintre adamantele care au colindat lumea, printre care și Urim și Tumim ale lui Solomon, au fost scoase de aici fără aprobarea poporului nostru.

— Din Arcă?

— Din Arcă, doamnă Faber.

Mi se părea surprinzător că atât Dujok, cât și Daniel erau ferm convinși că pe acele culmi acoperite de zăpezi eterne se odihnea o barcă milenară. Un obiect colosal care, dacă ne luam după *Biblie*, avea trei sute de coți lungime, pe cincizeci de coți înălțime și treizeci de coți lățime, o capacitate de aproximativ patruzeci și două de mii de metri cubi și care fusese construită după niște planuri care contraveneau celor mai elementare tehnici navale din

preistorie. Probabil că arăta ca un sertar imens. Și oricât de tare m-aș fi străduit, nu reușeam nicicum să îmi imaginez o navă de anvergura *Titanicului* blocată la aproape cinci mii de metri înălțime.

Tot timpul îmi fusese greu să cred în acea poveste, indiferent că îi era atribuită lui Noe, Uta-napiștim sau Atrahasis, iar acum îndoielile mă sfâșiau de-a dreptul. Ca mulți alți occidentali, și eu crescusem colorând Arca lui Noe la școală sau visând cu ochii deschiși de fiecare dată când presa anunța descoperirea ei. Prin anii optzeci, pe când eram foarte mică, am urmărit fără să clipec expedițiile lui Jim Irwin pe Ararat. Călugărițele de la școala mea ne vorbeau despre progresele lui și îmi amintesc că ne-au cerut chiar și să ne rugăm pentru acel astronaut îndrăzneț devenit arheolog. De fapt, Irwin a fost unul dintre cei doisprezece americani care au pus piciorul pe Lună prin misiunile *Apollo*, și, dacă el spunea că Arca exista cu adevărat, o puștoaică nu putea să se îndoiască de asta. Pe-atunci, simțul meu critic era adormit și începu să se trezească doar în ziua în care l-am auzit spunând la radio că expediția lui era mai mult mistică decât științifică. Spunea că pentru el era la fel de important să demonstreze că Dumnezeu a umblat pe Pământ cu mii de ani în urmă, precum a fost să îl vadă pe om pășind pe Lună.

În cele din urmă, Irwin a dat greș. Nu a ajuns niciodată să vadă Arca. Și dezamăgirea provocată de el m-a aruncat în scepticism.

De fapt, toate descoperirile care au fost anunțate ulterior la televizor, cu titluri de-o șchioapă și afirmații răsunătoare, s-au terminat cu acuzații de fraudă sau erau suspecte. Dacă Arca se afla încă în vârful muntelui Ararat, nimeni nu reușise să o vadă până atunci.

Sau poate că da?

Ceva îmi spunea că nu mai era mult până să scap de îndoială.

•

La ora nouă și jumătate dimineața, Daniel și Artemi Dujok hotărâra că sosise momentul să ne începem urcușul către Arcă.

Cred că am știut de la bun început că muntele nu avea să fie cea mai rea parte din parcursul nostru. Adevărații noștri dușmani aveau să fie ceața, zăpada înghețată și strălucitoare de sub picioarele noastre și, mai ales, lipsa evidentă de aclimatizare. Orice alpinist cu experiență știe cât de necesară este o etapă de odihnă la o anumită altitudine, pentru ca plămâni să se obișnuiască cu lipsa de oxigen și de presiune atmosferică. O etapă de odihnă de care noi nu urma să beneficiem și la care am renunțat imediat ce am văzut

cum coarda pe care ne-o legaserăm pe după talie, ca măsură elementară de siguranță, mă trase în sus.

Dujok preluă conducerea, în timp ce pulsul îmi creștea.

Armeanul mergea hotărât, sigur de traseu, ținând în mână un băț lung cu care măsura grosimea zăpezii pe care o călca și convins că înaintea lui mai trecuse cineva pe acolo. Când l-am văzut acolo tăcut, absorbit, uitându-se fix la albul fantomatic care se întindea cât vedeai cu ochii, mi-am amintit din nou cât de proastă fusesem. Tipul acela mă târâse până acolo, făcându-mă să cred că am descoperit împreună indiciul de care aveam nevoie să îmi revăd soțul. Cât de proastă fusesem! Și inima mi se făcu cât un purice când mi-am dat seama că Martin era în stare de orice, inclusiv să îmi pună viața în pericol, ca să își satisfacă obsesiile lui ciudate.

Martin.

Oare cum aveam să reacționez când aveam să îl văd? Oare avea de gând să-și arate fața? Să îmi explice tot ce se întâmplase? Și cum avea să o facă?

În spatele armeanului, asfixiată, mergea Ellen. Se plângea de ceva vreme de o durere de cap puternică, dar nimeni nu o băgă în seamă. După ea urma Waasfi și apoi, chiar în spatele meu, Daniel și Hacı, care închideau alaiul, trăgând de un fel de sanie de aluminiu, încărcată cu echipamente și provizii. Mergeam încet, călcând pe urmele pe care Dujok le lăsa în zăpadă. În ciuda tensiunilor din noaptea anterioară și a îndoielilor mele tot mai mari, starea noastră de spirit nu era chiar atât de rea. În spatele meu, de exemplu, ocultistul respira greu, dar continua să sporovăiască. Era fericit ca un copil.

— ... Etimologia toponimelor din această zonă confirmă faptul că acest munte, și doar acesta, a fost locul în care a debarcat Noe, spuse el înecându-se din cauza altitudinii. Pe versantul nordic, înainte să ajungi la chei, există o așezare care se numește Masher. Înseamnă „Ziua Judecății din Urmă”. O rafală de aer rece îl făcu să vorbească răgușit. În partea armeană, capitala se numește Erevan, și se spune că a fost prima expresie pe care a pronunțat-o Noe când a ieșit din Arcă și s-a uitat la acele pământuri. „Erevats!” Iată! Și foarte aproape de acel loc se află sătucul Sharnakh, care înseamnă „așezarea lui Noe”. Sau Tabriz, „barca”. Toate astea pe o rază de aproximativ o sută de kilometri...

Eu, însă, mă concentram mai mult să am grijă pe unde calc decât să ascult torentul acela de informații inutile.

Înaintam cu o viteză tot mai exasperantă, ca de melc, încercând să evităm furtunile de zăpadă și pantele, dar și cu prudența impusă de Daniel Knight și

Ellen Watson, care se dovediră a fi mai neîndemânatici decât ne-am fi așteptat. De aceea, când, după trei ore, ne-am oprit toți șase în fața unui perete enorm de stâncă, m-am simțit profund alinată. Era un perete impresionant. Era străbătut de cicatrici aproape verticale, uneori încrucișate, pe care vântul le bătea cu lăcomie, făcându-le să murmure. Nu-i vedeam capătul din pricina norilor joși, motiv pentru care ne simțeam ca niște furnici la poalele unui zgârie-nori. Am înțeles cu toții că ne aflam la capătul a ceea ce semăna cu un val pietrificat, și Dujok ne explică imediat că ne aflam pe marginea unui ghețar enorm.

— Am ajuns, ne anunță el.

— Serious? spuse uimită Ellen.

Dujok își înfipse bastonul în gheață și aruncă o privire la GPS.

— Da, răspunse el concis. Vocea lui răsună puternic în singurătatea de acolo.

— Chiar? Priveliștea îngustă din fața noastră era cât se poate de dezamăgitoare. Mi-am pierdut răbdarea: Și unde este?

— O veți vedea imediat.

— Nu Arca, am protestat eu. Martin.

Dujok nu răspunse. Își netezi mustățile înghețate, ca și cum ar fi vrut ca acestea să își recupereze vechea lor formă și, despărțindu-se de grup, apucă o lanternă și se îndreptă spre faleza din fața noastră.

— Unde vă duceți? mormăi Ellen în spatele meu.

— Să vă răspund la întrebări, doamnelor! zise el în cele din urmă și se pierdu în ceață.

Nici prin gând nu îmi trecea atunci că niște ochi din afara grupului nostru ne urmăreau printr-un binoclu militar cu infraroșii.

92.

— E intrarea într-o peșteră de gheață... Fără îndoială, spuse Nicholas Allen, cu binocul încă lipit de obraji. Tom Jenkins nu se neliniști deloc. Mandibula îi era înghețată și se simțea chiar incomod în hainele lui termice. Chiar dacă echipamentele pe care le închiriaseră în Dogubayazit se numărau printre cele mai bune – îmbrăcăminte polară North Face, ochelari de protecție UV, mănuși Marmot –, ascensiunea în ritm forțat până în vârful îl epuizase și îl lăsase cu o

senzație deprimantă de înfrângere în tot corpul. Sentimentul de dezamăgire se datora în mare parte pierderii semnalului la telefoanele mobile. Se părea că niciun aparat electronic nu funcționa în apropiere de Ararat, așa încât colonelul Allen hotărî să nu acorde prea multă importanță acestui lucru. Îl îngrijora mai mult faptul că autoritățile le confiscaseră armele și că le dăduseră doi ghizi, ca să nu îi piardă din vedere. „Înțelegeți, li se explicase la ultimul punct de control al poliției turce, că Araratul continuă să fie o zonă sensibilă. Avem prezență militară în întreaga zonă. Dacă vi se întâmplă ceva în timpul ascensiunii, soldații noștri vă vor salva înainte să vă dați seama.”

— S-au oprit în fața unei peșteri? mormăi Tom, fără să-și imagineze la ce se gândea colonelul.

— Și, din câte îmi dau seama, aș zice că se pregătesc să intre... adăugă colonelul.

— Câți oameni vezi, colonele?

— Cinci. Poate șase. Unii au pistoale. Văd unul, două pistoale-mitralieră. Sper că n-au de gând să tragă. Ar provoca o avalanșă...

— Recunoști pe cineva?

Nick se întinse cât putu de mult în zăpadă, fixând bine lentilele. Căldura redusă emanată de acele corpuri nu facilita deloc identificarea lor.

— Nu. Dar pun pariu că cea care tocmai a intrat în peșteră e Julia Álvarez. Ei sunt, sunt sigur. Nici măcar un nebun nu s-ar gândi să urce aici în noiembrie.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Ați văzut ce formă are această zonă din vârf? Partea înaltă pare a fi acoperișul unei clădiri...

— Ce vreți să spuneți cu asta, colonele?

— Că poate aceea este Arca. În pozele secrete pe care le deținem în cadrul Proiectului Elijah, se poate vedea ceva asemănător. O proeminență geometrică într-o masă de gheață, care abia de se vede în verile calde. Este logic că, pentru a avea acces la structură, trebuie să pătrunzi înăuntru ghețarului.

— Arca lui Noe? Credeți că se îndreaptă spre Arca lui Noe?

— Este unicul lucru care are sens. Ridică din umeri și-i dădu binoclul. Ce altceva ar putea căuta acolo?

Jenkins luă binoclul și îl duse la ochi, focalizând la maximum:

— Ei bine, așa-zisa barcă probabil că e o atracție pe cinste, colonele, pentru că au intrat toți.

— Perfect. Este momentul să ne ocupăm pozițiile. Vii cu mine?

M-am apropiat de crăpătură cu inima cât un purice, în timp ce aceasta exhala nori de vapori scurți și denși. Trebuia să fie deja aproape de amiază, pentru că stomacul îmi chiorăia, cerând să fie hrănit.

Abia când am ajuns la câțiva centimetri de ea i-am înțeles funcția. Crăpătura era suficient de spațioasă ca să-i permită unui adult destul de bine făcut să treacă pe sub țurțuri, așa că, urmând exemplul lui Dujok, m-am deplasat cu grijă să nu ating vreunul și mi-am înfipt colțarii în solul înghețat, ca să-mi păstrez echilibrul.

Primul lucru care mă surprinse fu faptul că exista lumină într-un loc atât de îngust. Explicația sosi numaidecât. Fisura aceea care ducea spre inima ghețarului se topea, așa că gheața avea o textură atât de fină, încât lăsa să treacă razele soarelui ca un difuzor de lumină. Cu toate acestea, chiar dacă era lumină, nu am reușit să îmi scot din cap gândul că mă aflam într-un loc periculos. Pereții erau foarte fragili. Nu era un semn prea bun. Nu era genul de gheață solidă care ar fi trebuit să se găsească în interiorul unei limbi de gheață milenare. Am grăbit pasul. Atrasă de sunetul care se auzea din adâncul muntelui, am înaintat până la gura acestuia.

Trei siluete mă așteptau la capătul tunelului. Prima îi aparținea lui Artemi Dujok, care își dăduse jos rucsacul și îmi întinse brațele să mă ajute să depășesc treapta mare care încheia coridorul. Pe celelalte două, în schimb, nu am reușit să le identific.

— Draga mea, spuse cea mai apropiată de mine. Ținea în mână o lanternă, care mă obliga să mijesc ochii. Nu te-am mai văzut de atâta vreme!

Inima începu să îmi bată cu putere. Chiar dacă i-am asociat târziu o imagine, aș fi recunoscut oricând acel accent. Ar fi trebuit să mă gândesc că Sheila Graham trebuia să fie pe-aproape, încă de când l-am văzut pe Daniel în Hallaç!

— Sheila!

— Bineînțeles, tinerico. Cine alta? râse, coborând lanterna.

Bătrâna „păzitoare a Graalului” arăta splendid. Nu am observat că jumătate din păr îi dispăruse sub o căciulă groasă de lână. Veșnica ei cochetărie se putea observa pe gura ei perfect rujată cu o nuanță roșu carmin și genele recent rimelate. Părea că frigul o făcea și mai frumoasă.

— Draga mea, spuse ea după ce mă sărută de două ori, bănuiesc că nu îl cunoști pe William, nu-i așa?

Cea de-a treia siluetă făcu un pas în față. Se sprijinea într-un baston și șchiopăta. Încercă să pară galant, din câte mi-am dat eu seama. Avea părul alb ca zăpada, barba îngrijită și pomeți foarte proeminenți. Nu. Nu îl mai văzusem niciodată. Cu toate acestea, când privirile ni se întâlneau, mă salută ca și când i-aș fi amintit de lucruri plăcute.

— Arăți splendid, Julia, șopti el.

Am rămas impresionată de faptul că întâlneam în vârful muntelui, acolo, sus, un bătrân în jur de optzeci de ani. Chiar dacă despre Ararat nu s-ar fi putut spune că este un munte pentru alpiniști experimentați, nu părea potrivit nici pentru un om de vârsta lui. El dădea impresia că se simte în apele lui. Era îmbrăcat în haine termice ca toți ceilalți, și o eșarfă de un verde-deschis, care îi lua ochii, îi acoperea gâtul și îi împlinea înfățișarea aristocratică. Vorbea fluent, ca și cum nu l-ar fi interesat faptul că nivelul de oxigen era mai scăzut la acea altitudine, iar mișcărilor îi erau grațioase.

— Acum văd că tot ce-am auzit despre tine este adevărat... adăugă el pe un ton admirativ, fără să-și ia ochii de la mine. Foarte adevărat.

— E William Faber, draga mea, preciză Sheila când își dădu seama că eram surprinsă. Socrul tău.

„Bill Faber?”

Trecu o clipă înainte să asimilez informația.

„Bărbatul care nu a vrut să participe la nunta mea?”

O pleiadă de imagini cumplite începu să apară din amintirile mele, făcându-mi tâmplele să-mi zvâcnească.

„Tatăl care nu își suna niciodată copilul să vadă ce mai face?” „Cel care a plecat în Statele Unite să lucreze, însărcinându-i pe Sheila și pe Daniel să investigheze pietrele lui John Dee?”

„Și ce căuta acolo?”

Bătrânul William lovi de câteva ori pământul cu toiagul lui. Veni spre mine și îmi strânse mâinile cu o forță și o căldură care mă surprinseră. Prezența lui era impunătoare. Trebuie să recunosc că, în pofida tuturor măsurilor de precauție pe care mi le luasem, emana ceva special. Un fel de măreție, ca acele pantocratoare medievale care judecau lumea din tambururile lor de piatră, situându-se dincolo de bine și de rău. Presupun că această impresie era întărită de faptul că Bill era cu un cap mai înalt ca mine și de faptul că,

chiar dacă era aplecat de spate și amprentele vârstei îi marcaseră pielea, aceasta îi era bronzată și fără pete. Era un tip atrăgător. Magnetic.

— Să înțeleg că și dumneavoastră vă numărați printre îngerii aceia... am murmurat eu.

William Faber râse.

— Vreau să vezi ceva, dragă Julia. Am așteptat mulți ani să-ți arăt...

Șchiopătând, dar într-o dispoziție excelentă, bătrânul mă conduse până la partea cea mai adâncă a ghețarului. Era o cavitate îndepărtată de gura coridorului de gheață, cu pereți de zece metri înălțime, care se îngustau către un fel de fereastră rotundă, cu vedere la cerul deschis, și către locul unde se pierdea un bâzâit care mi se păru cunoscut. Un singur perete nu era înghețat. Semăna mai degrabă cu un colț de rocă cu aspect geometric, impecabil, închis la culoare, în fața căruia se întindeau mai multe mese metalice pliante, pline de echipamente electronice.

„Un laborator? La cinci mii de metri altitudine?”

Am înghițit în sec.

În acea groapă, temperatura era ceva mai ridicată decât în restul galeriilor. Am văzut mai multe calculatoare – de aici și zgomotul cunoscut –, un barometru digital, un termograf, un senzor seismic, altul de gravitație, o unitate centrală de stocare de date, un echipament de comunicare prin satelit conectat la o antenă cu aspect tubular și, mai ales, o masă plină de cabluri terminate cu o rețea de difuzoare sprijinite de stâncă, al căror scop nu am reușit să-l ghicesc. Două coloane mari din PVC și oțel pompau căldură în ansamblu, în timp ce un generator de mărimea unui frigider furniza curent.

L-am privit pe Bill Faber cu uimire.

— La asta a lucrat Martin de când a ajuns în Turcia, draga mea, spuse el.

— La ce vă referiți mai exact?

— Peretele acela, răspunse el lovindu-l cu bastonul, face parte din puntea de control a faimoasei bărci a lui Noe, Julia. De patru milenii ne așteaptă, păstrată între bucăți de gheață, la patruzeci de grade sub zero.

Bill făcu o pauză, ca să ne lase să asimilăm informația primită. Apoi adăugă:

— Este un miracol că s-a conservat într-o stare așa de bună. Zăpada perpetuă i-a pietrificat structura, transformând celuloza originală în ceea ce este acum: un lemn dur ca piatra. Sau, mai bine zis, o piatră cu un aspect vag de lemn.

— Arca... am silabisit eu încet. Cu toate că se afla în fața mea, tot mi-era greu să cred că era într-adevăr Arca.

— Interiorul este închis, draga mea, preciză Bill. Nu se poate ajunge la el fără să utilizăm explozibili, dar uzul lor ar fi o sinucidere. Unda de șoc ne-ar îngropa sub tone de gheață și pietre înainte să apucăm să ne întoarcem măcar spre ieșire.

Am încercat să îmi fac o idee despre dimensiunile obiectului. În realitate, abia dacă era un segment de șase sau șapte metri lungime, care se năștea și murea în cele două pante de pământ din lateralele lui.

— A durat zeci de ani să o localizăm, continuă Bill Faber. Ultimii care au ajuns aici au fost rușii. Au descoperit-o în vara anului 1917 și asta deoarece temperaturile ridicate din acel an au topit o parte din ghețarul în care ne aflăm acum. Atunci, soldații țarului au descoperit ceea ce ne interesa cel mai mult. Un lucru care s-a dovedit a fi vital pentru scopul nostru: o inscripție.

Am observat că mușchii feței mi se încordau.

— Ce tip de inscripție, domnule Faber?

Bătrânul își ridică bastonul în aer și se deplasă spre dreapta lui. Făcu cinci pași mai încolo. Suficienti cât să ajungă la partea cea mai erodată din carena ambarcațiunii. Acolo, deasupra a ceea ce părea a fi profilul unei porți închise de cine știe când, se putea desluși conturul a patru caractere ciudate. Erau dificil de reperat dacă nu îți spunea cineva exact unde să te uiți. Culoarea lor nu diferea de restul peretelui și nici unghiul în care lumina soarelui cădea peste ele nu le scotea în relief.

Împinsă de curiozitate, m-am aplecat ca să le examinez îndeaproape. Le-am urmărit cu vârful degetului arătător.

7 M 2 M

— Le recunoști?

Nu am răspuns.

— Se spune că așa se scrie numele original al lui Dumnezeu, a zâmbit el. Și că își va dezvălui întreaga putere când este pronunțat corect. Martin crede că aceste litere sunt un fel de cheie. Un fel de sonerie care, dacă o acționăm cum trebuie, ne-ar deschide drumul spre interiorul navei.

— Și ce sperați să găsiți în interior?

— O metaforă.

Mi-am dezlipit privirea de la perete, ca să cer mai multe explicații.

— Un simbol, Julia, insistă bătrânul. Vrem scara pe care a visat-o Iacob, ca să ne întoarcem pe ea la locul nostru. Atâta tot.

— Și cum se presupune că arată această scară?

— Cu siguranță este vorba de un tip de singularitate electromagnetică, ce se activează prin invocarea acelor litere. Probabil că frecvența ei acustică o pune în mișcare, ca un fel de parolă, un întrerupător de lumină. Dar totul depinde de pronunțarea ei exactă. De sunetul ei și de potențarea semnalului cu ajutorul adamantelor.

— Și pentru asta avem nevoie de tine!

Această ultimă frază nu venise de la Faber cel bătrân. Ricoșă în pereții peșterii și ecoul ei mă lovi ca un pumn în stomac. Vocea aceea se revărsă peste noi din partea înaltă a peretelui, obligându-mă, din instinct, să mă uit în sus. Acolo l-am văzut: suspendat la trei metri înălțime, aproape de partea externă a ghețarului.

— Martin!!!

Mi se puse un nod în gât. Îmbrăcat cu un costum impermeabil roșu și un jerseu alb, cu guler întors, Martin încerca să zâmbească frumos, apoi se agăța de o frânghie și își coborî hamul pe ea.

— Julia! Ai ajuns deja!

Nici nu am apucat să îmi vin în fire, că mă ridică în brațe, scuturându-mă cu entuziasm.

— Martin... eu... Am încercat să scap din îmbrățișarea lui. Trebuie să îmi explici...

— Și așa voi face, *chérie!*

Martin cel din fața mea nu semăna deloc cu cel din filmuleț. Era plin de viață, de forță și de energie. Nici pe chipul lui, nici pe mâinile lui nu se vedeau urmele captivității pe care le văzusem pe peliculă.

— Sper că mă poți ierta, îmi murmură el în ureche, apoi mă lăsă ușor jos. Aveam nevoie de tine pentru acest moment! Și ai venit!

Pieptul mi se umplu cu o furtună de emoții regăsite. Ca o magmă incandescentă, care era pe punctul de-a exploda. Am tras aer în piept. Mi-am înăbușit primele lacrimi și m-am forțat să îmi păstrez calmul. Nu mi-era ușor, când mă uitam la trăsăturile angulare și la buclele de aur ale celui căruia îi jurasem credință eternă. Doamne! El mă trădase. Și continua să îmi ceară să îl ajut!

— Eu... m-am bâlbâit sufocată. Nu știi cine ești, Martin. Nu știi! am izbucnit în cele din urmă. Presiunea din piept rămase aproape la fel.

Martin se aplecă spre mine, fără să ia seama la cei care ne priveau.

— Am încercat să îți spun încă din ziua în care te-am cunoscut, dar mereu m-am temut să fiu mai explicit.

— Nu te cred.

— O să mă crezi, *chérie*. Chiar dacă îți lipsește darul credinței, ai alte daruri și vei sfârși prin a înțelege totul.

Martin își trecu mâna prin părul meu și mă mângâie la baza craniului.

— Știi ce-i ciudat? În pofida tuturor minunilor pe care le-am văzut împreună, încă te zbați între încredere și neîncredere. Între rațiune și credință. Alungă-ți îndoielile, Julia. Acum, mai mult ca niciodată, am nevoie să crezi în tine și să mă ajuți să ne salvăm.

— Să vă salvați?

Ochii de un albastru profund ai lui Martin se cufundară în ai mei. Transmiteau o emoție pe care nu o văzusem niciodată. O strălucire ciudată. Puteam să jur că era vorba de frică. Pentru o clipă, am putut să îi percep groaza. Chiar să o resimt.

— *Chérie*, chiar acum, o masă colosală de plasmă solară se îndreaptă spre noi. Impactul va avea loc în această parte a planetei peste doar câteva ore și va declanșa cea mai mare catastrofă geologică din vremea lui Noe și până acum. Doar că de această dată, Julia, nu există niciun refugiu. Nu avem o arcă sau un Dumnezeu care să ne fi avertizat...

Am observat că Martin ezita, încercând să-și găsească cuvintele potrivite.

— Când acel nor invizibil va penetra atmosfera și va atinge solul, continuă el, va afecta echilibrul nucleului Pământului și va genera mișcări seismice și va distruge rețeaua noastră electrică. Va provoca efecte imprevizibile în ADN-ul speciilor mai expuse și va face ca vulcani inactivi, ca acesta, să erupă și să acopere cerul luni de zile. Este ziua mare și înfricoșată despre care vorbește *Biblia*.

Groaza care reieșea din cuvintele lui mă tulbură. Mi-am înfipt unghiile în costumul lui roșu impermeabil, încercând parcă să ajung la carnea lui.

— Și... nu poate fi evitat?

Bill Faber lovi în pământ cu bastonul lui. Lângă el, Sheila, Daniel și Dujok rămaseră tăcuți. Doar Ellen se foia neliniștită.

— Există o posibilitate, mormăi Faber cel bătrân. Activează pietrele și ajută-ne să îl chemăm pe Dumnezeu!

— Să îl chemăm pe Dumnezeu? Pentru ce?

— Dumnezeu este o altă metaforă, Julia, spuse Martin. Simbolul unei forțe atotputernice care pătrunde în tot Universul și care, dacă s-ar alia cu noi, ar

putea să ne ajute să compensăm efectele energetice ale ploii de plasmă solară.

— Dar nu știi cum să îl chem!

Atunci bătrânul se încruntă și îmi aruncă o privire severă.

— E ca atunci când te rogi, draga mea. Sau poate ai uitat cum se face?

94.

Una dintre liniile de telefon de urgență din Biroul Oval se luminează exact când Roger Castle se pregătea să ridice receptorul. Președintele intenționa să îl sune pe directorul Agenției Naționale de Securitate. Primele informații captate de sondele STEREO se aflau deja pe biroul lui, cerându-i o decizie. „STEREO, scria în e-mailul trimis din sala de control a Centrului Spațial Goddard, a calculat punctul de impact al unei prime explozii de două mii de milioane de tone de protoni de înaltă energie asupra emisferei nordice. Se va produce pe o suprafață de cincisprezece milioane de hectare, între Turcia și republicile caucaziene. Impactul se va resimți în următoarele patruzeci și opt până la șaptezeci și două de ore.” Apoi e-mailul continua: „Recomandăm informarea prin intermediul Națiunilor Unite și a conducerii supreme a NATO asupra necesității deconectării tuturor sistemelor electrice și de telecomunicații din regiune, până la trecerea furtunii de protoni. Și, totodată, ca sateliții noștri să fie ținuti cât mai departe de zona aceea de influență.”

— Da? Președintele ridică receptorul fără tragere de inimă.

— Sunt Bollinger, domnule președinte.

— Andy! Privirea lui Roger Castle se însenină. Dumnezeu mare! Ai citit comunicatul centrului Goddard?

— De aceea te-am sunat. Nu este o erupție obișnuită. A fost provocată, domnule președinte.

Linia telefonică se cufundă într-o tăcere de plumb.

— Știi ce spun, continuă Bollinger. Echipamentele mele au detectat unda electromagnetică emisă de faimoasele tale pietre și au descoperit că emisiile X pe care le-ați recepționat aveau un destinatar: Soarele.

— Ești sigur?

— Categorical. Nu erau semnale către o planetă îndepărtată. În plus, nu mă refer la Soare ca la o noțiune abstractă. Semnalele erau direcționate către un

punct situat la șaizeci de grade longitudine vestică solară. Pata 13.057. Cea care tocmai a explodat.

Președintele tăcu din nou, prudent. Bănuia că prietenul lui nu terminase cu explicațiile.

— Dar te-am sunat, adăugă el, deoarece cred că cei de la Goddard au greșit calculele referitoare la erupție și la timpul în care va ajunge pe Pământ.

— Ce vrei să spui?

— Sondele STEREO au estimat că este vorba de o erupție solară de tipul X23. Tipul X23! Nu există precedente pentru așa ceva.

— X23?

— Erupțiile solare se clasifică drept superficiale, cele din clasa C; medii, cele din clasa M; și puternice, cele din clasa X. Cea care în 1989 a lăsat în întuneric jumătate din Canada era de tipul X19, și este cea mai puternică pe care o avem clasificată până acum. Aceasta o depășește cu patru puncte! Și, crede-mă, ar putea provoca mai mult decât niște aurore boreale frumoase deasupra Floridei sau câteva milioane de noi cancere de piele...

— Ce vrei să spui?

— Am făcut niște investigații, Roger. Am consultat arhivele Escadrilei Meteorologice a Forței Aeriene din Colorado și am vorbit cu mai mulți colegi climatologi, care mi-au amintit ceva important. Bollinger continuă pe un ton mai sumbru: În 2005, când s-a produs ultimul mare vârf de activitate solară, furtunile de la începuturile aceluia an ne-au lovit lateral și au generat încălzirea curentului Golfului, ceea ce a provocat cele mai urâte uragane ale secolului. Îți amintești de *Katrina*?!

Președintele apucă mai strâns telefonul, dar nu spuse nimic.

— Acela a fost declanșat de o singură pată solară. Acum suntem destul de siguri că a fost vorba de 720. Am revizuit datele acelei anomalii magnetice, care a fost de dimensiunile lui Jupiter și de tipul X7, și nu am vești prea bune.

— Nu înțeleg ce vrei să spui...

— Cât ți-au spus că va dura până ca furtuna de protoni să ajungă pe Pământ?

— Între două și trei zile.

Andrew respiră adânc în receptor.

— Așa spune standardul, ce-i drept. Dar în 2005, din cauze încă necunoscute, erupția lui 720 ne-a ajuns în doar o jumătate de oră. Treizeci de minute! În loc să se deplaseze cu o viteză între o mie și două mii de kilometri pe secundă, a făcut-o cu șaizeci și cinci de mii de kilometri pe secundă. La o

fracțiune de viteza luminii. Dumnezeu Mare, Roger! Masa ne-ar putea lovi... chiar acum!

— Știm că, momentan, impactul nu va fi pe teritoriul Statelor Unite, răspunse președintele deloc liniștit. Se va întâmpla pe teritoriul unei țări aliate.

— Lasă-mă să ghicesc, Roger: Turcia?

— Da...

— Asta pentru că ejecția de masă coronală urmărește semnalul transmis de pietre. Acesta acționează ca un sistem de ghidare. Doar Dumnezeu știe ce se poate întâmpla când protonii solari vor intra în contact cu ele.

— Putem face ceva?

Andrew Bollinger fu surprins de întrebarea pe care i-o puse prietenul lui.

— Nu prea multe. Să urmărim și să ne rugăm, domnule președinte.

95.

— Ce știm despre aceste simboluri? am întrebat eu. Ne-am strâns cu toții la căldura laboratorului, ca să hotărâm ce aveam să facem. Ne aflam la o altitudine de cinci mii de metri, viscolul lovea tot mai furios fisurile din ghețar și coridoarele de gheață șuierau ca niște tuburi de orgă, așa că cel mai bine era să par cooperantă. Inclusiv față de Martin. Daniel Knight, care se așezase pe niște baloturi din apropierea echipamentului electrogen, fu primul care îmi răspunse la întrebări.

— Te referi la simbolurile de pe Arcă? Credem că aparțin limbii ancestrale a strămoșilor noștri, Julia, spuse el pe un ton foarte serios. S-au descoperit mostre din această scriere pe toate continentele, în special în peșteri și pe monumente de piatră. Deși au fost mereu asociate cu primele forme de comunicare umană, majoritatea au fost niște imitații brute ale scrierii îngerilor. Cele de aici, însă, sunt literele originale.

— Și le recunoașteți?

Ocultistul consimți.

— Din nefericire, semnificația lor s-a pierdut de mii de ani. De fapt, înainte de John Dee, nimeni nu a reușit să le interpreteze sau să le ordoneze din nou. Iar Dee a reușit să o facă deoarece, cu ajutorul pietrelor, a primit alfabetul complet de la cei cu care a comunicat.

— John Dee. Mereu ne întoarcem la el, nu-i așa? am comentat eu.

— Acum vei înțelege de ce ne interesează atât de mult. Dee a reușit să ordoneze aceste simboluri și să le dea o coerență. Mulțumită interlocutorilor lui, a descoperit că nimeni, de la patriarhul Enoh încoace, nu a fost instruit în secretele acelei limbi, motiv pentru care a decis să o numească „enohiană”. Și știi ce? Enoh a învățat-o după ce a fost ridicat la Ceruri din cauza unei anomalii magnetice care se produce în această regiune, pe care noi o numim Slava lui Dumnezeu. Epicentrul ei se află în craterul Hallaç, chiar dacă prezența ei s-a făcut simțită pe o rază de cincizeci de kilometri în jur, inclusiv în acest loc.

— Fata asta ar trebui să știe că mai întâi Enoh și apoi Dee au dezvoltat incantații cu care să activeze adamantele, reușind astfel să controleze în mod surprinzător forțele naturii, interveni Bill Faber. Și totul a plecat de la intonarea sunetelor primordiale capabile să rezoneze cu structura atomică a materiei.

— Mereu am crezut, adăugă Dujok, mângâindu-și mustața, că e vorba de limba vorbită în Paradis înainte de alungarea lui Adam. Are douăzeci și una de litere, împărțite în trei grupe de câte șapte, iar combinarea lor, potențată de forța pietrelor, poate atrage atenția Forței Superioare.

— Și cum de sunteți toți atât de siguri că funcționează? am întrebat eu, privindu-i pe rând în ochi.

— Am văzut acea forță, *chérie*, răspunse Martin. Cu Artemi. S-a întâmplat în acești munți, cu mulți ani în urmă. Slava lui Dumnezeu se trezește din când în când și îți garantez că este șocantă.

— Deși este prea redusă pentru ceea ce avem nevoie! se plânse bătrânul Faber. Barca asta, spuse el arătând spre peretele din fața noastră, a fost în contact cu Dumnezeu timp de câteva săptămâni cât a durat parcursul ei. A stabilit o legătură continuă cu Cerul și a făcut-o într-un moment în care stratul magnetic protector al planetei a fost afectat de un fel de impuls energetic similar celui la care ne așteptăm acum.

— Nu înțeleg însă, domnilor, am spus eu pe un ton foarte sever, cum vă pot ajuta eu în treaba asta. Nu cunosc limba enohiană sau cum naiba s-o numi! Nu aș ști să zic un cuvânt! Și se pare că voi știți totul despre cum funcționează!

Bill Faber lovi de câteva ori pământul cu bastonul, înainte să răspundă:

— Nu trebuie să urlu, draga mea. E foarte simplu ce vrem de la tine: să intonezi numele lui Dumnezeu în fața pietrelor și a Arcei. Chiar dacă nu vei avea nevoie de corzile vocale ca să o faci...

L-am privit neîncrezătoare.

— Serios?

— Vezi tu, Julia, acest laborator dispune de o interfață sofisticată, care poate conecta zona de limbaj din creierul tău la un sintetizator, care va interpreta orice impuls cerebral și îl va transforma în sunet. Funcționează ca un scanner neurologic. Doar că, bineînțeles, atâta timp cât te afli în starea ta de conștiință obișnuită, experimentul nu va funcționa. Totuși, dacă vom reuși să facem astfel încât undele tale cerebrale să ajungă la frecvența delta, situându-se între unu și patru hertzi, frecvență generată în timpul tranșelor *medium*-urilor, am putea obține rezultate.

Bătrânul Faber o spusese ca și cum ar fi vorbit despre o maimuță de laborator.

— Și ce vă face să credeți că *asta* vă va fi de vreun folos, domnule Faber?

— Foarte simplu, zâmbi el. Clarvăzătorul pe care l-a folosit John Dee ca să comunice cu îngerii în secolul al XVI-lea, Edward Kelly, a reușit să intoneze enohiana în nenumărate sesiuni. Și mereu în prezența celor trei elemente pe care le-am adunat aici: cele două pietre și masa de invocare. Îmbinarea câmpurilor lor energetice potențează darul de care avem nevoie de la tine. Mintea ta, sunetele neuronale produse și aceste elemente vor acționa ca un singur instrument.

— *Amrak*.

— În sensul mai larg al cuvântului, da, încuviință el. Cutia completă. De aceea șansele de reușită sunt ridicate.

— Îmi va face rău?

— Clarvăzătorii lui Dee au scăpat mereu nevătămați...

— Dar nu au încercat niciodată ce vreți voi să faceți astăzi, nu-i așa? Bill Faber ridică din umeri.

— Nu trebuie să îți faci griji. Ești înconjurată de îngeri.

— Cum să nu, am zâmbit eu, deloc convinsă. Aproape că am uitat.

— Atunci, draga mea, să începem cât mai repede.

96.

Tom Jenkins își înfipse cu forță degetele în zăpadă și se târî până la marginea prăpastiei. Știa că, din acel moment, trebuia să își măsoare la milimetru fiecare pas făcut, dacă nu voia să piardă întreaga operațiune sau să-

și lase oasele cu șase metri mai jos. Din reflex, își verifică pentru a mia oară telefonul cu satelit, constatând încă o dată, enervat, că tot nu avea semnal.

„Suntem singuri”.

Din poziția lui, avea o vedere foarte clară spre peșteră. Dintr-o privire putea inspecta laboratorul, breșa de acces la grotă, ba chiar și cavitatea tavanului care făcea legătura dintre locul acela și exterior. Preț de o clipă avu impresia că se afla pe cornișa Panteonului din Roma, alături de celebrul *oculus*⁴⁴, spionând solul de parcă ar fi fost un porumbel. De aceea, cu multă atenție, se instalează cât putu de bine pe stânca ieșită în afară, își instalează binoclul pe un mic trepied pliant și se pregătește să urmărească spectacolul care se derula sub el. Nu se grăbea deloc să acționeze. Își asigurase sprijinul lui Nick Allen și avantajul enorm, neprețuit din punct de vedere militar, al factorului surpriză. Dacă își juca bine cărțile, în curând avea să iasă de acolo cu colega lui, cuplul Faber și cele două pietre pe care i le promisese președintelui.

Acum se gândea cum să îi dea de știre lui Ellen că îi sosise în ajutor cavaleria. În parte, succesul planului lui depindea de asta. Dar cum să o facă?

Ellen Watson părea din piatră. Silueta ei era inconfundabilă chiar și înfosită în haine termice. Se uita la Artemi Dujok și la tânărul în costum roșu, care o culcau pe Julia pe o targă și o duceau în laborator, și nu părea că s-ar gândi să intervină.

— Vezi zona de acolo? îi șopti Allen lui Jenkins, arătându-i un dulap metalic la câțiva metri în stânga lui Ellen. Cred că e depozitul de arme...

Tom încuviință apatic. Ceva din limbajul corporal al lui Ellen îl pusese în alertă, dar nu reușea să își dea seama ce anume.

— Dacă izbutim să ajungem acolo și să luăm câteva arme, am putea întoarce situația. Sunt șase contra doi și îi vom lua prin surprindere.

Jenkins își mușcă buza, deloc convins.

În timp ce cei doi își calculau forțele, o altă scenă se derula în laborator. Un monitor plan de cincizeci de inci cronometra timpul rămas până la impactul primei furtuni de protoni de înaltă energie. NASA recalculase de mai multe ori viteza de deplasare a tsunamiului de protoni, în funcție de previziunile lui Andrew Bollinger, iar echipamentul lui Faber interceptase cifrele prin intermediul unei antene speciale, așezate în afara ghețarului.

⁴⁴ *oculus*: o deschidere circulară de nouă metri diametru, aflată în bolta Panteonului din Roma. Panteonul nu are ferestre, această deschidere permițând intrarea luminii și evacuarea fumului de la focurile sacre. Când plouă, apa care pătrunde prin el cade pe podea dar, întrucât aceasta este ușor convexă, este evacuată printr-un sistem de scurgere. (n. red.).

Douăzeci de minute, patruzeci de secunde.

Cronometrul marca timpul rămas până la primul contact cu ionosfera și momentul în care toate comunicațiile prin radio din emisfera nordică aveau să se oprească.

„Telefonul meu s-a oprit deja”, se plânse Jenkins în sinea lui. Probabil că sateliții Iridium fuseseră deja scoși din funcțiune.

Cifrele se mișcau constant. Bătrânul și Dujok nu le pierdeau din ochi. Între timp, Sheila, Daniel și Martin se strânseseră în jurul Juliei. O prinseră de mâini, în timp ce unul dintre ajutoarele armeanului ajusta niște curele elastice în jurul corpului ei și îi așeză pe cap o cască prevăzută cu cabluri. Verifică, într-un mod foarte profesionist, ca toate terminațiile să fie bine ajustate.

— Ce naiba fac? murmură Jenkins, forțându-și binoclul.

Atunci consilierul președintelui văzu cum împinseră targa pe care se afla Julia spre o latură extremă a ghețarului. Acolo, așezate pe un fel de altar, se aflau masa de invocare și cele două adamante.

„Le-am văzut!”, murmură el.

Pietrele începuseră să emită o lumină slabă. O pâlpâire pe care Allen o privi oarecum neliniștit.

— ... Julia, trebuie să te relaxezi, spuse bătrânul pe un ton pe care Jenkins și colonelul îl auziră foarte clar. Dintr-un noroc acustic neașteptat, când se deplasară spre colțul acela, vocea lui răsuna foarte clar deasupra cupolei de gheață de sub cei doi privitori.

— Să mă relaxez? protestă Julia. Cu toate curelele astea?

— Sunt pentru siguranța ta, *chérie*, o liniști Martin. Nu știm cât de puternică poate deveni mintea ta în astfel de circumstanțe. Știi că nu vrem să îți facem rău.

— Adu-ți aminte, interveni Dujok, ce-ai pățit în Noia, când *Amrak* a dezlănțuit norul magnetic în preajma ta. Ai avut noroc că nu ți-ai rupt nimic în cădere...

Bătrânul se apropie grăbit de ei.

— Impulsul magnetic va avea loc în optsprezece minute, spuse acesta. Trebuie să începem.

— De unde știți că a sosit momentul? Că aceasta este ziua mare și înfricoșată?

Daniel Knight se îndreptă rapid spre targa pe care se afla Julia. Avea un dosar și un pix sub braț, ca și cum era pe punctul de a prelua controlul sesiunii. De fapt, el îi răspunse Juliei, arătând spre ceva de pe perete.

— John Dee a profetizat toate astea în *Monas Hieroglyphica*, draga mea. Clipi când ajunse în fața becurilor din laborator. În cartea aceea a desenat un semn care, bineînțeles, apare gravat și pe Arcă.

— John Dee a fost aici?

— Nu. Nu cred, răspunse Daniel tranșant. Știm că Dee a călătorit mult prin Europa. Paris, Louvain, Bruxelles, și prin Ungaria, Boemia și Polonia. Totuși, nu există niciun indiciu cum că ar fi călătorit în Turcia, cu atât mai puțin că ar fi ajuns la o latitudine care pe atunci era considerată foarte îndepărtată pentru un occidental.

— Și cum a ajuns să cunoască acel simbol?

— Probabil i l-a arătat unul dintre numeroșii pelerini care au urcat pe Ararat ca să i se închine. Este clar că aceasta este cea mai veche reprezentare a lui.

— Un pelerin?

— Până la cutremurul cumplit din 1840, în urma căruia o parte din versantul nordic al muntelui s-a prăbușit, vizitele la Arcă erau frecvente printre băștinașii din această regiune.

— Și crezi că simbolul ascunde o profecie, Daniel?

— Categorie. Dee a descifrat-o, dar, din motive lesne de înțeles, nu a putut risca să o lase în scris. Nu atunci, pe când Inchiziția îi urmărea orice mișcare și îi cerceta la sânge cărțile. Un mesaj ascuns într-un grafic, inteligibil numai pentru inițiați, era cea mai sigură metodă de a transmite o informație elaborată cu mii de ani în urmă.

— Și l-a copiat de aici.

— Așa este. Noe, descendent al îngerilor, ca noi, l-a gravat pe puntea navei lui, lângă puntea de comandă, pentru ca generațiile viitoare să recunoască momentul în care o altă catastrofa similară ne-ar fi putut afecta. Cred că știa că niciun Dumnezeu nu avea să ne anunțe din nou... așa că ne-a lăsat un avertisment. Ca un fel de indicator de trafic care anunță o curbă periculoasă... Dacă afli cum să îl interpretezi, poți, când îl vezi, să reduci viteza vehiculului, reducând astfel riscul. Uitați-vă cu atenție. E chiar aici.

Binoclul electronic al lui Jenkins mări de două sute de ori zona pe care o indicase uriașul rotofei, cu barbă roșcată și piele rozalie.

— Îl vedeți?

Julia și Ellen încuviințară. Jenkins îl focaliză cât putu de bine și zâmbi enigmatic. Îi ceru lui Allen să arunce o privire.

— Ca să vezi, șopti consilierul președintelui. Probabil că e simbolul care apare în pozele rusești care se află în custodia Proiectului Elijah. Nu-i așa?

Colonelul îi returnă binoclul, încuviințând. Inspectorul galician care îl interogase nici nu își imagina cât de aproape fusese de a rezolva cazul, se gândi el.

— Dacă îl priviți cu atenție, continuă Knight, figura este compusă din ceea ce pare a fi o combinație de semne astrologice și oculte. Sfera cu coarne amintește de simbolul Taurului. Iar crucea de dedesubt ar putea trimite la un fel de principiu feminin. Probabil Venus. Dar să nu ne lăsăm înșelați. Venim cu aceste interpretări pentru că ne orbește cultura occidentală, plină de imagini alchimiste și astrologice. În vremea lui Noe nu existau astfel de lucruri. Prin urmare, simbolul trebuie interpretat după niște principii mult mai simple. Este un simplu avertisment. Universal.

— Treci la subiect, te rog, insistă bătrânul, uitându-se cu coada ochiului la ceasul de pe monitor. Paisprezece minute. Treizeci și două de secunde.

— În regulă, mormăi Daniel. Cercul cu punctul în centru θ a fost utilizat ca simbol al Soarelui în Egiptul antic, și chiar mai devreme. De fapt, astronomia modernă încă îl folosește ca să facă referire la Astrul Rege. Punctul central este cheia tuturor lucrurilor. Se referă la petele solare. În Antichitate, apariția lor, vizibilă cu ochiul liber, era considerată un semn rău. Unele dintre cele două sute de legende despre catastrofa Potopului menționează că, înainte de inundație, Soarele s-a îmbolnăvit. Este de fapt o aluzie la petele lui. În ceea ce privește semiluna, aceasta reprezintă valurile de plasmă produse de pete. În vremurile preistorice, nu se știa ce erau. Sunt invizibile. Dar le-au simțit efectele pe piele, în hemoragii interne sau orbiri... Ca și cum ar fi fost posedați de o forță malefică. Încornorată.

— Și crucea?

— Nu este o cruce, Julia, zâmbi Knight, ca și cum i-ar fi fost milă să vadă o femeie atât de frumoasă legată de pat. Este vorba de un tip de spadă care se înfige în două proeminente identice... Aidoma culmilor Araratului. Întregul ansamblu ascunde o avertizare și o speranță pentru specia noastră: momentul în care Soarele își va revărsa puterea peste acest loc va coincide cu

momentul în care vom avea șansa de a lua legătura cu izvorul din care a băut Dee și de a ne reconecta cu Dumnezeu și mesagerii Lui. Paznicii. Strămoșii noștri incoruptibili.

— Semnul este foarte vechi, spuse Martin, luându-mă de mână. Casca mă apăsa deja pe creștet și pe tâmple. Primii descendenți ai lui Noe l-au răspândit în toate părțile, ca un avertisment pentru generațiile viitoare, și se poate regăsi în petroglife de pe toată planeta.

— Și eu ce ar trebui să fac cu toate aceste informații?

— Concentrează-te pe masa de invocare, *chérie*. Atât este suficient. Recunoaște fiecare simbol și valoarea lui. Combină-le în mintea ta. Strânge pietrele cu ambele mâini și încearcă să canalizezi ceea ce dorești să-ți transmită sufletul, spuse Martin. Electrozii la care ești conectată au fost concepuți să perceapă cea mai mică variație în activitatea electrică din emisfera ta stângă, care va fi stimulată de aceste simboluri. Dacă variația respectivă îi corespunde unui fonem, calculatorul îl va sintetiza și îl va trimite spre aceste difuzoare. Nu există formă mai pură de a extrage o astfel de informație din interiorul tău. Vibrațiile acustice pe care le vom extrage din mintea ta vor deschide „scara către cer”.

— Și de ce crezi că va funcționa, Daniel?

— Oh... zâmbi acesta. E vorba de codul genetic al oamenilor, înainte să fie alungați din Paradis, Dumnezeu v-a învățat limba perfectă. Ați vorbit-o până la construirea Turnului Babel, când Cel Preaînalt a adormit acea limbă primordială în mintea voastră. Noi, îngerii, nu am învățat-o niciodată pentru că, pe când eram puri, nu aveam nevoie de ea ca să comunicăm. Așa că singura noastră posibilitate de a activa acest tip de emițător din timpuri străvechi și să apelăm locul nostru de origine este să găsim acele foneme în cineva cu daruri ca ale tale.

— Și cum încep? am insistat eu, disperată.

— Respiră adânc. Liniștește-te. Caută-ți echilibrul interior. Și adu-ți aminte de tot ce poți face folosindu-te de darul tău.

97.

„Adu-ți aminte de tot ce poți face folosindu-te de darul tău.” Fraza îmi trezi un sentiment ciudat. Eram legată de o targă, care era așezată aproape

vertical, simțeam cum mi se face pielea de găină și un fior plăcut îmi străbătu șira spinării. Fu o reacție neobișnuită, ținând cont de circumstanțe. Fără să știu de ce, mușchii mi se relaxară fără voia mea și încordarea acumulată după noaptea proastă petrecută în Hallaç, urcarea pe vârful muntelui Ararat și reîntâlnirea cu Martin dispărură complet.

Am început să mă simt bine. Liniștită. Faptul că Martin era atât de aproape de mine, în pofida situației în care mă aflam, îmi insufla încredere. Am recunoscut în acel val de endorfine o stare de bine îndepărtată, cunoscută și alinătoare, pe care nu o mai simțisem de o veșnicie. Așa că, într-un mod absolut natural, fără să tresar, am descoperit ceva esențial: că reacția începuse când am luat pietrele în mână. Ele, și nu vreun drog sau vreun fel de reacție hipnotică, erau singurele care provocaseră sedarea mea.

Dacă, în cei treizeci de ani de viață, am învățat ceva legat de lumea psihică, era că nimic nu se întâmplă fără acordul nostru prealabil. Este o plăcere care se obține voluntar și care, dacă ți se acordă, face ca „invizibilul” să intre numaidecât cu forță în viața ta. Din acest motiv, atunci când Martin mi-a cerut să îmi aduc aminte ce puteam face dacă mă foloseam de darul meu și să îl împărtășesc cu oamenii lui, când nu am negat, i-am dat undă verde spre mintea mea. Și el o știa. De aceea îmi așeză cu încredere câte o piatră în fiecare mână și mă invită să le activez.

Aș fi putu să îmi țin pumnii strânși, dar i-am deschis și am acceptat pietrele.

Aș fi putut să le las să cadă pe jos. Dar nu am făcut-o.

— Și acum, îmi șopti el la ureche, lasă-te îndrumată de ele. Nu le forța, *chérie*. Contemplă masa de invocare. Deja cunoști *Amrak*-ul. Uită-te la simbolurile lui și cercetează și ce se află în fața ta, pe Arcă. În interiorul tău se ascunde tonul potrivit pentru a le pronunța. Combină-le. Vizualizează-le. Joacă-te cu ele... Împreună vor integra sunetul perfect ca acest loc să răsună și să comunice din nou cu Creatorul, așa cum s-a întâmplat cu nouă mii de ani în urmă. Tu ai acest dar.

— Nu știu dacă va funcționa, am spus eu, dar fără să mă opun de fapt. A trecut ceva timp de când...

— Va funcționa, mă întrerupse el împăciuitor. Ai încredere în noi.

Știu că în acel moment m-am dăruit cu totul. Am strâns pietrele și am închis cu putere ochii.

La început nu am simțit nimic deosebit. Atingerea lor era lină și caldă, dar indiferentă. Doar cu o clipă înainte, în timp ce memoram simbolurile sculptate în peretele din fața mea, mi s-a părut că văd o mică sclipire în nervurile lor. Fu

o lumină ștersă, o reflecție slabă, similară cu cea din ziua nunții mele, așa că m-am gândit că nu mi se putea întâmpla nimic rău dacă experimentam din nou puterea ei.

O singură dată.

„Ultima”, mi-am spus în gând.

— Simte-le cum vibrează, îmi porunci Sheila. Sunetul vocii ei păru amortizat. Ca și cum mi-ar fi vorbit de pe fundul unei piscine.

— Și caută esența pe care o împărtășești cu ele, adăugă Daniel. Vibrația pură este singurul limbaj pe care îl înțeleg puterile celeste.

— Te-am adus până aici ca să ne pui în legătură cu ele. Ajută-ne, Julia.

„Ajută-ne.”

Rugămintea răsună ca un ecou în mintea mea.

„Ajută-ne, Julia.”

Era o cerere disperată. Intensă.

„Ajută-ne”, repetară ei.

Aproape o rugăciune. O mantra. Una care, de fapt, nu era nouă, ci o mai auzisem, cu mulți ani în urmă.

În adâncurile copilăriei mele.

Am închis ochii.

•

Deși m-am născut în Galicia, în lumea veche, și am crescut auzindu-i pe ai mei vorbind de fantome și apariții, de demoni care răpeau copii sau spirite care îi protejau, întotdeauna m-am străduit din răspuțeri să nu cred în nimic din toate astea. Nu pot să zic că m-aș considera o necredincioasă care credea doar în lucrurile pe care știința le poate explica. Nicidecum. Când ai nouă ani, nu gândești atât de rațional, iar știința este doar un cuvânt în plus din manuale. Nu credeam în astfel de lucruri dintr-un motiv mult mai omenesc: îmi era teamă. O teamă profundă, atavică, teamă cu care am fost obligată să mă împac încă de la naștere.

Într-o Noapte a Morților, foarte asemănătoare cu cea care mă adusese acum în Turcia, s-a întâmplat un lucru care mi-a rămas întipărit în subconștient ca fiind însăși expresia groazei. Mătușa mea, Noela, și bunica mea, Carmen, au venit după mine și m-au dus într-un loc pe care nu îl voi uita niciodată.

Mai aveam puțin și împlineam zece ani. Mătușa Noela rămăsese văduvă de curând după fratele mamei mele, iar mama s-a gândit că i-ar fi făcut bine să

stea la noi în zilele acelea în care oamenii mergeau în cimitire și țineau slujbe de pomenire, ca să se mai relaxeze în compania nepoatei ei vesele.

Așa cum făceam mereu în vremea respectivă, m-am dus la culcare imediat după cină. În casă era atât de frig și de umed, încât cel mai bine era să te culci devreme și să încălzești cearceafurile, înainte ca noaptea să le umezească de tot. Cu puțin noroc, la ora zece dormeam deja. Așa se întâmplă și în noaptea aceea. Cu toate acestea, s-a petrecut un lucru neprevăzut. Bunica și mătușa Noela au așteptat până ce mama a adormit, după care au venit după mine, pe neașteptate, și m-au scos grăbite din pat. Nici măcar nu m-au lăsat să mă îmbrac de tot. Păreau neliniștite, șopteau lucruri fără nicio noimă, tresăreau din orice, ca și cum trebuiau să iasă urgent din sat. Mă înfofoliră neîndemânatic cu un hanorac albastru vechi și îmi spuseră să mă așez pe locul din față al Citroënului nostru 2CV fără să crâcnesc.

— Unde mergem, mătușă? am întrebat eu, frecându-mă la ochi de somn.

— Eu și bunica ta vrem să îți arătăm ceva.

— Ceva? am bombănit eu. Ce anume?

— Vrem să știm dacă ești de-a noastră, fetițo. Dacă ochii tăi sunt aparte.

M-am uitat speriată la ele.

— Nu îți face griji. O să te simți bine.

După care mătușa Noela nu a mai spus nimic.

După trei ore de serpentine și gropi, am ajuns la destinația noastră, și mi-am dat seama, ușurată, că era un loc pe care îl cunoșteam bine. Chiar dacă nu mai fusesem niciodată acolo iarna, cu atât mai puțin noaptea, am știut că m-au dus pe plaja Langosteira, un golfuleț de aproape doi kilometri lungime, cu nisipuri albe care se nasc din niște dealuri veșnic verzi, parcă rupte din paradis, nu departe de capul Finisterre. Acolo era capătul lumii, în cel mai strict sens al cuvântului. Poate că de aceea am fost surprinsă să descopăr în lumina lunii că locul era plin de oameni. Am numărat cel puțin vreo douăzeci de femei și fetițe care alergau pe acolo. Era foarte frig. Și dinspre mare bătea un vânt înghețat. Aveam impresia că mulțimea aceea de oameni sărbătorea ceva. Aduseseră coșuri cu mâncare, răcoritoare, vin și niște carafe mari, îmbrăcate în cânepă, pe care le desfăceau în timp ce conversau fericite în lumina spectrală a nopții.

— Știi ce e asta? mă întrebă bunica, văzându-mă curioasă.

Am clătinat din cap.

— Licoare de vrăjitoare, fetițo. Dacă o bei dintr-o înghițitură, ai putea zbura oriunde vrei tu. Ai vrea să încerci?

Nu îmi mai privisem niciodată bunica mai uluită ca în noaptea aceea. Singurele vrăjitoare pe care le cunoscusem până atunci erau cele din poveștile pe care le citeam. Spre deosebire de vrăjitoarele din sud, acestea erau versiunea lor îndulcită. Erau femei care știau să prepare ierburi care vindecau boli minore sau entorse, un fel de doctori din popor. Cu toate acestea, din când în când, umbra heterodoxiei plana deasupra lor. Până în noaptea aceea, crezusem că bunica mea nu semăna deloc cu ele. Mergea zilnic la slujbă. Îi era devotată Fecioarei din Fatima și i se spovedea preotului din parohia noastră. Aranja florile în biserică și avea grijă de copiii care se înscriau la cateheză.

— Și tu ești... vrăjitoare? am întrebat-o eu uimită.

Mă privi cu ochii ei albaștri șterși, care îmi oferiseră atâta dragoste până atunci. După care îmi zâmbi blând și apoi îmi dădu cel mai ciudat și mai drăgăstos răspuns pe care l-am auzit vreodată de la ea:

— Și, din această noapte, și tu ești o vrăjitoare, Julia, spuse ea, jumătate în glumă, jumătate în serios.

În seara aceea îndepărtată, am băut și am dansat cu mătușa Noela și cu bunica până la răsăritul soarelui. După ce trecu prima sperietură, m-am împrietenit cu alte fete de vârsta mea, și ele nepoate de vrăjitoare, și inclusiv am experimentat pentru prima dată darul de-a zbura fără aripi, depășindu-mi limitările fizice. A fost prima dată când am simțit că trupul meu nu era un obstacol. Că dispuneam de resurse care depășeau fizicul și la care nici măcar nu visasem până atunci. Băutura pe care o lăsaseră să se răcească pe plajă se dovedi a fi un amestec încărcat de proprietăți. Nu mi-au explicat din ce era făcut, dar nu trebuia să fii prea deșteaptă ca să vezi pe fundul vasului bucăți de urzică, ciulini și alte ierburi scârboase, înotând într-o bază de alcool amar. Acum știi că erau substanțe psihotrope. Droguri naturale, capabile să altereze percepția și să îmi modifice funcțiile cerebrale.

Când eram deja beată, mătușa mea a îngenuncheat lângă mine și mi-a întins o hârtie.

— Iar acum, ajută-ne, Julia.

— Ajută-ne, repetă și bunica mea.

Pe o foaie mototolită și murdară am văzut mai multe cuvinte.

— Citește-le cu voce tare și spune-ne ce simți, îmi ordonă ea.

Am făcut-o, bineînțeles. Erau niște cuvinte ciudate. Fără sens.

Bucăți de frază într-o limbă pe care nu o cunoșteam.

— *Arakib... Aramiel... Kokabiel...*

Tremuram de frică, dar imediat ce le-am pronunțat cu voce tare, gura începu să mi se umple de arome exotice. Fiecare cuvânt evoca o altă. Am simțit foarte clar aromă de mentă. Și rozmarin. Și apoi, ferigă. Apoi, de la moment dat, am început să văd cuvintele scrise cu caractere luminoase, plutind deasupra mea ca niște insecte mici. Se legăneau vesele pe fundalul întunecat al nopții, ori de câte ori le pronunța cineva din nou.

Mătușa Noela și bunica Carmen se priviră mulțumite, când văzură cât de surprinsă eram.

După aceea, fără să bage de seamă că eram îngrozită, îmi cerură să le ascult în timp ce cântau și să mijesc ochii, ca să văd culoarea vocilor lor. Era o nebunie! Altă nebunie! Dar, beată fiind, am început să descriu ce simțeam cu voce tare. Dacă intonau în gama fa, vedeam un fel de umbră gălbuie peste gurile lor, ca un abur. În gama do, umbra era roșie. Iar în gama re, violet. Culoarele durau cât timp erau intonate, se încolăceau sub lună, după care dispăreau.

— Draga mea, îmi spuse bunica zâmbitoare, după trei sau patru probe, mângâindu-mi părul de culoarea morcovului: ai darul clar- viziunii. Fără îndoială. Ochii tăi pot vedea mai departe decât alții. Ești de-a noastră. Faci parte din clan.

Nu am spus nimic.

— Darul acesta implică și o răspundere, fetițo, mă avertiză mătușa, mulțumită. Începând de astăzi, misiunea ta va fi să îl folosești ca să ajuți comunitatea.

— Ai înțeles?

— Dar mi-e frică!

— Stai liniștită. Îți va trece.

Noela și bunica Carmen mă împinseră atunci spre un promontoriu unde un grup de femei puneau lemne pe foc. Căldura focului îmi înroși obrajii, relaxându-mă. Mătușa le salută pe rând pe toate femeile, spunându-le pe nume și îmbrățișându-le drăgăstos. Le spunea tuturor despre mine și le povestea ce mi se întâmplase mai înainte. Eu o priveam rușinată, dorindu-mi să nu povestească din nou ce se petrecuse cu culorile și cuvintele. Nu îmi dădeam seama cât de important era ce mi se întâmplase și mă simțeam oarecum jenată ca toate acele femei să discute despre mine din cauza a ceva ce eu credeam că era doar un fel de joc. Am înțeles curând cât de tare mă înșelasem. De fiecare dată când mătușa Noela își încheia povestea, cea care o ascultase se dădea doi pași în spate, se uita cu ochii larg deschiși la mine,

după care se înclina în fața mea și mă săruta pe frunte sau pe mâini. Ritualul acela se repetă de vreo douăzeci de ori și dură aproape două ore. Cele care treceau prin el mai serveau un pahar de plastic cu licoare de vrăjitoare și rămâneau în jurul meu, vorbind despre lucruri pe care nu le puteam auzi.

Dar când ritualul s-a încheiat, s-a întâmplat un lucru care m-a afectat grozav.

Femeile care îmi cunoșteau deja „secretul” se așezară în rând în fața mea și îmi cerură să mă uit la ele. La început nu am înțeles. De ce voiau să mă uit la ele? Bunica a trebuit să îmi explice răbdătoare că voiau să verifice dacă, într-adevăr, în sânul comunității se născuse o fetiță cu darul clarviziunii. O capacitate unică, rară, care permitea doar câtorva persoane din fiecare generație să aibă acces la informații invizibile despre prezent, trecut și viitor al celor de-o seamă cu ele. Să vadă sunete sau să asculte imagini. La urma urmei, să atingă praguri ale percepției necunoscute de majoritatea oamenilor.

— Trebuie doar să închizi ochii și să spui primul lucru pe care îl vezi, îmi zise ea.

Și așa am făcut.

Până la ivirea zorilor, m-am „uitat” la toate acele vrăjitoare în lumina focului. Pe toate le-am văzut înconjurată de un fel de nebuloasă sau câmp de lumină de diferite intensități, care îmi spuneau multe despre sănătatea sau starea lor de spirit. „Ajută-ne, Julia”, mă rugau ele cu ochii lor strălucitori, entuziasmați. Eu le spuneam lucruri pe negândite, pe care toate le acceptau. „Ai grijă cu circulația.” „Verifică-ți auzul.” „Du-te la doctor să îți testeze rinichii.” Mi-am urmat instinctul. Bănuiam că problema era localizată unde lumina era mai stinsă. Mătușa Noela și bunica zâmbeau mulțumite. „Vezi aura!” se minunau ele. Iar eu aprobam, cu toate că nici măcar nu știam ce însemna asta. La cei zece ani ai mei, eram de o ignoranță proverbială. Și, pentru că nu știam nimic, nici nu îmi imaginam măcar că, în alte vremuri, acea aură era privită ca un semn al sfințeniei. Sau că era emanată de oamenii cu daruri excepționale, despre care mi-au vorbit multe dintre ele.

— Există îngeri printre noi, a căror aură este de culoarea aurului, îmi spuse o bătrânică mult mai în vârstă decât bunica mea, cu fața adânc brăzdată de riduri. Ei caută copii ca tine. Sunteți ca acei șacali egipteni care serveau drept ghizi pentru cei morți, ca să ajungă în lumea cealaltă...

— Și dumneavoastră de unde știți asta?

Bătrâna îmi zâmbi cu un aer de superioritate.

— Știu asta, fetițo, pentru că am o vârstă la care cunosc astfel de lucruri...

Și ei i-am văzut aura. Era foarte stinsă. Atât de stinsă, încât m-am temut că nu mai avea mult de trăit. Semăna cu un strat de ulei foarte fin care îi acoperea tot corpul și care părea să se fi preschimbat în negru. Cu toate acestea, de fiecare dată când stratul acela subțire de lumină fluctua, și o făcea la fiecare respirație a bătrânei, scăpăra niște scânteii aurii. Am făcut ochii largi de uimire.

— Dumneavoastră... Am înțeleș acum. Dumneavoastră sunteți una dintre...?

Îmi puse un deget noduros pe gură, făcându-mi semn să tac, apoi zâmbi.

Două zile mai târziu am aflat că murise. Din ziua aceea începu să îmi fie frică de așa-zisul meu dar.

98.

Zero minute. Zero secunde.

O liniște ca de mormânt se lăsă în caverna de gheață. Nici măcar respirația întretăiată a lui William Faber nu mai răsună în cupola sub care se ascundeau Jenkins și Allen. Consilierul președintelui era atât de absorbit de frumusețea liniștitoare pe care o emana Julia Álvarez, încât avu nevoie de câteva secunde ca să își dea seama că numărătoarea inversă se încheiase. Întinsă acolo, cu capul plin de electrozi sprijinit pe o pernuță și cu targa așezată într-un unghi de aproape nouăzeci de grade, Julia dormea liniștită. Părea o prințesă din povești, care aștepta sărutul prințului ca să învie. Se întreba la ce se gândea oare femeia în acel moment. Oare ce visa?

Dar femeia nu deschise ochii când cronometrul ajunsese la zero.

De fapt, niciunul dintre cei care se aflau în jurul ei – nici măcar Ellen Watson, care se uita în continuare fix la Arcă – nu părea să se fi așteptat să o facă. Toți așteptau ca darul ei efemer să activeze acel misterios mecanism de comunicare, în care pietrele pe care le ținea în mână jucau un rol esențial.

— Bine, doamnelor, a sosit momentul, anunță William Faber, rupând tăcerea generală. Ploaia de plasmă traversează ionosfera chiar acum. Vom ști dacă particulele acelea de înaltă încărcătură energetică își vor face sau nu treaba. Este doar o chestiune de secunde până la incursiunea...

O trosnitură puternică îl întrerupse. Se auzi din apropierea generatorului de curent, ca și cum s-ar fi ars ceva.

Artemi Dujok se întoarce în direcția respectivă, dar nu văzu nimic nelalocul lui. Oamenii lui, înarmați cu devotate lor Uzi, le îndreptară în direcția respectivă, căutând în van vreun intrus. Era absurd să gândească că cineva i-ar fi putut urmări până acolo. De fapt, înainte să apuce să se întoarcă din nou spre Julia, un arc de lumină albastră electrică pică din cer, la câțiva pași de ei. Apoi altul. Și încă unul. În câteva secunde, un mic val de astfel de lumini loviri pământul precum scânteile de la sudură.

— Ce-i asta? se sperie Ellen.

Niciunul dintre îngeri nu reacționează.

Ciudat era că acele scântei nu se stinseră la contactul cu gheața. Mai multe dintre ele începură să se târască pe pământ, atrase de targa *medium*-ului. Erau ca niște fire groase, plate, grupate. Albe. Foarte strălucitoare. Dar, mai ales, păreau să se miște cu o anumită intenție. Cu o anumită inteligență.

Martin făcu un pas în spate când le văzu. Hacı și Waasfi îi urmară exemplul.

„Păianjenii”, la urma urmei, asta păreau a fi, ajunseră lângă casca Juliei și se împărțiră în trei grupuri. Fiecare s-a divizat într-o altă minge de scântei și, în curând, o acoperiră în întregime pe femeie. Cele mai multe se concentrară pe pumni. Pietrele atrăgeau acel curent ca un magnet. Julia, inconștientă, se cutremură o dată, de două, de trei ori... ba chiar de șase ori înainte să se lipească din nou de targă. Trase de curele, care i se încastrară în piept, după care se prăbuși din nou pe targă, rigidă ca un cadavru.

— Ce-i asta? țipă din nou Ellen, isterică. Ce se întâmplă?

Dar de data aceasta, vocea abia de i se auzi.

Difuzoarele din fața grupului începură să emită ceva. Părea a fi un șuierat ascuțit, aproape imperceptibil, care poate că plutea de ceva vreme în mediul înconjurător fără să fi fost auzit. După aceea, în timp ce păianjenii electrici se înmulțeau, răspândindu-se peste tot, și echipamentele electronice pâlpâiau, dând pentru prima dată semne de supraîncărcare, șuieratul acela se transformă într-un zumzet constant. Totul s-a întâmplat în timp ce masa de invocare din fața grupului, pe care Sheila și Daniel o păzeau neîncetat, începu să emane o coloană de fum verzui, care se înălța spre tavan. Imediat după aceea, ca și cum totul ar fi făcut parte dintr-o coregrafie meticuloasă, din difuzoare răsunară câteva bufnituri secvențiale, ritmice, vrăjindu-i pe armeni, și bucurându-i nespun pe Martin, pe tatăl lui și pe cei doi colegi ai acestuia.

lossssummmm... Oemaaaa...

— Funcționează! strigă Ellen printre chicotelile neliniștite, uitându-se la îngeri.

Hasdaaaaeeee... Oemaaa...

— Funcționează!

La șase metri deasupra lor, Tom Jenkins și Nick Allen înțeleseseră fără să schimbe un cuvânt între ei că acela era momentul pe care îl așteptaseră.

Atenți, urmărind cu coada ochiului scena din laborator și evitând să intervină în ascensiunea norului verde, coborâră printr-un canal îngust aproape de intrarea în ghețar. Nimeni nu le simți prezența. Jenkins fu primul care atinse pământul. Inima îi bătea nebunește. Cu puțin noroc, se gândi el, într-un minut puteau ajunge la dulapul în care se afla artileria. Allen, un tip de două ori cât el, care, în ciuda vârstei, era mult mai pregătit pentru situații de luptă decât Jenkins, se târî până pe marginea cea mai vestică a peretelui de gheață și se refugie după niște containere metalice. Era la vreo cinci pași de Hacı și la șapte sau opt de arme. Dacă insectele acelea luminoase ar fi continuat să îi hipnotizeze, nu avea să fie prea greu să își atingă obiectivul.

Dar, pe când se pregătea să parcurgă ultimul tronson, o strălucire îl întârzie.

Fu o sclipire. O mică scăpărare în perete, care îi aminti un lucru pe care ar fi preferat să îl uite cu ani în urmă. Aerul se rarefia, ca atunci, în 1999, lângă craterul Hallaç.

Colonelul se înfioră fără să vrea.

Patru forme sinuoase mici scăpărare atunci chiar pe peretele Arcei.

„Simbolurile!”

Și spaima acea de demult, pe care o trăise cu ani în urmă atât de aproape de locul în care se aflau acum, în compania lui Martin Faber și a lui Artemi Dujok, începu să-i înceteșeze privirea. Nu voia să se gândească la Slava lui Dumnezeu.

„Nu din nou!”

Dar Allen era soldat. Așa că, apelând la toată disciplina lui militară, se concentră să își ducă la bun sfârșit misiunea.

Colonelul se mobiliză și traversă zona deschisă care îl separa de dulapul cu armament și, înainte să apuce să își calculeze următoarea mișcare, îl deschise și-i examinează conținutul. Mai multe puști de asalt M16 îmbunătățite, ca cele folosite de trupele de asalt americane, zăceau aliniate pe verticală. Fără să ezite, le armă pe primele două, le cuplă încercătoare, își puse una pe umăr drept rezervă și se pregăti să se arunce împotriva oamenilor lui Dujok.

„De data aceasta, chestia aia nu mă va prinde dezarmat”, își spuse el ca să-și facă curaj.

În acea fracțiune ne semnificativă de timp, decibelii care bombardau difuzoarele conectate la casca Juliei crescuseră exponențial. Tonul notelor lungi – *lossssummmm... Oemaaa... Hasdaaaaae... Oemaaa... –* deveni mai acut. Și, într-o sincronizare perfectă, una după cealaltă, într-o secvență terifiantă, ca un temporizator, glifele începură să clipească alternativ.

Allen nu observă. Sau nu vru să observe. Cu toate acestea, când se întoarse, cu armele încărcate, văzu un alt spectacol greu de digerat. Cele șapte persoane pe care trebuia să le neutralizeze se schimbaseră brusc.

Păianjenii electrici se năpustiseră asupra lor, acoperindu-i cu o mică rețea de descărcări, care îi făceau să strălucească ca arama.

Cel mai bătrân dintre ei ținea brațele ridicate către Arcă, iar cei care erau înarmați renunțaseră la mitraliere. Waasfi, ajutorul lui Dujok, părea că îl privește din închisoarea lui scânteietoare, fără să schițeze vreo emoție din cauza prezenței lui.

Nu mai așteaptă. Înainte ca armele pe care le aveau tipii aceia în spate să înceapă să tragă, colonelul se aruncă spre Ellen Watson. O limbă de fulgere lovi locul pe care tocmai îl eliberase. Jenkins avu înțelepciunea de a o lua din zbor și de a o împinge dincolo de laborator, departe de chestiile alea. Femeia se împiedică și căzu la pământ, trăgându-l și pe colegul ei după ea. Tot răul spre bine. Împunsătura ascuțită pe care o simți în glezna stângă o scoase din reverie.

— Tom! strigă ea. Tu ești...!

Ochii ei albaștri păreau să se ațintească în sfârșit asupra lui.

— Dumnezeu, Ellen! o scutură el. Am crezut că ți-au făcut ceva!

— Unde e Julia? se bâlbâi ea. Are pietrele! Ia-le!

Jenkins își dădu seama că colega lui se afla încă în stare de șoc. Sau poate că neliniștea ei era un efect secundar al expunerii la câmpul magnetic puternic din jurul lor. Se aflau la cinci mii de metri înălțime și ploaia solară probabil că îi lovide în plin.

— Și Martin Faber? insistă Ellen, cu privirea pierdută. E... E o capcană de-a lui!

Tom se uită după Martin. Chiar dacă îl văzuse doar în filmarea cu răpirea, îl recunoscuse numaidecât în grup. Se afla la vreo cinci metri de el, în picioare, rigid ca o statuie, străbătut din cap până în picioare de scânteile care începuseră totul. Voia să îl scoată de acolo, dar nu îndrăzni să îl atingă. Era prizonier într-un fel de rețea de înaltă tensiune care îl ținea în viață, dar inconștient de ce se întâmpla în jurul lui. Părea un zombi pentru care contau

doar notele pe care le emanau difuzoarele. Cele patru note continuau să urce și să coboare în intensitate, ca și cum cineva le-ar fi programat să se transmită într-o buclă infinită. *Iossssummm... Oemaaaa... Hasdaaaaeeee... Oemaaa*. De fiecare dată când o lua de la capăt, mai exploda ceva în ghețar. Puține becuri mai erau intacte. Calculatoarele nu mai funcționau, iar telecomunicațiile care cu doar câteva minute în urmă conectau acel vârf de munte la rețeaua globală de sateliți se dezintegraseră.

În mod surprinzător, doar trei persoane păreau imune la acel tip de chemare: colonelul Allen, colega lui, Ellen Watson, și el.

Pe Julia nu o putea vedea. Era învăluită în curent, ca toți ceilalți. Părea înghițită de un vierme enorm. O insectă de la care porneau nenumărate filamente electrice, care se întindeau până la restul grupului și îi ținea scoși din joc, dar uniți de un cordon ombilical de înaltă tensiune.

— Ce naiba se întâmplă aici?

Țipătul lui Nick îl opri din trecerea în revistă a situației.

— Îngerilor li se întâmplă ceva grav...! Ellen abia de reuși să se facă auzită în zumzăitul care domnea în peșteră. Tom ezită. Partenera lui părea lipsită de vlagă, pe punctul de-a adormi.

— Îngeri? Dumnezeu. Ești bine, Ellen?

— Asta i-au spus Juliei, Tom, zise femeia și dădu din cap, nevrând să le dea explicații. Indivizii aceia... sunt toți descendenți ai îngerilor căzuți, care vor să se întoarcă acasă. Profită de energia furtunii solare ca să...

— Trebuie să te odihnești, Ellen, o întrerupse colegul ei, îngrijorat. O să te scoatem imediat de aici.

— Nu, așteaptă... Se concentrează pentru prima dată. Nu putem pleca fără pietre. I-am promis președintelui.

— Pietrele! pufni Allen. Trebuie să le recuperăm!

Pe când colonelul se apropia de targa pe care era întinsă Julia, un fel de vânt invizibil, dur ca oțelul, îi lovi, trântindu-l de unul dintre pereții de gheață.

Uimiți, văzură toți trei cum locul se întuneca complet, oprind puținele instrumente electronice care refuzau să se închidă. Ghețarul se întunecă. De fapt, doar peretele Arcei, masa de invocare și cele șase corpuri năpădite de păianjeni își păstrară luminozitatea, emanând o claritate fantomatică în întreaga cavitate. Era o strălucire amortită, pulsatorie, care se întindea și se contracta ca și cum ar fi avut nevoie să respire ca să rămână în viață.

Atunci, brusc, secvența acustică încetă.

Preț de o secundă, se lăsă liniște peste tot. Dar dură puțin.

Înainte ca Allen și Jenkins să apuce să își tragă sufletul și să se hotărască ce să facă, peștera începu din nou să se cutremure, pereții ei de gheață începând să se scuture deasupra celor din grup.

„Iisuse Hristoase!” se gândi Allen, agățându-se de puștile lui.

Întregul Univers păru să simtă lovitura. Pământul se mișcă de parcă ar fi fost făcut din hârtie, scârțâindu-i sub bocanci, în timp ce structura întunecată a Arcei, învăluită de ghețar, începu să se legene înainte și înapoi, de parcă muntele voia să scape de acei oaspeți nedoriți. Înainte să apuce să caute un loc în care să se refugieze, o cascadă de bucăți de gheață și țurțuri începu să cadă peste ei.

„Un cutremur!”

Zdruncinătura fusese doar un avertisment. Încă trei sau patru mișcări bruște lovira peștera. În timp ce Allen se rostogolea în josul ghețarului, pe-o parte, alunecând până la baza unor coloane înghețate, Ellen căzu din brațele lui Tom, îndepărtându-se, fără să vrea, câțiva metri de el și ajunsese periculos de aproape de silueta electrificată a lui William Faber. Bătrânul, fără să își dea seama ce se întâmplă în jurul lui, era tot drept, lipit de pământ.

Tom Jenkins o păți cel mai rău.

După ce-i dădu drumul lui Ellen, se dezechilibră și se lovi de colțul metalic al unei mese. Simți imediat gustul dulceag al sângelui. Nu avu timp să își facă griji pentru asta. Din poziția lui își dădu seama că cupola de gheață care proteja acel refugiu începuse să se prăbușească, lansând o salvă de așchii spre capetele lor.

Atunci îl văzu.

„Îl.” Pronume personal, formă neaccentuată care definește ceva neutru. Nu găsea o exprimare mai bună.

Un fel de perdea fosforescentă începu să se întindă prin peșteră, ca o cascadă de apă. Deja nu mai era vorba de proiectile de gheață. Nici de praf de zăpadă. Nu existau cuvinte care să descrie ce vedea. Era ceva subtil, fără margini bine definite. Ca o eșarfă de mătase eterică și infinită, care părea să se fi format datorită unui fascicul proiectat din cer. În pofida aspectului fragil, acel „lucru” părea format din părți solide, precum bârnele transversale ale unei structuri mari. Pe de altă parte, părea pliabil sau ușor de luat de vânt.

Înainte ca Allen și consilierii președintelui să apuce să reacționeze, membrana începu să se deplaseze prin încăpere, trecând pe la fiecare din oamenii năpădiți de păianjenii electrici. Ce spectacol ciudat era să o vezi trecând peste ei. Prin ea se puteau vedea cadrul întunecat al arcei, masa de

invocare și ecranul enorm al televizorului stins... dar, lucru care îi înspăimântă, nu și oamenii pe care îi înghițea.

Primul care dispăru fu William Faber. Apoi fiul lui.

După aceea băiatul cu tatuaj în formă de șarpe pe obraz, apoi pilotul elicopterului, uriașul cu părul lung și colegul lui ciudat.

Și la sfârșit, ca și cum și-ar fi lăsat ce era mai bun pentru la urmă, chestia aia se îndreptă cu hotărâre spre Julia.

— Pietrele! urlă Tom când văzu că chestia aceea se îndrepta spre targă. Nu o putem lăsa să le ia!

Colonelul resimți acele cuvinte ca pe o lovitură în stomac. Se ridică și trase o rafală de gloanțe din pușca lui M16 către chestia aceea.

Oare de ce o făcuse?

Cortina se cutremură când simți impactul metalului incandescent. Se extinse. Se contractă. Și, într-o fracțiune de secundă, se retractă în ea însăși, în timp ce un fel de undă de șoc feroce zdruncină ghețarul, dărâmând o parte din pereții de gheață care îi înconjurau și aruncând totul în haos.

— O să se prăbușească! țipă Allen.

— Trebuie să ieșim de-aici! strigă Tom, trăgând-o pe Ellen după el. Ia-o pe Julia, colonele! Ia-o, pentru numele lui Dumnezeu!

Julia Álvarez era încă inconștientă, legată de targa ei. Și în fața ei, sfidător ca un prădător, peretele Arcei își deschisese fâlcile, lăsând să se întrevadă un interior sumbru și rece. Allen preferă să nu se uite. Dacă corpul pietrificat al navei s-ar fi prăbușit peste femeie, ar fi pierdut-o pe prima persoană pe care o știa capabilă să controleze pietrele. Michael Owen nu l-ar fi iertat niciodată.

Fără să se gândească, se grăbi spre ea. Trebuia să o salveze.

99.

M-am trezit din cauza frigului. Un frig tăios și uscat îmi cuprinse mâinile și apoi începui să îmi străbată tot corpul. Atingerea lui ostilă mă scoase din starea de beatitudine în care dormitasem. După primele frisoane, urmă senzația neplăcută a părului umed și certitudinea că ori mă refugiam cât mai repede într-un loc sigur, ori aveam să îngheț.

Ca și cum asta nu ar fi fost de-ajuns, când am deschis în sfârșit ochii, strălucirea atenuată a zilei îmi răni retina, iar ochii îmi lăcrimară imediat.

Unde eram?

Ultimul lucru pe care mi-l aminteam era că fusesem legată de o targă, că Martin mă privea cu căldură și îmi dădea instrucțiuni cum să mă relaxez. Probabil că îmi pierdusem cunoștința când am apucat pietrele.

„Pietrele!”

Mi-am strâns pumnii. Nu le-am simțit. Am simțit doar zăpadă.

Eram întinsă cu fața în sus, sub cerul liber, sub o pătură de ceață cenușie care învăluia totul, incapabilă să mă hotărâsc dacă trebuia să mă mișc sau să rămân unde eram. Din cine știe ce motiv, nu aveam suficientă putere ca să gândesc. Creierul îmi amortise și era blocat pe amintirea unui vis ciudat, în care aveam impresia că fusesem martora coborârii scării lui Iacob. Ce idee stupidă! Nepotrivită. Dar cel mai deranjant era faptul că gândul respectiv îmi revenea mereu în minte. Mi-am amintit atunci că în cartea *Facerii* există o poveste asemănătoare. Era vorba de viziunea pe care a avut-o patriarhul Iacob cu o scară pe care a văzut urcând și coborând creaturi de lumină, înainte ca vocea lui Dumnezeu să îl anunțe că sămânța lui avea să se răspândească pe întreaga planetă. O cunoșteam foarte bine, pentru că văzusem numeroase imagini despre acel moment în biserici și prin opere literare. Și chiar dacă nu știam de ce îmi aminteam atât de intens de acest lucru, aveam impresia ciudată că avusesem acea scară în fața mea.

Adevărata scară.

Și inclusiv îngerii care urcau pe ea.

— A deschis ochii! Priviți! am auzit o voce prietenoasă jubilând lângă mine când am clipit.

— Julia! Ce minunat! Ești bine?

Ellen Watson stătea deasupra mea. Se uita la mine ca și cum aș fi fost un pește în acvariu. Ellen își pusese o căciulă de lână gri și un fular care îi acoperea gâtul și urechile, așa că era aproape de nerecunoscut. Eram în aer liber. În afara ghețarului. Dar eram și mai nedumerită cine era bărbatul din spatele ei pe care nu reușeam să îl identific. Avea vârful nasului roșu din cauza temperaturilor scăzute și pomeții, buzele și bărbia foarte crăpate. Părea tânăr. Reflecta un aer de distincție pe care îl pierdu imediat ce își duse mobilul la ureche și nu se mai interesă de mine.

— Numele lui e Tom Jenkins, îmi explică Ellen. Lucrează împreună cu mine pentru președintele Statelor Unite. Încercăm să transmitem coordonatele noastre prin telefon, ca să ne ajute să plecăm de aici. Furtuna solară a scos din uz mai mulți sateliți și e greu să stabilim o conexiune...

— Furtună solară? Ce furtună? am bolborosit eu, încercând să mă ridic în șezut. Am observat că nu mai eram legată.

— Te rog să nu te miști, îmi spuse ea, punându-mi o mână pe piept. Gestul ei mă alarmă. Încă nu știm dacă ai vreo leziune.

— Leziune??

Ellen aprobă.

— Nu îți aduci aminte de nimic, nu-i așa?

Am scuturat din cap, neîncrezătoare.

— Nicholas Allen. Rosti numele ca și cum o ardea limba. Știi cine e?

— Sigur... L-am cunoscut în Santiago. Era cu mine când Artemi Dujok și oamenii lui m-au răpit.

— El te-a scos din ghețar. Cu aproximativ o oră în urmă, ghețarul s-a prăbușit din cauza unei mișcări seismice, dar a reușit să te împingă la timp până la intrarea tunelului de acces. Ai noroc că omul acela nu se teme de moarte...

— Ah... Ai spus cutremur? am întrebat fără să mă gândesc. Poate că ar fi trebuit mai întâi să îi mulțumesc lui Allen că mă scăpase de necaz, dar creierul meu nu era încă în stare să evalueze ce s-a întâmplat.

— Da, unul mare, spuse Ellen, fără umbră de reproș în glas. Credem că are legătură cu alterarea câmpului magnetic provocată de adamantele tale și a fost alimentat de furtuna de protoni generată de erupția solară... Aceeași care ne-a lăsat și fără sateliți.

Am ascultat-o fără să înțeleg o iotă.

— Și pietrele?

— Au dispărut în ghețar.

— Și Arca?

— La fel.

Aproape că nu am îndrăznit să pun următoarea întrebare.

— Și... Martin?

Ellen reacționează așa cum mă temeam. Își îndepărtă privirea limpede de la mine, ca și cum ar fi trebuit să își măsoare cuvintele.

— Înainte de avalanșă, s-a petrecut ceva ciudat în peșteră... începu ea ezitant. Pietrele s-au sincronizat cu o forță ciudată; un fel de nor căzut din cer a apărut unde eram și...

— Și Martin? am insistat eu.

— Martin a fost înghițit de chestia aia, Julia. A dispărut.

Inima mi se făcu cât un purice. Tom și Ellen rămaseră pe loc, atenți la mine, să nu cumva să fac o mișcare bruscă. Nu am făcut-o.

— Și colonelul Allen?

— Este accidentat. A suferit niște arsuri când te-a salvat, dar se simte bine.

— Și... ceilalți?

— Toți îngerii au dispărut.

— Ce înseamnă asta?

— Dujok, Daniel Knight, Sheila... Toți. Norul i-a luat.

— Scara!

— Poftim?

— Scara lui Iacob, am șoptit eu. Ea i-a luat. Dumnezeu mare! am reușit să rostesc cu greu, gândindu-mă la ce pățise Martin. Au reușit. Nu îți dai seama? Au reușit... Au reușit ce și-au propus.

— Au reușit? Ce au reușit? Întrebă Jenkins ridicând din umeri, ca și când n-ar fi știut despre ce vorbim. Presupun că se așteptau să încep să plâng sau ceva asemănător.

— Julia are dreptate. S-au întors acasă, Tom, mă ajută Ellen.

— Oh, Doamne. Sunteți tulburate. Amândouă, bombăni el, verificând dacă telefonul lui prin satelit avea cumva din nou semnal. Nenorocitul acela de cutremur v-a făcut să vă pierdeți mințile.

100.

Biroul Oval de la Casa Albă era un întreg furnicar. După ce Roger Castle vorbise cu prietenul lui, Bollinger, nu mai pierdu nicio clipă. Oamenii de serviciu scosese canapelele Chester albe din centrul încăperii, iar în locul lor instalaseră o masă cu monitoare, pentru ca președintele să poată țină conferințe chiar și cu cinci centre strategice odată.

„Să urmărim și să ne rugăm”, își aminti președintele. Castle dăduse ordine stricte să nu fie încă informat Consiliul de Securitate Națională și, prin urmare, refuză sugestia de a folosi *the situation room*⁴⁵ din subsol, gândită pentru astfel de cazuri de urgență.

⁴⁵ *The situation room*: cameră de conferințe și administrare a informațiilor din subsolul aripii de vest a Casei Albe, utilizată de președinte și consilierii săi pentru a monitoriza și administra situații de criză (în lb. engleză în original) (n. red.).

Biroul Oval era mult mai bun. Mai restrâns.

Acum, de la biroul lui, președintele putea vedea ce se întâmpla la centrul de urmărire a sateliților al Goddard Space Flight Center, la radiotelescopul enorm de la Socorro, la Biroul Național de Recunoaștere și chiar și la Agenția Națională de Securitate. Toți urmăreau de aproape jumătate de oră, fără să clipească, ce se întâmpla în ionosferă. Fuseseră informați, într-o mai mică sau mai mare măsură, de existența pietrelor și a Proiectului Elijah. La fel și secretarul Apărării și vicepreședintele, care stăteau în picioare în fața monitoarelor, la fel de uimiți ca șeful lor.

„Până nu vom afla amploarea crizei, mai bine să acționăm cu prudența”, se gândi Castle.

Andrew Bollinger, probabil cel mai dezinformați din grupul acela omogen, nimerise din plin pronosticul. De aceea se afla acolo. Și de aceea toți cei convocați așteptau diagnosticul lui final. Ploaia de protoni, despre care el prezisese că avea să ajungă pe Pământ cu o viteză mai mare decât cea obișnuită, se descărca deja cu toată puterea peste muntele Ararat.

— Bine, doctore. Castle evită intenționat să i se adreseze amicului lui pe nume. Furtuna dumneavoastră a ajuns deja aici. Ce credeți că urmează?

Bollinger își dresă vocea.

— Nu există precedente la o furtună radioactivă de această clasă, domnule președinte. Ultima de care avem cunoștință, cea din martie 1989, a fost de șaisprezece ori mai slabă ca aceasta și a topit generatoare, a distrus doi dintre sateliții noștri militari și un număr necunoscut de sateliți orbitali sovietici. Dar, mai ales, a lăsat fără lumină șase milioane de canadieni. De data aceasta va fi mai rău. Mult mai rău.

— Bilanțul daunelor de până acum? întrebă Roger Castle sever, fără să mulțumească măcar pentru datele primite.

— Doctorul Bollinger are dreptate, domnule președinte, răspunse o negresă de vreo cincizeci de ani, angajată a centrului Goddard. Primul val de protoni a făcut ca treisprezece la sută din sateliții de comunicare să piardă legătura sau să întâmpine dificultăți serioase în a stabili momentan legătura cu Pământul. Așa cum ne-am așteptat, o creștere de 0,5 la sută a puterii Soarelui ar fi putut provoca astfel de daune sateliților orbitali.

— Și la ce alte consecințe ne putem aștepta de la această furtună, doctore Scott?

Edgar Scott, baricadat în spatele ramei groase a ochelarilor lui, așezat în încăperea ordonată obsesiv pe care o ocupa în cadrul Biroul Național de Recunoaștere, luă cuvântul fără să se grăbească.

— Nu avem tabele ca să facem astfel de estimări, domnule. Dar dacă această descărcare de protoni se menține mai mult timp, spuse el ezitant, pentru început, cert este că transmisiile de undă scurtă și de radioamatori se vor întrerupe definitiv. Este prea devreme să evaluăm efectul lor asupra câmpului magnetic al Pământului. Momentan, s-au format aurore boreale frumoase la latitudini mult sub Polul Nord. Prognoza mea, dacă asta doriți să auziți, este că vor provoca cel puțin intoxicații majore prin radiații. Știți la ce mă refer: afecțiuni oculare, cancere de piele, mutații ale culturilor, stricăciuni în lanțul alimentar... și alte lucruri de genul acesta.

— Este ca a Treia Cădere pe care a prezis-o profetul Enoh, domnule, adăugă Michael Owen din biroul lui de mahon din cadrul Agenției Naționale de Securitate. O plagă biblică mortală.

— „A Treia Cădere”, Michael?

— Ei bine, domnule președinte, nu vreau să fiu cel mai pesimist din grup, dar în spusele aceluia profet se anunța că, după Potopul Universal, următorul sfârșit al lumii avea să vină prin foc. De fapt, metafora este cât se poate de adecvată. Descrie cu exactitate ce se întâmplă cu Soarele, nu credeți?

Castle se încordă.

— Știți ceva despre profețiile indienilor hopi, directoare Owen?

Afroamericanul deveni serios, în timp ce, pe monitorul de alături, prietenul președintelui, Andrew, se foi neliniștit.

— Am înțeles, oftă președintele. Am fost guvernatorul statului New Mexico și i-am întâlnit des. Ideea este că ei, la fel ca alte popoare americane, ca mayașii, cred că omenirea este condamnată să fie distrusă periodic, dacă înainte nu reușește să primească iertare din partea zeilor ei. După spusele lor, acum trăim în a patra lume. Cele trei anterioare au fost distruse prin foc, gheață și apă. Și chiar dacă, din nefericire, am auzit doar legende despre ultima distrugere, se pare că acea distrugere prin foc la care faceți dumneavoastră aluzie a avut deja loc, cel puțin o dată...

— Eu sunt credincioasă, domnule, spuse femeia de la Centrul Goddard. Ideea este, domnule președinte, că la ultima cădere, sau cum doriți dumneavoastră să o numiți, am avut parte de ajutorul divin direct.

— Doamna doctor are dreptate.

— Vă mulțumesc, domnule președinte.

— Problema este că întâmplarea relatată de *Biblie* apare și în alte două sute șaptesprezece relatări despre Potop, numărate de antropologi de pe cele cinci continente. Și niciuna nu spune că, în cazul în care se repetă istoria, vom conta pe ajutorul cuiva. Suntem singuri în fața acestui fenomen. Trebuie să ni-l asumăm și să acționăm în consecință, spuse Michael Owen, parcă înfrânt deja.

Castle își imagina ce îi trecea acestuia prin minte. Scopul ultim al Proiectului Elijah, de a intra în legătură cu „Autoritatea Superioară” în cazul unui eveniment catastrofal global, pentru a cere ajutor, eșuase. Alții i-o luaseră înainte, iar el nu putuse să facă nimic ca să îi împiedice.

— Dacă bombardamentul cu protoni își menține intensitatea în următoarele douăsprezece ore, interveni din nou femeia de la Centrul Goddard, Statele Unite vor fi puternic devastate de el și nimeni nu ne va putea salva.

— Poftim? Care dintre voi a spus ceva despre ajutor divin? Edgar Scott privea neliniștit spre un loc aflat în afara câmpului vizual al camerei focalizate pe el. Din răspunsurile lui, lăsa impresia ori că nu era atent la ce se vorbea, ori că semnalul videoconferinței ajungea cu întârziere. Vă referiți la o Arcă a lui Noe sau la o barcă precum cea din *Epopeea lui Ghilgameș*, domnule director?

— Da... ceva de genul, mormăi directorul corpolent al NSA. Nu dispunem de așa ceva, ca să fim salvați.

— Păi... se foi Scott din nou. Ei bine, poate că avem.

Președintele începea să se enerveze. Scott părea cu gândul aiurea. De parcă, în afară de conversația pe patru direcții, se concentra pe altceva.

— Ce vreți să insinuați, doctore Scott?

— Păi... satelitul *HMBB* ne trimite în direct date noi despre emisia X de pe muntele Ararat. Din păcate, totul s-a petrecut atât de repede, că nu am reușit să îi schimbăm orbita ca să nu mai survoleze nordul Turciei. Și, evident, nu i-am cerut nici „să sară peste” frecvența pietrelor pe care le urmăream. S-ar fi putut carboniza, dar se pare că satelitul funcționează, așa că...

— Așa că ce...? întrebă Owen pe un ton repezit. Nu mai bateți apa-n piuă și explicați-vă!

— Satelitul *HMBB* funcționează, domnule. Și încă trimite citiri de pe vârful Ararat.

— Încă e activ? Sunteți sigur? Femeia de la Centrul Goddard se întoarse spre un asistent, ordonându-i prin gesturi să verifice.

Scott își scosese ochelarii și se freca la ochi, nervos. Părea serios.

— Așa este. Tocmai ce ne-a informat despre un seism de 6,3 grade la nivelul celui mai înalt vârf al lanțului muntos. Și încă ceva: semnalul emis de pietre a dispărut... la fel și norul de plasmă!

Preț de o secundă, cei patru interlocutori amuțiră.

— Ploaia de protoni s-a oprit? Sunteți sigur, doctore?

— Da, domnule președinte.

Roger Castle nu avu timp nici măcar să ofteze ușurat. Telefonul lui mobil criptat începu să vibreze pe masă. În alte circumstanțe nu ar fi răspuns la apel, dar tresări când văzu numărul afișat pe ecran. Alte vești bune. Era de-ajuns să citească numele apelantului afișat pe ecran.

„Thomas Jenkins. Apelează.”

101.

Convorbirea dură doar trei minute. O sută optzeci de secunde de cordialitate și bucurie de care se molipsi numaidecât și restul grupului. Chiar înainte să afle toate detaliile, Nick și Ellen se îmbrățișară ca niște prieteni vechi. Tom reușise să ia legătura cu președintele Statelor Unite, care, așa cum ne spuse Tom după aceea, ne promisese că avea să trimită o echipă specială ca să ne scoată de-acolo. Se pare că, în apropiere de pajiștile din Yenidoğan, exista un post de ascultare al NATO, care avea să demareze numaidecât o misiune de recuperare. O echipă de salvamontiști specializați în misiuni de salvare avea să ajungă la noi în următoarele trei sau patru ore și să ne ducă înapoi la civilizație. Era cea mai bună veste pe care o primea Jenkins de când, emoționat ca un copil, descoperise că telefonul lui prin satelit avea din nou semnal.

Se felicitară reciproc.

Eu, în schimb, încă mă străduiam să-mi revin.

Nu reușeam să înțeleg prea bine cum am ieșit din ghețar, nici ce s-a întâmplat cu îngerii. Niciunul dintre ei nu era lângă noi. Cred că eram singura care nu se grăbea să plece de pe Ararat. Preferam să scrutez ceața din jur cu privirea și să îmi imaginez unde se afla ghețarul prăbușit în care îl văzusem ultima dată pe Martin.

Nu l-am găsit.

Simțurile îmi erau în continuare amorțite. Procesam imaginile și senzațiile cu întârziere, precum piesele unui puzzle ordonate greșit. L-am văzut pe William Faber în interiorul unui fel de cocon radiant. Pe Artemi Dujok extaziat și cu mustățile ridicate. Și pe Martin plutind către un fel de vârtej în culori pastelate, învăluit de o lumină pașnică și liniștitoare. Ochii îi zâmbeau fericiți și satisfăcuți. Și când mă privi, chiar înainte să fie învăluit de lucrul acela, mi-am dat seama că pieptul mi se umplu de o recunoștință supraomenească. Nu am simțit nicio clipă teamă sau îngrijorare când l-am văzut dizolvându-se. Totul se întâmpla – era un gând recurent – exact așa cum trebuia să se întâmple. „Darul tău a făcut pietrele să vorbească”, mi se păru că aud.

— Soțul tău a fost un tip cu totul deosebit, Julia... spuse Nicholas Allen, scoțându-mă din visare.

Era prima dată când mi se adresa pe numele mic, iar felul în care îl pronunțase mă făcu să tresar.

O spusese parcă pentru a mă consola. Ca și cum Martin ar fi murit în ghețar și simțea obligația să îmi transmită condoleanțe. Nu îi împărtășeam ideea. Dimpotrivă. L-am privit pe colonel cu un sentiment de mulțumire absolută, făcându-l să înțeleagă că în inima mea nu era loc pentru durerea provocată de absența soțului meu. Totuși, nu am reușit să-i explic în ce măsură mă schimbaseră acele minute pe care le-am petrecut învăluită de energia pietrelor. Că dacă, până în acel moment, fusesem nedumerită și revoltată pentru felul în care el și colegii lui se folosiseră de mine, acum simțeam acceptare și fericire. Ba chiar grațitudine. Într-un fel, înțelegeam că cineva răspunsese la acea chemare a îngerului. Că energia distructivă care se abătea asupra noastră fusese canalizată tocmai la timp pentru acel apel. Că vechea „scară a lui Iacob” se coborâse pentru prima dată după patru mii de ani ca să-ia pe Martin și pe ai lui. Și că acei descendenți ai îngerilor trădători, acea specie de exilați nostalgici, își răscumpăraseră prin acel act vechea lor datorie față de specia noastră.

Poate că era o idee illogică. Recunosc. Starea mea mintală era încă răvășită de experiența prin care trecusem. Dar, la momentul respectiv, eram împăcată.

— Julia! mă scutură Ellen, ca și cum aș fi uitat să spun ceva. Ar trebui să îi mulțumesci colonelului. Ți-a salvat viața!

— A fost o nimica toată... interveni el, nedumerit de reacția mea.

Ellen Watson strâmbă din nas, uitându-se când la el, când la mine.

— Serios? Trebuie să știi că a reușit să te scoată din ghețar plasând niște schiuri din fibră de sticlă sub roțile tărgii.

— M-am gândit că dacă introduceam un element izolator între dumneavoastră și solul din peșteră, aveți să vă eliberați din închisoarea electrică în care vă aflați.

Ellen adăugă mândră:

— Din fericire, a funcționat și ești în viață.

— Îmi pare rău că nu am putut să fac nimic pentru Martin. Colonelul își coboară privirea. Îmi pare sincer rău. Ca și dumneavoastră, și eu voiam să îl întreb multe lucruri.

— Să faceți ceva pentru Martin? am spus eu, zâmbind cu gura până la urechi, spre nedumerirea lui. Și ce v-ați gândit să faceți pentru el?

Allen mă privi nedumerit.

— Nu vă întristează moartea lui?

— Nu e vorba de asta, colonele. Cunoașteți povestea lui Enoh și a lui Ilie? L-am întrebat eu.

— Bineînțeles că da. Veteranul militar prinse din zbor la ce mă gândeam. Ambii au fost înălțați la Ceruri fără să mai treacă prin moarte.

— Credeți cumva că el și oamenii aceia...?

— Exact asta cred, Nick. Exact asta.

102.

SANTIAGO DE COMPOSTELA, SPANIA. DUPĂ TREI ZILE

— Ești un naiv, Antonio. Complet și irecuperabil.

Marcelo Muñiz se înroșise în mod vizibil după a treia bere servită și a doua porție de carne de caracatiță *a feira*⁴⁶ pe care o împărțea cu prietenul lui, inspectorul. Probabil că bijutierul era singurul prieten din afara „cazului Faber” cu care Antonio Figueiras putea să stea de vorbă.

— Dar, nu înțelegi? insistă acesta. Îmi spui că Julia Álvarez s-a întors deja din captivitatea în Turcia și te superi că prima persoană cu care discută e părintele Fornés și nu tu.

— Și în ce anume constă naivitatea mea?

⁴⁶ *a feira*: fel de mâncare specific galician din caracatiță fiartă, cu boia de ardei și ulei de măsline, cu garnitură de cartofi fierți (în lb. galiciană în original) (n. red.).

— În faptul că femeia lucrează pentru biserică, Antonio.

— Dar eu reprezint autoritățile!

— Că este restauratoarea catedralei, îl înțepă Muñiz. Le e fidelă lor, nu poliției, înțelegi? Și indiferent ce-o fi văzut în timpul răpirii, nu îți va povesti dacă nu primește mai întâi acordul șefilor ei. Și nu o învinovățesc, râse el. La cât de deșelat arăți, nici eu nu aș avea încredere în tine.

— Ce vrei să spui?

— Uită-te la tine, omule. Nu te-ai mai bărbierit de o săptămână, ai pungi sub ochi până la glezne, și chiar și mandibula ți s-a dislocat. Cazul acesta o să-ți vină de hac.

— Nu mai există niciun caz, Marcelo... spuse el, ca și cum cineva i-ar fi smuls o măsea.

— Cum așa? Femeia mai are multe să îți povestească. Mai lasă să treacă puțin timp și sun-o din nou...

— Am sunat-o în dimineața aceasta. Este a patra oară când vorbesc cu ea de când s-a întors. Și mi-a spus că are o întâlnire cu preotul... Figueiras se uită la ceas. Chiar acum.

— Atunci va trebui să o obligi, spuse Muñiz și mai duse o bucată de tentacul la gură. Fata a fost martoră la asasinarea a patru persoane în Noia. Patru soldați americani. Pușcași marini. Nu-i așa? Emite un ordin de arest și gata.

— Aș fi vrut eu să fie atât de ușor. NATO conduce acum ancheta. Ne-au lăsat pe dinafară.

— Serios? Și tu stai pur și simplu așa, liniștit?

— Mi-au cerut să nu-mi bag nasul. Ordinul vine din partea Ministerului Afacerilor Externe. N-am încotro, Marcelo.

— La naiba!

— Statele Unite vor plăti restaurarea bisericii Santa María și vor face o donație generoasă satului. De asemenea, le-au oferit bani și văduvelor celor doi polițiști asasinați în Santiago. În schimb, spun că nu ne vor facilita indicii referitoare la caz până nu îl vor rezolva. Clauza de confidențialitate. Idiotii.

— Și nu ți se pare ciudat?

— Asta este, Marcelo. Am rămas fără caz. Deși, să-ți spun ceva: nu ăsta e lucrul cel mai ciudat din toată chestiunea.

— Ah, nu?

Figueiras bău restul de bere dintr-o înghițitură, ca și cum așa ar fi putut uita toate nemulțumirile pe care le simțea.

— Nu. Înăbuși o râgâială. Și știi ce? Primul lucru pe care l-a făcut Julia după ce s-a întors în Spania a fost să se ducă la postul de poliție din aeroport și să își retragă plângerea de dispariție a soțului ei, pe care noi am emis-o din oficiu.

Bijutierul bătu nervos cu degetele pe masă.

— Și a spus de ce?

— În formularul ei arăta cum că l-a găsit în Turcia și au hotărât să se despartă de comun acord.

Muñiz își netezi papionul, nedumerit.

— O crezi?

— De unde să știu eu, bombăni inspectorul. Nu înțeleg femeile. Sunt mai ciudate decât poveștile tale cu talismane și simboluri.

— Omule! Dacă tot ai adus vorba despre asta, știi ce s-a întâmplat cu pietrele?

— Presupun că i-au rămas lui. Este un alt subiect tabu. Nimeni nu vrea să vorbească despre asta.

— Și femeia a explicat de ce au dus-o în Turcia?

— Asta-i bună. Acum spune că nu au dus-o cu forța, Marcelo. Că s-a dus din proprie inițiativă. Singurul lucru pe care mi l-a cerut tipa a fost să retrag și plângerea legată de răpirea ei. Cei de la minister, de la Madrid, au spus același lucru. Până și Ambasada Statelor Unite a vorbit cu comisarul, ca să le predăm dosarul despre familia Faber!

— Măcar ți-a spus ce-a făcut în Turcia, nu-i așa?

— Asta da, pufni el, oarecum indignat. A căutat Arca lui Noe. La naiba, Marcelo. Nici că ar fi putut să se gândească la o minciună mai prostească. Spune-mi tu: de ce ar căuta o expertă în Porticul Gloriei, restauratoare de artă romanică galiciană, un astfel de lucru?

— Nu... Nici eu nu îmi pot explica.

103.

Niciodată nu m-am gândit că i-ar păsa atât de mult.

Când am terminat de povestit tot ce mi se întâmplase în ultimele zile, ochii mici ai părintelui Benigno Fornés se umplură de lacrimi. Se umeziră discret, iar pupilele lui negre străluciră. Nu plânse fiindcă era trist sau îndurerat, dar nici de fericire. La urma urmei, erau lacrimi de recunoștință. Ca și cum, în

cuvintele mele, bunul preot ar fi găsit o consolare pe care o căuta de ani de zile.

M-am dus să îl văd din motive sentimentale. El fu primul care, când am ajuns în Santiago, se interesă de mine, și nu de pietrele mele, lăsându-mi un bilețel în cutia poștală de acasă, rugându-mă să îl sun la întoarcere. Gestul lui mă emoționează. Întoarcerea în Spania fusese dureroasă. La sfârșitul celor șaisprezece ore de proceduri vamale și consulare, ca să justific de ce nu aveam pașaportul la mine, ca să nu mai pun la socoteală timpul prețios pierdut ca să conving detașamentul aerian numărul 6 al NATO din Yenidoğan că nu dețineam nicio comoară tehnologică arhaică pe care să le-o ofer, eram epuizată și dezamăgită. Ca să nu mai vorbesc despre cele trei zboruri obișnuite pe care a trebuit să le prind ca să ajung acasă.

Și apoi senzația aceea.

Cum că Araratul obținuse totul. Inclusiv pe soțul meu.

Când am citit bilețelul preotului, o carte de vizită cu o frază scurtă: „Vino la mine la birou, am răspunsuri pentru tine”, am crezut că domnul Benigno mă va ajuta să o iau de la capăt.

Spre surprinderea mea, mi-a spus să vin lângă poarta catedralei la ora opt, cu puțin înainte ca porțile să se închidă pentru public. Cum era și normal, voia să cunoască toate detaliile despre cele întâmplare, dar nu îndrăznește să mă forțeze. Își închipuia prin ce trecusem și așteptă răbdător să-i răspund. I-am spus imediat că da. Că acceptam încântată. Aveam să mă simt mai bine după ce vorbeam. Avea să mă ajute să ordonez cele întâmplare între noaptea în care avusese loc schimbul de focuri și ultimele momente din ghețar. Și a funcționat, pentru că nimic din ce i-am explicat nu i s-a părut fantastic sau exagerat. Nici măcar când am abordat subiectul urmașilor îngerilor căzuți sau obsesia lor disperată de a apela Cerul. Fiind un bărbat prudent, care nu avea prea multe de pierdut, fu de acord cu mine cum că „forța” aceea care ne-a învăluit pe toți pe cel mai sfânt vârf din Turcia chiar semăna mult cu scara lui Iacob.

Nu mă așteptam însă, și jur pe ce am mai sfânt că nici nu mi-a trecut prin cap, ca bătrânul preot să fie atât de sincer cu mine, încât să îmi spună viziunea lui despre cele întâmplare.

— Deja sunt în pragul morții, Julia, și nu cred că va trebui să mai ascund micul meu secret pentru mult timp, murmură el. Cu toate că eram singuri, liniștea catedralei era coplesitoare și cerea respect.

— Secretul dumneavoastră, părinte? Ce secret?

— Valoarea lui constă nu în a-l deține, ci în a ști cum să îl folosești.

Bineînțeles, habar n-aveam la ce se referea.

— Știi de ce te-am sprijinit de atâtea ori în lucrarea ta la Porticul Gloriei?

Domnul Benigno mă luă de mână și mă duse exact unde îmi lăsasem schelele și calculatoarele cu cinci zile în urmă. Totul era așa cum îmi aminteam. Ca și cum acolo timpul s-ar fi oprit în loc și nimic din ce se întâmplase după aceea nu ar fi fost real.

— Mereu ți-ai apărat cu îndrăzneală convingerile, fiica mea. Credeai că deteriorarea imaginilor era influențată de ceva teluric, o forță invizibilă emanată din pământ și care, la fel ca și credința, se simte, dar nu se poate demonstra. Te-am văzut discutând cu comitetul științific al Fundației Barrié, implicându-te în polemici sterile, și mă întrebam când avea să vină oare momentul ca să îți spun tot ce știi. Ca să te ajut să le demonstrezi tuturor acelor tehnicieni, pe care îi interesau doar greutatea, gradul și dimensiunea, cât de mult greșeau că nu țineau cont de considerațiile tale... Ei bine... suspină el, acum a sosit momentul.

Părintele Benigno înainta cu greu. Catedrala se golise imediat și echipa de pază privată angajată de conducerea bisericii verifica acum capelele și toate ungherele, urmându-și protocolul, sperând să poată activa alarmele volumetrice înainte de ora nouă.

— Vezi minunea aceea? spuse el și arătă spre Portic. În realitate, Julia, nu ar trebui să fie acolo.

— Dar, părinte...

— Nu, nu. Chiar nu ar trebui, insistă el. Maestrul Mateo l-a construit, după cum știi, în 1188, silit de un consiliu lacom, care căuta doar să atragă cât mai mulți pelerini spre Santiago. Erau motivați de dorința de a-și îmbogăți diocezele, chiar și cu prețul de a denatura sensul adânc al pelerinajului. La vremea respectivă, Julia, au existat multe tensiuni în acest oraș, și un grup de preoți care nu erau de acord cu atâta vulgaritate au hotărât să protejeze adevăratul sens de a fi al acestui loc. Este surprinzător, fiica mea, cât de mult au de-a face toate acestea cu ce-ai pățit tu. Să-ți explic.

— Pelerinajul, părinte? am spus eu, ridicând din umeri. Chiar credeți că are vreo legătură cu ce v-am povestit?

— Sigur are.

— Vă ascult.

— Până la începuturile secolului al XII-lea, mulți dintre cei care străbăteau Calea Apostolului Iacob erau conștienți că parcurgeau o metaforă enormă și

precisă a vieții. De fapt, și astăzi continuă să fie cea mai bună pe care a creat-o vreodată mintea omului. Credincioșii abordau ruta în Pirineii francezi, plini de vegetație și apă, o imitație perfectă a copilăriei. Apoi, odată cu trecerea zilelor, se maturizau, accesând terenuri mai plane, pământurile fertile din La Rioja sau Aragón, care evocau adolescența și plenitudinea. Apoi, la intrarea în Castilia, tot efortul lor se făcea praf și pulbere. Seceta și asprimea Căii la trecerea prin Burgos sau León întruchipau întocmai bătrânețea și moartea, oferindu-le pelerinilor o lecție de neuitat despre efemerul existenței. Dar, Julia, toți știau că atunci când ajungeau la León, încă mai aveau de parcurs o porțiune. Cea a Paradisului. Entuziasmați, treceau prin O Cebreiro și intrau în Galicia cea exuberantă, plină de arbori și pârâiașe. O traversau uimiți până ajungeau în Santiago, unde, după aproape opt sute de kilometri făcuți pe jos, chiar aici unde stăm noi acum, se întâmpla marele miracol.

Am simțit cum mă trece un fior.

— Aici, draga mea. În această galerie, spuse el, lovind solul cu tocul pantofilor. Doar că, înainte să devină obiectul pe care îl admirăm acum, înainte ca maestrul Mateo să îl schimbe, era alt desen născocit de mințile celor care străbăteau Calea Apostolului Iacob. După cum îți poți imagina, nu găseau aici o sculptură care evoca Apocalipsa sau intrarea în Ierusalimul Ceresc. Nicidecum. Ci o fațadă care le amintea despre un episod simbolic mult mai transcendent: cel al Schimbării la Față și al Înălțării Domnului la Cer de pe vârful Muntelui Tabor. Acea galerie dispărută era o „fotografie în piatră” a momentului extraordinar în care Iisus cel înviat și-a părăsit corpul din carne și oase în care Se întorsese din lumea de dincolo și se transforma în lumină divină, ca să intre în Casa Tatălui. Pelerinii, după ce străbăteau Calea de la copilăria la moartea lor și spre lumea de dincolo, ajungeau aici și descopereau că și ei puteau să se transforme în lumină și să continue... să trăiască.

— Și ce s-a întâmplat cu acea galerie, părinte?

— A fost dărâmată, iar pietrele din care era făcută au fost împrăștiate prin toată Galicia. Secretul pe care vreau să ți-l împărtășesc are de-a face chiar cu acest lucru, Julia. Noi, preoții din acest loc sfânt, ne transmitem de secole întregi unul altuia această istorie, dintr-un motiv puternic. Un motiv care te va lămuri de ce ai trecut prin toată această odisee și te-ai întors la punctul de plecare, tocmai ca să înțelegi ce s-a întâmplat.

Am observat că părintele Benigno deveni serios, pentru că își netezi sutana și făcu un pas mai spre centrul ansamblului sculptural al galeriei.

— Cu mult timp înainte să Se nască Domnul Nostru, înainte să se construiască prima biserică creștină din lume, acest loc era deja sfânt. Celții, și chiar înaintea lor, popoarele misterioase ale mării, au ales aceste coline, fiind atrase de forța pe care o emanau. Legendele vorbesc despre un uriaș care ar fi spus că este rudă cu Noe și care s-ar fi numit Túbal, care s-a stabilit aici ca să își delimiteze pământul său sfânt. A ridicat un turn ca să marcheze punctul cel mai sfânt și i-a avertizat pe cei din satele vecine să nu se apropie de el decât ca să se roage lui Dumnezeu. Alții au ridicat coloane asemănătoare pe tot globul. La Ierusalim. La Roma. Pe câmpiile din Wiltshire. La Paris. S-a întâmplat cu mult timp înainte ca noi să le numim astfel. Dar oamenii au venit să le vadă, atrași de promisiunea că, de pe vârfurile lor, se putea vorbi cu Dumnezeu. După aceea a venit un alt turn, cel de la Babel, care urmărea același lucru. Și după prăbușirea acestuia a urmat furia Lui, Potopul și distrugerea lumii vechi. Omenirea s-a degradat. A uitat ce învățase în acele secole de aur, în care copiii lui Dumnezeu ne împărtășeau din înțelepciunea lor și, în curând, a rămas doar umbra celor întâmplate ascunsă în povestiri vechi și cărți sfinte.

Părintele Benigno mă trase până la Porticul Gloriei.

— Acele turnuri, dragă Julia, nu au fost simple capricii ale misticilor. Chiar erau folosite pentru a transmite semnale dincolo de Pământ, care atrăgeau atenția Ființei Supreme. Totuși, puteau fi folosite doar dacă se dispunea de o cheie materială, o piatră din cer, o *lapis exillis*⁴⁷, care a sfârșit prin a se numi Graal în Evul Mediu, și o alta spirituală, o invocare, un nume de pronunțat. La Santiago, folosirea acelor chei a fost criptată pentru ultima dată într-o carte urmărită de Inchiziție, faimoasă printre vrăjitoare și eretici, cunoscută drept *Cartea Sfântului Ciprian* și despre al cărei original se spune că s-ar afla undeva în această catedrală, legat cu un lanț. Dar să nu mă abat de la subiect. Toate acestea sunt simboluri care trebuie descifrate. Anticii recurgeau la ele pentru că nu dispuneau de un vocabular ca să descrie minunățiile generate de știința din Epoca de Aur, de dinainte de Potop.

— De ce îmi povestiți toate astea, părinte?

Părintele Benigno încercă să își îndrepte spatele.

— Este foarte simplu, Julia. Într-un fel, tu ai lăsat în urmă acea limitare seculară. Pentru tine, simbolurile s-au transformat în probe. Ai văzut pietre care vorbesc. Scări care coboară din cer. Până și creaturi intermediare care ți-

⁴⁷ *lapis exillis*: Wolfram von Eschenbach, citându-l pe un oarecare (cel mai probabil fictiv) Kyot de Provența, a afirmat că Sfântul Graal era, de fapt, o piatră care căzuse din Rai, fiind refugiu înțelgerilor care rămăseseră neutri în timpul revoltei lui Lucifer (în lb. latină în original) (n. red.).

au dirijat pașii. Dar, cu toate acestea, trebuie să mai știi ceva. Un ultim lucru. Unul pe care, întrucât nu se poate altfel, ți-l voi arăta în locul de unde a început aventura ta...

— Ce anume? am întrebat eu nerăbdătoare. Cel descoperit de armeni în Santiago, în noaptea cu focurile de armă? Semnul din Poarta de Argint?

— Oh, nu, nu. Acela e depășit, zâmbi el. Dacă nu mă înșel, și după ce ți-am ascultat explicațiile, îmi este clar un lucru: yezidiții și clanul Faber și-au petrecut jumătate din viață căutând turnurile antice și au încercat să le activeze descoperind semnele care făceau parte din „cheia spirituală”. Cea pe care trebuiau să o pronunțe corect pentru ca semnele să le confere energia lor. Dar nu la asta mă refer.

— Și atunci?

— Cât timp ai lucrat la galerie, Julia? Ochii preotului străluciră. Șase luni? Sau mai mult?

Am încuviințat.

— Și nu te-ai întrebat niciodată cine e personajul ciudat care susține coloana care împarte în două galeria?

— Ba sigur că da. Toți istoricii care au studiat galeria l-au menționat în lucrările lor. Pentru început, nu este vorba de un personaj din Noul Testament. Asta e sigur, am spus eu, uitându-mă în direcția pe care mi-o arăta părintele.

Cunoșteam foarte bine figura la care se referea preotul. O văzusem de multe ori când intram în catedrală.

— Este ciudată, nu-i așa? spuse el și o mângâie.

Sub coloana de marmură stranie care marca centrul galeriei, un bărbat cu barbă pătrătoasă și aspect dur susținea doi lei cu fălcile deschise. Sculptura, care avea un stil foarte diferit de restul ansamblului, ocupa toată piatra. La o privire mai atentă, se putea vedea că e vorba de o sculptură care reprezenta un om întreg, culcat deasupra fiarelor, proiectat pentru a susține pe spatele lui greutatea restului ansamblului.

— Este un simbol important, Julia. Coloana pe care o susține a fost făcută dintr-un material care nu există în Galicia, și care reprezintă arborele genealogic al lui Iisus, începând cu Adam. De opt secole, fiecare pelerin care intră în acest templu o atinge cu mâna și intonează o rugăciune de mulțumire. Chiar și astăzi, este gestul care marchează sfârșitul călătoriei spre Santiago. Momentul în care renaște pentru o viață nouă, mai spirituală. Dar uită-te bine

la baza lui, fiica mea: întregul arbore se sprijină pe spatele unui necunoscut. Vrei să afli cine este?

— Bineînțeles.

— Este vorba de Ghilgameș. Eroul care a înfrânt bestiile pe drum spre Eden.

— Imposibil, am spus eu, încercând să nu par prea tăioasă. Ghilgameș nici măcar nu e un personaj biblic. În secolul al XII-lea, epopeea lui nu era cunoscută în Occident... Tăblițele pe care e scrisă au fost descoperite abia în secolul al XIX-lea.

— Ei bine, el e. Oricât de ciudat ți s-ar părea, este vorba de un portret de inspirație mesopotamiană, care a fost folosit deja în acel Portic al Transfigurării care a dispărut, unde cu siguranță avea mai mult sens decât aici. Cum bine știi, regele acesta a căutat în zadar nemurirea călcând pe urmele lui Uta-napiștim, eroul Potopului. Poate că vreun pelerin i-a auzit povestea. Apoi, uimit, a adus-o până aici, văzând în ea ideea primordială a credinței noastre.

— Nu înțeleg, părinte.

— Este foarte simplu, Julia. Ghilgameș a eșuat în încercarea lui de a învinge moartea. Totuși, după mii de ani, un alt om pe jumătate uman, pe jumătate divin a reușit să o facă. Se numea Iisus din Nazaret și a triumfat asupra morții într-un mod neașteptat: și-a transmutat corpul fizic într-un altul făcut din lumină.

— Și acesta este secretul dumneavoastră?

— În parte da, fiica mea. Lumina este totul. Este simbolul perfect al tuturor misterelor care ne înconjoară. Un lucru invizibil care ne permite să vedem. O parte infimă a spectrului electromagnetic care include audibilul, tangibilul și vizibilul în egală măsură, și pe care oamenii dinainte de Potop o înțelegeau. Lumina aceea îl urmărea pe soțul tău. Și a găsit-o pentru prima dată după două mii de ani. Iar asta, Julia, înseamnă că ceva se schimbă în lumea aceasta...

— Poate că s-a schimbat doar gravitația, structura moleculară a materiei din Ararat. Ce știu eu? Și s-a întâmplat doar pentru câteva clipe. Știu că înălțarea lui Martin a avut loc în timpul unei furtuni solare puternice și că muntele a absorbit în acele minute o cantitate incredibilă de energie.

— Și tot nu înțelegi ce-am vrut să zic cu simbolurile? zâmbi părintele. Ceea ce eu definesc drept transmutare, înălțare spre Casa Tatălui, tu o descrii ca pe un proces științific.

— Și ce mai contează? Ideea este că s-a produs. Martin a obținut ce a visat. Știi că va fi bine.

— Of, Julia, oftă părintele Benigno, luându-mă de mâini și bătându-mă ușor și afectuos peste ele. Știi de ce m-ai făcut să plâng mai înainte?

L-am privit pe bătrân cu duioșie, neîndrăznind să îl întrerup.

— Pentru că predecesorul meu mi-a explicat cu cincizeci de ani în urmă ce era cu adevărat acest loc și nu l-am înțeles. Bineînțeles, a fost o descriere simbolică. Și, ca atare, susceptibilă de diverse interpretări. Fostul preot din Santiago mi-a vorbit despre acest Ghilgameș, de însemnătatea Potopului, despre turnurile pierdute și despre tehnica pe care o foloseau pentru invocare sau apropiere de Divin, așa cum au făcut-o eroul sumerian, profetul Enoh sau Iisus din Nazaret. El mi-a explicat că în Santiago, chiar sub picioarele noastre, se păstrează una dintre acele antene de dinaintea potopului. Eu am presupus că era vorba doar despre o poetică mistică. Dar, când am văzut ce ți s-a întâmplat, fiica mea, i-am înțeles sensul deplin. Am înțeles metafora.

— Și la ce concluzie ați ajuns, părinte?

— La una foarte simplă, dragă Julia. Că doar îngerii pot să îl cheme pe Dumnezeu.

— Îngerii? am repetat eu, dezamăgită. Nu era chiar genul de revelație pe care speram să o aud.

Părintele Benigno adăugă numaidecât:

— Haide, fiica mea. Nu fi dezamăgită. La urma urmei, și noi doi suntem îngeri. Sau nu te-au învățat că toți suntem rodul încrucișării dintre fiii lui Dumnezeu și fiicele oamenilor?

— Noi doi, îngeri? am râs eu.

— Și acesta este un mare secret, nu crezi?

EPILOG

Trebuie să recunosc că nu sunt un scriitor cu o metodă de lucru foarte ortodoxă. De ani de zile încerc să îmi așez lucrările pe scenarii și baze istorice reale, să le cimentez sub formă de fapte verificabile și să împart cu cititorii mei fascinația pe care mi-o provoacă descoperirile pe care le fac de-a lungul acestui proces. În cazul romanului *Îngerul pierdut*, de nenumărate ori am fost pe punctul de-a plăti cu viața obsesia mea pentru date exacte și descrieri precise. Acum cred că a meritat efortul.

De exemplu, nu am putut încheia acest roman până în octombrie 2010, când am reușit, în sfârșit, să obțin avizele necesare de la autoritățile turce ca să escaladez, pe cont propriu, muntele Ararat. Vârful acela, care se ridică la 5.165 metri deasupra nivelului mării, mi s-a împotrivit timp de trei zile friguroase și intense. „Uriașul durerii” părea să mă sfideze și, în fiecare dimineață, devreme, mă lăsa să îi văd vârful înghețat și mă invita să îl cuceresc. Provocarea dura puțin. Atât cât să mă îndrăgostesc de silueta lui chiar înainte ca norii să îl acopere din nou. Dar, bineînțeles, asta m-a atras iremediabil și chiar cu prețul de a-mi risca integritatea fizică pentru a documenta aceste pagini, am hotărât să îl urc.

În apropiere de vârf, la data magică de 10/10/10, la aproape cinci mii de metri altitudine, am înțeles în sfârșit fascinația pe care acest vulcan vechi o exercită asupra omenirii de mii de ani. Mai ales în vremuri de criză. Soliditatea lui, atitudinea sa nobilă și cele o mie și unu de unghere ale sale au folosit la accentuarea unor părți esențiale ale intrigii mele, punând la încercare, pas cu pas, limitele propriei mele căutări personale și literare. Dacă există vreun loc pe planetă care să merite să ascundă Arca lui Noe, sau cel puțin visul că am putea fi salvați în caz de nenorocire, acela este muntele Ararat.

Dar muntele sfânt al turcilor, armenilor și kurzilor nu este singurul lucru real din această intrigă. Pozele deținute de CIA și cele făcute de sateliții Keyhole există și au început să fie desecretizate încă de acum cincisprezece ani, datorită eforturilor lui George Carver și Porcher L. Taylor III, de la Universitatea din Richmond, Virginia. Craterul Hallaç este o raritate care se ascunde într-o zonă militară, înconjurat de sârmă ghimpată, la câțiva pași de un avanpost de frontieră al armatei turce. Faptul că l-am vizitat cu o cameră video pe umăr aproape că a declanșat un incident militar grav. În ceea ce privește catedralele Echmiadzin și Santiago de Compostela, sau vechea biserică cu lespezi de mormânt din Noia, se află exact în locurile pe care le-am

descriș în carte și pot fi vizitate fără restricții. Ultima, de exemplu, se află chiar la capătul pelerinajului spre Santiago, în nord-estul extrem al Spaniei, ascunsă în inima satului. Fascinația mea profundă pentru legătura dintre acel loc și Noe s-a născut când am aflat că, de fapt, vechea legendă a fondării satului Noia spune că Arca lui Noe s-a oprit pe muntele Aro, în Sierra de Barbanza. Evident, orice cititor trebuie să fi observat asemănarea dintre Noia și Noe, Aro și Ararat, precum și toponimele deliberate pe care le folosesc în această lucrare și care – trebuie să subliniez acest lucru – nu sunt fructul imaginației mele, ci fructul imaginației celor care au dat numele atâtor locuri din sudul Europei, legându-le, din motive pe care nu le știu, de „mitul” Potopului Universal.

Mai trebuie să adaug, în cazul în care nu era evident, că inclusiv referințele bibliografice citate în text – de la lucrările lui John Dee până la cele ale lui Ignatius Donnelly, inclusiv *Cartea lui Enoh* sau *Epopoea lui Ghilgameș* – sunt exacte. La fel și aluziile la personaje precum Joseph Smith, fondatorul Bisericii lui Iisus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, misticul George Ivanovich Gurdjieff, pictorul Nicholas Roerich sau chiar yazidiții și indienii hopi.

Când i-am împletit într-o singură intrigă, am vrut doar să-i dau ghes cititorului să exploreze legăturile subtile care unesc toate popoarele și multe din credințele lor încă de când specia noastră a fost condamnată de Dumnezeu... sau de zei. Și că, asemenea lor, și nouă ni s-a oferit șansa – sau poate darul – de a supraviețui dincolo de dispariție și moarte, atât la nivel colectiv, cât și individual. Pentru a reuși, trebuie doar să credem.

Iar eu, bineînțeles, cred până și în îngeri.

MULȚUMIRI

În timpul procesului de concepere a acestei lucrări, nenumărate persoane mi-au acordat ajutorul lor dezinteresat. Toate aceste persoane au fost foarte importante într-un moment sau altul, și mă văd obligat să consemnez în scris rolul pe care l-au jucat. În afară de sprijinul cel mai apropiat, al familiei mele – întotdeauna necondiționat, în orice împrejurare, și de o generozitate fără limite –, am simțit deseori forța angelică a editoarelor mele din Spania și din Statele Unite, Ana D'atri, Diana Collado și Johanna Castillo. La fel pe cea a agenților mei, Antonia Kerrigan, Tom și Elaine Colchie. A lui Judith Curr și Carolyn Reidy de la Simon & Schuster din New York, și a lui Carlos Revés, Marcela Serras și a echipei grozave a Editurii Planeta, din Madrid și Barcelona. De la aceea a lui Marc Rocamora și Paco Barrera până la cea a lui Laura Franch, Lola Sanz sau Laura Verdura. Toți aceștia – și mulți alții pe care ar fi imposibil să îi enumăr – și-au demonstrat entuziasmul și profesionalismul când am avut cel mai mult nevoie de ele, ajutându-mă să îmi păstrez credința în acest roman.

De neprețuit a fost și ajutorul prietenilor mei scriitori și cercetători, precum Juan Martorell, Alan Alford, David Zurdo, Enrique de Vicente, Julio Peradejordi, Iker Jiménez sau Carmen Porter. Al *webmaster*-ului meu, David Gombau. Și cel al experților precum José Luis Ramos, un înțelept într-ale electromagnetismului, de la Universitatea din Alcalá de Henares; Luis Miguel Doménech, geolog la Universitatea Autonomă din Barcelona, sau Pablo Torijano, de la Departamentul de Studii Ebraice al Universității Complutense din Madrid. Sper doar să nu le fi trădat informațiile prin ajustarea lor la tensiunea acestei intrigi.

Nu pot să uit momentele frumoase împărtășite cu protectoare precum Carmen Cafranga, Ana Rejano și Maite Bolaños, sau impulsul primit de la Çagla Cakici de la Pasión Turca, Biroul de Relații Publice al Departamentului de Turism al guvernului turc în Spania, în obținerea dificilelor autorizații de escaladare pe muntele Ararat. Tocmai acolo, la înălțime, le-am rămas veșnic îndatorat lui Mustafá Arsin, César și Bruno Pérez de Tudela și Álvaro Trigueros. Alături de ei și de alți informatori și cititori oportuni care mi-au ieșit „din întâmplare” în cale în ultimii ani, această aventură a meritat efortul ca nicio alta.

Vă mulțumesc tuturor.

Sfârșit

virtual-project.eu

